

Giới thiệu Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người

Truyện Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người, câu chuyện nói về chuyện tình của một cô gái hứa hẹn với một người con trai trước khi lên kinh thi cử, anh hứa rằng mình sẽ trùng cử, áo gấm về làng và sẽ cưới nàng làm phu nhân.

Cô là tiểu nữ nhi không được cưng chiều nhất trong nhà tiểu quan bát phẩm. Rồi một ngày, nàng bỗng nhiên gả cho thừa tướng đương triều. Nàng không tài, không đức, không xinh đẹp, nhưng tướng công lại sủng nàng lên trời.

Cả đời này anh cũng không rời nàng dù là nửa bước, nàng nói nếu như một ngày kia phu nhân thật trở lại, chàng còn đối tốt với thiếp như vậy không, tướng công?

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Nhất bái thiên địa đưa vào lao phòng

Mãi đến khi Tổng Trường Tuyết yên vị trong kiệu hoa, nàng ngoái đầu ngo ngo hai tay bị buộc chặt sau lưng, vẫn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Mẫu thân đến chùa Hoa An dâng hương, nàng nghịch hoa một mình trong tiểu viện.

Sau đó, di hai dẫn theo một đám người xông vào.

Sau nữa...

Bà mới giúp nàng mặc xong bộ giá y rồi nhét nàng vào kiệu hoa. Bà còn nói hôm nay là ngày vui của nàng.

Tổng Trường Tuyết cảm thấy xuất giá vô cùng khó hiểu. Dù nàng gào thét hay phẫn nộ vùng vẫy, chung quy cũng chẳng có kết quả gì, thậm chí hai tay còn bị trói chặt hơn.

Lại nói, nàng chẳng qua chỉ là nhị tiểu thư Tổng phủ, không có quyền lên tiếng, chỉ có thể mặc người khác an bài.

Xét cho cùng vẫn là mình xuất thân không tốt, nào oán được ai chứ?

Tổng Trường Tuyết lại cúi nhìn bộ giá y trên người. Vải dùng để dệt là loại rẻ nhất, ngay cả màu nhuộm cũng không được đều. Đủ để nhận thấy cách bọn họ đối xử với con gái của mình.

Rất lâu sau kiệu hoa vẫn chưa nâng lên, một thoáng yên lặng, đột nhiên mạnh bị xóc lên.

Bàn tay chia ra đã không còn đẹp như hồi trẻ, thậm chí còn lấm tấm vài đốm đồi mồi. Nhưng, nhẫn ngọc bích đã tiết lộ thân phận chủ nhân của bàn tay này.

Tim Tổng Trường Tuyết đập thình thịch, nàng ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên là đại phu nhân – chính thê duy nhất của phụ thân.

Trang phục của bà cũng gọi là rực rỡ, bà quét mắt đánh giá Tổng Trường Tuyết. Về mặt bà so với ngày thường không hề khác nhau, đoạn chính có độ, nhưng lời nói ra lại vô cùng giả mù sa mưa.

“Ta nghe nói mẹ hai an bài chuyện cưới xin cho con, hôm nay sẽ gả đi, nên giờ qua nhìn con một lát. Con biết không, mẹ cả ta rất thương con, con đừng nên nghĩ xấu về cha con đấy.”

Nghe được lời này, Tổng Trường Tuyết tủi thân nhưng không có chỗ để giải bày, đành buồn giọng hỏi: “Các bà trái phải sắp đặt hôn sự cho ta, chẳng phải để mẹ ta trở tay không kịp sao?”

“Mẹ con biết hay không thì có gì khác sao? Mẹ con so với ta lớn hay là so với phụ thân con lớn hơn?” Đại phu nhân cúi thấp người, sát lại gần mặt nàng, “Mẹ cả đã xem giúp con rồi, gia phả người kia cũng không tệ, có ruộng có nhà, đủ cho con cả đời sung túc. Con cũng đừng so đo nữa, trước là chim sẽ giờ không phải hóa phượng hoàng hay sao?”

Tổng Trường Tuyết cắn cắn môi dưới, nói: “Có thành phượng hoàng hay không cũng là chuyện của ta. Các bà không quan tâm đến suy nghĩ của ta cứ tùy ý bức hôn, nhất định sẽ gặp báo ứng!”

Di hai nãy giờ đứng sau đại phu nhân, lúc này mới tiếp lời.

“Gặp báo ứng? Người muốn đưa ta đi gặp quan hay là theo mẹ người đi cáo trạng hả?” Bà tựa như nghe được chuyện khôi hài nhất trên đời, “Ta sống

đã hơn nửa đời người thì sợ gì báo ứng chứ? Người chỉ là một tiểu cô nương trời gả không chặt, nói ra lời này, chẳng lẽ không sợ người ta cười đến sái quai hàm sao.”

Tổng Trường Tuyết còn chưa kịp phản bác, miệng lập tức bị chặn bởi một miếng vải thô, chính là chiếc khăn voan họ chuẩn bị cho nàng.

Dường như ngay cả liếc nàng một cái cũng cảm thấy ghét, nhị phu nhân xoay người muốn rời đi, chợt bà dừng lại. Giọng nói có phần căng thẳng, nhìn về dáng người phía xa mà quát lớn, “Tổng Trường Hoan? Con tới đây làm gì! Mau qua đỡ ta về!”

Cái dáng người cao cao kia bước đi như bay. Bước chân không có ý dừng lại, nhắm thẳng về phía tiểu cô nương đang bị trói.

“Trường Tuyết!”

Hai tiếng kia giống như thiên âm. Tổng Trường Tuyết nước mắt lưng tròng nhìn đại ca luôn luôn khờ ngốc đang sai bước đến chỗ mình, không ngừng cảm động trong lòng. Nhiều năm chép sách giúp hắn cuối cùng cũng không uổng phí. Trên thế gian này rốt cuộc vẫn còn đại ca sẵn lòng cứu mình chẳng?

“Hu hu hu...”

Đại ca! Cuối cùng huynh cũng đến! Mau giúp muội cởi trói đi!

“Trường Tuyết, lần này muội đi nhất định lành ít dữ nhiều, đại ca cũng không có cách cứu muội. Nhiều năm nay huynh chỉ có con dao găm này làm bạn, cũng tiện giúp muội phòng thân!” Lời đối phương như dội một chậu nước lạnh dập tắt hết mọi hi vọng trong nàng.

Tổng Trường Tuyết đã hiểu ra, đem hy vọng đặt lên người đại ca chính là chuyện ngu xuẩn nhất nàng từng làm trong đời.

Tổng Trường Hoan liếc trộm phía sau một cái, tình cảnh này đúng thật cứ như chuyện nam nữ làm trong đại phòng. Đại ca cầm dao găm nhét vào vạt áo nàng, còn yên lặng nháy mắt ra hiệu.

“Hu hu hu...”

Nhưng mà đại ca, huynh nhét vào trong áo muội thế muội cũng đâu có lấy được!

Tổng Trường Hoan tần ngần nhìn mặt muội muội, thờ dãi một hồi. Hình như là nhớ lời mẫu thân răn dạy, ngay lập tức xoay người rời đi.

“...” Đại ca sao có thể tuyệt tình như thế!

Cho đến khi kiệu được khiêng ra cửa lớn, Tổng Trường Tuyết vẫn không có phản ứng gì. Dọc đường đi chỉ lo ra sức giãy giụa thoát khỏi dây thừng đang trói mình, ngay cả chân tướng cũng không biết rõ ràng.

Gán nợ? Thật là gán nợ sao? Nếu vậy trò khôi hài này đã xảy đến với nàng không dưới ba lần, lần nào cũng là mẫu thân liều mạng ngăn cản. Mà giờ đây, cô vè không dễ gì trốn thoát.

Bên ngoài truyền đến một tiếng hô nhẹ. Cổ kiệu chỉ thoáng dừng lại, nha hoàn Tiểu Đào đột nhiên chui vào bên trong, đưa tay tháo xuống miếng vải bó trong miệng Tổng Trường Tuyết. Tròng mắt nhanh chóng tuôn hai hàng lệ.

“Tiểu thư...”

Khăn voan kia có mùi rất khó chịu. Tổng Trường Tuyết xì hai tiếng, sau đó cúi đầu không nói gì.

“Tiểu Đào chỉ là cái nha hoàn, cho dù đổi cả mạng sống cũng không có cách cứu người. Nhị tiểu thư ngàn vạn lần người đừng có trách nô tỳ.” Tiểu Đào thấy nàng vẫn không mở lời, cũng không buồn giải thích nữa, ngồi xuống bên cạnh nàng, suy tư một lát, “Tiểu thư, người có biết vì sao đại phu nhân và nhị phu nhân lại ghét người không?”

Tổng Trường Tuyết ngó ra lác đác.

“Bởi người không phải là con đẻ của lão gia.”

“Người mới không phải con đẻ của lão gia!” Tổng Trường Tuyết trừng mắt nhìn.

Tiểu Đào trưng ra cái mặt ‘thì nô tỳ vốn dĩ không phải’ ngó nàng, do dự hồi lâu mới nói tiếp: “Hôm nay nô tỳ... đúng lúc đi ngang qua tiền sảnh, nghe được lão gia nói, ‘Về phần đứa tạp chủng kia, chỉ cần giấu Loan nương, các bà muốn làm thế nào thì làm’.”

Môi dưới tái nhợt do bị cắn nát, mùi máu chảy ra tràn ngập khắp miệng, hai mắt Tổng Trường Tuyết mở to, há miệng thở dốc. Cuối cùng do xấu hổ mà nói loạn thành tiếng “Chắc không”, rồi lại lập tức vội cúi đầu không nói lời nào. Nàng đang vô cùng khó chịu, nhưng không muốn biểu hiện ở trước mặt nha hoàn.

Nhiều năm qua, nàng vẫn biết mình là con riêng được mẹ mang tới, từ khi bắt đầu đã không có địa vị. Vậy nên nàng chưa bao giờ dám có ý vượt quá cử chỉ, thân phận của kẻ hèn mọn. Thậm chí đến cả hạ nhân đều có thể tùy ý sai bảo. Thế nhưng nàng lại không thể nào tưởng tượng được người phụ thân nàng vẫn luôn kính trọng, lại có thể thân nhiên mắng nàng là tạp chủng.

Tiểu Đào thấy nàng như vậy mà đau lòng theo. Không biết nói gì đành cúi người ôm nàng méo máo: “Nhị tiểu thư đừng thương tâm... Tiểu Đào vẫn luôn bên người.”

“Dù gì người cũng phải nói cho ta biết mình phải giả cho ai chứ?”

Tiểu Đào không hề chần chừ, vô tư nói cho nàng hay: “Chu viên ngoại gia tài bạc triệu ở thành Nam!”

Nghe xong, Tống Trường Tuyết hít vội một ngụm khí lạnh.

Chu viên ngoại, người cũng như tên, châu tròn ngọc sáng. Tuổi hơn năm mươi, ở kinh thành Hoài Tống nổi tiếng... nhà giàu nhiều đất.

“Lão cho Tống gia bao nhiêu?”

Nguyên do hỏi đến vấn đề này, là bởi phụ thân nàng Tống Bác Văn tốt xấu gì cũng là quan bát phẩm kiểm thảo trong Hàn Lâm viện. Lương tháng thất thập tam đấu, không hẳn là nhiều nhưng cũng đủ để trên dưới trong phủ chi tiêu. Có thể khiến ông ngầm đồng ý bán con gái trong phủ, khẳng định phải xuống bút không hề nhỏ.

Tiểu Đào kể tai bỏ nhỏ: “Tiểu thư, nô tỳ nói người cũng đừng nóng nhé. Kỳ thật hôn sự đều là do đại phu nhân tự mình làm chủ. Trên phố đều đồn rằng Chu viên ngoại hai phòng tiểu thiếp đều không sinh được con. Đại phu nhân và nhị phu nhân hài lòng phái người đi làm mồi, nói nhị tiểu thư Tống gia ta mông lớn, có thể sinh con. Chu viên ngoại rất cao hứng, lập tức đã xuất ra tám trăm lượng bạc làm sinh lễ! Tám trăm lượng đó!”

Tống Trường Tuyết ngó ra ngoài đầu ngó mông mình.

Sau đó nàng nuốt nước miếng ực một cái.

“Mông to...”

Vào cái lúc hai người vẫn đang lải nhải nói chuyện, bất tri bất giác kiểu hoa đã đến nhà Chu viên ngoại. Mọi chuyện đều tiến triển hết sức thuận lợi. Đã có lúc Tống Trường Tuyết muốn tiếp nhận sự thực bi thảm này, đương nhiên cũng chỉ là đã có lúc mà thôi.

Hôn lễ là một hồi nhạc điệu thấp, không có tam bái cũng chẳng có tân khách. Một lúc sau, Tống Trường Tuyết mới biết: bởi đây không phải là lấy vợ, mà là nạp thiếp.

Chuyện này thêm với bị bức hôn khiến nàng càng thêm đã kích...

Bấy giờ, Chu viên ngoại đứng ở nơi cao hơn một trượng, cả mặt bóng loáng, mừng khắp khỏi nhìn tam phòng mới nạp.

Khăn voan của Tống Trường Tuyết bị dùng để nhét miệng. Vậy nên hiện tại lão trực tiếp trừng to con mắt nhìn thiếp mình mới mua về.

Trước đầu một mảng trọc lóc. Mấy lỗ chân tóc thưa thớt lõm xuống, mắt hạt đỗ ánh lên tia bi ối. Rõ ràng mới hơn năm mươi tuổi, thoát nhìn lại giống hơn sáu mươi.

Nói thật, nàng rất sợ.

Cứ nói nàng mồm mép lạnh lợi, vui vẻ, lúc sợ nhất cũng chỉ bông đùa một câu. Nhưng khi đó vẫn còn là tiểu cô nương chưa đầy mười bảy. Giờ phút này nhìn người trước mắt không nhận được toàn thân phát lạnh.

Cớ sao mình sinh ra lại không được cha mẹ thương yêu? Khó khăn lắm mới có một lần xuất giá, ấy vậy vẫn bị người sắp đặt. Bị ném cho lão nhân năm sáu mươi tuổi cũng không được phép phản kháng?

“Phu nhân đã chuẩn bị tốt chưa?” Không nghĩ tới viên ngoại kia tướng mạo bại hoại, lúc nói giọng lại trang nghiêm, tuy rằng thực chất bên trong là không đứng đắn.

Tống Trường Tuyết đứng dậy quay lưng về phía lão, than thở: “Người coi trời cho ta là ta có thể chuẩn bị tốt rồi.”

Lúc trước sở dĩ không có biện pháp đào tẩu chính do bản thân bị trói. Mãi đến khi hạ kiệu mới cởi dây thừng trên đùi. Nàng không muốn liên lụy đến Tiểu Đào, vậy nên nàng đi thẳng vào đây. Chỉ cần hai tay nàng được tự do, an toàn thoát thân cũng không phải việc khó.

Chu viên ngoại dùng mắt đậu nhìn nàng chăm chăm, nghiêm túc: “Quý phủ thật là dụng tâm lương khổ, buộc chặt như vậy cũng thật thú vị!”

“...” Thú vị cái đầu nhà lão ý!

Tống Trường Tuyết và dây thừng trói nàng đều hoang mang lo sợ.

Ngay lúc nàng còn đang tính chọi lại thì đằng một cái Chu viên ngoại nhanh như chớp cứ thế bổ nhào tới...

Trường Tuyết hét thảm một tiếng. Nhanh chóng lăn vài vòng trên mặt đất né tay lão, hai chân gập về một, khóc nức nở hét: “Chờ một chút được không!

Ta vẫn chưa chuẩn bị xong, ta rất sợ ...”

Chu viên ngoại cũng ý thức được mình luống cuống. Nghĩ rằng chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương, còn nhiều thời gian, liền tạm thời nghe theo nàng một chút. Vì thế đến ngồi yên vị trên mép giường, xem nàng muốn gì.

Thấy lão có ý nhịn lại, Tổng Trường Tuyết từ từ đứng dậy, hai tay vẫn bị dây thừng siết chặt ở sau lưng. Nàng chậm lùi về phía sau rồi dịch vài bước, để cả người tựa vào mép bàn.

“Chu lão gia, giờ chúng ta nói về triết lý nhân sinh có được không?” Nàng đau khổ mở lời thương lượng với lão.

“Chỉ cần nàng có thể sinh con thì dù sinh khuê nữ ta cũng có hứng thú.”

“Ha ha ha...” Tổng Trường Tuyết gượng cười vài tiếng, “Chu lão gia, ta thấy xương người khô, mặt lại rộng, kiếp sau nhất định có thể sinh một tiểu tử béo tròn...”

Một bên cắn răng cùng lão nói bậy bạ, một bên lão không nhìn thấy ở nơi khác đang có chuyện khác diễn ra.

Ánh nến không ngừng lay động, trong không khí phảng phất có mùi dây cháy. Toàn thân Tổng Trường Tuyết bắt đầu phát run, hai tay ở lưng nàng vẫn không nhúc nhích đặt ở trên ngọn nến. Trong khi thiêu dây thừng đồng thời cũng thiêu tay nàng, nàng hoàn toàn không nghĩ có thể đau đến thế này. Nhưng nàng chưa từng lui bước, cũng không hề do dự mà dừng lại.

Quang ảnh nhấp nhòe, Chu viên ngoại cảm thấy trên mặt lão chảy mồ hôi. Lúc này mới ý thức được có gì đây không đúng, nhú mảy nói: “Nàng đang làm gì thế!”

“Bụp” một tiếng, âm thanh giống như cái gì đó bị đứt. Một làn khói nhẹ sau lưng nhanh chóng tản ra.

Sau khi giải thoát, Tổng Trường Tuyết nhanh chóng chụp tắt ánh nến. Tiếp đó rút ra dao găm mà đại ca đưa cho mình, động tác nhanh gọn hướng thẳng phía trước. Lưỡi dao sắc nhọn chọt lóe, Tổng Trường Tuyết cảm phẫn: “Lão già dê tiện không biết xấu hổ! Dù là một cây củ cải, ta cũng có tôn nghiêm của mình!”

Tổng Trường Tuyết tay nắm dao găm không hề run sợ, mơ hồ nhìn vẫn còn gượng gạo. Chỗ vừa mới bị bỏng xem ra rất nghiêm trọng, sợ là không có biện pháp phục hồi. Bên trong tĩnh lặng. Ánh mắt của nàng sáng ngời không có một tia sợ hãi. Dường như cả đêm đen cũng không thể che phủ ánh sáng trong mắt nàng.

Thấy cảnh tượng này, Chu viên ngoại bất thành linh bị dọa đến cả người toát mồ hôi lạnh. Nhưng gờm càng già càng cay, lão già bộ cường định: “Phu nhân cũng biết những lời nàng vừa thốt ra đêm nay, không chỉ khiến bản thân sa lầy, mà còn liên lụy đến cả Tổng gia?”

“Tổng gia bất nhân bất nghĩa với ta, nếu may mắn liên lụy đến bọn họ, nhất định nằm mơ ta cũng cười tỉnh!” Tổng Trường Tuyết một mặt nói, một mặt chậm rãi lui dần về phía sau.

“Ài! Việc đã đến nước này, ta cũng không cản được nàng. Ta biết nàng chường mắt ta là lão già, nàng vẫn còn trẻ.” Ánh mắt Chu viên ngoại đau thương, buồn bã nói tiếp: “Giữ nàng lại bên người, sớm muộn mạng già cũng khó giữ, nàng đi đi.”

“Hả?” Tổng Trường Tuyết cup lông mi xuống, đột nhiên cảm giác được có một loại hạnh phúc tràn tới... Nghi ngờ nhìn lão một cái, dè dặt hỏi lại: “Thật sao?”

“Nàng lấy lưỡi dao uy hiếp tính mạng cả thân gia, ta còn biết làm gì đây? Nàng đi đi, tiền của ta coi như thả xuống sông... Lúc rời đi nhớ cất kỹ dao, tránh bị bắt vì nghi là thích khách.” Chu lão gia mặt hiền lành cười khổ.

Người nào đó nhất thời không ngớt cảm kích, lập tức cất dao đi. Vị Chu viên ngoại hình như rất dễ nói chuyện. Tổng Trường Tuyết cảm thấy bản thân đang rất xúc động, khi này chưa gì đã vội rút dao ra, quả thực không nên!

Người nào đó vui vẻ nhét dao găm vào vạt áo, giây tiếp theo.

“Á...!”

Nàng bị đánh hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Kìa, hàng giả thuận lợi xâm nhập

Khi tỉnh lại đã là ban ngày. Tổng Trường Tuyết vô thức sờ y phục bên cạnh nhưng lại đụng phải một đồng rom rạ khô héo. Làm một màn cá chép lộn nhào, nàng nhanh chóng nhìn về bốn phía.

Rất rõ ràng, đây là nhà lao.

Không đợi nàng suy xét nguyên do, tầm mắt đã bị thiếu nữ trước mặt thu hút.

Toàn thân sáng chói, sợi tua từ khăn quàng vai rủ xuống, váy đầy bách hoa. Trên làn váy thêu chỉ vàng hoa văn mây tía không tước. Dưới chân váy lộ ra một khoảng giày thêu đỏ khéo léo. Mặc dù tuổi hai người xấp xỉ, nhưng nhìn qua đã thấy đối phương trưởng thành không ít.

Ngược lại bản thân, hôn phục hôm qua còn chưa thay. Chẳng những nhuộm màu không đều mà nhìn còn rất tầm thường. Giống như giẻ lau rách nát quần tạm bợ trên người.

Tổng Trường Tuyết rất sầu não. Cũng là người, cũng là tân nương, cũng là phạm nhân, nhưng rõ ràng người ta so với mình hơn một bậc.

Hiện giờ cả đầu nàng đều đang đắm chìm trong số mệnh bi thương của bản thân – thân tiểu thư phận nha hoàn. Hoàn toàn không để ý vì sao trong một phòng giam lại có hai tân nương tử.

Lương Chiêu Đường dường như nhận ra người đối diện đã tỉnh lại. Vừa mở mắt nhìn sang đã thấy nàng cau mày tức giận. Không khỏi có hơi buồn cười mới mở lời: “Đêm qua thấy bọn họ khiêng ngoi đến đây. Ngươi là ai? Tại sao lại vào đây?”

Tổng Trường Tuyết thấy ở chung với nàng cũng không tệ. Vậy nên cẩn thận dịch đến bên người nàng, nhưng lại không biết trả lời như thế nào.

Lương Chiêu Đường hồ hững nói: “Ta thấy ngươi mặc y phục này, chắc hẳn cũng là đào hôn rồi trốn vào đây?”

“Hả?” Tổng Trường Tuyết mập mờ không rõ nội tình. Cái gì mà cũng?

“Nhìn ngươi ngốc đầu ngốc não, không ngờ lại rất thông minh. Nhà lao tuy rằng nghe qua có phần dọa người, nhưng lại là nơi khó bị tìm thấy nhất, trốn ở đây tuyệt đối an toàn.” Lương Chiêu Đường tưởng là người cùng chí hướng, nói chuyện không hề e ngại.

Cái này thì Tổng Trường Tuyết hiểu. Thiếu nữ nhà giàu trước mắt đang đào hôn, người trong nhà ráo riết truy tìm. Ở bên ngoài quá lộ liễu, trốn được nên tùy tiện nhảy vào đây.

“Ta không phải cố ý muốn vào...” Tổng Trường Tuyết do dự nửa ngày mới lẩm bẩm, “Hôm qua, hình như ta... mưu sát thân phụ đấy?”

“...” Lương Chiêu Đường trở mặt, “Ngươi giết người?”

“Không không không! Ta vừa mới rút dao đã bị đánh cho hôn mê. Lúc tỉnh lại đã ở trong này...” Tổng Trường Tuyết méo miệng, vẻ mặt oan ức.

Thiếu nữ diễm lệ thờ dãi một hơi, than: “Chưa chết là được, mắt công người nhà ngươi tốn chút tiền dọn dẹp thôi, không ở đây lâu đâu.”

Trường Tuyết mặt cứng đờ.

“Sao thế?”

“Người nhà ta... người nhà ta sẽ không cứu ta. Tổng ta vào lao là Chu viên ngoại có quyền có thế ở thành Nam. Bọn họ sẽ không vì một nữ nhi có cũng như không là ta mà đi đắc tội với lão đầu.” Dừng một chút, nàng như nghĩ ra gì đó, nói tiếp, “Dù mẹ có muốn cứu ta, cũng không có tiền... Vậy nên có lẽ cả đời ta phải ở trong lao rồi.”

Như nghe được mẩu chuyện cười, Lương Chiêu Đường phì một tiếng vội che miệng lại, nàng nhếch lên đôi mắt phượng lưu thủy, giọng nói mang chút trào phúng: “Viên ngoại?”

Tổng Trường Tuyết gật đầu như gà con mổ thóc, khẳng định với nàng: “Phải phải, viên ngoại, rất giàu!”

Lương Chiêu Đường vô cùng phấn khích, không nhịn được muốn trêu nàng: “Vậy ngươi đoán ta là người thế nào?”

“Nhìn ngươi mặc đẹp thế này, nhất định là con gái của viên ngoại!” Tổng Trường Tuyết tựa như rất hài lòng với câu trả lời của mình, vẻ mặt kiêu ngạo kiêu ‘thấy ta thông minh chưa’.

“...” Sau một lúc trầm mặc, Lương Chiêu Đường cau mày, “Người trong thành mà không biết hôm qua Thừa tướng cưới đại tiểu thư phủ Lương Quốc công hả?”

“Á!” Tổng Trường Tuyết hoảng sợ nói, “Ngươi là Thừa tướng!?”

Nhưng lại liều mạng lắc đầu: “Hừm, không đúng không đúng. Ngươi là đại tiểu thư phủ Lương Quốc công!?”

Dứt lời, nàng vội vàng kéo tà váy loạn xạ trở về vị trí ban đầu, vẻ mặt đề phòng xen lẫn sợ hãi.

Lương Chiêu Đường không khỏi đưa tay sờ sờ mặt, trông nàng rất dữ sao... Xem ra nha đầu kia đúng là không có mắt. Nàng yên lặng thầm tính toán, lúc sau mới nói tiếp: “Theo như lời người nói, sợ là vĩnh viễn cũng không có cơ hội bước ra ngoài. Nhưng ta không giống người, chỉ cần ta muốn thoát ra, sẽ có vạn cách.”

Thiếu nữ do dự lâu thật lâu, vẫn là nói thêm: “Kể ra ta với Hoài An hầu là thanh mai trúc mã, lưỡng tình tương duyệt, theo lý thì hôn sự cũng là chuyện sớm muộn. Nào ngờ Thánh thượng đột nhiên hạ chỉ tứ hôn, đem ta gả cho Thừa tướng đương triều. Ai chẳng biết đưa hái xanh không ngọt, cho dù có vì chính sự triều đình, ta cũng tuyệt không chôn vùi hạnh phúc của bản thân.”

Tổng Trường Tuyết nghe mà tròn mắt há mồm, thiếu chút là vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Cửa nhỏ nhà nghèo, ếch ngồi đáy giếng, dăm ba cái chuyện này e là cả đời nàng cũng không tưởng tượng ra.

Nàng chỉ nghe thấy thiếu nữ đối diện tiếp tục nói: “Phù Lương Quốc công nhất định sẽ lấy cớ nói ta bệnh chết, chờ phong ba trôi qua, Hoài An hầu sẽ đưa ta ra ngoài. Còn người thì không như thế... Vừa này chính người cũng nói, không ai quan tâm người sống hay chết.” Lương Chiêu Đường có chút khó hiểu nhìn vào mắt của nàng, thậm chí còn do dự, “Trước mắt có một biện pháp có thể thoát ra ngoài, nhưng nhìn người như vậy không biết có được không.”

“Biện pháp gì?” Tổng Trường Tuyết nghi hoặc.

“Mặc giá y của ta, cải trang ta. Khiến người phủ Lương Quốc công mang người đi, nửa đường thừa cơ đào tẩu. Hơn nữa người trong phủ ta đều là người lương thiện, cứ cho là không cần thận bại lộ, chắc chắn bọn họ cũng không làm khó người.”

“Vậy cũng được sao?!” Tổng Trường Tuyết cảm thấy bản thân như đang nằm mơ.

Nàng nghiêm túc suy xét một chút, cảm thấy biện pháp này rất có khả năng, dù sao người nhà giàu cũng không phải binh dân bách tính, sẽ không làm khó một tiểu cô nương như mình.

“Có thể ở cái nơi quỷ quái này gặp nhau chính là duyên phận. Có thể giúp sẽ tận lực giúp, chẳng lẽ ta lại còn lừa người?”

Lương Chiêu Đường ngáp một cái, trong lòng thầm nghĩ ta đang lừa người đó.

“Cô nương đúng là người tốt! Sau khi ra ngoài nhất định ta sẽ báo đáp người!” Tổng Trường Tuyết hai mắt lưng tròng đắm lệ vội đứng lên, bàn tay bắt đầu phủi bụi trên y phục.

“A.” Đường như đụng phải vết thương ngày hôm qua, Tổng Trường Tuyết đột nhiên khẽ kêu một tiếng, lại đưa tay đến bên miệng thổi phù phù, thổi xong lại tiếp tục cời y phục. Lương Chiêu Đường nghi hoặc nhìn về bên tay súng đỏ của nàng, nhưng không hỏi gì.

Tay áo sam đương nhiên hết sức rộng lớn. Người nào đó sau khi cởi ra dứt khoát đem hai tay áo đỏ dài cột vào một đầu cửa lao, dùng tà váy dài chặn tầm mắt, chẳng bao lâu đã xuất hiện một gian phòng giản dị để thay y phục.

Lương Chiêu Đường thấy động tác nàng lo lắng, không hiểu sao lòng lại mềm xuống, nhưng vẫn không có ý từ bỏ ý định ban đầu. Chậm rãi đứng sau lưng nàng cời đi ba lớp trọng y ở ngoài, nói: “Bên ngoài rút còn một lớp là được, không nhận ra đâu, cứ thế này rồi trực tiếp cởi tiện trốn hơn. Còn nữa, phải nhớ kỹ, ắt hội đình hội tân mùi tân mào là ngày sinh tháng đẻ của ta, phụ thân thích xem binh thư nhất là Binh pháp Tôn Tử, mẫu thân thích ăn hoa quả nhất là dưa hấu. Nếu có người hỏi, tùy tiện nói mấy thứ này có thể miễn cưỡng qua màn.”

Người nào đó chỉ ngăn người nhìn chằm chằm lên hình thù thủ công tinh xảo, còn không ngừng gật đầu nói bản thân đã nhớ rõ.

Đội sau khi hai người trao đổi y phục xong, Lương Chiêu Đường gọi lính ngục lại, đưa cho hắn một tờ ngân phiếu, rất thân thiện: “Truyền ra ngoài, đại tiểu thư phủ Lương Quốc công ở trong này, gọi bọn họ đến nhận người. Cứ theo đó mà nói, ở đây còn có...”

Sau đó nàng nhấc tay, một thời vàng.

Con người nhỏ của Tổng Trường Tuyết sáng lên!

Người nào đó rón rén chạy lại ôm cánh tay nàng, đôi mắt cầu con lấp lánh ánh sáng nịnh nọt: “Thỏ hào! Huynh là đại ca đệ, Thỏ miết đây!”

Lương đại tiểu thư ghét bỏ cựa móng vuốt nhỏ kia ra. Liếc mắt xem xét một chút, sau đó nhặt khăn hi bị quăng một bên lên, bụp một tiếng rơi ngay trên đầu Tổng Trường Tuyết.

Lính canh kia hoan hoan hi hi cất ngân phiếu vào túi, vội vàng đi làm việc được giao. Không ngờ là hiệu suất làm việc của hắn rất là cao, hoặc do người phủ Lương Quốc công muốn tìm người đến phát điên mà chỉ trong một nén nhang, bên ngoài rầm rầm xông vào một đồng lớn những cái đầu đỏ đầy mồ hôi.

Mặc dù Lương Quốc công phủ quyền thế ngập trời, nhưng vẫn luôn nhớ đến quốc pháp, vậy nên chỉ cho một người vào trong nhận người. Tiếng bước chân từ từ tới gần, Lương Chiêu Đường quay lưng về phía cửa, quay đầu thật nhanh đưa mắt một cái, thấy là hi bà vừa mới chạm mặt không lâu, trong lòng lặng lẽ thở phào một hơi, nhưng vẫn cẩn thận tựa đầu giấu chân góc phòng. Thở dài, miệng mặc niệm một câu: Rất xin lỗi người...

“Tiểu thư à! Người cũng khiến mọi người vất vả tìm người quá đó! Mau trở về thôi, nghi thức hôn lễ cũng không bị lùi đâu! Người rút cuộc làm sao mà lại chạy đến cái nơi quái quỷ thế này?” Hi bà kia nhìn giá y trước mắt tuyệt không sai, kích động đến sắp rơi lệ.

Không nhìn rõ người đối diện, dưới khăn voan đỏ thắm, Tổng Trường Tuyết lo lắng nuốt nuốt nước miếng, nói: “Ta, lúc ta chạy không cẩn thận xô đổ quán hoa quả của người ta. Sau đó, sau đó thì bị bắt vào đây.”

Lính ngục đại ra nhìn nàng một cái, không nói gì.

Hì bà quay người lườm lính ngục, phần nộ: “Còn thất thần cái gì, không mau thả người hả! Không phải chỉ là quán hoa quả thôi sao, bao nhiêu tiền Quốc công phủ đều trả được, chậm trễ giờ lành chắc nhà ngươi vui lắm đấy!”

Lính ngục kia nuốt ực nước miếng, xoay người lấy cái chìa khóa. Mọi người ở đây đều chờ mong giây phút cửa lớn nhà lao mở ra.

Có những lúc, quyền thế chính là dùng như thế.

Cách một lớp vải, hì bà cũng không dám vạm phần xác định khuôn mặt bên trong kia là thật hay giả, huống chi giọng nói vừa nghe tựa như có chút không giống. Khó là bà lại không thể trái với quy củ hôn giá, không được lộ diện, đành phải lên tiếng dò hỏi: “Tiểu thư có còn nhớ ngày sinh của mình không?”

“Át hợi đình hợi tân mùi tân mao!” Ở trong đầu luôn lặp đi lặp lại, đáp lời so với hỏi hôm nay ăn cơm chưa chỉ sợ còn nhanh hơn. Đường như vẫn sợ đối phương vẫn chưa tin mình bình thường, Tổng Trường Tuyết lại nói thêm một câu, “Còn nữa, phụ thân thích xem binh thư nhất là dưa hấu! Mẫu thân thích ăn hoa quả nhất là Bình pháp Tôn Tử!”

“...” Hì bà ngờ nghệch, Lương Chiêu Đường vỗ trán.

Mặc dù cảm giác không đúng lắm, nhưng hẳn là cũng không có sai. Hì bà đỡ tay nàng bước ra phía ngoài, vừa đi vừa khuyên: “Nơi này âm khí nặng, tiểu thư vẫn nên bước nhanh thôi.”

Tổng Trường Tuyết vội vàng bước theo, không quên quay đầu liếc mắt một cái, tuy rằng nàng chẳng nhìn thấy cái gì.

Cho đến khi một bóng người cũng không còn, Lương Chiêu Đường ngồi ở góc tường thờ phào thật mạnh một hơi. Lấy từ trên tóc xuống ba cây trâm dài, đặt song song trong tay, nghiêng về phía trước chấp tay vái ba lạy.

“Chuồn thôi.”

Lại hít thở không khí trong lành không hề thay đổi ở bên ngoài. Chỉ là Tổng Trường Tuyết cảm thấy chuyện hôm nay xảy ra như đang mơ.

Không đợi nàng nghĩ bước tiếp theo nên làm gì, tiếng bước chân vội vội vàng vàng chạy đến phía nàng, người nọ mở miệng: “Tìm được là tốt rồi, tìm được là tốt rồi. Đại nhân nói trực tiếp đưa tiểu thư đến phủ Thừa tướng, không cần quay lại phủ!”

Hì bà kinh ngạc: “Sao lại vậy?”

“Nếu lại trốn nữa thì phải làm sao... Đương nhiên là phải tốc chiến tốc thắng rồi!” Người nọ sau khi nói xong thở hổn hển mới phát hiện tân nương tử đứng ở bên tay phải hắn, không khỏi giật mình một cái. Lấy lại tinh thần nói, “Tiểu thư vào kiệu đi, đã báo cho bên phu gia, trễ một khắc cũng nguy mất.”

Nhớ lại lời nữ tử trong ngục nói, kể cả biết nàng là giả, người Lương phủ cũng tuyệt không vì vậy mà làm khó nàng. Vậy nên Tổng Trường Tuyết vững tâm, cánh tay muốn lấy xuống khăn hi đội trên đầu mình.

Lúc khăn sắp rơi xuống thì lại bị nha hoàn bên người nhanh tay nhanh mắt chặn lại. Người nào đó kéo không được, nhấc hẳn tay ra sức dẹt xuống, nhưng nàng cứ vẫn bị cản.

“Tiểu thư người đừng có làm chuyện điên rồ mà! Còn chưa gặp tân lang, khăn hi này ngàn vạn lần không thể lấy xuống!”

“Cho dù người không nghĩ cho bản thân, cũng phải vì thanh danh của phủ mà suy xét chứ ạ!”

Hai tay Tổng Trường Tuyết bị giữ chặt, kì thật rất bức, nàng đành phải lớn tiếng nói thẳng: “Ta không phải tân nương tử, mà là giả mạo! Các người thả ta ra đi.”

Hì bà thấy tình cảnh này không tránh khỏi một trận lạnh tim. Nhưng vẫn nước mắt thấm nước mũi khuyên bảo nàng: “Tiểu thư, ta biết người không muốn xuất giá, nhưng đây dù gì cũng là Thánh thượng tứ hôn, kháng chỉ dù không phạm tội cũng không có gánh nổi đâu. Toàn bộ an nguy của Lương Quốc công phủ đều đặt lên người. Hơn nữa, Trữ tướng đương triều kinh tài tuyệt diệu, dung mạo động kinh hoa. Là người trong mộng của biết bao thiếu nữ. Người có phải không nhìn rõ không? Hôm qua đào hôn đã gây ra tội lớn, chẳng lẽ vẫn muốn thêm một tội nữa sao?”

“Ta thật sự không phải mà! Ngay cả tiểu thư nhà các người tên gì ta cũng không biết! Ta cũng không hề mơ mộng gì đến Thừa tướng đại nhân kia nữa!” Tổng Trường Tuyết cả mặt bị khăn hi che mắt, không ai có thể nhìn thấy biểu tình của nàng có bao nhiêu phong phú, chỉ biết lớn tiếng cãi lại. Nhưng căn bản là chẳng có ai để tâm đến lời của nàng, trải qua chuyện Lương đại tiểu thư đào hôn trên phố lớn, tất cả mọi người đều lạnh nhạt.

Chỉ có hì bà kia câu được câu không cho có lệ: “Vậy, người không phải tiểu thư, thế người nói tiểu thư đi đâu rồi?”

“Nàng, nàng...” Tổng Trường Tuyết trầm mặc, tốt xấu gì người ta cũng là ân nhân cứu mạng. Vất vả náo loạn đến long trời lở đất để thoát hôn, cứ đem hành tung của nàng nói ra ngoài chẳng phải là rất không có đạo đức sao.

Mọi người thấy nàng không nói không làm loạn nữa thì đều nghĩ rằng Lương đại tiểu thư rốt cuộc cũng chịu thỏa hiệp, ai ai đều lấy làm vui mừng.

Tốt xấu gì người ta cũng đường đường là tiểu thư khuê các, hộ vệ nhét cả người nàng vào trong kiệu cũng không hẳn là bạo lực, nhưng nàng cũng không phải là dạng tiểu cô nương có thể phản kháng. Rất nhanh sau đó, đại não trống rỗng của Tổng Trường Tuyết đã hoàn hồn khi nghe thấy tiếng bàn bạc bên ngoài.

“Quốc công nói tiểu thư rất thông minh, cái lúc người đã lao ra khỏi kiệu, hai mươi hộ vệ cũng không phải đối thủ của nàng! Phải đóng ván gỗ dương trên cửa kiệu để ngừa chuyện chẳng ngờ.”

“Lúc tân lang tới đón người thì làm sao?”

“Yên tâm, bọn ta sẽ phụ trách giấu ván gỗ xuống dưới!”

Người phủ Quốc công rất được việc. Vẫn đang nói chuyện nghiêm nhiên đã có thể nghe thấy tiếng gõ bang bang bang phát ra từ chùy, tách tách vài tiếng tằm ván gỗ được xử lý êm đẹp. Một lát sau đám người bắt đầu tản ra hai bên, kiệu được nâng lên.

Tổng Trường Tuyết ngồi trong gian kiệu, vẫn giữ nguyên tư thế miệng chữ O mồm chữ A. Đây có thật là tình tiết khi gả thay không?

Tuy người đời đều khen ngợi Thừa tướng đương triều rất nhiều, nhưng có rất ít người từng thấy tướng mạo của hắn. Mặt khác có thể khiến Lương tiểu thư sợ đến mức đào hôn, chắc chắn là có bệnh không thể để ai biết hoặc đại loại bị gì đó không tiện nói ra, phải chăng lớn lên ngoại hình vừa già lại vừa xấu?

Hông, hông, hông hét cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nhị tiểu thư yên bề gia thất

Theo phong tục Hoài Tống, tân lang tự mình đến nhà gái hỏi đón tân nương mới hợp lễ nghi, lễ nghi cũng phải thật long trọng và cầu kỳ. Vậy mà giờ quy củ bị phá vỡ, khiến ai nấy đều nghị luận. Không biết có phải sợ nàng lại trốn nên nóng giận, Quốc công đại nhân chẳng cần sĩ diện, trực tiếp cho kiệu đem nữ nhi thẳng sang bên nhà trai.

Đường đi cũng không xa lắm. Lúc chưa qua cửa, nàng nghe thấy bên ngoài có tiếng hô nhẹ, mọi người vội vàng bắt đầu cất ván gỗ, lộn xộn một hồi rồi lại vội vàng vàng lui sang một bên, kiệu hoa tiếp tục được nâng vào tiền đình ở chính sảnh phủ Thừa tướng mới dừng lại.

Trừ Khác ho nhẹ một tiếng, tâm tình phức tạp.

Bốn phía nhất thời im lặng.

Vị này chính là Thừa tướng trẻ tuổi đệ nhất truyền kỳ danh chấn thiên hạ của Hoài Tống, ngực mang đai ngang cao quý, thân đeo ngọc bội lách cách. Lấy tài danh văn thế, lấy can chính huệ dân truyền thiên hạ.

Trừ gia nhiều đời làm quan, nhưng đây là dòng duy nhất trong tam đại mười sáu tuổi đỗ Tiến sĩ, từ Chính quan Tiến sĩ đến Sử quan ở Hàn Lâm viện, tiếp đó nhậm chức Lại bộ Thượng thư. Hai mươi tư tuổi dâng “Cần Ngôn Chính Thư” đã là quan Thừa tướng, phụ tá Thánh thượng quản lý quốc chính, đứng đầu bách quan, không đâu không trị.

Bởi vậy được dân chúng truyền tụng là người vô cùng kỳ tài. Giờ đây đang mặc trên người bộ hi phục màu đen, bước về phía nàng.

Tổng Trường Tuyết ghen ghét, hận không thể chạy vội đi tìm cái bao tải nhét chính mình vào trong rồi lòi về nhà lao, nhưng nàng chỉ im lặng.

Trừ Khác nhắc giày chạm nhẹ vào cửa, ngờ ý mình đã đá kiệu. Sau đó hắn tùy ý vén màn lên, đưa bàn tay vào.

Mùi hương gỗ tùng ôn thuận len lỏi vào bên trong, hô hấp theo đó cũng khoan khoái như buổi sớm trong rừng.

Dưới khăn hi, nàng thấy những ngón tay gầy mà thon dài của hắn, mang theo sức mạnh khó mà kháng cự. Thế là Tổng Trường Tuyết lại ực ực nước miếng, nhắc tay trái nhẹ nhàng đặt lên.

Thấy bên trong có phản ứng, ai cũng nhẹ nhõm thở phào một hơi, chỉ sợ tiểu thư nhà mình lại bất chợt nổi bướng.

Không đợi hấn đáp lại, bàn tay kia rất nhanh đã rút về, hai tay run run đặt ở trên đùi.

Trữ Khác khó hiểu, tầm mắt liếc về đôi tay của nàng. Cho dù nàng có cố gắng che đậy cũng không khó để phát hiện vết bỏng nặng trên mu bàn tay vẫn chưa tan sưng tấy, vừa nhìn là biết vết thương mới.

Tâm tình của hấn từ hôm qua đến giờ vẫn luôn phức tạp. Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc hạ chỉ tứ hôn, không đáp ứng cũng phải đáp ứng. Tuy rằng chưa từng gặp mặt, nhưng trên thế gian này đâu có người đàn ông nào lại thích vị hôn thê của mình đào hôn, kỳ thực hấn cũng không quá quan tâm, nhưng chung quy về thể diện thì cũng không thể bỏ qua được.

Giờ họ lại đưa con gái qua đây, chuyện hôn qua cũng không đề cập đến, minh lý ngầm này ai cũng rõ, nên ngoài mặt hấn cũng biết ý mà thuận theo.

Vậy mà khoảnh khắc hấn thấy tay nàng, bỗng nhiên lại mềm lòng, hấn cũng không muốn hà trách nặng nề, chỉ giọng gào an ủi: “Không cần sợ ta, về là được rồi.”

Nói rồi hấn cẩn thận nắm tay nàng kéo ra, dẫn nàng đến chính sảnh, bàn tay nhỏ bé bị hấn nắm gọn trong khe khẽ run lên. Chẳng ai thấy ai, cũng chẳng ai biết trong tâm đối phương đang nghĩ gì.

Tổng Trường Tuyết cảm thấy bản thân sắp phát điên rồi.

Một bước, hai bước, nàng chỉ biết ngoan ngoãn bước theo hấn bái thiên bái địa bái tổ tông, lại không dám nói ra chân tướng. Nếu khi này không lên kiệu thì cũng chẳng có gì hệ trọng, giờ đã đến nước này, đột nhiên nói mình là giả mạo ở trước mặt bao người ... Chẳng những không có ai tin, còn có thể khiến hai phủ mất hết thể diện. Bây giờ đã không còn là viên ngoại bình thường, mà chính là quan to quý nhân nàng không bao giờ ngờ tới, có khi đến lúc đó kết cục so với ngày hôm qua còn thảm hơn. ...

Dọc đường bị khăn voan che không thấy cảnh vật xung quanh nên nàng đành tùy ý cảm đoán dây nói quả đồng tâm kia rồi mặc người dắt.

Lúc nàng đang tự hỏi về những vấn đề sẽ phát sinh thì chợt nghe tiếng cửa được đóng nhẹ nhàng, bỗng chốc nàng không ổn lắm. ...

“Vẫn... vẫn... vẫn muốn động phòng sao...” Tổng Trường Tuyết khó khăn nói.

“...” Trữ Khác cau mày.

“Á không không không không! ! Ý ta không phải cái đó! !” Tổng Trường Tuyết sợ tới mức hoa dung thất sắc, cũng chỉ tại tư duy hơi có vấn đề, nên nàng mới không tìm ra lời giải thích hợp lý. Nàng đành phải nhanh chóng né thật xa người nào đó, trốn vào một góc phòng khuất nhất không dám hé nửa lời.

Sắc mặt Trữ Khác dường như mang theo chút bất đắc dĩ, rất tự nhiên bước theo qua, đến trước mặt nàng, có chút buồn cười hỏi: “Nàng sợ ta đến vậy sao?”

Tổng Trường Tuyết ra sức gật đầu.

Nhưng đối phương lại chỉ nhìn thấy khăn hi lên xuống lúc ẩn lúc hiện, nhìn một mạch, thật là có chút vướng bận. Vì thế hấn rất tự nhiên đem thứ chướng mắt kia vứt đi.

Tổng Trường Tuyết nhất thời quá sợ hãi! Vội vàng vươn tay liều mình che mặt, cổ tay lại bị Trữ Khác giữ chặt, giãy không được, bắt nàng nhìn thẳng vào mình.

Dưới tình huống không còn đường lui, Tổng Trường Tuyết đành phải ngừng giãy tay, lặng lẽ nâng tầm mắt nhìn hấn một cái, chớp mắt, người nào đó đỏ mặt ngẩn ngơ.

... Vị vị Thừa tướng đại nhân trong truyền thuyết, bề ngoài thật là đẹp mắt nha ha ha ha.

Trữ Khác thấy nàng cuối cùng cũng bình thường, liền bắt đầu thử nói chuyện với nàng.

“Sao hôm qua đào hôn.” Giọng hấn rất êm tai, mang theo vị mát lạnh của khe suối.

Tổng Trường Tuyết lại ghen hờn, phân vân không biết có nên nói ra chân tướng cho hấn không, trước vẫn nên cứ tạm giả mạo, chờ thời cơ lại chạy trốn. Nàng hạ quyết tâm rất lớn, thân nhiên trả lời:

“Hôm qua bởi ta rất muốn đi nhà xí nhưng mà bọn họ không cho ta đi, ta giận quá nên chạy ra khỏi kiệu. Kết quả khi chạy không may xô đổ quán hoa quả... Vậy nên bị bắt vào nhà lao!”

Trường Tuyết âm thầm tự tán thưởng, cảm thấy bản thân quả thực là thiên tài kể chuyện xưa.

Trữ Khác vươn tay dí dí cái trán của nàng.

...

Chắc hẳn cảm nhận được đối phương tràn đầy ác ý, Tống Trường Tuyết lập tức ôm chân ngồi xổm một góc, chỉ một lát sau, trong hốc mắt ứ đầy lệ tủi thân.

“Ngươi nghĩ rằng ta muốn gả cho ngươi hả? Ngươi có thấy ta sung sướng khi được mặc hi phục giống ngươi không?”

Thấy sắc mặt nàng thay đổi nhanh như vậy, Trữ Khác thật sự kinh ngạc.

Thiếu nữ trước mắt tuy rằng không thể nói rõ có bao nhiêu mỹ, nhưng lại có vẻ nhỏ xinh âm áp, đôi mắt to ngập nước xem ra rất có thần. Dưới chiếc mũi cao thẳng là cái môi mím chặt đỏ đỏ nhỏ nhắn, có vẻ ăn rất ngon.

Tựa như nhớ tới chuyện gì đó, Trữ Khác bỗng nhiên đứng lên, thân hình cao to hạ xuống tạo thành bóng đen che khuất người nàng, chỉ dừng một lát rồi sau hần lập tức xoay người bước ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại một mình nàng, phải qua rất lâu sau Tống Trường Tuyết mới dè dặt thả lỏng tay. Khó tin nhìn ngó lại, phát hiện hần thật sự đi rồi, hần quả thật đi rồi! Hần thật sự thật sự thật sự đi rồi!

Mối này nàng còn lo lắng không biết nên làm gì nữa, với cái tư duy của nàng rõ ràng không thể đối phó được, vậy mà hần cứ thế đi luôn!

Người nào đó nhất thời vui sướng, nhảy ba bước còn hai, tháo hài một cước bay lên giường. Bốn chi nằm ngả chồng vó trên giường hi, miệng hạnh phúc hô: “Cư nhiên được ngủ một mình! ! Thừa tướng đại nhân, ngươi thật sự rất hiểu ý ta, cứ ôn nhu thiện lương thế này, chắc chắn về sau mỗi ngày ta sẽ thấp hương cho ngươi!”

“Khỏi cần thấp hương. Bớt mấy trò biến tay thành thế này đi, để người ngoài thấy lại nói ta đối xử không tốt với ngươi.”

Bất chợt có tiếng đáp lại, cả người Tống Trường Tuyết cũng bị đơ luôn. Tư thế vẫn giữ ở dạng một tay chỉ trời một tay chống nạnh, nằm trên giường đầy khó hiểu.

Trữ Khác cầm bàn tay cứng ngắc của nàng kéo lại, vừa giúp nàng thoa thuốc vừa khẳng định: “Cao thanh niên được ngự ban, chuyên trị bông, không để lại sẹo.”

Hóa ra hần vừa đi lấy thuốc.

Biết được chân tướng thật sự khiến nàng đến nước mắt rơi.

“...” Tống Trường Tuyết tội nghiệp sệt soạt mũi, nhanh chóng bật dậy đường đường chính chính ngồi xuống, dè dặt, “Sao ngươi lại biết trên tay ta có vết thương?”

Dường như cảm thấy vấn đề này không trả lời cũng chẳng sao, Trữ Khác bỏ nàng, chỉ chăm chú tiếp tục vào công việc của mình.

Tống Trường Tuyết ngờ ngác nhìn hần cúi đầu thoa thuốc cho nàng, trong lòng rối bời, ngoại trừ mẹ ra chưa từng có ai đối với nàng dịu dàng như vậy, nàng khó chịu do cảm giác này lại từ một người mới quen mang đến.

“Đại nhân...”

“Cũng đã là phu thê, không cần thiết phải câu nệ như vậy.” Lời nói dịu dàng, vừa lúc nàng nhìn vào đôi mắt như băng tuyết lạnh lẽo, rất ít người có thể thấy được nội tâm hần, xa cách khó mà tiếp cận.

“Ta... ta... ta... có thể có một số chuyện ta gạt ngươi.” Càng nói càng nói lấp, Tống Trường Tuyết hận không thể biến thành ‘lục chi cầm ma’ tự bóp chết mình.

“Sao cơ?”

“Ta... ta... ta... ta...”

Giọng nói cà lăm bên tai thật là nghe đến có chút phiền chán, Trữ Khác thân nhiên liếc nàng một cái, có vẻ như đã nhìn thấu tâm nàng đang rối rắm đến mức nào.

“Ngủ đi.”

“Hả ?!” Tống Trường Tuyết cảm thấy rất kinh ngạc.

“Ngủ.” Sắc mặt Trữ Khác vẫn luôn bình ổn, giống như không có hứng thú nghe nàng nói tiếp, cũng không nói thêm nữa mà bắt đầu đưa tay ra hiệu xin mời cời áo tháo đai lưng.

Tống Trường Tuyết khủng hoảng ngồi một bên ôm chần, theo dõi từng động tác của hần, trong đầu toan tính cách nhanh nhất để thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ! Phải ngăn hần trở tay thế nào! Phải phản công xông lên thế nào! Khoan, hình như hơi ngược thì phải...

Nàng nhìn người kia đến lúc thoát chỉ còn một thân trung y, trung khổ, thân nhiên nhìn nàng một cái, sau đó lấy chân, nằm xuống đưa lưng về phía nàng.

Nằm xuống... Đưa lưng về phía nàng...

Tổng Trường Tuyết dụi dụi mắt, lại dụi dụi mắt. Tiểu nào yên lặng thăm dò, nhiều lần xác định nam nhân tuần mý dưới chân mỏng vì mệt mà đã khép đôi mắt.

Không nhận được cười to ba tiếng trong lòng.

Ha! Ha! Ha!

Ông trời đối đãi không tệ nha, đừng trúng cái người bất lực! ! !

Khoảng cách giữa hai người rất rộng, có thể ngủ thêm người. Quá nửa đêm, Tổng Trường Tuyết nằm bên cạnh hắn, hưng phấn lăn qua lăn lại đến ngủ không yên, mơ tưởng đến tương lai sau này có thể chôm được món bạc lớn nhưng vẫn giữ được trinh tiết cả người hoàn hảo bước ra ngoài.

“Chiều Đường” Giọng nói mang theo vài phần biếng nhác như khi vừa tỉnh ngủ.

“Hử! Hả?” Hơn nửa ngày nàng mới phản ứng xác định là hắn gọi mình, “Sao... sao thế?”

“Có phải trước đây, trước khi đi ngủ nàng phải nghe chuyện xưa mới ngủ được...”

“Hử? Làm gì có...” Tổng Trường Tuyết đáp.

“Vậy ta sẽ kể cho nàng nghe chuyện này.” Trữ Khác nhắm mắt lại, “Xưa kia có người khiến ta thức giấc, về sau thì người đó chết.”

Tổng Trường Tuyết lặng người.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Phu nhân thật bất hạnh

Lúc Tổng Trường Tuyết mơ mơ màng màng tỉnh lại thì đã không còn sớm nữa rồi. Nàng mắt nhắm mắt mở nhìn sang bên cạnh, phát hiện người đã không còn, trên chiếc giường rộng lớn chỉ còn lại một mình nàng.

Phải mất một lúc sau khi đã hoàn toàn tỉnh táo, trong đầu nàng nhảy lên một cái, ngoại trừ việc che mặt khóc nức nở cũng không có biện pháp nào để biểu đạt nỗi lòng của mình.

“A a a a!”

Nàng qua đêm với đàn ông!

Nàng to gan dám qua đêm với đàn ông!

Tuy rằng là một người bất lực, nhưng mà vẫn là nàng qua đêm với đàn ông!

Tổng Trường Tuyết hít một hơi thật sâu, khôi phục lại chút tâm tình, sau đó cúi đầu kiểm tra trung y, trung váy đỏ thắm vẫn còn nguyên trên người.

Nha hoàn bên ngoài nghe thấy tiếng động bên trong, lên tiếng: “Phu nhân, đây là y phục Tướng gia chuẩn bị cho người.”

Tổng Trường Tuyết ngây ngốc một lát, vội nói: “Người mang vào đây đi.”

Nha hoàn kia đẩy cửa vào, cung kính giao y phục đến tay nàng: “Tướng gia có dặn, nếu phu nhân dậy trễ thì đợi gia hạ triều rồi sau cùng dùng bữa sáng.”

“À? Được thôi.” Tổng Trường Tuyết xấu hổ đáp lời, rồi lại hỏi, “Người tên gì vậy?”

“Tỳ nữ tên gọi Tiểu Đào, phu nhân có gì sai bảo cứ việc phân phó tỳ nữ.”

Người nào đó kinh hãi: “Hả, người cũng gọi Tiểu Đào!”

“Nếu có gì không ổn, phu nhân cứ đổi tên tỳ nữ a.” Nha hoàn kia nói câu nào câu nấy đều rất tất kính, rất không tòi, khiến cho Tổng Trường Tuyết cảm thấy ngượng ngùng mà đứng dậy.

“Cái đó... Khi này ta không có ý này, làm sao có thể tùy tiện nói đổi là đổi được, người không cần bận tâm đến lời nói của ta, tên Tiểu Đào nghe rất hay! Thật đó!”

Nha hoàn kia khom thắt lưng, khôn khéo ngằm ám chỉ một chút: “Kỳ thật tỳ nữ đã nghĩ muốn đổi tên từ rất lâu rồi...”

Tổng Trường Tuyết sừng sốt, nửa ngày mới hiểu được ý tứ của nàng, nói thẳng: “Vậy người muốn gọi là gì?”

“Tỳ nữ cảm thấy hai chữ Phù Dung cũng rất hay.”

“Được thôi được thôi, người muốn gọi thế nào thì cứ gọi thế đi, mai mốt ta mang Tiểu Đào muội muội trong phủ ta tới giới thiệu làm bằng hữu tốt với người.” Tổng Trường Tuyết vừa nói vừa mặc y phục, Phù Dung muốn tiến lên giúp đỡ, lại bị nàng trưng cái vẻ mặt kinh khủng đẩy ra.

“Không cần không cần, ta sẽ tự mặc y phục, người xem, ta sẽ tự thắt dây lưng, nút thắt của ta nhìn rất được đó chứ.”

“...”

Phù Dung không nói gì muốn lui xuống, lại bị nàng kéo lấy tay áo.

Tổng Trường Tuyết nhìn ngó tứ phía, sau đó lén lút kéo nàng đến trước người mình: “Tỳ tỳ, tỳ giúp ta chuyện này đi.”

“Phu nhân ngàn vạn lần đừng xưng hô với tỳ nữ như vậy! Để người ngoài nghe được sẽ không hay đâu.” Phù Dung lo lắng rớt mồ hôi lạnh, nhưng vẫn không thể không đáp, “Nếu phu nhân có việc phân phó, xin cứ nói thẳng.”

Tổng Trường Tuyết rất nghiêm trọng ghé vào bên tai nàng, nhỏ giọng: “Người có biết tiền riêng của Thừa tướng để ở chỗ nào không?”

“...” Phù Dung đen mặt nhìn nàng, “Mọi đồ đạc trong cả tòa quý phủ đều là tiền riêng của Tướng gia, phu nhân muốn làm gì, cứ nói thẳng đi ạ.”

“Nếu ta cần tiền, thì phải tìm ai đây?”

“Tỳ nữ đi gọi quản gia giúp phu nhân.” Nói xong, Phù Dung cung kính khom người lui ra ngoài.

Tổng Trường Tuyết đứng sững tại chỗ, vốn tính là làm mấy trăm lượng phí chia tay và đi lại, dù sao người phủ Thừa tướng cũng có tiền, chắc chắn sẽ không có một chút đó. Nhưng là trực giác mách bảo nàng vẫn không nên đợi quản gia đến, vẫn nên chạy trước, a đi đà Phật, tiền tài là vật ngoài thân.

Người nào đó thờ hồn hèn, hề thấy kim ngọc trân hoa trên bàn trang điểm là vơ hết, lách cách một hồi nhét toàn bộ ngọc tốt vào tay áo tỳ bà rộng lớn. Thăm nghĩ, dù sao người không có thể tử nên cũng đâu cần mấy thứ này, thôi thì ta cứ cố giúp người giải quyết đống này đi.

Tổng Trường Tuyết giấu tay áo bảo bối, nhanh nhẹn chuồn ra cửa, thẳng đến cửa lớn Tướng phủ.

Cứ cho là đi hóng gió một lát!

...

Gia đình thủ vệ hỏi một câu vô nghĩa: “Phu nhân, người muốn xuất môn?”

“Ừ, đúng vậy!” Tổng Trường Tuyết ưỡn ngực ngẩng cao đầu, ra vẻ, “Ta muốn ra ngoài ăn bánh táo nướng.”

Bánh táo nướng? Gia đình có vẻ không tin, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ nói: “Mấy thứ này có thể sai hạ nhân đi mua. Đại nhân có dặn, mấy ngày này phu nhân không được xuất môn một mình, trừ phi đi cùng Tướng gia.”

“Hừ! Tại sao chứ?” Tổng Trường Tuyết nóng nảy, “Không phải ta chỉ muốn ăn bánh táo nướng thôi sao! Còn cần chuẩn người xuất môn?”

“Tướng gia sớm nói, không thể không nghe.”

“Ta chỉ là muốn ăn bánh táo nướng thôi mà!”

Ta chỉ là muốn trốn đi thôi, Thừa tướng thôi, Thừa tướng bệnh hoạn, đồ đại trướng thói không thể sinh con! Đáng đời người bị thế tử vứt bỏ đào hôn! Nghĩ đến suy tính cứ thế đi tong, Tổng Trường Tuyết uất ức phùng má, sứt sứt muốn rơi nước mắt.

“Có phải là ở ngõ Tứ Liễu, ta dẫn nàng đi.”

Âm thanh lạnh lạnh chợt truyền đến, nghe không có tí cảm tình nào cả, đương nhiên hẳn không biết trong lòng đối phương mình đã được gắn mác bất lực đáng đánh đòn nhất.

Vừa nghe thấy giọng nói này, nước mắt người nào đang trực chờ rơi sợ tới mức rút sạch lại, nàng vịn vẹo: “Không được không được! Ta không muốn đi ăn với người đâu!”

Trữ Khác vừa mới hạ triều về, trong triều nhiều chuyện rối ren khiến hắn có phần phiền lòng, khi về phủ lại thấy cảnh tượng này, không hiểu sao lại cảm thấy khó mở miệng, không biết nên làm sao.

“Nàng muốn ăn, ta dẫn nàng đi, không được?”

“Ta...” Tổng Trường Tuyết cúi đầu đáng thương, thật ra nàng đâu muốn ăn gì, chỉ muốn nhân cơ hội chạy trốn thôi. Giờ gặp phải tình huống này đành dậm chân tại chỗ, cũng chỉ còn nước này, “Vây tốt thôi, nhưng ta cũng nói trước, ta sẽ không trả tiền đâu!”

Dường như nhớ đến cái gì đó, Tổng Trường Tuyết bứt rứt không yên, vươn tay giữ lấy tay áo, trong đây là một đồng tang vật, nếu không nhớ ra khi bước đi có thể bị rơi thì giờ mình xong đời luôn rồi.

“Nàng không cần trả tiền.” Trữ Khác cười, dắt tay nàng, “Ngõ Tứ Liễu cách đây cũng không xa, cứ vậy qua đó thôi.”

Tỳ nữ đứng bên theo bản năng hỏi: “Tướng gia, có dùng bữa sáng trong phủ không ạ?”

“Ừ, không cần chuẩn bị.” Nói rồi liền dắt tay nàng đi ra ngoài cửa.

Một tay Tổng Trường Tuyết bị hắn nắm trong lòng bàn tay, tay kia thì lo sợ, sợ nơi đó phát ra tiếng động, thế chẳng phải giấu đầu hở đuôi.

“Nàng không khỏe sao?”

Người có tật giật mình liên tục lắc đầu: “Không có không có!”

Trữ Khác không nói gì, khẽ liếc mắt nhìn xuống tay áo nàng một cái, rồi lại tiếp tục đi về phía trước, không hỏi nhiều nữa.

Ở Tổng kinh, ngõ Tứ Liễu nổi danh là chốn quà vặt dân gian, ngay cả đương kim Thiên tử cũng từng cải trang để đến, nào là kẹo hồ lô này, bánh bột cao này, hạt giẻ bơ này, còn có cả đường hấp bơ sữa, đều là cực phẩm nơi đây, dân thường đều thích đến đây vào buổi sớm, hiện sắc trời vẫn còn sớm, thật sự có rất nhiều người.

Nơi phố chợ, tiếng người ồn ào. Trên ngõ nhỏ có một chàng trai bụng một bát mì Dương Xuân vụt qua sát người Trữ Khác, vừa lúc Tổng Trường Tuyết nhìn qua, thấy rõ ràng Thừa tướng đại nhân tôn quý nheo nheo mày. Nàng thấy bức bối, không khỏi hừ nói: “Xem thường người nghèo bọn ta thì cứ việc nói thẳng! Đừng nhin kéo bệnh đấy!”

Trữ Khác bỗng nhiên quay đầu nhìn nàng một cái.

Tổng Trường Tuyết lúc này mới ý thức được mình nói sai rồi, vội vàng bịt miệng lại. Nàng không giờ tay được, tay áo căng lên, theo đà trầm ngọc, vòng tay vò vét được rơi hết vào bên trong người, cứ thế leng keng rơi thẳng xuống đất, một màu vàng khiến người đi đường hoa mắt.

“Thôi xong!”

Lập tức xung quanh yên tĩnh.

Người đi đường thấy hai người này y phục bất phàm, so với ngõ nhỏ này không hợp chút nào, cũng không dám có ý tham tài, chỉ ngang qua nhìn xuống đất mà không ngừng tầm tã.

Tổng Trường Tuyết sợ tới mức cả người phát run, cúi đầu cũng không敢 ngăn được run rẩy. Cả thở nhẹ cũng không dám, thậm chí thể là hết... xong luôn... Hắn biết mình là giả, hắn cũng muốn tống mình vào lao...

Trữ Khác vẫn nhìn nàng, không nói lời nào, càng không nhìn ra tâm trạng đang thế nào.

Một lúc lâu sau.

“Đói bụng không?”

“Hừ?” Tổng Trường Tuyết mơ mơ màng màng, nâng mắt nhìn sắc mặt hắn, lại chỉ thấy Trữ Khác ngồi xổm xuống, nhặt những thứ rơi xuống lên, sau đó muốn xin bà chủ quầy hàng bên cạnh một túi vải nhỏ. Dáng dấp hắn tuấn lãng, dáng người cao, lại mặc y phục không phú cũng quý, cho dù là ở cái nơi phố chợ ngư long hỗn tạp (tốt xấu lẫn lộn) cũng giống như đứng giữa trời xanh, bà chủ quán cũng vì ái mộ phong thái của hắn, đương nhiên vội vàng giúp đỡ.

Trữ Khác thần nhiên: “Mấy thứ này... Nếu thích, ta sẽ mua cho nàng rất nhiều, không cần lúc nào cũng phải mang theo.”

Hắn cũng không biết mình đang nghĩ gì nữa.

Trữ Khác dắt tay nàng, bước chậm về phía trước, “Lúc xuất môn không phải nói muốn ăn bánh táo nướng sao, đi, ta mua cho nàng.”

Tổng Trường Tuyết cắn môi dưới nom nớp lo sợ, một câu cũng không dám trả lời, chỉ biết bị động để hắn dẫn đi. Nàng cảm thấy mình một chút cũng không đoán được tâm tư người này, không trở mặt hay nổi giận như trong tưởng tượng, lại có thể coi chuyện như thường, tiếp tục đi về phía trước.

“Đại nhân...” Tổng Trường Tuyết e dè mở miệng.

Trữ Khác nghiêng đầu nhìn nàng.

Đối phương do dự một lát, nghiêm túc nói nhỏ: “Ta... tự nhiên ta không muốn ăn bánh táo nướng nữa.”

“Về sau.”

“Ta muốn ăn đường hấp bơ sữa với bánh bao hành.”

Trữ Khác có chút dờ khóc dờ cười, đành phải dẫn nàng quay lại đường cũ, mua thứ nàng muốn ăn, còn mình tìm một cái sạp nhìn qua khá sạch sẽ, gọi một bát mì Dương Xuân.

Tổng Trường Tuyết ngồi đối diện hắn, căng thẳng ăn bánh bao hành.

Xung quanh người người nhón nháo, ngõ nhỏ ồn ào, hai người ngồi đối mặt, đương nhiên không biết nói gì.

“Đại nhân... trước kia ngươi từng tới đây sao?”

Trữ Khác dừng một lát, đáp: “Không có.”

Người đó ngay lập tức kiêu ngạo nói: “Ta đã đến đây rất nhiều lần rồi! Vừa được ăn, lại không đắt, đặc biệt bát mì Dương Xuân này của ngươi, so với đầu bếp nhà ta còn làm ngon hơn!” Lời nói kia thật giống như nơi này là nhà mình mở ra.

“Vậy sao. Ta cũng không biết đấy.”

Nói rồi, hắn nhặt vụn hành bên má nàng xuống.

...

Tổng Trường Tuyết xấu hổ lau mặt, ngượng ngùng đứng lên, nghiêm mặt cầu hòa: “Thực xin lỗi... Ta... đầu óc có phần dốt nát, nếu ngươi không thích những lời này, về sau ta sẽ không nói vớ vẩn với ngươi nữa...”

“Sao nàng giống hệt tiểu cô nương chưa lớn vậy.”

Sắc mặt Trữ Khác có chút bất đắc dĩ, không muốn nói tiếp, lơ đãng nhìn về phía một cái bàn trúc thấp thấp, trên bàn trúc cắm rất nhiều mặt người sinh động, nét dứt khoát, màu sắc hài hòa, nhìn rất sống động. Phía sau là lão nghệ nhân tóc trắng xóa, vẻ mặt bình thản ngồi trên ghế đầu nhỏ.

“Đó là gì vậy?”

Tổng Trường Tuyết nhìn theo ánh mắt hắn, nhìn chăm chăm cả buổi mới giật mình nói: “Không phải chứ! Ngụy bá bá đã trở lại!” Nói xong, bỏ mặc bát đường hấp bơ sữa hấp tấp chạy sang bên đó.

Lão nghệ nhân kia thấy có thiếu nữ nhỏ chạy bỏ nhào về phía sạp mình, cũng không hoảng không vội, chỉ vuốt râu: “Mấy ngày không gặp, tiểu nha đầu vẫn chẳng ra thể thống gì cả.”

Người nào đó ngồi xổm trước mặt bàn, tình cảm thăm thiết năn nỉ, cười hi hi: “Phải ạ phải ạ, Ngụy bá bá người xem con khiến bá bá vui thế chi bằng bá bá lại nặn cho con một con đi.”

Lão nhân kia rất vui, không nhịn được gõ cái trán của nàng, “Trường Tuyết tính tình quả nhiên vẫn ngốc như vậy, không sợ không gả đi được hả.”

Trữ Khác theo qua đó, ngồi xổm xuống cạnh nàng. Mặt người này nhìn gần trông càng thú vị, hắn mỉm cười nhìn lão nhân kia: “Nàng đã gả đi rồi.”

Sau đó hắn nghiêng đầu nhìn nàng, nhếch khóe miệng.

“Nhà ngươi nói Trường Tuyết?”

“Cũng đâu khó nghe, sao lại giấu.”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Tặng ngài thuốc tráng dương, chúc ngài sớm sinh tiểu

tử béo tròn

Lập tức mặt Tống Trường Tuyết hồng đến tận mang tai, biết rõ cuộc không thể giả câm giả điếc mà giấu nữa, dứt khoát phóng khoáng: “Đúng vậy, ta họ Tống.”

Trữ Khác không hề nhìn nàng, xoay người nói với lão nghệ nhân: “Tiền bối, nặn cái mặt người này thì hết bao nhiêu thời gian?”

Người nọ cười đến vui, vô cùng khoa trương: “Đừng xem thường lão nhân ta, trong khoảng vài ly trà nhỏ, đảm bảo sẽ nặn xong cho nhà ngươi.”

Nói xong, ánh mắt cát tường lại nhìn sang Trường Tuyết: “Nha đầu xuất giá cũng không báo ta một tiếng, không thể tận mắt nhìn nhà ngươi mặc giá y, thật là đáng tiếc... Thôi thì hôm nay cho phụ thể các ngươi một đôi tò he, coi như là quà mừng tân hôn.”

Tống Trường Tuyết thăm xấu hổ, nhưng ngoài mặt vẫn vui như trước: “Nguy bá bá tốt nhất!”

Lão nhân cười chất phác, bắt đầu nắn lấy từ trong chậu một đồng bột gạo nếp viên tròn, nặn, uốn, nới, xát, nhào, tung, quá trình tạo hình tưởng chừng rất dễ dàng và đơn giản, nhưng đó chính là thành quả của vài chục năm luyện tập.

Một khắc, hai que trúc nhanh chóng bị quán lấy, một cái đầu nhỏ và thân cứ thế dần hiện ra. Thêm, trổ, đều là màu vẽ mặt thạch, lơ đãng nhìn qua chỉ là chi tiết nhỏ, nhưng lại là những nơi quan trọng của tác phẩm nghệ thuật.

Quả thật thời gian chỉ mất vài ly trà nhỏ, trên tay đã có hai tò he sinh động như thật.

Tống Trường Tuyết vui vẻ nhận từ tay lão bá, ti mi ngắm một nam một nữ trong tay. Nam mày vẽ khí thái, tay áo tung bay như tiên. Mà tiểu cô nương lại hai tay chống nạnh, miệng mím lại, có vẻ đang không phục.

Người nào đó nũng nịu than: “Nguy bá bá thật bất công! Trường Tuyết lớn lên đâu phải cái dạng này! Trường Tuyết nhìn buồn cười quá!”

Lão nghệ nhân chỉ cười không nói.

Trữ Khác nhận lấy tò he từ tay nàng, ngắm nửa ngày.

“Cái này... Có thể ăn sao?” Dứt lời, hần sát lại gần, nhẹ nhàng liếm mất mắt của nàng.

“...”

Tống Trường Tuyết ngay lập tức phản nộ, nắm đầm nhỏ đánh vào ngực hần, mắng to: “Ngươi ngươi ngươi lại dám ăn ta!! Đồ vô sỉ!!”

“Không lẽ không thể sao?” Trữ Khác cố ý đùa cợt nàng, “Nàng cũng có thể ăn lại đây.”

Lão nhân dường như không chịu nổi hai cái đứa đang nở hoa ân ái trước mắt, cánh tay vươn ra tư thế đuổi ruồi: “Về nhà mà mèo mỗ, ta có tuổi rồi, nhìn không được...”

Tống Trường Tuyết lẻ lười với bá bá: “Không nhìn được bá bá có thể về nhà ôm Hứa bà bà mà, con còn muốn ăn đậu hũ bà làm nữa!”

“Chúng con đi trước, cảm ơn lễ vật của Nguy bá bá!”

“Đậu hũ? Hay quá nhỉ, đi đi đi.” Lão nhân trung ra biểu cảm ghét bỏ, nhưng vẻ mặt vẫn ấm áp như cũ, mãi đến khi hai người khuất tầm mắt, lão mới dần phai nhạt thần sắc.

Cẩn thận lấy ra bốn tiểu tò he từ hòm bên.

Đó chính là lão bà vừa mới mất của lão, vẻ mặt lúc bà cười, lúc bà buồn, bà ngoái đầu lại cười khi còn trẻ, bà chạy thì hai tay nắm chặt, an tường làm sao.

Thời gian đôi thay, không thay đổi chỉ có bàn trúc nhỏ luôn cùng lão vào nam ra bắc.

Nguy lão dời tầm mắt, lại thấy phía trên bàn trúc, không biết khi nào có thêm một thỏi vàng.

Đầu tiên có hơi sững sờ, sau đó là thờ dài.

“Ta muốn đi nhà xí.”

Trữ Khác rất thẳng thắn: “Nhìn về.”

Trường Tuyết tức giận trừng thẳng mắt, nhưng lại không biết phản bác thế nào, mặc dù kỹ xảo nhỏ vào nhà xí rồi chạy trốn là quá mức ngây thơ...

Nàng dứt khoát: “Không phải ngươi sợ ta chuồn mất đồ chứ, chính ngươi cũng biết ta không phải Lương tiểu thư, tại sao không để ta đi?”

Thấy nàng cuối cùng cũng tự đảm mình, Trữ Khác lúc này mới nhìn nàng một cái, nói một loạt khiến nàng tin phục lí do: “Trong nàng có hai mâu thuẫn, trong triều cũng có hai thế lực đối đầu nhau. Bệ hạ hy vọng nhìn thấy, ta nhất định phải làm để ngài xem, cho nên dù phủ Quốc công có đưa đến chó hay mèo, cũng chỉ có thể bề bầy ranh vuốt xuống bụng, may thay trước mắt lại là một tiểu nha đầu...”

“...” Tổng Trường Tuyết hừ nói, “Ngươi có ý gì? Là ghét ta?”

“Sao lại nghĩ vậy?” Trữ Khác nhướn mày, “Nàng đừng nghĩ nào cũng chỉ nghĩ đến bỏ trốn. Lòng mặt phạm nhân, chẳng những đến hôm lại mặt khiến ta mang danh dạy dỗ không tốt, cả khi bệ hạ cho yết kiến nàng, ta cũng không chắc đâu...”

(*) lại mặt: vợ chồng mới cưới, ngày thứ ba về bên nhà vợ thăm hỏi.

Sấm chớp ầm ầm!!!

Tổng Trường Tuyết quả thật muốn đâm đầu chết luôn, cứ nghĩ đến chuyện bị vạch trần là xong đời, ai ngờ lại xui xẻo khiến cho Thừa tướng nghĩ rằng mình là nha hoàn Quốc công phủ đưa đến thế chỗ tiểu thư. Vốn định tạm thời cứ đối gạt như vậy... kết quả còn – phải – lại – mặt!

Còn – phải – yết – kiến !

Giờ mà không trốn chính là đồ ngốc!

Tổng Trường Tuyết di chuyển trông mắt thấy cách đó không xa có quán thuốc, sau khi suy xét, trưng ra ánh mắt chân thành tha thiết: “Đại nhân, ta hơi đau bụng, có thể cho ta đi mua thuốc không. Ngươi xem, quán thuốc ở ngay phía trước, ta không chạy thoát đâu.”

Tựa hồ đã sớm nhìn thấu trò bịp bợm của nàng, Trữ Khác chỉ khẽ gật đầu, rồi cho nàng ít ngân phiếu.

Tổng Trường Tuyết dứt dây vọt nhanh vào quán thuốc, dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người phi đến trước mặt chủ quán. Lén lút dòm qua tứ phía, tiến từ từ đến bên tai chủ quán, thấp giọng: “Chủ quán, có thuốc mê không?”

Đối phương cau mày nhìn nàng: “Tiểu nha đầu, quán thuốc mở ra chỉ để cứu người, làm sao có mấy thứ hại người đó!”

Tổng Trường Tuyết lơ mơ, sao lại có vẻ không đúng nhỉ...

Tự hồi một lúc, Tổng Trường Tuyết đập mạnh lên phía trước một đồng ngân phiếu, không phục nói: “Ai nói là ta đi hại người! Tiểu Uông (chỉ con chó) nhà ta bị thương, đại phu nói bên trong còn mắc mấu gỗ cần lấy ra, ta chỉ dùng nó để giảm đau thôi!”

Chủ quán kia vừa nhìn thấy ngân phiếu, ánh mắt không giống như trước, nịnh nọt: “Bà cô nhỏ à, thứ này nhỏ đâu cần nhiều tiền như vậy... Ta sẽ lấy cho ngươi thật nhiều ha.”

Nói rồi chủ quán bay nhanh đến hậu viện, không lâu sau kéo ra một bao vải to.

Tổng Trường Tuyết đen mặt: “Không phải không phải, ta chỉ cần chút xiu thôi, một chút thôi, nhiều vậy có thể không đã thương người mất!”

Chủ quán cũng không so đo lời nói đã vạch trần nàng, chỉ lễ độ cung kính tiếp lời: “Đúng đúng đúng, bà cô đưa ta bao nhiêu ta cho ngươi bấy nhiêu.” Rồi lấy giấy gói ra, đổ một ít bột phấn vào, gói cẩn thận đưa cho nàng.

Tổng Trường Tuyết nhìn cái thứ này, lập tức mở cờ trong bụng. Nhưng lại nhớ đến điều gì đó, liền đưa ngân phiếu cho lão khề dặn: “Còn nữa còn nữa, nếu có người đến hỏi ta mua gì ở đây, tuyệt đối không được nói cho người ta đó.”

“Vâng vâng vâng, ta đã nhớ lời dặn.”

Tổng Trường Tuyết cẩn thận để gói giấy nhỏ vào trong túi, lúc chuẩn bị ra cửa lại vỗ trán một cái, quay lại.

“Phải rồi chủ quán!”

Người nọ bị nàng gọi lại mà giật bắn cả mình, vội vàng lễ phép hỏi: “Còn gì cần dặn chẳng?”

Tổng Trường Tuyết vừa định mở miệng, lại tự xấu hổ đến mặt đỏ bừng, nhưng là vì chung thân hạnh phúc của Thừa tướng đại nhân sau này, nàng đành phải cắn môi nhấn nhó: “Này lão ơi... có bán thuốc trắng dương không?”

Rồi lại giải thích: “Ta mua cho Tiểu Uông dùng...”

Chủ quán bị nàng hỏi như mơ, liên tục gật đầu: “Có có, đương nhiên có, đồ giúp người khỏe hơn.” Nói rồi lấy xuống một đồng thuốc bỏ gói gém cẩn thận, không hỏi nhiều giao luôn vào tay nàng.

Cái thứ này nhìn bề ngoài không rõ là thuốc gì, Tổng Trường Tuyết hớn hờ ôm vào ngực, như kẻ trộm ngang nhiên chui ra phố.

Trữ Khác thấy nàng trở ra, ho nhẹ một tiếng với người bên, ý là đã xong, bước lên hỏi: “Đau bụng, đừng có chạy bừa.”

Tổng Trường Tuyết có tật giật mình, đỏ mặt đáp: “Không đau nữa rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Về nhà thôi.

Trữ Khác nao nao, bao lâu không nghe đến từ này rồi...

Song thân mắt cũng được mười hai năm, tựa như một thời gian dài, không ai nói với hắn từ nhà này.

Tướng gia có việc ở thư phòng.

Có việc gì thì nàng cũng không biết, mới nãy nàng bước vào, chỉ thấy trước mặt Trữ Khác một đồng sách gì đó.

Tổng Trường Tuyết cái gì cũng không biết, nàng chỉ biết là qua tối nay không chạy thì chắc chắn đi nhà lao nhé... Nói không chừng còn bị chém đầu, càng nghĩ càng đáng sợ, nàng nhắm mắt mà vẫn lun lay bầy, sau đó tiếp tục lải nhải viết thư.

“... Người không thể không tin ta đâu đấy, thuốc này thật sự rất tốt cho cơ thể người đó! Haizz, ta biết người không thể xinh nhưng lại xỉ diện không giám nói cho người khác, vậy lên ta miễn cưỡng làm người tốt mua dúp người! Hy vọng xau khi ta đi, người có thể nảy một cô lương môn đăng hộ đối, sau đó thành công cùng làng xinh ra một tiểu tử béo tròn! Xau nữa... không cần nói cũng biết, ta giết như vậy, nhất định người không thích nghe ta lới chuyện... Tổng gia Trường Tuyết kính viết.”

Đoạn thư có bảy tám dòng thì đủ loại lỗi chính tả, người thường đọc không hiểu nhưng Thừa tướng lại không phải người thường.

Nàng rón rén giấu thư xuống dưới gối mình, sau đó thờ phỉ phò đi lấy vỏ rượu Phù Dung mới đem vào, đổ ào ào vào hai cái chén trên bàn.

Tổng Trường Tuyết lén lút ngó lại từ phía, lúc này mới lấy thuốc mê từ túi ra, thật cẩn thận đổ một ít vào cái chén bên trái, nhìn một lát thấy mình xuống tay hơi nhẹ chắc chắn không ngủ luôn được, nên cẩn rắng bỏ thêm một chút vào. Lát sau lại nhìn chăm chăm cái chén, cảm thấy vẫn là quá ít, vậy nên dứt khoát đổ cả gói nhỏ vào!

Cũng may thứ này không mùi không vị, cho nhiều cũng không nhận ra.

Để đề phòng lát nữa nhảm, Tổng Trường Tuyết còn cố ý chấm một chấm lên chén, làm một ký hiệu nho nhỏ.

Sau đó nàng ngoan ngoãn ngồi ở mép giường, ngoan ngoãn đặt hai bàn tay trên đùi, đợi phu quân trở về...

Tư thế này duy trì nửa canh giờ... Đến lúc nàng sắp mất kiên trì không ngủ, Trữ Khác đẩy cửa trở vào.

Tổng Trường Tuyết bùng tỉnh, lập tức đứng dậy!

“Phu quân!”

Có lẽ là do lần đầu được đối đãi nhiệt tình như vậy, Trữ Khác sắc. Từ từ bước vào, bản mặt khó hiểu xen lẫn thích thú nhìn nàng.

“Chúng ta cùng uống rượu giao bôi đi!”

Thấy trên bàn có rượu, Trữ Khác hiểu ra: “Vì sao?”

“Bôi vì, bôi vì chúng ta đã uống nó đâu...” Tổng Trường Tuyết lăm bằm, đưa ly rượu có thuốc đến trước mặt hắn, giải thích “Thực ra... Bôi ta rất muốn một lần được uống rượu giao bôi.”

Trữ Khác nhận rượu.

Tổng Trường Tuyết phấn khởi theo dõi hắn, muốn tận mắt nhìn hắn uống hết nó.

“Không phải nàng nói rượu giao bôi sao?”

Nghe xong, Tổng Trường Tuyết sùng sốt, vội vàng nhắc chén của mình lên, đan tay với hắn, che mặt nói: “Giao bôi... giao bôi...”

Trữ Khác cúi sát người, nhìn gần mặt nàng một chút, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Mưu kế thực hiện được, Tổng Trường Tuyết cố nhịn muốn vỗ tay tán thưởng! Đường đường là nhất phẩm Thừa tướng, thế mà lại bị một thứ dân thường như ta hạ thuốc, truyền ra ai cũng phải sặc cười!

Trữ Khác vẫn nhìn nàng như trước, “Sao nàng không uống?”

Tổng Trường Tuyết vội vàng bắt đầu uống, quan trọng là ngay hớp đầu tiên đã bị sặc, muốn buông thả uống thêm hớp thứ hai thì bị Trữ Khác cản lại: “Không cần miễn cưỡng.”

“Hôm nay bận rộn trong triều, ta có hơi mệt, muốn nghỉ trước.” Trữ Khác vừa ngồi lên giường, ngón tay thon dài đang dùng vạt áo, bỗng nhiên im hơi lặng tiếng ngã xuống.

Đầu tiên Tổng Trường Tuyết là kinh ngạc, sau đó vui vẻ lập tức ùn ùn kéo về đến mừng như điên, hấn ngã hấn ngã hấn ngã rồi!!

Trữ Khác ngã nghiêng trên giường, sắc mặt không đổi, tựa như đã ngủ sâu rồi.

Người nào đó quay đầu chuẩn bị chạy, nhưng lại không yên tâm ngoài đầu lại nhìn. Nhìn hấn một lát, đáy lòng thở dài một hơi. Tổng Trường Tuyết tiến lên phía trước bắt đầu lột y phục của hấn, sợ hấn nhờ vậy mà tỉnh lại, động tác vừa nhẹ lại khế, nhưng vẫn không tránh được chạm phải cơ thể hấn, bàn tay ấm nóng của nàng chỉ chạm một cái vào eo bụng rắn chắc của hấn khiến nàng đỏ mặt chỉ biết nhìn lên trời. Nàng cắn môi dưới cắn thật sâu nốt chân cho hấn.

Tiếp đó dè dặt khom lưng xuống, nhìn trộm hấn.

Đàn ông chưa thay trường quan, dưới mảy kiếm là đôi mắt cong đẹp. Một đường lông mi ôn nhuận buông xuống, mũi cao như triền núi, môi mỏng mím lại như có lời muốn nói, khuôn mặt tuấn mỹ hiện ra không hề có chút tỳ vết, nói rằng đây là giấc mộng của biết bao tiểu thư khuê các cũng không quá.

Tổng Trường Tuyết như con mèo nhỏ rình mồi, căng thẳng tiến gần hơn, chọc chọc cái mặt xinh đẹp.

Dường như cảm thấy chơi rất vui, người nào đó lén lút nhìn ngang ngó dọc, sau đó hôn chụt một tiếng lên cái miệng của hấn.

Trữ Khác như đang ngủ mơ, hoàn toàn không có phản ứng.

Có lẽ cảm thấy nếu không đi sẽ không kịp, người nào đó lúc này mới thôi chà đạp mà buông tha cho hấn, lấy lại sức đem thuốc tráng dương và thư tay để dưới gối ra, đặt bên cạnh hấn.

Hiện tại cái gì nàng cũng không mang theo, liền tóm lấy một tiểu tò he chạy ra ngoài. Gia đình phủ Thừa tướng trực đêm đều có phần mệt mỏi, nên không thể nào tuần tra nghiêm ngặt được, nhờ vậy Tổng Trường Tuyết chạy thẳng đến đoạn tường ở hậu viện.

Tạm biệt Tướng gia!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Hôn trộm

Đêm đen thuận lợi giúp hấn ẩn mình, chỉ có ánh trăng sáng bạc chiếu vào mặt hấn. Trữ Khác nghiêng người tựa vào tường, hơi hơi ngửa cằm, thu tất cả hành động của nàng vào đáy mắt.

Người nào đó chớp mắt nhìn thấy mặt ai kia, tâm tình từ trăm năm trước lại ùa về, cảm giác như trời long đất lở, quả thực xấu hổ và tức giận đến chết mất.

Hóa ra lúc nàng hôn trộm hấn, Trữ Khác chỉ vờ chứ không có ngủ!!!

Lại biết rõ chân tướng khiến Tổng Trường Tuyết muốn đổ lệ.

Trữ Khác không còn kiên nhẫn đợi, bước hai bước đến trước mặt nàng.

“Nàng còn muốn ở trên đây bao lâu nữa.”

Hấn dang hai tay, tư thế thản nhiên ôm trọn nhưng có vẻ không được vui. “Nhảy xuống.”

Tổng Trường Tuyết sợ tới mức rụt lùi về phía sau, Trữ Khác căng thẳng nhón chân về phía trước: “Nàng thử ngã xem!”

Hấn càng tức giận, người nào đó càng sợ hãi, mộng dần dần hướng ra phía sau, hoàn toàn không biết nguy hiểm đang cận kề. Trữ Khác quả thật phát điên, vô cùng tức giận hét: “Tổng! Trường! Tuyết! Ta nói nàng nhảy bên này!!!”

Bị chỉ thẳng tên khiến cả người cứng đờ, không dám động nữa, chỉ biết sợ hãi nhìn vào mặt hấn, nhỏ giọng thương lượng: “Sau khi ta nhảy xuống, không được phép đánh ta...”

Khẩu khí như đang lừa trẻ con, “Không đánh...”

Người nào đó được voi đòi tiên, chẳng biết xấu hổ còn thêm yêu cầu, “Cũng không dẫn ta đi gặp quan, không dẫn ta về phủ Quốc công.”

“Ta cũng là quan...” Trữ Khác đỡ trán, sắc mặt mệt mỏi nói, “Nếu nàng thật sự sợ quay về, thì tìm lý do nói mình bị bệnh là được. Trước sau gì nàng cũng không phải con gái của họ, bọn họ sẽ không chạy đến dính lấy nàng đòi chăm sóc đâu.”

Những lời này nói không hề sai, nhưng lại khiến cho Trường Tuyết cảm thấy đau khổ. Tim rất đau, vô tình cũng lại loạn lên. Vén tay áo rộng lớn, ngấm chuẩn ngực hần, phịch một tiếng yên tâm xuống mình xuống.

Trữ Khác vội đưa tay đỡ nàng, khoanh khắc hạ xuống kia, cảm nàng không cẩn thận đập vào vai hần, nơi đó cực kỳ đau, Tổng Trường Tuyết oa một tiếng khóc luôn.

Thật ra Trữ Khác cũng rất đau, nhưng hần không nói gì... Một tay ôm nàng vào lòng, tay kia đành phải xoa cầm giúp nàng, động tác gượng gạo nhưng rất dịu dàng.

“Không sao rồi...”

Tổng Trường Tuyết tui thân dụi đi dụi lại trong ngực hần, vừa lắc lắc đầu vừa làm nũng khiến tất cả nước mắt dây hết lên y phục hần. Trữ Khác càng dỗ nàng lại càng khóc to hơn. Lòng nàng lúc này rất khó chịu, bởi vì cầm đau.

Từ nhỏ đến lớn, có rất ít người đối nàng như vậy.

Chỉ có mẫu thân là xuất phát từ tình thương trách nhiệm với nàng, còn những thân nhân khác miễn bàn.

Cũng bởi tính nàng không thích gây chuyện, chỉ muốn giấu cái thân hèn mọn trong góc phòng, vậy mà vẫn nhiều lần không cẩn thận gây ra họa. Mỗi lần như thế nhẹ thì phạt quỳ, nặng thì bị đánh. Ca ca tỷ tỷ có làm sai chuyện, hai phu nhân đều đổ hết lên đầu nàng, lí do là nàng quá bướng bỉnh.

Nhưng người trước mắt này, hần cười, hần bực, hần trầm lặng, mặt không thay đổi chút nào. Hần luôn bao dung những lần mình cố tình gây chuyện. Không những không sợ mình là mật thám nắm được điểm yếu của hần, lại chưa từng nổi cáu với mình.

“Người đã hứa với ta, sẽ không đánh ta...” Trường Tuyết nhắm mắt oa oa trong ngực hần, còn kéo kéo ngực hần, “Cho dù ta đã sai, cũng không bao giờ đánh ta...”

Trữ Khác bắt đắc dĩ vỗ lưng nàng, rõ ràng là nàng sai, nhưng giờ lại là mình an ủi nàng, nha đầu này bụng dạ thật hẹp hòi.

“Ừ, ta hứa với nàng.”

Nhận được cam đoan vững chắc, người nào đó trở mặt rất mau, từ người hần đứng dậy, vẫn chưa ngừng kéo kéo thì nàng bất chợt thấy tiểu tò he đã thành hai nửa trên mặt đất. Tổng Trường Tuyết vội vàng vàng ngồi xuống xem xét, nhưng không thể thay đổi được chuyện nó đã bị phanh thây tàn nhẫn.

Chớp mắt, miệng khóc vừa dừng lại muốn vùng dậy, may thay được người bên cạnh dẹp đi. Trữ Khác nhìn chăm chăm chính mình bị gãy làm hai nửa trong tay nàng, lại trông nàng như vừa mất đi cái gì đó trân quý, không hiểu sao tim khẽ động.

Tổng Trường Tuyết tui thân tự trách: “Nó hỏng rồi... Nó bị ta ném hỏng.”

“Ta không hỏng, ta ở đây.” Hần nghiêm túc đáp, tiếp đón vẻ mặt kinh ngạc của nàng, “Bên ngoài lạnh, về ngủ thôi.”

Nói xong, không để nàng phản đối đã khom người bế bổng Tổng Trường Tuyết, đi về phía cửa sau. Cánh tay hần mạnh mẽ mà ấm áp, người nào đó ôm lấy cổ hần, chớp chớp đôi mắt to vừa khóc lên nhìn hần, chỉ thấy chiếc cằm cong cung nghị nhọt nhọt, ngay cái lúc nàng đang nhìn không chớp mắt, trên mặt người kia bỗng nhiên nở một nụ cười, Tổng Trường Tuyết sợ hãi cuống quýt nhắm mắt.

“Từ giờ trở đi, không được bỏ trốn nữa. Nàng chính là người cầm dải đồng tâm bái thiên địa với ta, không còn là tiểu nha đầu bị người Lương Quốc công phủ ức hiếp.”

“Ta muốn nàng sống trên thế gian này, từ nay quang minh lỗi lạc.”

Tim Tổng Trường Tuyết run lên, ngăn lại dòng lệ muốn rơi.

Ngày thứ ba sau khi xuất giá, Thừa tướng phu nhân mắc bệnh thủy đậu, lại mặt hoãn lại về sau.

Đây là lời bên ngoài, đương nhiên Tổng Trường Tuyết không bệnh không họa, đập đập phá phá, so với ngày trước ở nhà rất có tinh thần.

Không biết là những người không phải người nhà nàng có đau buồn không, nhưng quả thật như lời chàng nói, ngay cả người đến thăm cũng không có.

Khó chịu của thiếu nữ sắp phải ở trong nhà lao lạnh lẽo biến mất, Tống Trường Tuyết càng ngày càng phấn chấn.

Hình như mấy ngày nay có đại sự gì đó, bách quan trong triều đều bận bịu công việc. Sáng sớm Trữ Khắc rời đi, cả ngày đều không có về.

Cần nhắc trí khôn, Tống Trường Tuyết cũng không quản chuyện bên ngoài, bắt đầu định bụng tính xây tổ trong nhà. Ban ngày đến thư phòng chàng xem sách, phân biệt được vài chữ, thi thoảng chọc ghẹo Phù Dung tí tý một chút.

Tống Trường Tuyết nghĩ, sau này không bao giờ trốn nữa, yên tâm sống với chàng. Trữ Khắc nói với nàng không có chuyện gì, nàng sẽ tin là không có chuyện gì.

Bởi nàng nhận ra mình thật sự thích chàng, thích nhìn chàng cười, nhìn vẻ mặt đầu hàng của chàng, thích làm nũng trong lòng chàng. So với trước kia nàng có đào mộ tổ tiên cũng không thể gả cho Thừa tướng, được như giờ khiến lòng tham của nàng lại...

Đại tiểu thư Lương gia thật sự đã đi cùng người mình yêu rồi, vĩnh viễn sẽ không quay lại. Mà người phủ Lương Quốc công có phát hiện đang có kẻ giả mạo, cũng sẽ không truyền ra ngoài, bởi chuyện này đối với họ hoàn toàn không có lợi. Con đường này về sau, sẽ phải đi một bước nhìn một bước...

Về đêm trời lạnh, tiếng người ồn ào ban ngày giờ đều thành tĩnh lặng, cũng khiến con người ta tự nhiên cảm giác được yên lòng. Tống Trường Tuyết ngồi trong thư phòng, lật từng trang từng trang xem, sách không phải loại đặc biệt lắm, nàng rất ít khi chịu khó như vậy, nhưng do cảm thấy mình cái gì cũng không được, nên muốn học vài thứ để có thể xứng với chàng.

Vậy mà có người không cho nàng sống yên.

Trữ Khắc đẩy cửa vào, không nói câu nào, đem một phong thư và một bọc thuốc đặt trước mặt nàng, sắc mặt nhìn qua vô cùng không ổn: “Giờ ta mới thấy thứ này...”

Tống Trường Tuyết bất mãn nổi lên hứng thú thầy hỏi tội trò. Nhưng nhìn đến thứ trên bàn, nhất thời rơi vào khủng hoảng, cả người và ghế đều lùi về sau vài bước, liều mạng giải thích: “Ta ta ta không phải cố ý chê cười chàng! Không không không, là ta hoàn toàn không có khinh thường chàng!”

Nghe được lời của nàng, sắc mặt Trữ Khắc càng ngày càng đen, nhưng giọng nói vẫn rất bình tĩnh.

“Nàng nghĩ ta bất lực?”

“Không đâu! Chàng rất lợi hại! Thừa tướng đại nhân rất rất lợi hại!” Tống Trường Tuyết chỉ theo lời chàng mà đáp, nhưng hoảng nên lại nói bừa.

“Sao nàng biết được?” Hân thích thú trêu chọc nàng, mập mờ cười hứng thú.

“Trường Tuyết, Trường Tuyết không biết...” Nàng lúng túng biện bạch, nhưng căn bản giống đang thì thảo hơn, dứt khoát xoay đi không đếm xỉa đến chàng: “... Chàng chỉ biết ăn hiếp ta.”

Trữ Khắc xoay mặt của nàng lại, cúi người nửa đùa nửa thật: “Hay là thử xem, để nàng biết có bất lực hay không... Ngày đó ta thấy vẻ mặt nàng ngàn lần không tình nguyện, đương nhiên sẽ không bắt ép nàng, không nghĩ lại khiến nàng hiểu lầm lâu như vậy. Mà mấy hôm trước... không phải lợi dụng lúc ta ngủ, nàng chủ động hôn ta sao.”

Nhớ lại chuyện hôm trước, Tống Trường Tuyết xấu hổ đến đỏ bừng mặt, giống như tất cả suy nghĩ của nàng đều bị nhìn thấy hết. Hận không thể tìm cái thứ gì đó nhét mình vào luôn, đành nhỏ giọng biện giải: “Ta ta đâu có hôn chàng, chàng ngủ sâu như vậy, mắt cũng nhắm chặt, chàng đâu thể thấy là ta. Nhất định là nha hoàn nào mền mộ chàng chạy vào hôn rồi...”

Trữ Khắc lười vô mồm với nàng, khẳng định: “Chính là nàng hôn.”

Tống Trường Tuyết buồn bực kéo ghế về chỗ cũ, giận dỗi cầm sách lên, lật từng trang như đang đọc sách, nhưng một chữ cũng không vào đầu.

Trữ Khắc thấy đáng vẻ này của nàng, càng cảm thấy đáng yêu, nhịn không được lại muốn đùa nàng.

“Nàng nhận được mặt chữ sao?”

Tống Trường Tuyết sợ chàng chê cười mình, vội cao giọng đáp: “Đương nhiên nhận được!” Tựa như sợ chàng không tin, lại nói thêm một câu, “Đại ca ta nhận mặt chữ không nhiều bằng ta đâu!”

“Đại ca nàng?” Trữ Khắc rất có hứng thú với người nhà nàng.

“Đại ca rất tốt với ta! Ngày đó chính bởi huynh ấy cho ta một con dao ta mới...” Đang nói Tống Trường Tuyết đột nhiên dừng lại, thầm nghĩ chính mình đầu óc đề đi đâu. Thừa tướng nghĩ nàng là người Quốc công phủ đưa đến gả thay, đâu thể nói nói ra sự việc đằng trước...

Trữ Khắc cũng không làm khó nàng, không truy vấn lời nàng định nói phía sau, chỉ hỏi: “Cha và đại ca nàng có người đang làm quan trong triều?”

Tống Trường Tuyết cứng người, nhớ đến phụ thân mình, bao nhiêu năm của chỉ là tiểu quan bát phẩm. Trữ Khắc hỏi nàng câu này đã rõ ý, trong lòng nàng lại vô cùng do dự.

Ngày ấy lời Tiểu Đào nói trong kiểu vẫn còn vang bên tai, tạp chủng, tạp chủng, tạp chủng.

Cả mẫu thân theo bên người ông thật sự cũng rất khổ... Giờ không có nàng bên cạnh bà, không chừng lại bị đại phu nhân và nhị phu nhân ức hiếp đến mức nào.

Nàng ôm suy nghĩ may mắn, nếu... nếu nhờ mình mà phụ thân được thăng quan, mẫu thân có thể dễ sống hơn không...

Nghĩ vậy, Tổng Trường Tuyết dè dặt mở miệng đáp: “Cha ta... cha ta là quan bát phẩm kiểm thảo trong Hàn Lâm viện, Tổng Bác Văn.”

Trữ Khắc nhớ kỹ tên này trong lòng.

Về phòng, Tổng Trường Tuyết rõ ràng có chút bức rút không yên, vắn vắn ngón tay không muốn đi ngủ.

“Sợ ta ăn nàng?”

Trường Tuyết chọc ngón tay, khẽ liếc mắt nhìn tiểu tò he trên bàn: “Chàng không phải đã ăn ta rồi sao...”

“VẬY ĂN LẠI LẦN NỮA...”

Không đợi nàng tiếp lời, Trữ Khắc khom người hôn xuống, hơi thở dần ông đột nhiên chiếm hết không khí của nàng, Tổng Trường Tuyết sợ đến mức thở không ra hơi nhưng lại không bài xích... Vị của chàng thơm ngọt quá. Chịu bị động được một lúc thì cánh tay ngoan ngoãn liền ôm cổ chàng.

Có lẽ lo nàng bị dọa, động tác của Trữ Khắc êm nhẹ và điềm đạm, thân nhiên hôn nàng.

Tiếp đó bàn tay vọt lên, bắt đầu tháo vạt áo nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổng Trường Tuyết nhất thời trắng bệch, hoảng sợ hỏi: “Chàng... Chàng muốn cùng ta sinh cục cùng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Quốc công phu nhân ghé thăm

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổng Trường Tuyết nhất thời trắng bệch, hoảng sợ: “Chàng... Chàng muốn cùng ta sinh cục cùng sao?”

Thốt ra những lời này, hai gò má nàng thoáng ửng hồng. Thoạt nhìn rất dụ hoặc, nhưng người nàng lại cứng ngắt, thậm chí hai tay còn hơi run run.

Dứt lời, Trữ Khắc bỗng nhiên ngẩn ra nhìn nàng, thậm chí còn bối rối buông lỏng eo nàng. Ánh mắt ưu tư khó hiểu: “Thực xin lỗi.”

Thấy chàng thu tay lại, Tổng Trường Tuyết lập tức nhẹ người, nhưng không hiểu sao, trong lòng lại mất mát khó hiểu, rất trống rỗng, cảm giác này khiến nàng thấy thật hổ thẹn.

Nàng là cô nương đứng đắn, không thể mong chờ cái chuyện này được!

Tổng Trường Tuyết đỏ mặt: “Không, không sao...”

Trữ Khắc cúi đầu nhìn kỹ sắc mặt nàng, thấy Trường Tuyết chỉ có hơi ngượng ngùng mà không trách hấn luống cuống, lúc này mới thả lỏng.

Hắn khó xử thôi tắt nến, thoát ý rồi nằm xuống cạnh nàng.

Ánh trăng khẽ rọi theo đường cửa sổ, tạo một khoảng sáng mờ trong đêm đen tĩnh mịch. Hai người gối khác gối, nghĩ về chuyện của mình.

Tổng Trường Tuyết khẽ nghiêng mặt, theo ánh trăng nhìn sang người bên cạnh, vừa vắn nhớ đến màn hôn vừa rồi.

Đây là quý nhân trong thiên hạ, là phu quân của nàng đó.

Nghĩ đến đây, Tổng Trường Tuyết lại vui vẻ hé môi cười. Nụ cười của nàng êm dịu, tựa như sương đọng trên ngọn cỏ, vừa thanh vừa ngọt.

Khi Trữ Khắc mở mắt, đã thấy nàng đang cười ngây ngô rồi.

Tổng Trường Tuyết cả kinh, vội nhắm mắt lại giả vờ ngủ, nhưng nhận thấy thế này có vẻ giống mắt bò mới lo làm chuông. Dứt khoát mở mắt, ngây ngốc

nhìn chàng.

Trữ Khác cảm thấy nàng chơi rất vui... Không kìm được vươn tay nhéo nhéo chớp mũi nàng. Mũi Tổng Trường Tuyết ngửa ngửa, tối qua có ra gió hơi lâu, đề xuống con hắt hơi, nhưng lát sau lại nhắm thẳng vào mặt chàng mà “Hắt xì...!”. Nàng ngây người, sau đó thẹn mà rút lại vào chăn.

Trữ Khác ngạc nhiên: “Nàng ốm rồi, lạnh hả?”

Tổng Trường Tuyết lắc đầu.

Rõ ràng nàng không có bị cảm, vậy mà Trữ Khác lại vòng tay qua eo nàng, dứt khoát kéo Tổng Trường Tuyết vào phần chăn của mình. Đến khi nhận ra nàng sắp ngủ thì cơ thể cũng không còn như trước, đã nóng hừng hực mất rồi.

Bị một người đàn ông ôm, mặt tiểu cô nương lại đỏ lên, lan ra cả hai tai. Bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì đó, nàng mấp máy môi hỏi: “Ngày mai ta muốn về nhà thăm mẹ ta...”

“Ngày mai ta có việc, phải vài người cùng về với nàng.”

“Chàng vẫn không tin ta?” Tổng Trường Tuyết tủi thân oán, “Ta sẽ không trốn...”

“Không phải, đó là để nàng dùng.” Ban ngày có nhiều chính sự, hình như Trữ Khác mệt, nói nhàn nhạt một câu rồi nhắm mắt lại, “Ngủ đi, người nàng bị lạnh, ngày mai ta sẽ mời đại phu đến xem.”

Tổng Trường Tuyết được hân ôm trong lòng, đỏ mặt thì thảo trên người hân.

“Vâng.”

Ngày hôm sau, đại phu nói do tối hôm trước bị nhiễm ít gió lạnh, nhưng không đáng ngại, để lại đơn thuốc rồi rời đi. Lúc này Tổng Trường Tuyết mới thở phào một hơi, tình trạng không đến nỗi không xuống giường được, đứng dậy ngồi vào bàn trang điểm, muốn tô chút thần sắc cho khuôn mặt.

Cùng lúc này, Phù Dung có vẻ vội vàng bước chân vào phòng, bấm báo với nàng: “Phu nhân, Quốc công phu nhân tới thăm người.”

Cái gì mà Quốc công phu nhân? Tổng Trường Tuyết nghi hoặc.

Quốc! Công! Phu! Nhân!

Tổng Trường Tuyết vứt hộp son, vòng quanh Phù Dung, một phen ngồi thụp xuống đất, để cả người chặn cửa. Động tác nhuần nhuyễn rõ là không giống người bị trúng gió.

Phù Dung thấy nàng làm một loạt hành động mà không khỏi sửng sốt, vừa muốn mở miệng đã bị ánh mắt của nàng ngăn lại. Tổng Trường Tuyết nháy mắt ra hiệu cho Phù Dung, ý nhắc nàng một câu cũng không được nói.

Phù Dung đành phải đến bên nàng, ngồi xổm xuống, cùng nàng chặn cửa...

May thay hiện tại bên ngoài không có động tĩnh gì, cửa sổ chỉ một màu trắng, nhìn không rõ cả bóng, đương nhiên cũng không thể thấy có người phía sau cửa.

Một lát sau, hai người dưới đất nghe thấy tiếng gõ cửa, người nọ thấy không có người trả lời không khỏi trách móc: “Nha đầu vừa mới dẫn đường kia, mới đó đã không thấy đâu rồi.”

Giọng nói này khiến Tổng Trường Tuyết không ngừng điên cuồng. Nàng rất sợ cái ngày này, mẹ người ta đến đây bắt đồ giả mạo, chính là hậu quả của việc bỏ trốn không thành.

Lương phu nhân lại gõ thêm hai cái, vẫn không có ai trả lời, không khỏi bắt đầu buồn bực.

Theo lý thì cấu trúc phủ Thừa tướng và phủ Quốc công không khác nhau là mấy. Nha hoàn kia cũng dẫn mình đến đây, sao lại không có người mở cửa được chứ.

Tự mình suy nghĩ một lúc, bà cũng mập mờ hiểu ra.

Lương phu nhân tiến hai bước lại gần cánh cửa, do dự một lát bỗng cất cao giọng, đi thẳng vào vấn đề: “Cô nương có biết con gái của ta ở đâu không?”

Tổng Trường Tuyết vốn lo sợ trốn sau cửa, một câu kia không khác gì trời quang nổi sấm. Rốt cuộc chịu không nổi, lập tức ngồi bệt xuống đất.

Lương phu nhân nghe được tiếng động bên trong, xem ra đã rõ. Không tiếp tục gõ cửa, cũng không lảng nhảng nữa, chỉ đứng bên ngoài mà nói vào: “Cô nương, ta biết cô đang nghe, cô hãy cố gắng nghe hết những lời ta sắp nói đây.”

Đương sự cứng người tại chỗ, hai tay căng thẳng nắm chặt, im lặng nghe.

“Hôm qua Đường Nhi mới báo tin cho nhà biết, chúng ta cũng không nghĩ là nó gửi đến, nếu không đã có thể giữ chân người truyền tin. Nó không nói chuyện của mình, mà chỉ nhắc đến chuyện của cô nương cho chúng ta. Đến hôm qua ta cũng mới hay người gả vào trong phủ Thừa tướng không phải con gái của mình...”

Phù Dung không dám tin, trở mắt nhìn Tổng Trường Tuyết bên cạnh, nhưng không dám lên tiếng hỏi nàng.

“Cô nương không cần quá tự trách, Đường Nhi có nói là nó lấy cái chết ra để bức cô đồng ý... Hơn nữa, chúng ta còn phải cảm tạ cô nương, kháng chỉ đào hôn thật sự không phải cái tội nhỏ, nếu không có cô, thật đúng là không biết kết cục sẽ thế nào.”

Cả người Tổng Trường Tuyết run lên, nhớ tới thiết nữ tươi tắn phóng khoáng trong nhà lao, lòng bàn tay lại càng nắm chặt hơn.

Lương phu nhân nói chuyện một mình, nói liên ma liên miên.

“Thế nhưng lạc mất con, chung quy trong lòng vẫn rất lo lắng. Đòi này ta chỉ có một đứa con gái... Vậy mà giờ ngay cả cái bóng cũng không thấy, cũng không biết giờ nó thế nào rồi... Hôm nay ta tới tìm cô nương, chính là muốn hỏi vài điều, cô nương có biết nữ nhi của ta ở đâu không?”

Cô nương có biết nữ nhi của ta ở đâu không?

Tổng Trường Tuyết nhắm mắt lại, đè nén ghen ngào. Nàng nhớ đến mẫu thân, nàng cũng bất vô âm tín lâu vậy rồi, nhất định bà cũng rất muốn tìm mình, nhất định cũng rất đau buồn.

Nàng vốn nghĩ bà đến đây để hỏi tội, ngàn vạn lần không nghĩ lại diễn ra cảnh tượng này. Nàng chợt bật dậy, cửa cũng bị đẩy ra, ánh sáng từ ngoài chiếu vào, lập tức nâng đối diện với ánh mắt thông khổ của Lương phu nhân.

Lương phu nhân vắn tóc theo kiểu đang được các vị phu nhân thịnh hành nhất, một thân tam trọng y có hơi thển tử ung dung nhưng hòa hoa phú quý, khuôn mặt lại mang vẻ tiêu tụy.

Tổng Trường Tuyết nhớ rõ Lương Chiêu Đường đã từng nói với mình, nàng với Hoài An hầu là thanh mai trúc mã, lưỡng tình tương duyệt, đào hôn là do muốn được ở bên hắn. Nhưng là có nên nói chuyện này cho Lương phu nhân hay không, trong lòng Tổng Trường Tuyết rất mâu thuẫn. Nếu nói ra, vậy sẽ quá có lỗi với Lương Chiêu Đường, cũng sẽ ảnh hưởng đến tình hình hiện tại của mình. Nhưng nếu không nói, nàng không đành lòng nhìn Lương phu nhân thương con mà một chút tin tức cũng không có.

Hay là... Minh sẽ lên đi tìm nàng ấy?

Tổng Trường Tuyết hạ mắt: “Lần cuối ta gặp nàng là ở trong nhà lao kinh triều, về sau nàng đi đâu, thật tình ta cũng không biết.”

Lương phu nhân nghe được câu này lập tức vui vẻ. Biết con gái từng ở trong nhà lao kinh triều là tốt lắm rồi, không có gì phủ Quốc công không tra ra được, đến lúc đó chỉ cần tra hỏi một lượt, sẽ biết ai là người tiếp tay cho Chiêu Đường.

Cần nhắc một lượt, lúc này Lương phu nhân mới để mắt đến vị cô nương trước mặt. Bề ngoài duyên dáng xinh xắn, còn một vài vấn đề, không kìm được phải mở miệng: “Nếu ván đã đóng thuyền, sự tình cũng đến nước này rồi, chỉ có thể trách con nhà mình không tranh, không mệnh... Cô nương có giả thì giả cho giống một chút, không được để lộ sơ hở trước mặt Thừa tướng, không được làm mất mặt phủ Quốc công. Nếu cô nương nguyên ý, thu nhận cô nương làm thứ nữ cũng không thành vấn đề... Đây là ý của trượng phu ta, dù gì bên ngoài kia hai nhà cũng là thông gia, không thể làm trò cười...”

Tổng Trường Tuyết hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống: “Đa tạ phu nhân cát nhắc, Trường Tuyết thẹn không dám nhận!”

Lương phu nhân thở dài một hơi, đưa tay đỡ nàng dậy: “Ài... Chờ ta tìm được Đường Nhi rồi mới cần trọng nói đi, trước cô nương cứ làm kẻ ngốc trong phủ này, chớ tự bạc đãi mình.” Nói xong, bà dừng lại, nhìn về phía sau Tổng Trường Tuyết.

Phù Dung nom nớp lo sợ đứng đó, không cả dám thở mạnh.

Lúc này Lương phu nhân mới đổi sang vẻ kiêu ngạo của Quốc công phu nhân, nói với nàng: “Người thông minh biết nên nói gì, không nên nói gì. Cứ việc hầu hạ nhị tiểu thư Quốc công phủ cho tốt, phần lời không thiếu người đâu.”

Phù Dung lập tức quỳ rạp xuống đất, âm thanh run rẩy: “Tỳ nữ tuyệt đối sẽ không nói lung tung!”

Mãi đến khi Lương phu nhân đã đi rất lâu rồi, hai người vẫn đứng ở cửa không nói câu nào, mặt đối mặt nhìn nhau.

Một lúc sau, Tổng Trường Tuyết nhẹ giọng thăm dò: “Phù Dung tỷ tỷ, tỷ... không phải đang giận ta chứ?”

Đối phương lộ ra sắc mặt kinh hoàng, liên tục lắc đầu: “Tỳ nữ sao dám!”

Tổng Trường Tuyết giọng gào lại chọc chọc ngón tay: “Giờ tỷ cũng đã biết ta xuất thân không tốt, đừng có xưng tỷ nữ tỷ nữ suốt thế nữa, ta nghe không thấy thoải mái đâu... Thực ra, việc này Thừa tướng đại nhân cũng biết rồi, tỷ cũng không cần phải sợ đâu.”

Phù Dung dường như đang nghĩ chuyện trong lòng, chỉ đáp “Vâng.”

Trời trong xanh.

Muộn phiền tích tụ nhiều ngày trong lòng rốt cục cũng được giải phóng, cả người Tổng Trường Tuyết cũng khỏe lên không ít, một loại cảm giác thăng thiên khoan khoái. Nàng chỉ biết rằng, Lương tiểu thư là người tốt như vậy, người nhà nàng nhất định cũng là người tốt, chẳng những không làm khó nàng, mà còn nghĩ cho nàng.

Thật tốt.

Tổng Trường Tuyết đi “lại mặt”, cửa Tổng phủ vắng vẻ ngay cả người đón cũng không có.

Phù Dung bước sau nàng, không nói gì chỉ nhìn tiểu trạch tử (tòa nhà nhỏ) lụi bại trước mặt, nhin không được thắc mắc: “Trước kia phu nhân ở cái chỗ này à?”

Tổng Trường Tuyết ngẩng đầu nhìn tám biển kia, nhớ lại rất nhiều chuyện, đại đa số đều là không tốt. Mấy ngày trước nàng mới bị gả ra ngoài từ nơi này, nói là gả chẳng thà nói là bán.

Hiện giờ trở về gia môn, trong lòng ngũ vị tạp trần.

“Ủm.” Nàng nhàn nhạt lên tiếng, phân phó gia đình trước cửa rồi nhắc chân bước vào.

Tiểu Trương đang quét sân thấy nàng đầu tiên, không dám tin bước lượn đến bên người nàng, nhìn lại nàng từ trên xuống dưới, hỏi không hề có tôn ti: “Không phải nhị tiểu thư ở trong nhà lao sao! Không lẽ, người vượt ngục?”

Phù Dung thấy thái độ này của hắn, nhất thời con tức dồn lại một chỗ, vừa định bước lên quát lớn lại bị Tổng Trường Tuyết ngăn lại.

“Đúng vậy, ta ra ngoài từ lâu rồi.”

Tiểu Trương theo thói quen, cầm chổi trong tay ném vào người nàng, cao hứng: “Tiểu thư giúp ta quét nốt chỗ này đi, ta sẽ đi báo tin cho lão gia phu nhân!” Nói rồi liền quay đầu đi về phía hậu viện.

Phù Dung thấy cảnh tượng này, thật sự giận thay. Nàng đoạt lấy cây chổi, vén tay áo ném thẳng vào lưng Tiểu Trương: “Người không muốn sống hả!”

Tiểu Trương bị đập một cái, quay đầu muốn mắng chửi người, lại chạm ngay ánh mắt tròn tròn của Phù Dung đầy khiển trách: “Cái đồ không có mắt, phu nhân nhà chúng ta là để cho người tùy tiện sai bảo sao?”

“Bỏ đi bỏ đi.” Tổng Trường Tuyết nhân nhượng, có chút ngượng ngùng lôi kéo cánh tay Phù Dung, “Là thói quen cũ, cũng không thể trách hắn, tỷ cũng đừng tức giận nữa.”

Phù Dung hết nói nổi với nàng: “Phu nhân, người cũng quá mềm yếu rồi đó.”

Tổng Trường Tuyết xấu hổ cúi đầu, hướng Tiểu Trương đang mù mờ: “Chuyện ta trở về, không được nói cho bất cứ ai. Ta chỉ đi thăm mẹ, không quá lâu đâu.”

Xem ra Tiểu Trương cũng không muốn làm rõ tình huống, chỉ vâng dạ gật đầu. Mắt thấy hai người bọn họ đã đến đường vòng đến chỗ tam phu nhân, Tiểu Trương mới nhắc chân phải đến tổ giác với đại phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chuyện cũ về tám trăm lượng

Dọc đường đi Tổng Trường Tuyết có hơi lo sợ, sợ chạm mặt ai đó. Phù Dung càng nghĩ càng thấy không thể tin nổi, nhưng không có cách nào xoay chuyển nàng, chỉ đành tùy nàng thôi.

Tiểu trạch tử này so với phủ thừa tướng thật sự không biết nói thế nào, không có một bóng người trong cả hoa viên lớn. Mẫu thân nàng nói là sống ở nơi xa xôi nhất trong phủ nhưng bước vài bước đã tới rồi.

Cảnh vắng vẻ thê lương, chẳng có hạ nhân thông báo, Tổng Trường Tuyết trực tiếp bước vào cửa, đảo mắt đã thấy mẫu thân đang ngồi bên bàn, chăm chú không biết đang chép cái gì.

Loan nương thấy có tiếng ở cửa, ngạc nhiên nhìn qua, phút chốc ánh mắt cứ nhìn trần trần tại một chỗ.

“Mẫu thân...” Tổng Trường Tuyết chạy vội vào lòng bà, biết là sẽ lại khóc, đã lâu rồi nàng không làm nũng trong lòng bà.

Đường như cả người Loan nương đều không thể tin nổi, ngạc nhiên nhìn nàng. Tính ra hai mẹ con xa nhau cũng không lâu lắm, nhưng là ở trong lòng Loan nương, con gái phải chịu khổ trong đại lao đến giờ mới có cơ hội giải tỏa khó chịu và vướng bận.

Lúc này đây bà mới nhìn rõ khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt, đem Tổng Trường Tuyết gắt gao ôm vào lòng, bà khóc: “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi...”

Tổng Trường Tuyết cũng là khóc đến ruột gan đứt đoạn, đôi mắt ngập tràn nước mơ hồ ngoảnh đầu nhìn về phía bàn, thấy trên bàn đặt một quyển kinh Phật lớn, hóa ra thứ bà vừa chép chính là thứ này.

Trước kia mẫu thân không phải là người trầm lặng, nếu không phải vì mình, bà tuyệt đối sẽ không làm mấy chuyện như vậy.

Loan nương kể tai nàng mà nghẹn lời: “Trường Tuyết chớ có hận mẹ, là mẹ vô dụng, không thể can thiệp được bọn họ... Cũng không thể cứu con ra, mẹ bán tất cả trang sức lấy tiền mặt, cũng không đủ để đưa con ra...”

“Mẫu thân đừng khóc.” Tổng Trường Tuyết vươn tay lau đi nước mắt của mẫu thân, hiểu chuyện: “Trường Tuyết cho người thật nhiều thật nhiều trang sức.”

Loan nương ngăn ra, giọng khàn khàn mắng: “Con... con lấy trang sức ở đâu, con là trốn ra sao?”

Tổng Trường Tuyết lặng người, không biết nói thế nào với bà.

Phù Dung ở bên nhìn hồi lâu đột nhiên đứng dậy, cung kính nói với Loan nương: “Phu nhân yên tâm, đây là do Tướng... là do thiếu gia sai tỷ nữ mang đến làm lễ ra mắt.” Nói rồi mang đến chỗ Loan nương một cái hộp.

Tổng Trường Tuyết sắc mặt kinh ngạc nhìn về phía Phù Dung. Đáp lại ánh mắt nghi hoặc của nàng, Phù Dung chỉ cười trộm.

Loan nương không vội mở hộp, chỉ hỏi lại: “Thiếu gia đây là...?”

Tổng Trường Tuyết đỏ mặt cúi đầu nói: “Là tướng công con ạ.”

“Tướng công con?” Gương mặt Loan nương không còn bi thương như mới nãy, chỉ ngạc nhiên hỏi: “Ta chỉ nghe nói con cự hôn Chu viên ngoại nên bị đưa vào nhà lao, sao bỗng dưng lại được gả vào nhà tốt?”

Tổng Trường Tuyết vẫn đỏ mặt, ấp úng thì thào: “Mẫu thân đừng vội, sau này Trường Tuyết sẽ nói cho người. Dù sao, dù sao thì giờ con cũng rất ổn ạ.”

Tựa hồ nhớ tới một chuyện, nàng lại hỏi: “Phải rồi... Chu viên ngoại trừ bỏ tổng con vào lao có còn làm khó gì không?”

“Chỉ có bắt bồi thường tám trăm vạn lượng bạc, cũng không làm khó.” Loan nương nói thẳng, trong chốc lát trầm lặng nhìn con gái của mình. Bà nghĩ gì đó rồi đột nhiên vươn tay luồn vào trong cổ nàng, lấy ra một khối ngọc tỷ.

Thứ đồ này thật sự chói mắt, thoát nhìn không giống đồ của người bình thường.

“Sao vậy ạ?” Tổng Trường Tuyết khó hiểu nhìn thứ này, nhất thời hiểu ra, “Mẹ cứ yên tâm, thứ này con sẽ không làm mất đâu.”

Loan nương ngưng mắt nhìn khối ngọc tỷ đang phát sáng, ánh mắt dần mơ hồ, tựa như nhớ lại rất nhiều chuyện xưa. Năm tháng mơ mộng dần chìm vào khoảng không vô tận, cứ vậy lãng quên.

“Không làm mất là tốt rồi, đây là cha mẹ con...” Tựa hồ ý thức được mình nói sai, Loan nương cuống quýt sửa lại, “Là thứ duy nhất cha con để lại cho con, vào lúc then chốt có thể cứu con một mạng.”

Tổng Trường Tuyết gật đầu đã hiểu, nhưng cũng không để vào bụng, trầm nghĩ, không phải chỉ là một miếng bảo thạch sao, không lẽ còn có thể chữa được bệnh?

Loan nương sớm đã quen bộ dáng này của con gái, cũng không nói thêm nữa.

Tổng Trường Tuyết để tất cả trang sức mình vơ vét được vào một cái rương nhỏ, vui vẻ đưa cho mẫu thân: “Phù lớn chỉ có một nữ chủ nhân, không cần tính toán tranh giành tình cảm, mấy thứ này cũng không dùng đến, nhưng mẹ thì khác. Về sau con sẽ nuôi mẹ, đảm bảo mẹ sẽ xinh đẹp như đại phu nhân và nhị phu nhân!”

Vừa mới dứt lời, một giọng nói chua ngoa lập tức truyền vào: “Ôi, ta tưởng ai mà khẩu khí lại lớn như vậy, hóa ra là nhị tiểu thư vừa bị từ hôn về nhà.”

Nhị phu nhân đứng ở bên cửa, sắc mặt khinh thường.

Đáng tiếc không phải chỉ có mình bà đứng ở đó, phía sau có rất nhiều quạ đen, tất cả đều vây đến nhìn nàng. Kể cả Tổng lão gia cũng đến đây. Nhìn tình cảnh này, hai mắt Tổng Trường Tuyết nhất thời bốc hỏa, hận không thể ăn tươi nuốt sống Tiểu Trương.

Giữa một đồng người, chỉ có ánh mắt của đại ca nàng là kinh hi.

“Là ta bỏ Chu viên ngoại, không phải lão bỏ ta!” Tổng Trường Tuyết đứng lên, không cam lòng yếu thế trước nhị phu nhân. Hôm nay xuất môn nàng mặc một bộ áo váy thêu bàn kim vân cẩm, mặc dù người không cao nhưng cũng miễn cưỡng đứng dậy. So với thường ngày thật có vẻ trầm ổn hơn, nàng nói: “Nhưng còn bà với đại nương không nói không rằng đã đem ta gả cho lão nhân hơn năm mươi tuổi làm thiếp, các người còn mặt mũi mà chằm chọc khiêu khích trước mặt ta?”

Tổng Trường Tuyết từ trước đến nay là người yêu ghét rõ ràng, ở trước mặt người mình tin cậy có thể làm nũng, có thể vui cười bông đùa, hết lòng tín nhiệm. Nhưng còn đối với người nàng hận, tuyệt không chịu thừa một chút nhục thế.

“Ta đã nói là mẹ ngươi thiếu nợ không trả! Chúng ta bắt ngươi đi gán nợ cũng là chuyện thường tình!” Nhị phu nhân mồm mép kiện định không lay chuyển.

“Mẹ, người bớt tranh cãi đi.” Tổng Trường Hoan ở phía sau bà bắt mắt nói.

“Con muốn nói giúp cho tiểu yêu tinh này hơn là ta phải không!” Nhị phu nhân đang định đánh người, lại bị Tổng lão gia giữ tay.

Ông chậm rãi bước về phía trước, đứng trước mặt Tổng Trường Tuyết. Nhìn từ đầu đến chân, lòng thầm tính toán. Chỉ qua vài ngày đã mặc đến y phục đất tiền như vậy, đi theo còn có nha hoàn, xem ra đứa con này đã khác xưa.

Yên lặng tính toán một phen, Tổng lão gia ung dung mở miệng an ủi: “Trường Tuyết, con còn nhỏ, có một số việc con không hiểu đâu.”

“Chu viên ngoại là đại phú hào, chúng ta tặng con cho lão cũng là vì điều tốt, muốn con có những ngày tháng tốt hơn, vậy mà con lại phải vào nhà lao, kẻ làm phụ thân này cũng rất đau lòng.”

Nghe mấy lời này, tim Tổng Trường Tuyết cũng lạnh tới đáy. Nàng bỗng cười lạnh, lớn như vậy đây là lần đầu tiên nàng đứng đối ông mà nói chuyện.

“Đau lòng? Đừng giả tạo nữa Tổng lão gia, kỳ thật ông đau lòng là do bị bắt trả lại tám trăm lượng bạc kia? Giờ ta nói cho ông biết, ta có thể có tám ngàn lượng, có tám vạn lượng. Ta thậm chí có khả năng đưa ông thoát khỏi cái địa vị tiểu quan bát phẩm xấu hổ này. Nhưng ta cũng muốn ông biết, vô luận ta làm điều gì, cũng không phải bởi ta là con gái của ông.”

“Ta chỉ là con gái tam phu nhân của ông mà thôi.”

Tổng Bác Văn đơ cả người, xấu hổ không đáp lại.

Người phía sau đều bị lời này của nàng dọa sợ, đều không dám lên tiếng. Sắc mặt không đồng nhất, đều mang ý xấu. Đại phu nhân và con gái của bà đều từng bước thoáng lui về phía sau, có ý muốn trốn tránh trách nhiệm.

Nhưng nhị phu nhân vẫn còn muốn đấu đá, từng bước tiến lên hỏi: “Lời này ai cũng có thể nói! Có bản lĩnh thì ngươi thử chứng minh cho nhị nương ta xem.”

Loan nương lo lắng đứng dậy, nhưng không biết dàn xếp thế nào.

Tổng Trường Tuyết hăng giọng: “Vì sao phải chứng minh? Ta đâu phải dám người nhục nhã là mấy người.”

Phù Dung ở phía sau bật cười, thầm nghĩ chỉ có bị chọc phát điên mới có thể đổi tính. Mắt thấy nhị phu nhân lại muốn trình diễn màn ‘không chứng minh tức nói dối’, Phù Dung nhẹ nhàng ho khụ một tiếng: “Nhị tiểu thư, Quốc công phu nhân có dặn người sớm trở về, miễn cho ở bên ngoài dính phải mấy thứ không sạch sẽ, kiểu đã chuẩn bị chu toàn ở ngoài rồi.”

Tổng Trường Tuyết nghi hoặc ngoái đầu nhìn nàng, bỗng nhiên hơi hiểu ra.

Nói với bọn họ mình là phu nhân Thừa tướng mới lấy vào cửa có chút không thật. Nếu gặp phải miệng không nghiêm, một truyền mười truyền trăm, lọt vào tai Hoàng thượng sợ là sẽ liên lụy đến rất nhiều người. Mặt khác ngày hôm qua Lương phu nhân cũng đã nói, nhận mình làm thứ nữ cũng không sao, vậy nên Phù Dung đơn giản mượn thân phận này giúp nàng xong việc.

Quả nhiên, ai nấy đều trầm mặc. Tuy rằng không hiểu hết đầu đuôi nguyên do, nhưng mình đáng điệu của nha hoàn kia, nhìn qua cũng biết là được luyện ra từ nhà lớn.

Nhị phu nhân á khẩu không trả lời được, ý Phù Dung nói trắng ra là muốn mắng mình không sạch sẽ, bà cũng không dám đáp trả. Tròi biết đồ tiện nha đầu kia có quan hệ dính dáng thế nào với phù Quốc công, đáy lòng chỉ xì một tiếng, coi như không nghe.

“Tiểu Đào.” Tổng Trường Tuyết gọi tên người nào đó đang trốn trong đám người kia.

Phù Dung liên tục đáp: “Dạ? Tỳ nữ đây mà!” Nói một lúc mới nhớ dường như mình đã không còn dùng tên này, đành hậm hực co rụt về phía sau.

Tiểu Đào nom nớp lo sợ chậm chạp bước ra, sắc mặt mờ mịt.

Tổng Trường Tuyết nói tiếp: “Người đi cùng ta.”

Tiểu Đào cả kinh, ngoảnh đầu nhìn về bên lão gia phu nhân Tổng gia người đông thế mạnh, lại nhìn sang nhị tiểu thư đã thay da đổi thịt. Sau đó nàng rụt rè tiến lên một bước chân, dè dặt trốn sau lưng Tổng Trường Tuyết. Đáng tiếc nàng cao hơn Tổng Trường Tuyết, trốn thế nào cũng không xong, đành phải bước bước nữa đến trốn sau Phù Dung.

Phù Dung ngoái đầu, hai người kỳ lạ liếc nhìn nhau một cái.

Tổng lão gia lại mở miệng: “Theo lý thì con dẫn nha hoàn đi cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa (đạo lý hiển nhiên), nhưng mà quả thật người trong phủ không đủ...”

Tổng Trường Tuyết không nhìn ông cái nào, ôm mẫu thân một cái, khôi phục lại bộ dáng thường ngày điềm nhiên dặn: “Con phải đi rồi mẫu thân, không nên nhớ thương Trường Tuyết, con sẽ thường xuyên về thăm người.”

Lúc sắp đi, Tổng Trường Tuyết lại giả bộ xấu tính, nói với Tổng lão gia: “Chính ông cũng nói, thiên kinh địa nghĩa.”

Sau đó túm Tiểu Đào lôi đi, không để ý đến đám người phía sau.

Phù Dung đen mặt ở lại giúp nàng thu dọn chiến trường, lấy ra một xấp ngân phiếu, tùy ý nhét vào trong tay Tổng lão gia, tuyên bố: “Phí chuộc thân Tiểu Đào cô nương, tám trăm lượng.”

Tám trăm lượng...

Ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau.

Lại nói đến chủ tớ ba người kia đang quay về Tướng phủ, Phù Dung và Tiểu Đào cứ như tỷ muội thất lạc nhiều năm, bắt tay bắt chân nhau nói luôn mồm.

Vậy nên Tổng Trường Tuyết liền buồn bực, cảm thấy mình bị cô lập, chỉ biết cúi đầu ngịch ngón tay.

Hạ kiệu. Vừa muốn vào cửa, đột nhiên hai chân bị người ôm lại, Tổng Trường Tuyết hoảng sợ hét ầm lên.

“Á... !!!”

Xoay người cúi đầu thì thấy đại ca Tổng Trường Hoan của mình, lúc này mới thở nhẹ một hơi. Nhưng chỉ vừa ngưng lại, nàng đột nhiên lại thở hắt.

“Sao huynh lại theo tới đây!!!”

Tổng Trường Hoan thả chân nàng ra, hai mắt đăm lẹ: “Trước kia đại ca có mắt như mù, có mắt mà không thấy Thừa tướng phu nhân, Trường Tuyết muội nhất định không được oán đại ca nha!”

Tổng Trường Tuyết quả thực đến phát điên, bất đắc dĩ hỏi lại: “Huynh bám theo kiệu chỉ để muốn xem muội về đâu?”

“Ta lo lắng mà!” Tổng Trường Hoan nước mắt lẫn nước mũi giải thích.

“Giờ huynh thấy rồi, yên tâm chưa?” Tổng Trường Tuyết hít một hơi thật sâu, “Đại ca, giờ muội nghiêm túc dặn huynh, chuyện muội quay về Tướng phủ không được nói cho bất kỳ ai biết! Nếu huynh dám hé ra một chữ, cả nhà Tổng phủ coi như xong đời!”

Tổng Trường Hoan sùng sốt, khó hiểu: “Đây chẳng lẽ không phải chuyện rất vui sao? Có gì không được nói?”

“Không được nói chính là không được nói!” Tổng Trường Tuyết to đầu rồi vẫn phải dặn đi dặn lại, “Muội không nói giỡn với huynh, rất nhiều chuyện sẽ giải thích với huynh sau.”

Tổng Trường Hoan yên lặng nhìn nàng một lát, tựa hồ có chút khó nói, nhưng vẫn là thốt ra khỏi miệng.

“Được thôi, chỉ cần muội giúp đại ca việc quan trọng này, đại ca sẽ tuyệt đối không nói ra ngoài.”

Tổng Trường Tuyết ngẩng đầu, có một loại dự cảm chẳng lành, “Chuyện quan trọng gì.”

“Trường Tuyết, đại ca muốn làm quan... Giờ muội cũng đã là Thừa tướng phu nhân rồi, có thể thổi thổi vào tai hần, khiến hần giúp người cậu này...”

“...”

Tổng Trường Tuyết ngơ ngác nhìn đại ca, chột mũi cay cay, xúc động muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Bánh bao hành là vĩnh hằng

Tổng Trường Hoan kia còn cố gắng khuyên bảo: “Giúp đại ca nói mấy lời hay cũng chẳng phải chuyện lớn gì, chỉ cần Thừa tướng nguyên ý tiến cử, đại ca không cần qua thi cử cũng được làm quan. Về sau có chức vị cũng có thể làm chỗ dựa cho muội! Đại ca cam đoan một chữ cũng không hé ra ngoài, một chữ cũng không nói!”

Môi Tổng Trường Tuyết run run, bình tĩnh gạt tay hấn ra, giọng nói run rẩy: “Muội vẫn nghĩ trừ bỏ mẹ ra còn có đại ca hiểu muội nhất, muội cứ tưởng huynh theo muội cả đường là vì lo cho muội... Nhưng mà thật không ngờ huynh cứ nhiên lại lấy yếu điểm ra để uy hiếp muội...”

Tổng Trường Hoan thấy sắc mặt nàng khác thường liền lập tức luống cuống, luôn miệng an ủi: “Trường Tuyết muội đừng có nghĩ vậy mà, sao lại nói là lợi dụng vậy? Đại ca cũng không phải lo muội không có chỗ dựa vững chắc sao.”

Không khí bỗng nhiên có chút ngưng trệ.

“Chỗ dựa vững chắc?” Ý vị thâm nhiên trào phúng, giọng nói lạnh sống lưng, tựa hồ mỗi một chữ nói ra đều đầy khinh thường.

Tổng Trường Tuyết kinh ngạc nhìn lại phía sau đã thấy Trữ Khác khoác áo choàng màu xám bạc đi từ cửa ra. Nhân nhạ dừng bên người nàng, lúc lâu sau mới mở lời: “Mới có người nói nàng đã về, đợi một lúc vẫn không thấy đâu, hóa ra là bị người không quan hệ vướng chân.”

Tổng Trường Tuyết có chút xấu hổ né phía sau chàng, Trữ Khác thấy dáng vẻ nàng như con mèo nhỏ, khóe miệng không cầm được tự giác mỉm cười. Sau mới ngoảnh đầu nhìn người trước mắt.

Tổng Trường Hoan vừa mới bị hấn hỏi vặn, trong một chốc không có phản ứng. Thấy Trữ Khác thâm sâu khó lường nhìn mình, trong lòng dâng lên sợ hãi, vội vàng quỳ xuống.

“Thảo dân bái kiến Thừa tướng đại nhân!”

Tổng Trường Tuyết nhìn đại ca chưa bao giờ chịu hạ mình kia, trên mặt lộ rõ vẻ sợ hãi vẫn quyết quỳ gối trước người đàn ông trước mặt. Khoảnh khắc này, bỗng nhiên nàng thấy bị ai. Hóa ra đôi người buộc phải có địa vị, bọn họ cũng chỉ ngồi chung trên thuyền nhỏ đón sóng biển, tự lực rất quan trọng những thứ nhỏ nhặt cũng chẳng đáng kể.

Có người đứng, tất có người quỳ.

Trữ Khác không cảm nhận được người bên cạnh đang có tâm tư gì, có lẽ do ngồi ở vị trí cao đã lâu, kể cả giờ tay nhắc chân cũng đầy khí chất. Không kêu hấn đứng lên, chỉ bình tĩnh: “Ta đều nghe hết rồi.”

Tổng Trường Hoan tái mặt muốn cầu xin tha thứ nhưng căn bản đối phương không cho hấn cơ hội nói chuyện.

“Vương triều Hoài Tông ta hiền giả tại vị, năng giả tại chức (người hiền có địa vị, người tài có chức phận). Nếu người có thể xuất cái tài cho ta xem, thật ra tiến cử cũng không thành vấn đề. Nhưng người lại vừa lấy an nguy của muội muội mình để uy hiếp...”

“Thảo dân không dám ạ!” Tổng Trường Hoan khản trương đến đỏ mặt hỏi lạnh, vội vàng quay sang muội muội của mình, không cam tâm muốn nói dối, “Trường Tuyết! Mới này đại ca chỉ nói giong với muội! Đại ca luôn hiểu muội nhất đúng không! Trường Tuyết muội giúp đại ca nói vài lời đi.”

“Người cần gì phải sợ đến vậy.” Trữ Khác mặt lộ vẻ không vui, tựa như không muốn nói thêm nữa, “Trường Tuyết sợ người nói chuyện này ra, nhưng cũng là nghĩ cho người. Nếu không có ta ở đây, người cảm thấy nàng còn phải lo lắng gì nữa?”

Nói xong câu kia, Tổng Trường Tuyết trì hoãn suy nghĩ, ánh mắt dò dẫm nhìn Trữ Khác, bỗng cảm thấy có một dòng suối ấm áp chảy qua tim nàng.

Tổng Trường Hoan vẫn quỳ trên mặt đất, ánh mắt đại ra, hấn thấy hối hận cùng với e thẹn vì hành vi hôm nay của mình.

Kia dù gì cũng là đại ca sống chung mười mấy năm, Tổng Trường Tuyết cũng đau lòng, không nịn được đưa tay đỡ hấn đứng lên, còn hạ giọng an ủi: “Không có vấn đề gì đâu, còn có khoa cử mà đại ca.”

Trữ Khác đưa mắt lườm thiếu nữ nhỏ kia, nhìn nàng bị người lợi dụng vẫn còn dịu dàng chăm sóc, không thông minh chút nào, không khỏi phát bực.

Hậu quả của việc Thừa tướng đại nhân tức giận chính là cánh tay nhỏ của Tổng Trường Tuyết bị tóm lấy rồi trực tiếp lôi vào trong viện, gia đình phía sau rất biết ý đóng cửa đánh phập một tiếng.

Đứng trong làn gió chỉ còn mình Tổng Trường Hoan đang hối hận.

Tổng Trường Tuyết bị chàng lôi vào trong viện, nàng lơ mơ nhìn lại phía sau, than thở: “Huynh ấy cũng không phải có ý đâu...”

Ánh mắt Trữ Khác nhìn nàng có chút bất đắc dĩ, rồi chuyển sang nghiêm túc.

“Trường Tuyết, tự mình lộ chuyện của mình, đừng trách người khác lợi dụng nàng.”

Cả người nàng chấn động, bỗng cúi thấp đầu xuống.

“Nhìn rõ người bên cạnh là cả một quá trình, không cần lo, từ từ sẽ được thôi.”

Tổng Trường Tuyết càng cúi thấp đầu, không đáp lại.

Nhận ra mình có nặng lời, Trữ Khác chuyển sang chuyện khác, ngón tay nhéo nhéo cái mũi nhỏ của nàng: “Hôm nay sai người làm bánh bao hành nàng thích ăn nhất, sau đó, còn có chuyện nhất định phải nói với nàng.”

Người nào đó nhất thời nâng lên cặp mắt to tròn ngập nước, tràn đầy chờ mong nhìn Trữ Khác!

Bỉ thương mau tới mau đi, chỉ có bánh bao hành mới là vĩnh hằng thôi!

Trữ Khác ngạc nhiên mặt đối mặt nàng, lúc sau cười không thành tiếng.

Đôi khi, hẳn cũng thật hâm mộ nàng, hơn cả người thông minh, nàng sống đơn giản mà vui vẻ như vậy, không có phiền não để nói.

Thiếu nữ nhỏ Tổng gia chỉ cần nhắc đến ăn là hai mắt phát sáng, nhìn thấy bánh bao hành sẽ cấp hóa công tâm, vậy nên bộ dạng nàng cũng rất giống cái bánh bao nhỏ.

“Chàng vừa mới nói... có chuyện gì cần nói với ta?”

Trữ Khác rất nhân nhả mức chén tổ yến cuối cùng, nói: “Ngày mai Triệu Thái hậu trong cung thiết yến, nàng là nhất phẩm phu nhân đích thân hạ sắc phong, đương nhiên là phải đi.”

Tổng Trường Tuyết cắn miếng bánh bao còn chưa kịp nuốt, nghe câu này lập tức như người chết, miếng bánh rớt từ miệng rơi xuống: “Có thể không đi không...”

“Không thể.”

“Tiêu rồi tiêu rồi!” Trời đất bỗng nhiên mù mịt, Tổng Trường Tuyết vội la lên, “Chắc chắn sẽ bị lộ tẩy, ta, tay chân ta vụng về... Làm sao có thể giống đại tiểu thư của Lương quốc công phủ được.”

Trữ Khác nhìn nàng khóc không ra nước mắt, ánh mắt đầy ý cười, ôn nhu an ủi: “Trước khi xuất giá Lương Chiêu Đường được gửi nuôi ở chùa Hoa An hơn mười mấy năm, kể cả mệnh phụ trong triều cũng rất ít người từng gặp nàng ta. Hơn nữa... ta cùng Hoàng hậu đã bàn qua, sẽ không có người làm khó nàng.”

(*) mệnh phụ: từ dùng để chỉ vợ của vương hầu hoặc quan to thời phong kiến, được vua ban sắc mệnh phong cho làm phu nhân.

“Chàng cùng Hoàng hậu nương nương bàn bạc qua...” Tổng Trường Tuyết tròn mắt, sững sờ nhìn Trữ Khác.

“Nàng đừng nghĩ nhiều nữa.” Trữ Khác cúi đầu, thấy bộ dáng sững sờ của nàng quá đáng yêu, nhịn không được ôm nàng vào lòng, “Cùng lắm thì ai chọc ghẹo nàng, về đây nói cho ta biết.”

Tổng Trường Tuyết buồn bực: “Đều là phụ nữ nhà người ta, về rồi thì chàng còn có thể giúp ta bắt nạt sao?”

“Ta có thể bắt nạt trượng phu của họ.”

“...”

Tổng Trường Tuyết không nói chỉ nhìn trời, lúc sau nhớ đến điều gì lại hỏi: “Đại nhân, chàng có biết Hoài An hầu là ai không?”

Trữ Khác nhìn nàng có chút khó hiểu, miệng trả lời lưu loát: “Nghiêm Thuật Chi... Tiên Hoài An hầu là Nghiêm Thiếu Lăng, con nuôi của Trương Công chúa, được phong tước nhưng không có thực quyền. Sao đột nhiên lại hỏi hần?”

“Chỉ là nghe nói, có chút tò mò thôi.”

Tổng Trường Tuyết tùy tiện kiểm cái cơ che dấu, nhớ đến thiếu nữ sắc sảo trong ngực, nhất thời lại rơi vào trầm mặc.

Nàng nghĩ, nếu có thể ghé thăm nàng ấy một lát thì hay quá rồi.

Hôm nay là thọ yến Thái hậu, mới sáng sớm Tổng Trường Tuyết đã bị đám nha hoàn lôi đi trang điểm. Thiếu nữ nhỏ cũng xinh xắn, đáng người cũng đầy đặn, trang phục mệnh phụ màu hồng đào mặc trên người nàng nhìn cũng rất đặc biệt.

Phù Dung chải tóc giúp nàng, Tiểu Đào phụng mệnh đi lấy thọ lễ đã chuẩn bị hôm qua.

Thếp vàng trên áo ở rất cao, Tổng Trường Tuyết cảm thấy cổ áo thít đến hoảng, nhìn không được giờ tay muốn túm lấy nhưng lại đụng phải hoa tai ngọc bích của mình. Nàng nghĩ những thứ này hẳn là để lên mặt, không thể khiến người ngoài cho rằng phủ Thừa tướng không có tiền, mang ra ngoài là tốt. Người nào đó âm thầm nắm tay.

Đôi đi đôi lại kiểu tóc, làm đi làm lại thì cuối cùng đến trưa mới có người trong cung đến đón.

Ngồi trong kiệu hoa lệ, Tổng Trường Tuyết cảm thấy mệnh nàng quả thực quá kỳ lạ... Giống như nằm mơ vậy, mấy ngày trước nàng còn là nhị tiểu thư không được quan tâm nhất trong phủ tiểu quan bất phẩm, Thái hậu thọ yến hay trâu bò đánh nhau không có nửa phần quan hệ. Vậy mà mấy ngày sau nàng thành Thừa tướng phu nhân, không trâu bắt chó đi cày cứ thế tiến cung dự tiệc...

Tổng Trường Tuyết âm thầm thở dài một hơi, cảm thấy ngày tháng tốt đẹp quả thật không được dài.

Đương kim Thái hậu Triệu Anh chính là một đời truyền kỳ Hoài Tống. Trước đây Tống kinh nội loạn, địch lại lẫn lộn, Thanh Bắc quốc luôn như hổ rình mồi. Nhớ năm đó, Tiên đế đột nhiên băng hà, Trường Công chúa ở xa điều quân kháng địch, Triệu Thái hậu chỉ là một thân nữ lưu (phận đàn bà – ý khinh miệt), Hoàng đế lại là trẻ mồ côi, ấy vậy vẫn gánh vác được hơn phân nửa non sông vương triều Hoài Tống.

Nay thiên hạ đã thái bình, Triệu Thái hậu đã sớm rút khỏi chính sự, nhưng nhất cử nhất động vẫn tác động đến toàn cục.

Về phần Hoàng hậu, Phù Dung lặng lẽ cúi xuống nói bên tai Tổng Trường Tuyết, nàng chính là con gái năm xưa của Trường Công chúa với Mạt Đế Thanh Bắc – Vũ Văn Viễn.

Tổng Trường Tuyết nghe mà sửng sốt, nghĩ rằng đây chỉ là diễn kịch thôi, sau khi cảm thán xong liền quên hết sạch, còn tiếp tục lo xem như thế này có lộ trước mặt mọi người không.

Hạ kiệu, nàng cùng đi với rất nhiều mệnh phụ vào điện, cung nhân dẫn nàng đến trước chỗ ngồi. Tổng Trường Tuyết học theo phu nhân bên cạnh điềm nhiên ngồi xuống, vẫn chưa có vấn đề gì. Ổn định chỗ ngồi xong nàng mới ngẩng đầu xem xét thật kỹ tình hình xung quanh, phong thái thật sự không thể diễn tả bằng lời. Phi tần trong cung không ngồi một chỗ với các nàng, Thái hậu nương nương ngồi giữa cũng không nhìn rõ mặt.

Tổng Trường Tuyết chưa từng thấy qua bàn tiệc, cũng chưa thấy qua cảnh tượng thế này. Lớn như vậy đây là lần đầu tiên nàng tham dự yến hội kiêu mẫu, kỳ thật nội tâm căng thẳng vô cùng, chỉ sợ không cẩn thận tìm sẽ nhảy ra ngoài thôi. Nàng nghe theo nguyên tắc Trữ Khác dạy “Ăn gì đó bớt nói nhiều”, đáng vẻ tự nhiên ăn hăm vẩy cá trước mặt như đúng rồi.

Vậy nên tất cả mọi người đều nhìn nàng mà bàn tán.

Trong lòng Tổng Trường Tuyết lác cắc một tiếng, vội buông đũa, cố gắng dùng ánh mắt người trung cầu ý kiến mệnh phụ trẻ tuổi thân thiện bên cạnh.

Nàng kia cười tự nhiên mà ân cần, nhẹ giọng hỏi: “Vẫn chưa bắt đầu mà, muội muội đói bụng lắm hả?”

Mặt Tổng Trường Tuyết nhất thời như xào gan lợn bị nổ, hồng tới tận cổ, ấp úng đáp: “Đúng ạ đúng ạ, do quên không ăn cơm sáng nên có chút đói...” Trong lòng thầm hỏi thăm Trữ Khác hàng nghìn vạn lần, tại sao lại đem chim sẻ nhỏ là nàng nhét vào bữa tiệc của bảy phượng hoàng...

Thiếu nữ cười nhẹ như gió xuân: “Muội muội là thân quyến nhà ai? Sao trước kia không thấy qua?”

Dứt lời, các phu nhân tuổi lớn hay nhỏ xung quanh đều đổi mặt về, ánh mắt tốt có xấu có, rất có hứng thú với lai lịch của tiểu nha đầu không có quy củ này đây.

“Ta, ta...”

Tổng Trường Tuyết cắn cắn môi dưới, nơi dưới bàn tiệc mọi người không thấy, hai tay đã bắt đầu run lên.

“Ta là phu nhân của... Thừa tướng đương triều Trữ Khác...”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Yến hội

Mọi người xung quanh đều kinh ngạc, không hẹn mà cùng nhớ đến đại tiểu thư Lương Quốc công phu được gửi nuôi ở chùa Hoa An. Cũng không quá

ngạc nhiên, sống ở ngoài quá lâu, loại trường hợp ngược ngược này cũng coi như là bình thường.

Thiếu nữ nhả nhặn kia sau khi nghe xong cũng tự giới thiệu: “Trượng phu ta là Hoài An hầu Nghiêm Thuật Chi. Tuổi muội xấp xỉ tuổi ta, gọi ta Trương Nhi cho tiện. Sau khi tan yến, muội muội không ngại đến phủ ta chơi chứ.”

Hoài An hầu Nghiêm Thuật Chi? Trong lòng Tổng Trường Tuyết nổ banh một tiếng.

Đó không phải đối tượng Lương Chiêu Đường bỏ trốn sao!!!

Hắn có phu nhân???

Tổng Trường Tuyết rất tò mò, nghĩ mãi vẫn không thông, nàng thấy không bằng nhân cơ hội này ngó qua Hầu phủ, vậy nên dứt khoát đáp: “Nếu Trương Nhi tỷ tỷ đã có lời, như vậy không đi đâu được.”

Lư Trương mỉm cười gật đầu.

Thái hậu xưa nay là người tiết kiệm, không muốn phô trương, nhưng ngay cả vậy thì tiệc rượu trong cung cũng không hề kém khí thế.

Cung nữ thái giám yên lặng lui tới bày lên những món nóng ngon miệng, sau một hồi chúc tụng, thọ yến cứ vậy bắt đầu.

Các phi tần, phu nhân, tiểu thư nói chuyện phiếm, nhấp vài ly rượu, cũng không đến nỗi quá ồn ào. Tổng Trường Tuyết khăn trang, chỉ vui đầu ăn linh tinh. Bất chợt nàng cảm giác được có tầm mắt rơi trên người mình, ngẩng đầu thì thấy mẫu thân trên danh nghĩa của nàng Lương phu nhân đang ngồi chéo góc đối, sắc mặt lo lắng.

Tổng Trường Tuyết cười xấu hổ với bà một cái, quay mặt đi liền phát hiện vị tiểu thư quan gia xinh đẹp động lòng người phía đối diện đang nhìn mình đầy khinh thường, tầm mắt giao nhau, người nọ khinh bỉ quay đầu đi.

Tổng Trường Tuyết chẳng hiểu tại sao, tiếp tục uống canh.

Yến hội quả thực khô khan nhạt nhẽo, từng người lên dâng lễ vật mừng thọ. Nhóm phi tần trong cung túm năm tụm ba cười nói bên mấy bàn trái cây, những mệnh phụ khác thì nhờ người truyền ý đưa lần lượt dâng thọ lễ. Tổng Trường Tuyết gần như là ngủ gục luôn.

Đáng ra những lúc thế này sẽ không có chuyện của mình...

“Ai gia nghe nói cách đây vài ngày Hoàng thượng có đứng ra tứ hôn cho Thừa tướng, nàng dâu mới cũng có tới? Có thể để ai gia nhìn một cái.”

Hai chữ Thừa tướng vang lên, Tổng Trường Tuyết giật cả mình.

Mặt nàng dần lúng túng, căng thẳng đứng dậy, tầm mắt mọi người đều dừng trên người nàng. Quốc công phu nhân đột nhiên đứng lên, bước đến bên người Tổng Trường Tuyết, nâng tay áo nàng cùng nhau bước, nói nhỏ bên tai nàng: “Mẹ đi lên với con, nói ít, đừng để lộ.”

Tổng Trường Tuyết ngơ ngác mặc phu nhân kéo tay, đáy lòng thật ảm áp.

Thái hậu ngồi ở chính giữa, tiệc của Đế hậu nằm ở bên sườn, có vẻ tường hòa nhưng rất trang nghiêm, lời hay ý đẹp được nói ra ở chính giữa đại điện, tường chạm hoa đào mừng thọ chính là đại biểu cho ngụ ý vô vàn tốt đẹp.

Dục Vãn Đế dường như không có hứng thú với chuyện này, cúi đầu rót rượu, cũng chẳng nhìn ai, khuôn mặt tuấn tú thấp thoáng sâu trong bóng mờ.

Lương phu nhân mới gần bước tới đã rất vui mừng: “Thái hậu thật sự càng ngày càng trẻ ra, nhớ trước đây khi cùng đi thả đèn, ngài cũng vẫn đẹp như vậy.”

Triệu Anh cười âm thầm, kỳ thật bà cũng mới hơn ba bốn mươi tuổi, dung mạo vẫn như năm nào, cũng bởi tang phu từ trẻ nên có chút buồn bực kém vui mà thôi. Bây giờ cả người trang phục quý giá, nhìn có vẻ rất có tinh thần.

Tổng Trường Tuyết lúc này mới thờ nhẹ, xem ra Quốc công phu nhân với Thái hậu là khuê trung bạn tốt, cũng không có đặc biệt dọa người... Vừa muốn ngoài đầu nhìn Hoàng đế Hoàng hậu, thì lại bị chỉ đích danh.

“Đây là khuê nữ khanh sao, xem ra được gả cho người không tồi.” Thái hậu ngồi chính giữa, thân nhiên đưa mắt liếc Tổng Trường Tuyết một cái.

Nàng không biết nên nói thế nào, chỉ thuận miệng thưa: “Phúc khí của Chiêu Đường đều do Thái hậu nương nương cùng bề hạ ban cho...”

Tổng Trường Tuyết nói xong thì lo lắng ngẩng đầu, đã thấy Thái hậu không nói lời nào, chỉ mang theo ngạc nhiên dừng trên người mình, không đúng, chính xác là vật triu xuống ở cổ mình.

Nàng mờ mịt đứng tại chỗ, không biết làm gì.

Lần đầu tiên Thái hậu luống cuống đứng bật dậy, nhận thấy không phải, lại từ từ ngồi xuống. Trong một khắc ánh mắt Thái hậu không có rời khỏi ngọc tỷ ở cổ áo Tổng Trường Tuyết. Bà bỗng nhiên nhớ lại rất nhiều năm về trước, những lời người đàn bà đó nói với bà... như khúc hồi ca vọng lại bên tai.

Hoàng hậu nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Mẫu hậu?”

Triệu Anh bỗng nhiên phục hồi lại tinh thần, nhìn như không nhìn Tống Trường Tuyết, chỉ nói: “Khanh lui xuống đi, lui xuống.”

Lần đầu Tống Trường Tuyết cảm thấy người hoàng tộc thật đáng sợ... Cũng không dám nhìn lại bọn họ, mang vẻ mặt ừ ừ cạc cạc theo Quốc công phu nhân lui xuống, trở lại chỗ ngồi, lại nghe trong đám có người nhắc: “Nghe nói đại tiểu thư phủ Quốc công gửi nuôi ở chùa Hoa An hơn mười mấy năm, đối với kinh Phật thập phần tinh thông, nói vậy tài văn chương cũng không rất tốt. Hôm nay thọ thần Thái hậu, không ngại chúc tặng một bài thơ?”

Tống Trường Tuyết cảm thấy ngày hôm nay tham gia thọ yến đúng là một sai lầm...

Làm thơ?

Nàng chỉ biết làm thế nào để chết thôi.

Ánh mắt Tống Trường Tuyết nhìn vào bên trong đám người, thì thấy người nói chuyện chính là vị tiểu thư quan gia mới này có ánh mắt khinh thường, nàng khó hiểu nhìn Quốc công phu nhân, không hiểu vì sao lại cứ nhắm vào mình.

Lương phu nhân rất nhanh tiếp: “Đây là Vân tiểu thư nhà Bộ binh Thượng thư, phụ thân vốn có ý đem con gái gả cho Trữ tướng. Bệ hạ sợ bọn họ sau thông gia thế lực độc đại, mới đột nhiên hạ chỉ tứ hôn con gái ta với Thừa tướng. Quốc công phủ không có thực quyền... Bệ hạ tính toán đánh trước.”

Tống Trường Tuyết bỗng nhiên ngộ ra, khó trách Vân tiểu thư cứ không ưa nhìn mình.

Nhưng mà, chuyện trọng yếu trước mắt không phải chuyện này, Tống Trường Tuyết chán chừ xoay người, vừa muốn nói một câu ta sẽ không làm thơ...

Lại nghe Thái hậu lên tiếng: “Vân Gia nhà ngươi đã quên rồi sao, ai gia vẫn luôn không có hứng thú với thi từ ca phú.”

Lời này nói ra sắc mặt người kia cứng đờ, không dám nói nữa.

Không biết là vô tình hay cố ý, Tống Trường Tuyết bỗng nhiên cảm thấy Thái hậu có ý giải vây cho mình, có chút buồn bực ngược mặt nhìn thoáng bên trên một cái, thì thấy Dục Văn Đế ngồi đối diện với mình, chỉ là cách quá xa không nhìn rõ.

Ánh nắng dần dà tắt xuống, không khí có chút yên bình đến lạ.

Thọ yến cứ hữu kinh vô hiểm như thế mà qua đi, mặc dù còn có rất nhiều chuyện kỳ quái Tống Trường Tuyết không rõ, nhưng nàng vẫn luôn là cái người mơ mơ màng màng, cũng không muốn biết rõ sự việc.

Quốc công phu nhân dặn nàng sớm quay về Tướng phủ, Tống Trường Tuyết ngoan ngoãn vâng dạ. Nhìn bóng bà đi xa, xoay người liền đến kiệu phu nhân Hoài An hầu.

Dọc đường đi mặc dù vẫn còn chút xấu hổ, nhưng nói cái đã đến rồi. Lư Tương nhả tỉnh dịu dàng, đứng chuẩn tiểu thư khuê các, nói sai lầm sai chuyện gì nàng cũng không buồn bực, chỉ cười nhẹ.

Phủ Hoài An hầu cũng rất là lớn, tuy là cái nơi này gặp nhiều cũng không khác nhau là bao. Tống Trường Tuyết yên lặng theo Lư Tương đến phía sau tiền thính, hạ nhân tiến lên dâng trà, hai người cứ ngồi đối mặt như vậy, nói chuyện câu được câu không.

Lư Tương nói: “Muội muội khí sắc thật tốt.”

Tống Trường Tuyết tiếp: “Tỷ tỷ khí sắc cũng tốt mà.”

“Muội muội hình như rất thích uống trà này?”

“Tỷ tỷ hình như cũng rất thích uống đó.”

...

Quả thực Tống Trường Tuyết ngồi như bị kim châm.

Nàng đến đây chủ yếu là muốn biết rõ Lương Chiêu Đường rốt cuộc có ở nhà hay không, vậy mà lại chỉ có thể cùng nữ chủ nhân ngồi nhàn chuyện nhà. Tuy rằng cũng không có gì không đúng, nhưng chính bởi tâm ngứa nên ngồi không được, chung quy cảm thấy phải được dò xét xung quanh mới tốt.

Do dự cả buổi, lúc này Tống Trường Tuyết mới ngượng ngùng mở miệng: “Ngồi mãi cũng lấy làm chán, dẫn ta dạo quanh Hầu phủ có được không?”

Lư Tương cảm thấy đây đúng là chủ ý hay, nhắc tay áo cười: “Đúng là. Muội cái gì cũng đều đã gặp qua, cũng không còn gì để xem, đi ra ngoài một lát vậy.”

Nỗi buồn Tống Trường Tuyết được phá tan, nhất thời vui vẻ bước ba bước cao, chẳng nói chẳng rằng, lôi kéo nàng hướng ra bên ngoài: “Đi thôi đi thôi!”

Không khí bên ngoài rõ ràng thoải mái hơn nhiều, hai người giống như tỷ muội lâu năm, vừa đi vừa tán gẫu. Lư Tương dẫn nàng đến đài nước, chỉ vào bể đầy cá chép, kể: “Thực ra bể này vốn dĩ không có cá, phụ thân Hầu gia thích cá, vậy nên mới có nhiều cá chép thế này.”

“Phụ thân Hầu gia?” Tống Trường Tuyết tiếp lời hỏi.

“Đúng vậy. Nhắc đến... Chắc ông cũng đã hai màu tóc, từ quan nhiều năm như vậy rồi, cũng không cho phép chúng ta đi thăm.”

Nghe xong, trong lòng Tống Trường Tuyết âm áp đến kì lạ, nhưng lại không thể nói rõ vì sao.

Nói cả đường, hai người bên tri bất giác đã tới sau hoa viên. Lư Tương nhìn thấy những cọng cỏ thuốc trên mặt đất được chăm sóc chu đáo, hăng hái muốn nói lai lịch cỏ này cho Tống Trường Tuyết, bỗng sau núi giả có tiếng người vọng đến.

“Nghiêm Thuật Chi ta nói cho người hay, đời này người đừng mong chạm vào ta!”

Lời vừa dứt, liền có giọng nam khê khàng an ủi: “Đường Nhi... Nàng không phải luôn miệng nói yêu ta, cả đời phải chung một chỗ với ta hay sao? Nhiều cửa khó như vậy chúng ta đều đã đi qua, không thể nhẫn thêm một chút thời gian nữa sao?”

“Nhẫn? Ta nhẫn bao lâu rồi? Ta đường đường là đại tiểu thư Lương Quốc công phủ, bị người giấu nuôi trong thư phòng! Vài ngày? Mấy chục ngày? Hay muốn giấu vài năm?! Ta đào hôn theo người! Theo người ruồng bỏ song thân! Người chỉ dùng một câu bỏ trốn làm thiếp để dối phó ta? Ta khinh!”

“Khuôn phép Tô tông để đó, ta cũng rất khó xử mà... Trừ phi nàng ta chết, nếu không nàng thế nào cũng phải làm thiếp thôi. Đời ta, để ta nghĩ cách, nhất định sẽ để nàng quang minh chính đại...”

“Đù rồi Nghiêm Thuật Chi!” Giọng của nàng kia dường như vô cùng phẫn nộ, chặn đứng lời của hắn, “Ta không phải đến đây tranh chính thất với Lư Tương, ta đến là để đoạt đàn ông với nàng ta! Nhưng hành động của người khiến ta lạnh thấu tim, cũng được... Giờ ta nói rõ cho người biết, thân ta còn nguyên vẹn, chỉ cần ta nguyện ý, vẫn có thể trở về làm Thừa tướng phu nhân!”

“Nàng dám!” Nam nhân tựa hồ cũng phẫn nộ đứng dậy, “Lương Chiêu Đường! Nàng đừng không biết phải trái!”

Bên này Tống Trường Tuyết nghe mà ngơ ngẩn cả nửa ngày, còn không phản ứng lại.

Chỉ thấy Lư Tương bên người mặt trắng bệch chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Lần đầu tiên

“Hầu gia... Chàng muốn thiếp chết? Chàng muốn thiếp chết có đúng không!” Thân ảnh Lư Tương vừa mới vụt mất, Tống Trường Tuyết đã nghe thấy tiếng thét cuồng loạn phía sau núi giả. Nàng quả thực không dám tưởng tượng, người dịu dàng thanh tao tề nhị cũng có bộ mặt đáng sợ thế kia, nàng thậm chí còn có thể mừng rỡ tưởng ra nỗi khiếp sợ trong đáy mắt Hoài An hầu.

Còn một người bất gian, cách làm khôn ngoan nhất là... mau chạy thôi!!!

Tống Trường Tuyết bất chấp tất cả, nhắc lần vấy quay đầu bỏ chạy! Nhà của người ta phức tạp khinh khủng thế, nếu mình còn chậm bước, chỉ sợ không còn sống á!

May mắn khi này không có nha hoàn đi theo, người nào đó vô cùng lo lắng chạy ra khỏi cửa lớn, lên kiệu thẳng về Tướng phủ.

Nhóm kiệu phu thấy nàng ủ rũ, giống như đại họa tới cửa, cũng không dám hỏi nhiều.

Về đến nhà, Tống Trường Tuyết bước thẳng vào nội viện, gặp nha hoàn liền vội hỏi: “Tướng gia ở đâu?”

Nha hoàn kia cung kính: “Tướng gia đàm sự trong thư phòng với Tà Thái úy, có thể không xong sớm được, phu nhân nên nghỉ ngơi trước đi ạ.”

Tìm Tống Trường Tuyết đập như nổi trống, nghĩ một lát, xoay người tiến vào tắm phòng của chàng.

Lúc này vẫn là chạng vạng, ánh sáng trong phòng âm đạm càng thêm yên tĩnh, giống như màu giấy dầu ố vàng cũ. Tống Trường Tuyết ngồi lặng ở mép giường, lúc lúc lại ngẩng đầu nhìn ra cửa, lòng không ngớt lo lắng.

Lư Tương ban sáng dịu dàng nhàn tĩnh như nước thoáng qua mắt nàng, Lương Chiêu Đường giận dữ sau núi giả, lời dối thoại của bọn họ rõ ràng lọt vào

tai.

“Chỉ cần ta nguyện ý, vẫn có thể trở về làm Thừa tướng phu nhân!”

...

Tổng Trường Tuyết khăn trang về tay áo, hiện tại Lư Trương đã biết nàng giả mạo. Mới này hai nàng còn cùng nhau tham gia thọ yến, còn nói cười vui vẻ tăn bộ trong Hầu phủ... Nhưng không thể biết chắc nàng ấy có vì bảo trụ địa vị của mình mà tổ giác chuyện này với Hoàng thượng hay không, nghĩ đến đây Tổng Trường Tuyết liền sợ hãi.

Mà nghĩ tới Lương Chiêu Đường, tâm tình của nàng nhất thời loạn cả lên, có cảm giác thất bại của câu ‘thành cũng Chiêu Đường, bại cũng Chiêu Đường’. Có thể nói dù gì cũng là mình chìm gáy chiếm tổ chim khách, có trách cũng chỉ trách lòng tham của mình, thật sự chẳng trách được ai. Nhưng vị đại tiểu thư kia rốt cuộc là nghĩ sao vậy chứ... Tổng Trường Tuyết ngồi một chỗ buồn rầu, chỉ muốn ngồi yên suy nghĩ nhưng cái gì cũng không rõ ràng, giống như bị quăng lưới chụp.

Bất tri bất giác đã hai canh giờ trôi qua, sắc trời dần dần tối lại, nàng ngồi đây đợi chàng về, cũng không quản ngày hay đêm.

Một khắc Trữ Khác rảo bước vào trong phòng, nhìn thấy cảnh này, hấn thấy lạ nhưng vẫn khẽ hỏi: “Đang đợi ta về?”

Chớp mắt nhìn thấy chàng, ánh mắt Tổng Trường Tuyết chợt sáng ngời. Nhưng rồi lại ý thức được gì đó, ánh sáng trong mắt ảm đạm dần, cũng không nhào tới đón chàng, chỉ bất an không yên.

Trữ Khác nghi hoặc: “Hôm nay nàng sao vậy?”

Tổng Trường Tuyết im lặng.

Trữ Khác bước từng bước, nhìn vào mắt nàng: “Nha hoàn nói nàng một mình ngồi đây đợi ta hai canh giờ. Nhưng nàng đâu giống người hay im lặng, có chuyện gì sao?”

Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng đáng thương nhìn chàng: “... Kỳ thật ta là đưa con gái hư, ta vẫn không dám nói với chàng.”

Trữ Khác đầu tiên là sùng sốt, tiện đây hấn cũng rất hứng thú: “À, thật sao. Nàng hư thế nào?”

“Ta ta ta...” Tổng Trường Tuyết ảo não cắn cắn môi dưới, không hiểu sao bình thường nói chuyện luôn có trước sau, nhưng trước mặt chàng lại ập a ập ứng không nói ra lời. “Ta chiếm tướng công nhà nàng ấy, còn không chịu trả cho nàng ấy...”

Trữ Khác bỗng nhiên trầm mặc.

Tổng Trường Tuyết lo lắng, chăm chú quan sát sắc mặt chàng, sợ nhìn thấy một tia không vui, nhỏ nhẹ: “Chàng không giận à?”

Thấy dáng vẻ nàng đáng thương thế này, Trữ Khác bất đắc dĩ cười khẽ, bắt đầu dẫn dắt từng chút một: “Nàng nên nghĩ thế này... Nàng ta không muốn ta, chỉ có nàng đồng ý muốn ta, phải không?”

Tổng Trường Tuyết nghe xong, cảm thấy lời chàng nói vô cùng có lý!

Sau đó nàng hé răng: “Thế nhưng chỉ có người đó mới có tư cách muốn chàng mà.”

“...” Trữ Khác vỗ trán, “Nàng cho ta là món hàng sao, tùy ý bị người khác muốn tới muốn lui...”

“Nhưng là chàng nói về ‘muốn’ trước mà...” Tổng Trường Tuyết phụng phịu biện giải.

Trữ Khác thật sự không đỡ nổi, quyết định không cùng nàng thảo luận đề tài rối rắm này, chỉ bước từng bước đến ngồi bên mép giường, “Sao tự nhiên lại nói những chuyện này.”

Bấy giờ Tổng Trường Tuyết mới thu lại tâm tư vui đùa, lo lắng xoay người đối diện chàng.

“Bởi vì... Bởi vì có thể nàng ấy muốn về đây.”

“Thật ra ta không phải người Lương Quốc công phủ an bài... Ta chỉ vì giữ cái mạng mới thay nàng ấy lên kiệu hoa. Ngay từ đầu, ta không hề nghĩ tới sẽ nảy sinh ý gì khác với chàng...” Nàng nói năng có chút lộn xộn, nhưng vẫn hoàn chỉnh đem chuyện ngày đó kể ra, mỗi một chi tiết, mỗi một cữ chỉ, mỗi một lời nói.

Sắc mặt Trữ Khác luôn không mặn không nhạt, chỉ dùng đôi con ngươi sâu hun hút khóa nàng lại, muốn từ trong lời của nàng tìm ra một tia thật tâm.

“Hết rồi.” Nàng giả bộ mạnh mẽ trấn định, nhưng giọng nói vẫn run run, “Chàng từng đáp ứng ta, không bao giờ đánh ta. Cho dù chàng có giận, cũng không mang ta đi gặp quan...”

Trữ Khác vẫn thân nhiên nhìn nàng, không nói.

Tổng Trường Tuyết sợ sệt nhìn vào đôi mắt chàng, trong lòng đấu tranh thật lâu thật lâu, rốt cuộc bài trừ một chút tiếng động: “Đợi đến lúc nàng ấy trở lại, nếu nàng ấy không giận... Ta... Ta nguyện ý làm thiếp của chàng.”

Ta nguyện ý làm thiếp của chàng.

Giọng của nàng càng ngày càng thấp, tự ti thấp đến đáy đại dương.

Sắc mặt Trữ Khác bỗng nhiên cứng đờ, cuối cùng mới mở miệng: “Tại sao?”

“Thiếp rất thích chàng... Trừ chàng ra thiếp không muốn gả cho người khác. Hơn nữa thiếp không biết xa chàng thiếp còn có thể đi đâu...” Tổng Trường Tuyết càng nói càng đau lòng, nước mắt cứ vậy rơi xuống, chỉ là khó chịu khi nói ra lời từ đáy lòng, không hề làm bộ làm tịch.

Trữ Khác ngẩng ra nhìn nàng. Đây không phải lần đầu tiên nhìn thấy nàng khóc, nhưng lúc này lại phá lệ khiến hắn lo lắng, giống như có bàn tay khẽ bóp chặt tim, đau.

Tim hắn mềm nhũn, theo bản năng kéo nàng vào lòng, dịu dàng an ủi: “Không đâu, nàng ta chối bỏ, nàng chiếm được, đây là thực trạng. Hơn nữa ta đã hứa không bao giờ thay đổi.”

“Ngay cả mặt Lương Chiếu Đường ta cũng không biết, gọi cái là đến đuổi cái là đi? Không phải nàng ta đã quá xem trọng bản thân rồi.”

Tổng Trường Tuyết hoàn toàn ngây người, ngơ ngác nhìn chàng. Trời đã vào đêm, ánh nến nhẹ nhàng lay động, chiếu lên mặt chàng, có chút lạnh lùng.

Nàng thấy mình vẫn như đang nằm mơ.

“Trưởng gia...” Nàng gọi.

“Ừ?”

“Thiếp sinh con cho chàng được không...” Lời vừa dứt, Tổng Trường Tuyết mặt đỏ lên, xấu hổ không dám ngẩng đầu nhìn.

Trong lúc nhất thời Trữ Khác còn đang mơ màng, cũng không đáp lại.

“Thiếp vừa ngọc lại vừa dốt, ưu điểm gì cũng không có, đời này chỉ có đại nương nhị nương khen thiếp mỏng... mỏng lớn... Bà nói cô nương mỏng lớn có thể sinh con.” Tổng Trường Tuyết hé ra cái mặt hồng hồng, nhỏ giọng cả giận, “Thiếp không biết trừ bỏ việc này thiếp còn có thể làm gì cho chàng...”

Trữ Khác cổ quái nhìn nàng một cái, không biết hắn đang cười hay đau lòng.

“Nàng chắc chứ?”

Tổng Trường Tuyết đỏ mặt, không nói.

Đối phương khẽ cười, không ngại hỏi tiếp: “Nàng sợ ta đuổi nàng đi?”

Nàng run lên, có chút bối rối nhưng không đáp.

Đối phương chợt cười: “Không cần sợ, ta sẽ không bao giờ đuổi nàng đi.”

...

Trữ Khác thở dài một hơi, bỗng nhiên bắt đầu thoát y phục của mình.

Tổng Trường Tuyết lê thân, ngượng ngùng bắt đầu cởi y phục, đấu tranh nửa ngày một lớp cũng không cởi được ra, trong lòng không ngừng mắng mình, cứ nhiên lại đi quyến rũ người, thật là xấu! Thật không biết xấu hổ!

Nàng cẩn thận nghĩ nhưng cũng không gạt được người khác, Trữ Khác cười khê, trực tiếp ôm lấy thắt lưng nàng, giẫy tiếp theo liền ấn ngã nàng xuống giường. Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt nàng ngập tràn lúng túng.

Hắn bắt đầu động thủ thoát y phục của nàng, Tổng Trường Tuyết sợ hãi, cuống quýt nhắm mắt lại, nhưng phát hiện lừa được mình không gạt được người, vội mở mắt, lại nhận ra mình chỉ còn lại yếm và tiết khổ.

“Chúng ta đắp chăn có được không...” Tổng Trường Tuyết nhỏ giọng thương lượng.

“Ừ.” Trữ Khác nhẹ nhàng chồm người lên, cánh tay kéo chăn qua một cái nên nàng không nhìn thấy gì hết.

Da thịt gần sát, cách khoảng nhỏ, hơi thở đàn ông bao phủ nàng, toàn thân Tổng Trường Tuyết thoáng cái nóng lên, căng thẳng nói không nên lời.

Trữ Khác nhẹ nhàng hôn lướt nàng, từ hai má xuống đến cổ, còn có đôi môi, hai tay bắt đầu từ từ trượt xuống, từng chút từng chút nhẹ nhàng chạm vào,

thần trí nàng mơ hồ không còn nghĩ được gì, yêu thương đắm chìm trong vòng ngực ấm áp của chàng. Phía dưới chột truyền đến cơn đau.

“Đau quá...” Nàng oán giận thành lời.

Trữ Khác dừng lại, nhìn nàng.

Tổng Trường Tuyết hoảng loạn đưa tay, ý muốn đẩy hắn ra nhưng bị đối phương túm lấy. Mặt nàng đỏ lên, không dám nhìn chàng.

Trữ Khác lui chậm ra ngoài, nhẹ nhàng dụi dụi trán nàng, “Đau?”

Nàng ủy khuất: “Sách nói loại chuyện này là chuyện thoải mái nhất trong các loại chuyện, chàng lại làm thiếp đau... Có thể thấy chàng quả thật bất lực.”

“...” Trữ Khác chôn mặt trên hõm vai nàng, nhin cười ra tiếng. Không buồn giải thích cái xử nữ gì đó với nàng, chỉ hỏi xấu xa, “Nàng xem sách gì?”

Tổng Trường Tuyết nhất thời cả kinh, xấu hổ đỏ mặt, liên tục che miệng, “Thiếp không xem sách nào cả! Thiếp là cô nương ngoan hiền nhất, chưa bao giờ xem sách bậy!

Xem thì đã sao, nàng đâu nói chàng đâu biết!

“Phải, nàng là cô nương ngoan hiền nhất trên thế gian.” Trữ Khác vẫn nén cười, thân dưới đã động một chút, áp người lên vai của nàng, Tổng Trường Tuyết cảm giác có chút ngứa ngứa.

“Nhiều sao?” Hắn lại hỏi.

“Cũng... Cũng không đau lắm.” Nàng đỏ mặt đáp lại, sau đó cảm giác vật kia của hắn ra ra vào vào bên trong, tựa như sợ nàng đau, có chậm, cũng có dục dăng...

Tổng Trường Tuyết bỗng nhiên không kiềm nén được “Ưm” một tiếng, tự dọa chính mình. Ngay lập tức ngoảnh mặt đi, thật xấu hổ chết mà!

“Đừng sợ... Kêu ra đi.” Trữ Khác thở dốc, giọng nói mang theo vài phần âm trầm dụ hoặc.

Tổng Trường Tuyết đỏ mặt, vẫn không dám kêu thành tiếng, chỉ nhẫn nhịn trong cổ họng. Bị hắn ngẫu nhiên trâu ngựa, thật sự nhịn không được mới hừm vài tiếng, cảm giác người phía trên một phần động một phần hôn mình, cả người chút khí lực cũng không còn, chỉ cảm thấy thư thái. Nàng vì ý nghĩ này của mình mà cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Giảng co đến nửa đêm, Tổng Trường Tuyết cảm thấy mình đã từ cõi chết trở về mấy lần, người phía trên dường như một chút hưng trí cũng không giảm, muốn dày vò nàng tiếp.

...

Sáng sớm, Tổng Trường Tuyết tỉnh.

Nàng nhẹ nhàng xốc chăn lên.

Nhìn mình gối trên cánh tay chàng, không mặc gì nằm trong lòng chàng, nhất thời đỏ mặt xấu hổ. Khẽ nhìn lên mặt Trữ Khác, có lẽ hôm qua chàng mệt nên đến giờ vẫn chưa tỉnh lại, hai hàng lông mi đen dài im lặng phủ trên mắt chàng.

Hiện tại Tổng Trường Tuyết là thiếu nữ nhỏ hạnh phúc, cũng không dám đánh thức chàng, chỉ giống như con mèo nhỏ yên lặng cuộn mình trong lòng chàng.

Phải rồi... Thừa dịp chàng vẫn chưa tỉnh, có thể nhìn lên cái gì đó hôm qua một chút... Cái dài dài đó là cái gì chứ? So với phụ nữ đâu có giống như vậy? Tổng Trường Tuyết xấu hổ nghĩ, chàng ngủ sâu như vậy, chắc là không phát hiện đâu...

Người nào đó như trộm rón rén nhẹ lật chăn dưới.

Tiếp đó chăn được xốc hẳn lên.

“Nàng làm gì vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chu viên ngoại gặp cố nhân

Tổng Trường Tuyết lập tức đỏ mặt xấu hổ, ấp a ấp úng: “Đâu có làm gì...”

Trữ Khác cười như không cười: “Sớm tỉnh mơ đã nghiêm túc tìm hiểu, muốn lần nữa?”

“...” Tổng Trường Tuyết giận đỏ mặt, quay lưng lại, thăm mắng, “Đồ lưu manh! Không để ý chàng nữa!”

Trữ Khác không chọc lại, vươn tay ôm nàng, tựa như cảm thấy nàng thế này rất vui, nhin không được bông đùa: “Vậy ý nàng là muốn hay không muốn đây?”

Thân người nóng ran kề sát phía sau, hình như còn có cái gì đó cứng cứng rần rần chạm vào mình, Tổng Trường Tuyết đè nén khuôn mặt thẹn hồng, không tự nhiên quát: “Không muốn không muốn! Chàng đi đi! Còn phải thượng triều!”

Trữ Khác cố nén cười, hôn nhẹ vào vành tai nàng: “Lâm triều còn nửa canh giờ nữa cơ mà, ta đi tắm rửa, sẽ phân phó hạ nhân chuẩn bị nước cho nàng. Nàng cũng mệt gần chết rồi... Dù gì ban ngày cũng không có việc, cứ ngủ nhiều một lát, sẽ không ai phiền nàng đâu.”

Tổng Trường Tuyết rầu rĩ gật đầu, đợi phía sau không còn động tĩnh, người nào đó ánh mắt nhắm lại đã ngủ.

xxxx

Lúc mặt trời lên cao, rốt cuộc cũng có người làm phiền nàng.

Phu nhân Hoài an Hầu Lư Tương mời nàng đến Giang Hải lâu thưởng trà.

Tổng Trường Tuyết lơ mơ, gì mà thưởng trà, đây chính là đến nói chuyện mà. Nhớ lại chuyện xảy ra hôm qua, cả người cảm giác run lên. Sớm muộn cũng tới, không thể nào tránh được.

Nàng vội vã rời giường, súc miệng rửa mặt lau người xong, lời Tiểu Đào ra cửa.

Tiểu Đào vô cùng ngây ngô bình phẩm: “Tiểu thư, đáng đi hôm nay của người lạ quá.”

Tổng Trường Tuyết nghe được mà xấu hổ, hận không thể đánh gãy chân mình, rất không tự nhiên: “Đâu có, ta vẫn đi như thường ngày thôi.”

Tiểu Đào ngốc người nhìn tư thế bước đi của nàng vô cùng khó khăn, không quen mắt: “Hay là nô tỳ gọi kiệu phu đến nhé?”

“Không cần không cần!” Tổng Trường Tuyết cuống quýt bác bỏ, “Chuyện ta xuất môn càng ít người biết càng tốt, cũng không phải chuyện hay ho gì.” Lư Tương tìm nàng thưởng trà, sợ là sẽ đặt yêu cầu với nàng. Thế nên nàng dẫn Tiểu Đào bên nhà mẹ đẻ theo, mà không mang Phù Dung.

Thu sắp qua, thời tiết ngày càng khô hơn, thi thoảng xuất hiện một vài tia nắng cũng khiến mọi người vui cả buổi.

Tiểu Đào bắt đầu đi theo nàng ra cửa, hai người đang đi đến Giang Hải lâu nổi danh nhất Tổng kinh. Mới bước vào cửa, đã có sai vặt đón hai người: “Có phải người Nghiêm phu nhân đợi?”

Nghiêm phu nhân? Tổng Trường Tuyết nghiêng đầu nghĩ một chút, Hoài An hầu họ Nghiêm, đúng vậy rồi. “Phải, nàng ở đâu?”

Gã sai vặt đưa các nàng đến một gian tào nhã ở lầu hai, khẽ nhìn người bụi tóc, thưa: “Phu nhân mời vào.”

Tổng Trường Tuyết lo sợ bất an bước vào, vừa đặt mắt xuống đã thấy các loại điểm tâm ngon miệng trên bàn, nhưng chưa bị động đũa. Nhìn lần nữa mới thấy Lư Tương y phục quý giá, tầm mắt xa xăm.

Nàng nuốt một ngụm nước bọt, đứng tại chỗ.

“Không cần sợ, ngồi đi.”

Tổng Trường Tuyết thành thật: “Ta không sợ... Chỉ là hơi đói bụng.”

Nhất thời sắc mặt Lư Tương trở nên kỳ quái, chỉ nói: “Vậy trước ngươi ăn món gì đó đi, nha hoàn đi theo để đợi ở ngoài là được.” Tiểu Đào nghe xong nhanh nhẹn lui ra, tiện tay đóng cửa lại cho các nàng.

Bầu không khí chợt trở nên vô cùng căng thẳng, Tổng Trường Tuyết lúng túng ngồi xuống, đưa mắt liếc đồ ăn trên bàn, nuốt nước miếng ực một cái.

Lư Tương không đành lòng nhìn thẳng, dời tầm mắt: “Ngươi ăn đi.”

Lời còn chưa nói hết, một đôi đũa như gió xuân lướt qua bàn ăn, một khắc Lư Tương nhìn lại bàn, điểm tâm đáng thương đã bị nàng ăn sạch, sau đó Lư Tương chỉ biết ngơ ngác nhìn mặt bàn đáng thương, không biết nói gì.

Tổng Trường Tuyết ngượng ngừng gãi đầu một cái, miệng chứa đầy bánh hạnh đào ấp úng nói: “Chỗ điểm tâm này, để Lư Tương tỷ tỷ chê cười rồi.”

“Không cười, không cười...” Giọng Lư Tương cũng cứng ngắt, đưa khăn che mặt. Nét mặt mang theo chút chế giễu, nàng xuất thân là tiểu thư khuê

các, cũng là phu nhân Hầu phủ, luôn kết giao với những phu nhân nổi danh có gia giáo. Giờ thấy qua loại phong thái này, chỉ cảm thấy xuất thân cửa nhỏ nhà nghèo, quả thật là chưa bao giờ được ăn tiệc.

Tổng Trường Tuyết lơ mơ cảm nhận được nàng khinh bỉ, trong lòng có chút uất ức. Hôm thọ yến Thái hậu không phải nàng rất dễ gần sao, e là Lur Tương khi đó không câu nệ, dễ dặt cẩn thận. . . Hôm nay mới biết, lòng người đúng là khó lường.

“Nên xưng hô với người thế nào, nói thẳng đi.”

Tổng Trường Tuyết vội vàng nuốt chỗ bánh hạnh đào: “Ta họ Tổng.”

“Tuy rằng ngày đó người cũng ở đây, nhưng có vài chuyện người vẫn chưa biết.” Lur Tương không hề vòng vo, đi thẳng vào vấn đề, “Chuyện của các người, Hầu gia đều nói hết với ta rồi.”

Tổng Trường Tuyết lúng túng gục đầu xuống.

“Lương Chiêu Đường là người kiêu ngạo, nàng ta không muốn làm thiếp. Nhà mẹ ta là thế gia số một số hai Tổng kinh, còn hơn cả Quốc công phủ. Nàng ta muốn làm chính thất, không có cách nào khác, buộc ta phải chết.” Giọng Lur Tương bỗng nhiên trầm xuống, ánh mắt nhìn Tổng Trường Tuyết có chút bi thương, “Tổng cô nương, người cũng không hy vọng thấy ta chết đúng không? Trượng phu không đáng tin, ta không còn đường nào để đi.”

“Ta... Ta có thể làm gì?” Nàng mơ hồ có thể đoán được, biết rõ nhưng vẫn cố hỏi, chỉ thầm mong không phải câu nói kia.

“Người trả lại vị trí Thừa tướng phu nhân cho nàng ta đi.”

Lur Tương nhẹ giọng nói một câu, Tổng Trường Tuyết lại như sắp khóc. Trả cho nàng ta đi, trả cho nàng ta đi, trả cho nàng ta đi.

“Chuyện này đối với nàng ta, đối với ta, đối với Thừa tướng, đối với Hầu gia, đều là chuyện tốt.” Lur Tương nhàn nhạt nhấp một ngụm bích loa xuân (trà), thái độ thế gia từ nhỏ dưỡng thành, động tác của nàng thoát nhìn tự nhiên cũng rất cao quý, “Mặc dù ủy khuất người, nhưng theo như ta biết người là một cô nương biết thức thời, đúng chứ?”

Tổng Trường Tuyết cúi đầu, mang theo hy vọng nhỏ nhoi, nhỏ giọng: “Nhờ đâu... Nhờ đâu nàng ấy không muốn thì sao.”

Lur Tương thờ dãi một hơi, dẫn dắt: “Hầu gia đối nàng ta như vậy, tâm ý nàng ta đã sớm nguội lạnh. Không danh phận ở lại, chẳng bằng quay về làm chính thất, nếu là người chẳng lẽ không chọn như vậy?”

“Người còn chưa hỏi qua nàng, làm sao biết ý của nàng...” Nàng cò kè mặc cả.”

Lương Chiêu Đường về phủ Quốc công rồi... Giờ ta uống trà với người, đến chiều còn có vài chuyện nói với Quốc công phu nhân. Có một số chuyện, không nên ôm hy vọng quá lớn. Không phải vật của người, cũng nên tự mình hiểu lấy.

“Lời nói đã đã thương người, Tổng Trường Tuyết luống cuống ngồi lặng người, uất ức.

Phải, nàng không tự mình hiểu, không nên cưu chiếm thước sào (chìm gáy chiếm tổ chim khách), không nên không biết tốt xấu, thế nhưng Lương Chiêu Đường ngay từ đầu đã lợi dụng nàng, đã có hỏi qua cảm nhận của nàng chưa?

“Người nghĩ kỹ chưa?” Lur Tương hỏi.

“Chưa...” Nàng cúi đầu nghĩ một lúc, quyết tâm ngẩng đầu, ánh mắt mập mờ, “Vậy ta làm thiếp Thừa tướng... Có thể không?”

Lur Tương cả người cứng đờ, ít nhiều đồng tình nhìn nàng, lại nói: “Đây là chuyện nhà các người, ta không có quyền can thiệp... Nhưng mà ta khuyên người tốt nhất không nên, Tổng triều thế thiếp phân minh, đôi khi thiếp thất còn không có lấy một nha hoàn lớn mặt. Huống hồ với tính cách của Lương Chiêu Đường, không có khả năng nàng ta sống yên ổn với người.”

Tâm tư Tổng Trường Tuyết có chút hỗn loạn, không nói thêm, chỉ nhẹ nhàng đứng dậy, cả người không được tự nhiên.

“Ta hiểu rồi, để ta nghĩ lại một chút đi.”

Lur Tương không nói gì thêm nữa, nhìn nàng từ từ bước ra bên ngoài, thờ dãi một hơi.

Tổng Trường Tuyết bước xuống lầu, không để ý đến Tiểu Đào đang lăm nhăm sau lưng. Người sau thấy sắc mặt nàng như đưa đám cũng không làm loạn nữa, chỉ yên lặng bước sau nàng, một câu cũng không dám hỏi.

Tổng kinh trước sau vẫn nhộn nhịp như vậy, hai mắt nàng vô thần, vẫn cúi đầu đi về phía trước, nhưng không phải đường về Tướng phủ. Trong lúc rối loạn, Tổng Trường Tuyết đã quên mất phương hướng, hoặc là do nàng căn bản không biết đi đường nào.

Đường phố nhộn nhịp phồn hoa, dòng người nói cười vui vẻ, nhưng cũng không phải quá đông người. Hai cô nương gia xinh xắn, mặc không phú cũng quý, mỗi người một vẻ, chẳng mấy khi được nhìn tránh không được có người nhìn đến mấy lần.

“Chu lão gia, người mau xem, kia không phải bà ba ngày đó chúng ta tổng vào trong ngục sao!” Có người kinh ngạc thốt lên.

“Cái gì mà bà ba? Ầ cũng xứng?” Một gã sai vặt khác thuận miệng nịnh bợ Chu viên ngoại, “Con mẹ sói chỉ muốn mưu sát thân phụ, tường nhà ta đều bị ả đập đổ! Viên ngoại gia không làm thịt ả, đây là cho ả mặt mũi!”

Người bên cạnh nổi nóng nói chuyện, Chu viên ngoại híp mắt đầu liếc qua, liếc thấy Tổng Trường Tuyết đi ở phía trước, nghi ngờ: “Ầ ta không phải ngồi lao rồi sao?”

Gã sai vặt cũng kinh ngạc: “Vâng ạ! Ầ ta làm thế nào thoát ra!”

Hôm nay Chu viên ngoại đích thân đi mua sắm vài vóc, đi rất nhiều nơi, dẫn theo không ít hạ nhân. Đột nhiên gặp được cố nhân, không khỏi nảy sinh hứng thú nồng hậu.

Chân bước tới, cản trước mặt Tổng Trường Tuyết.

“Tiểu nương tử Tổng gia, ăn cơm tù không quen? Trốn ra ngoài?”

Nghe giọng nói này, Tổng Trường Tuyết cả kinh cuống quýt lùi về phía sau, lại phát hiện cả nàng và Tiểu Đào đã bị hạ nhân của Chu viên ngoại bao vây. Người từ bốn phía vây lại xem, nhưng không ai đứng ra nói công đạo.

Hôm nay xuất môn chỉ dẫn theo Tiểu Đào, Lư Tương vẫn đang ở trong Giang Hải lâu chưa ra, Hiện tại Tổng Trường Tuyết cũng không biết nên làm gì.

Nàng đành phải ép mắt nhìn lão đầu hơn năm mươi tuổi này, trong bụng buồn nôn nhưng chỉ im lặng. Cũng bởi nơi đây là phố xá sầm uất, nếu chuyện cũ lại lòi ra, mình cũng không có ăn ngon. Thấy nàng không nói lời nào, Chu viên ngoại càng thêm đắc ý: “Thật không ngờ người nhà nàng nguyện ý dùng chút quan hệ mua chuộc được cai ngục, hẳn là mất không ít nha? Sớm biết vậy, sao không yên phận sống với ta?”

Người nhà? Quan hệ? Mua chuộc? Đây lòng Tổng Trường Tuyết xì một tiếng khinh miệt, mở miệng chỉ nói: “Liên quan gì đến ông.”

“Dù gì nàng cũng đã từng là người của ta, chút tình cảm cũng không cho được sao?” Tiểu cô nương trước mặt y phục tinh tế, đánh phấn mông, nhưng thật ra là một mỹ nhân hiếm thấy, Chu viên ngoại bắt đầu hồi hận sao ngày đó chưa ngủ với nàng, đã tổng luôn nàng vào nhà lao, thật sự quá đáng tiếc.

“Ai từng là người của ngươi! Phi! Không biết xấu hổ!” Tổng Trường Tuyết tức đỏ mặt lùi về phía sau, không sao thoát ra khỏi vòng vây của bọn họ.

“Đừng vội phủ nhận, ra bên ngoài hỏi thăm chút, nhị tiểu thư Tổng gia đêm đó làm gì, ai mà không biết?” Chu viên ngoại dựa vào gương mặt già nua nửa giả nửa thật, cố ý bại hoại thanh danh của nàng, “Nếu trên giường nàng cố gắng chút, hứa không động đến dao, ta vẫn có thể thu nàng làm tam phòng.”

“Ông...” Bị làm cho nhục nhã, Tổng Trường Tuyết thoáng cái muốn khóc, mặt trắng bệnh hết, “Ông đừng có mà nói lung tung! Ta không phải người như vậy! Đồ lừa đảo! Ta không hề quen biết ông!”

Gã sai vặt đứng quanh xem náo nhiệt cất giọng: “Bà ba, theo chúng ta về nhà đi! Lão gia không trách người đâu.”

Vừa nói cánh tay vừa đưa ra kéo nàng.

Tiểu Đào cũng sợ đến cứng người, đứng sau nàng mà không biết nên làm gì, chỉ dùng sức dậm chân.

Tổng Trường Tuyết vừa kinh vừa sợ, hốc mắt sưng lên rúc về phía sau, nom nớp lo sợ bọn chúng chạm tay tới, ngồi xồm xuống đất như một con thỏ nhỏ, gờ nàng không biết nên làm gì.....

“Áy, có chuyện gì đây.” Một giọng nữ truyền đến, mang theo ý vị hờn hợt.

Mọi người đồng loạt ngược lên, thì thấy một nữ kiều hoa lệ lộng lẫy dừng một bên, chỉ nghe thấy giọng mà không thấy người. Nhưng mà ra cửa mà phô trương vừa nhìn là biết không phải người bình thường, rèm gấm đỏ bọc bốn phía, trang nhã nhưng cũng rất xa hoa.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Họ mới là đôi uyên ương xịn

Tổng Trường Tuyết sợ hãi nhìn sang, vừa lúc thấy Vân Gia hạ váy được người đỡ xuống kiệu, từ từ bước đến bên nàng.

Lệ còn đọng khóe mắt, Tổng Trường Tuyết không dám nói lời nào, cũng không biết nên mở miệng ra sao. Người này nàng nhớ rõ, ngày ấy ở thọ yến Thái hậu cố ý làm khó mình, Vân tiểu thư. Nàng ấy không phải bởi không thể gã cho Thừa tướng mà hận nàng sao? Làm gì có ý tốt mà giúp nàng giải vây?

“Ôi!” Vân Gia làm bộ kinh ngạc nhìn nàng, cuống quýt đỡ nàng dậy, “Trữ phi nhân sao thế này! Mau đứng lên!”

Tổng Trường Tuyết không đáp lời, không biết nàng ấy có mục đích gì, nhưng nói cho cùng cũng là đang giúp mình, cảm kích nhìn nàng một cái, trước hết cứ kéo Tiểu Đào thối lui ra sau lưng nàng ấy đã.

Vân Gia sắc mặt không vui ngoảnh đầu, lia đi đôi mắt sắc, Chu viên ngoại nhất thời sợ đến hướng lui về sau, nhưng nghĩ kỹ một chút không muốn thua khí thế, chỉ nhỏ giọng quát dẹp đường: “Ta chỉ giáo huấn nàng dâu bỏ trốn nhà mình, quý nhân cũng muốn xen vào chuyện nhà người sao?”

“Người là ai! Có tư cách nói chuyện với ta? Ban ngày ban mặt trêu chọc phụ nữ đang hoàng chưa nói, còn dám lên mặt với ta? Tuy rằng phụ thân ta là Bình bộ Thượng thư, nhưng cũng rất rảnh tay can dự vào một vụ án nhỏ ở Hình bộ!” Vân Gia chính là thiên kim Thượng thư, nuông chiều từ nhỏ, ngang ngược, bị chiều quá nhưng bản tính không xấu, không phải ai cũng có thể trèo lên đầu nàng.

Chu viên ngoại nhiều nhất cũng chỉ là một thương thân, tuyệt không dám nảy sinh xung đột với loại quan to quý nhân, nghe được hai chữ Thượng thư nhất thời sợ đến không biết làm gì, vội vả lùi kéo hạ nhân chuẩn bị, lại bị tùy tùng của Vân Gia đồng thời ngăn cản.

Thiếu nữ cao giọng: “Giải lão đến chỗ Trương đại nhân, nói là việc riêng ta phân phó, phải tra hỏi thăm vấn thật kỹ càng, rốt cuộc là có chuyện gì!”

“Đừng!” Tổng Trường Tuyết vô thức ngăn nàng, lại sợ hãi thu tay về.

Vân Gia khó hiểu, thân nhiên nhìn nàng một cái: “Sao vậy.”

Tổng Trường Tuyết nói không ra lời, ánh mắt thấp thỏm bất an hướng về Chu viên ngoại, nếu bị tra hỏi thật, vậy là phiền chắc luôn!

Vân Gia không quan tâm nàng nữa, nhìn Chu viên ngoại đang phản kháng: “Người cũng không biết nhìn xem người người vừa bắt nạt là ai, có vài lời ta nghe không lọt tai... Cái loại mủ xanh bẩn thỉu nhà người không đáng để Thừa tướng đội! Có vài chuyện không thăm tra thì không rõ được! Giải đi!”

Chu viên ngoại ngàn lần không nghĩ tới có ngày mình chặt vật bị đưa đến quan phủ thế này, vẻ mặt không tin được nhìn Tổng Trường Tuyết, cả người ra sức giãy dụa: “Các người đang nói cái quái gì thế! Thừa tướng cái gì! Đây là tiểu thiếp lui hôn của ta! Buông ra!!” Chẳng ai quan tâm, lão bị tùy tùng Vân phủ áp giải đi đến quan phủ, hạ nhân của lão đều khiếp đảm nhìn theo, không dám cử động. Buồn cười, Thượng thư chính là nhất phẩm, viên ngoại được mấy phẩm? Ai ngu mà đi lấy trứng chọi đá.

Tổng Trường Tuyết trơ mắt nhìn lão bị giải đi, tâm tư không ngừng hỗn loạn, hai mắt đỏ ngầu, trong lòng thầm khóc, hết, hết, thế là chấm hết... Tiểu Đào đứng bên lo lắng vỗ lưng nàng, giúp nàng bình tâm lại, nhưng một chút hiệu quả cũng không có.

Đội đám người đi xa, đám xem náo nhiệt cũng dần giải tán, gió thu nhẹ nhàng lướt qua, chỉ còn lại mấy người bọn họ đứng tại chỗ.

Lúc này Vân Gia mới chậm rãi quay đầu, có chút gھừ cợt nhìn Tổng Trường Tuyết: “Hình như ta bắt được thóp của người nhỉ...”

Tổng Trường Tuyết thoáng lạng người, tim giống như bị chọc thật đau. Nhìn ánh mắt nàng sừng sốt hồi lâu, lâu đến nỗi nước mắt cũng bị gió thổi đi, nhưng trái lại lại không đặc biệt luống cuống.

“Còn thiếu người có được yếu điểm của ta sao...” Nàng gục đầu xuống, giọng gần như rất thoải mái, “Ta vốn tự rước lấy họa, cũng chẳng thể trách các người. Muốn sao cứ làm thế đi, bắt ta gặp Hoàng đế cũng được, lấy cái mạng ta cũng được, đều tùy các người hết.”

Giả bộ lâu như vậy, mang thân phận của người khác rồi sống lo lắng đề phòng, suốt ngày sợ hết thứ này đến thứ khác, cuộc sống quá mệt mỏi, nàng không muốn nữa.

Nàng vốn là Tổng Trường Tuyết, vừa ngốc vừa ngây ngô lại vô lo, có gì phải mang mặt nạ Lương Chiêu Đường trốn trốn tránh tránh?

Vân Gia có chút nghi hoặc trước biến hóa của nàng, thử dò xét: “Sao hả, người không sợ...”

“Ta sợ.” Mắt nàng đỏ lên, lại quyết đoán đáp, chậm rãi hướng Vân Gia bái một cái, “Đa tạ khi này cô nương đại nghĩa giải vây, ta còn có việc, đi trước.”

Tổng Trường Tuyết không nhiều lời nữa, xoay người quay lại Giang Hải lâu.

Khả năng thay đổi trước sau của đối phương thực sự quá lớn, Vân Gia kinh ngạc nhìn bóng lưng nàng, cảm giác mờ mịt nhưng không biết là ở chỗ nào, thôi thì thôi, không nghĩ nhiều lên kiêu đi chùa Hoa An.

Tổng Trường Tuyết theo đường cũ quay lại Giang Hải lâu, lúc quay lại không ngờ lại gặp Quốc công phu nhân đang ngồi trong, còn ngờ vực không tin. Trước Lư Trương dường như là tận lực để hai người tránh mặt, hẹn thời gian khác nhau, giờ lại chạm mặt thật có phần xấu hổ.

Tổng Trường Tuyết cắn môi dưới hướng bà hành lễ, “Dân nữ gặp qua Lương phu nhân.” Lương phu nhân nghe xưng hô như vậy, nhất thời thấy kỳ lạ, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Thật là khéo, ở đây cũng có thể gặp cô nương, cô cũng ngồi đi.”

Tổng Trường Tuyết nghe vậy nhưng không có ngồi. Nàng vốn muốn lên nói rõ quan điểm, lúc này lại ngại hợm, một câu cũng không thể nói được.

Lương phu nhân thở dài một hơi: “Cô cũng là một đứa nhỏ đáng thương, thật không dám giấu diếm, hôm nay ta đến đây cũng là vì chuyện này. Đường Nhi về nhà rồi, tính nó ta không đoán được nhưng mà chung quy là nó đồng ý với quyết định của ta, tuy có lỗi với người trong lòng nhưng dù sao đó cũng

là kết cục tốt.”

Lư Trương ở một bên nghe, cảm thấy không đành lòng nhìn Tống Trường Tuyết, tư thế ngồi vẫn đoan trang thướt tha như trước, lại tựa đầu nhớ chuyện đã qua. Tuy là ngày đó Tống Trường Tuyết ở thọ yến Thái hậu tất cả mọi người đều biết mặt nàng. Nhưng với tính cách và mánh khéo của Lương Chiêu Đường, mang tất cả trách nhiệm trong chuyện này giao cho Tống Trường Tuyết, cũng không ngạc nhiên.

“Trong một lúc cô nương không tiếp thu hết cũng có thể hiểu được. Kể ra trước ta cũng đã nói, nếu cô nguyện ý, Quốc công phủ vẫn có thể nhận cô làm thứ nữ, nên cho cái gì sẽ đều cho cô, nhưng nên trả cái gì vẫn nên trả lại... Chắc cô nương cũng biết.” Lương phu nhân có chút liên miên nói tiếp, “Về phần bên cô gia (chỉ Trữ Khác) thì càng dễ nói chuyện. Hắn là một người thấu tình đạt lý, cũng không thấy có bao nhiêu để tâm đến cô, đối người thời mà, không đối chỗ dựa sau lưng...”

Tống Trường Tuyết vốn đã quyết định, giờ nghe những lời này trong lòng vẫn nhin không được cảm thấy khó chịu, vô lực biện giải: “Thừa tướng đại nhân rất vui...”

Lương phu nhân lặng lẽ thờ dài: “Mới được mấy ngày? Cô nương nghĩ, hẳn thật sự thích cô sao?”

“Hắn đối xử tốt với cô, đó là bởi trên danh nghĩa cô là thê tử của hắn, cổ kị gia tộc sau lưng nên mới phải đối tốt với cô. Đối là người khác giả thay... Đãi ngộ đó đều giống nhau cả thôi. Đường Nhi ta luận về tướng mạo tài năng có bên nào không giỏi hơn cô? Lại còn là tiểu thư Lương gia thật sự, để một người chọn sẽ chọn nó chứ không chọn cô, huống hồ là đôi mắt lạnh lùng nhất của Tướng gia.”

Lương phu nhân dường như ý thức được lời của mình có phần nặng nề, ngừng lại, không tiếp tục nói nhiều nữa.

Toàn thân Tống Trường Tuyết đều có chút run, càng nghĩ càng nhận ra mình không hợp với Trữ Khác, thiếu chút nữa là muốn khóc lên, nhưng kiềm chế trước mặt hai người, khó khăn lắm mới nhin xuống.

Đã khuyên đến mức này, cứ chiếm chỗ không trả chẳng phải là không biết xấu hổ. Hơn nữa hôm nay Vân Gia đã đem giam Chu viên ngoại, từ miệng lão có lời nào là tốt? Chắc chắn sẽ thêm mắm thêm muối về xuất thân của mình. Thay vì huyên náo để cả thiên hạ biết, thanh danh mất sạch, mạng khó giữ, không bằng giờ rời đi, đây vốn là quan to quý nhân trong thiên hạ, có sao phải kiên trì chọc quấy.

Lương phu nhân nhìn nét mặt nàng một chút, không đành lòng nhưng vẫn đem một xấp ngân phiếu đẩy tới.

“Ta thật lòng coi cô như thứ nữ, dù gì nếu không có cô, ngày đó mặt mũi Quốc công phủ mất hết. Chỉ cần cô nguyện ý, chúng ta đảm bảo an bài cho cô một hôn sự tốt, đây là một chút tâm ý...”

Tống Trường Tuyết ngạc nhiên nhìn tiền trên bàn, nhận hay không nhận thì có gì khác sao. Rời khỏi Tướng phủ, để Lương Chiêu Đường và phu quân của nàng từ nay về sau ân ái với nhau.

Mà nàng chỉ là người thay thế, đi đâu, cũng sẽ có người để ý sao?

Tống Trường Tuyết từ từ vươn tay, do dự nhận lấy một xấp ngân phiếu, nàng không phải người ngu, nàng cần tiền, không có tiền nàng sống không nổi.

Giọng Tống Trường Tuyết thản nhiên nhưng nghẹn ngào: “Tiền ta cầm, hôn sự không phiền các vị phí tâm... Ta quay về Tướng phủ lấy vài thứ, mai sẽ đi.”

Lương phu nhân than thở: “Ngươi là một đứa trẻ tốt thấu tình đạt lý, nếu như tìm nơi ở, trước cứ tới quý phủ ta ở đi...”

“Không cần.” Tống Trường Tuyết bình thản trả lời, tay trong tay áo rũ xuống không ngừng run rẩy, trong mắt người khác, nàng thỏa hiệp cũng là đạo lý hiển nhiên.

Nửa nén hương trôi qua, lần đầu tiên nàng do dự đứng trước cửa Tướng phủ, Tiểu Đào bên người nhin không được: “Tiểu thư, bọn họ rốt cuộc nói cái gì với người, sao sắc mặt người lại không tốt như vậy? Giờ đến nhà rồi cũng không bước vào?”

“Họ đâu có nói gì, chắc tại nước trà quá đắng, quá khó uống thôi... Nên mới khiến ta mất hứng như vậy.”

“À ~” Tiểu Đào bỗng nhiên hiểu ra, “Mau vào trong thôi, Tiểu Đào pha cho người ấm trà thật ngọt!”

Tống Trường Tuyết giật mình: “Cái gì mà trà ngọt?”

“Trà hoa lan ạ! Trước đây tam phu nhân vẫn thường pha cho người uống đó!” Tiểu Đào xích lại gần nói, “Thật ra thêm vài cục đường vào trà là ngọt! Ngọt! Ngọt! Rất ngọt luôn!”

Tống Trường Tuyết bị nàng chọc cười, không đứng ngoài nữa nhấc chân bước vào, vừa đi vừa nói: “Nếu ngươi không thích ở đây, trở về Tống phủ đi...”

“Nô tỳ đâu có muốn về đó, Tống phủ trả nô tỳ có ngần này tiền công!” Tiểu Đào vươn ngón trỏ và ngón cái chà xát, ý nói rất ít, lại tiếp, “Tướng gia nhiều hơn, hầu hạ phu nhân một tháng bằng cả năm trước đây đó!”

Tiểu Đào nhìn sắc mặt Tống Trường Tuyết, vội vả bổ sung: “Đương nhiên chủ yếu là được chung một chỗ với tiểu thư! Mỗi ngày đều có rất nhiều đồ ăn ngon! Ăn đến chết luôn!” Nói hươu nói vượn, Tống Trường Tuyết cũng không để ý, chỉ nhắc chân hướng đến thư phòng.

Tầm này hằng ngày, Trữ Khác sẽ ở trong thư phòng xử lý công việc.

Nàng đứng ở cửa, do dự một lúc mới nhắc tay gõ cửa một cái: “Tướng gia, chàng có trong không?”

Bên trong an tĩnh một lúc, Trữ Khác đứng dậy mở cửa cho nàng. Bốn mắt nhìn nhau: “Sao vậy, có chuyện gì quan trọng sao?”

A, việc quan trọng... Không có.

Tống Trường Tuyết có chút lúng túng gục đầu xuống, thế nhưng, đây có thể là lần cuối có thể gặp mặt... Nghĩ đến đó, nàng ngẩng đầu, chớp đôi mắt to: “Thiếp muốn tìm chàng nói chút chuyện, được không...”

Tuy rằng Trữ Khác có rất nhiều chuyện, nhưng cũng không từ chối nàng, để nàng vào rồi đóng cửa thư phòng lại.

“Chàng bận nhiều việc lắm sao...” Nàng thận trọng hỏi.

Trữ Khác kéo một chiếc ghế thấp cho nàng, chính mình cũng ngồi xuống, không quan tâm lắm: “Cũng có chút. Bệ hạ xảy ra chuyện, là quan đứng đầu, ta khó tránh khỏi phải xử lý nhiều chính vụ.”

“Bệ hạ xảy ra chuyện!” Tống Trường Tuyết giật mình nhìn hấn, chàng bình tĩnh quá vậy?

“Thái giám trung thành và tận tâm có thể hóa thân thành thích khách, ai cũng không ngờ được.” Trữ Khác thản nhiên nói tiếp, “Bệ hạ trọng thương nằm trên long sàng, Vũ Văn Hoàng hậu đầu gối triều đình. Tuy rằng Ngự y nói không đáng ngại, nhưng làm thần tử, ta vẫn vô cùng bi thương.”

Lời thì như vậy, nhưng thật không nhìn ra hấn có bao nhiêu bi thương... Nên ăn vẫn ăn, nên uống vẫn uống.

“Ừm.” Nàng cũng không hỏi nhiều nữa, dù sao việc này nàng cũng không hiểu, chỉ mơ hồ nghĩ được một mùi quái lạ, có cảm giác hấn có động cơ không đáng hoàng...

“Được rồi, phụ thân nàng giờ đang là lục phẩm Thừa nghị lang, phẩm cấp tuy cao nhưng là một chức quan nhàn hạ, tuổi ông cũng lớn không thích hợp đảm nhiệm chức vị quan trọng.” Trữ Khác nhẹ gõ bàn, “Hôm nào dẫn đại ca nàng qua đây một chuyến, nếu hấn có tài dùng được, có thể cùng hấn nói vài chuyện.”

“...” Tống Trường Tuyết thoáng cái lơ mờ, đây là cái tình huống gì vậy.

Trữ Khác nhắc đến thế này, khiến nàng càng không dám mở miệng, chỉ rúc đầu xuống cổ, không nói tiếng nào.

“Nàng không sao chứ?” Giọng Trữ Khác có chút sùng nịnh, “Nếu là ngại lục phẩm chưa cao, sau vẫn còn cơ hội...”

Mũi Tống Trường Tuyết tê dần dần, lâm bẫm: “Chàng như vậy chính là lấy công mưu tư... Sẽ có người nói.”

Trữ Khác cảm thấy buồn cười, đưa tay捏捏 cái mũi nhỏ của nàng: “Chỉ là đề bạt một tiểu quan, ai dám nói ta?”

Ngón tay hấn ấm áp chạm vào mũi, Tống Trường Tuyết đỏ mặt, chợt nhớ đến lời Lương phu nhân nói ở Giang Hải lâu.

“Mới mấy ngày? Cô nương nghĩ, hấn thật sự thích cô sao?”

...

Tống Trường Tuyết nâng đôi mắt lên, có chút thấp thỏm, lại tràn ngập hy vọng hỏi một câu.

“Chàng đề bạt cha và đại ca, là bởi thích thiếp sao?”

Chàng thích thiếp sao?

Đôi mắt nàng ngập tràn hào quang, trong veo như ánh trăng trên mặt nước thuở ban sơ.

Trữ Khác sợ nàng mang gánh nặng trong lòng, chỉ cười nhạt: “Hiếu kính nhạc phụ, nhắc tay cái thôi mà.”

Vậy thôi.

Tống Trường Tuyết lặng cả người.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sơ Ngây Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Bỏ trốn

Nửa đêm Trữ Khác tỉnh lại bởi tiếng khóc nỉ non trong chăn của Tống Trường Tuyết. Nàng đưa lưng về phía hắn, vai nhỏ run run, hình như nằm mơ bị dọa sợ.

Khuya nhưng mắt đã quen với cảnh, mọi thứ trong phòng đều nhìn rất rõ ràng.

Hắn khẽ dịch người qua, vòm ngực rộng rãi ấm áp dán vào sau lưng nàng, giống như muốn cho nàng cảm giác an toàn, sau cùng mới cất giọng mũi tỉnh ngủ hỏi: “Sao khóc.”

Tống Trường Tuyết cứng người, lo sợ: “Sao chàng lại tỉnh?”

“Ta hỏi nàng sao khóc.” Trữ Khác lúc nào cũng dùng khẩu khí lạnh nhạt như vậy, nhưng trong từng chữ lại lộ ra quan tâm, không biết có bao nhiêu ấm áp.

“À... Hơi lạnh.” Mũi nàng bị che kín, lời nói ra có chút khó khăn, “Lạnh nên khóc.”

Rõ ràng Trữ Khác không tin, nghĩ là nàng gặp ác mộng không muốn nói, nhưng vẫn an ủi: “Lập đông tất nhiên phải lạnh. Mai mặc nhiều vào, ra sau viện phơi nắng là khỏe thôi.”

“Vâng, thiếp sẽ mặc.” Đầu nàng rúc trong chăn, trả lời bằng giọng ngái ngủ. Trữ Khác không hề do dự lôi đầu nàng từ trong chăn ra, tiện tay xoay luôn mặt nàng lại, mặt đối mặt, trách móc: “Không biết làm vậy sẽ khiến tai bị lạnh sao...”

“Không biết.” Nàng thành thật đáp, cúi đầu tránh ánh mắt của hắn.

Trữ Khác đầu hàng, cánh tay kéo chăn trùm hết người nàng, ôm chặt thân thể mềm mại của nàng vào ngực, dỗ dành: “Đừng khóc nữa, ngủ.”

Dứt lời, nàng mắt nhắm lại. Dường như chỉ là một mộng ngắn, chỉ có tư thế an bình mà ấm áp là chứng minh chàng từng tỉnh lại.

Tống Trường Tuyết nhìn con khóc, nhắc đôi mắt thô lạng lẽ đánh giá khuôn mặt chàng khi ngủ, môi mông khê chạm, tuần dật như thiên thần. Ban đêm rất yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng lá cây khẽ rung bên ngoài, nàng gối đầu trên cánh tay chàng, cảm nhận được bộ ngực rắn chắc của chàng, một tiếng lại một tiếng, thịch, thịch, thịch...

Tướng gia, thiếp rất thích chàng.

Thiếp rất muốn ở bên chàng.

Mũi Tống Trường Tuyết ê ẩm, vô thức ngừng thở, lại cảm không được rót nước mắt, lộp bộp rơi xuống trên áo ai kia, thấm ướt một mảng. Nàng muốn dùng tay lau đi, nhưng lại sợ đánh thức chàng lần nữa, đành phải nén lệ trong hốc mắt, tủi thân như khi bị người bắt nạt.

Nàng cho rằng chàng ngủ rồi.

Trữ Khác nhắm mắt lại, trước ngực một mảng ướt lạnh.

Trầm mặc một lúc lại hóa thành tiếng thở dài.

Thân thể bệ hạ bệnh nhẹ, tạm nghỉ lâm triều vài ngày. Sáng sớm Trữ Khác đi Hình bộ, không biết hắn đi làm gì. Trước kia ra cửa phân phó phòng bếp làm một chén lê hấp xuyên bối, chờ phu nhân tỉnh thì mang qua.

Hình bộ đại lao.

Tiếng bước chân nặng nề vọng từ lối gạch âm u, dần bước xuống. Ánh nến chập chờn, mập mờ không rõ quang ảnh, lạnh càng thêm lạnh.

Người kia chậm rãi đi tới từ trong bóng tối, vô thanh vô tức, bước chân dừng lại một chỗ. Cai ngục dẫn đường khẽ lui xuống, ánh mắt vừa kính nể vừa lo lắng.

“Có muốn ra ngoài.” Hồi lâu, Trữ Khác hờ hững vút lại một câu.

Dưới ánh nến lập lờ, Chu viên ngoại vội vàng xê dịch cái mông, hoảng sợ: “Ngươi là ai!”

Trữ Khác không kiên nhẫn, chỉ nhàn nhạt nói: “Trương Nghiêu phụng mệnh đem nhốt ngươi ở đây, đã hỏi qua chuyện của ngươi với Trương Tuyết chưa.”

Chu viên ngoại lẩn lộn nhiều năm như vậy, cũng có chút nhẫn lực. Cẩn thận quan sát người trước mắt, ở trong lòng suy nghĩ nửa ngày mới vội đáp: “Không có không có! Cái gì cũng không có! Quý nhân tới đây rất cuộc là...”

“Vô luận là ai hỏi ngươi, giả câm điếc hoặc biến thành câm điếc, tự chọn.”

Chu viên ngoại còn chưa nói hết lời, Trữ Khác đã không chờ được mà cắt ngang, tính hẩn ngay thẳng, nghe nhiều chuyện dài dòng rất lãng phí thời gian.

“Trương Tuyết nào... Hỏi cái gì...” Chu viên ngoại vừa sợ vừa mờ mịt, không dám hỏi nhiều, đứng một chỗ mà tay run run không biết làm sao cho phải.

Lão vốn có một cuộc sống tạm ổn, không lo ăn lo uống, cứ thế đến năm mươi tuổi. Một ngày trời đẹp, lão thuận tiện bốn cột tiểu thiếp trước kia một lát, giấy tiếp theo đã bị nhốt vào đại lao Hình bộ, sự chênh lệch giữa lòng sông và mặt biển thật chẳng ai tiếp thu nổi mà.

Chu viên ngoại bám vào cửa lao, mở miệng hỏi lại: “Ngươi rất cuộc là...”

Không ngạc nhiên cũng không trả lời, tựa hồ đối người này một chút hứng thú cũng không có, Trữ Khác ung dung bước lên, đem một bức tượng và vòng tay tinh xảo nhét vào người lão, tiếng lách cách vang lên, nhàn nhạt nhìn lão một cái rồi xoay người rời đi.

Nhìn thấy thứ ánh lên ngân quang, Chu viên ngoại như bị sét đánh.

Đây là một trong những giá trang của con gái lão, lão đặc biệt mời người về làm, khắp thiên hạ tuyệt đối không có cái thứ hai. Nhớ đến người xuất quỹ nhập thần kia, da đầu Chu viên ngoại nhất thời tê dại... Con gái lão bị uy hiếp tính mạng, chỉ vì thanh danh của cái nha đầu hôm qua...

Cai ngục đưa mắt liếc nhìn tượng Phật, mắt không ngừng lia tới, vừa ngạc nhiên nhưng cũng rất khinh bỉ: “Được Trương gia đích thân tới thăm, bản lĩnh ngươi quả thật không nhỏ. Nói xem, ngươi phạm tội gì thế?”

Chu viên ngoại nhớ tới con gái của mình, vì vậy ngoan ngoãn vâng lời, bắt đầu giả câm điếc.

Qua hơn nửa ngày.

Hả? Cái gì! Trương gia?

Ngoài đại lao.

“Ôi trời, ở cái nơi đại lao Hình bộ này cũng có thể vô tình gặp được Thừa tướng? Dạng chuyện gì lại phiên ngài đích thân đại giá? Chẳng lẽ do hôm trước ta bắt gian dân của phu nhân ngài, ngài lo lắng sao?” Giọng Vân Gia mang châm chọc, nói với theo bóng lưng hẩn. Gió sớm tiêu điều không gì sánh bằng, nó không lưu tình lượn vào cổ và ống tay áo, ánh dương nhàn nhạt cũng không giúp ấm lên được.

Trữ Khác vừa muốn lên kiêu, lại nghe được giọng này, không nhanh không chậm thu chân lại: “Ta cũng thật tò mò, Vân tiểu thư biết hưởng thụ cuộc sống người khác như thế, cũng có thể dậy sớm thế này sao?”

Đêm qua Trương Tuyết có hơi quái lạ khiến hẩn lưu tâm, hẩn hao tổn công sức biết được tất cả mọi chuyện xảy ra hôm qua, chuyện hoảng hốt lo sợ cũng từ đây, hơn nữa là gan nằng vẫn luôn bé. Mọi chuyện đều được xử lý ổn thỏa, nằng cũng sẽ không lại đau lòng nữa.

“Ngươi luôn vô tâm, từ bao giờ lại thích quản chuyện nhà người khác rồi?”

Sắc mặt Vân Gia không vui, cãi: “Phu nhân ngài ở bên ngoài không tuân thủ nữ tắc, lại bị ta bắt được! Ta tóm lão cũng vì muốn tốt cho ngài, ngài dù gì cũng là Thừa tướng! Đầu có khả năng chấp chứa vết nhơ này? Chưa biết ai tốt thì đừng cần bừa! Ngài cũng yên tâm, thăm vấn xong, ta tuyệt đối cũng không truyền ra ngoài.”

Trữ Khác hỏi vặn lại: “Nàng ấy không tuân thủ nữ tắc ở chỗ nào?”

Vân Gia nghĩ một lúc vẫn không biết nói gì, giận đùng đùng chạy đến trước mặt hẩn: “Trước sau gì ngài cũng biết! Nếu ngài có cho người theo dõi lão viên ngoại bỏ đi kia, vậy sao giữa đường lớn lão trêu chọc phu nhân ngài mà ngài cũng không biết?”

Trữ Khác mặt mày không muốn cãi nhau với nằng, thần nhiên: “Ta phải hỏi phủ.”

“Trữ Khác! Ngài đừng cho rằng ta làm việc này là còn quan tâm ngài!” Vân Gia vô cùng giận dữ, trong lúc bộc phát khó có thể giấu vẻ kiêu ngạo, “Ta cho ngài biết! Vân Gia ta muốn gia thế có gia thế! Muốn tướng mạo có tướng mạo! Không cần ngài!”

“Ồ, vậy là bởi vì?” Vẫn luôn mang vẻ mặt không mặn không nhạt, làm đối phương rất đau khổ khi trả lời. Tầm mắt Trữ Khác rơi vào nơi khác, dường như tâm tư không ở nơi này.

Vân Gia kiêu ngạo ngẩng đầu: “Ngài từng là người đàn ông ta coi trọng! Người ngài lấy, nhất định phải tốt hơn ta! Không tốt, chỉ ít cũng không thể quá

kém ta, nếu không thì thật... thật thất vọng thay ba vò rượu trưng cất bản tiểu thư tặng ngài!”

Trữ Khác nhìn thẳng vào nàng, bỗng nhiên khẽ ở nụ cười, than thở: “Có đôi khi thật ước muốn giống ngươi, muốn làm gì đều có người nhà che chở, quân vương chiếu cố, gây họa cũng không cần lo lắng. Nhưng trên thế gian này, vẫn có những người chỉ có thể dựa vào bản thân...”

Trở lại vấn đề.

“Nàng ấy rất tốt, không cần so tốt với ngươi.” Trữ Khác không nhiều lời thêm nữa, xoay người vén rèm lên kiệu, một góc cấm bào hất lên ánh sáng nhạt, như mộng như ảo.

Vân Gia cũng người, cẩn thận nghĩ lại mấy câu hần vừa nói, sao không thể tìm ra một chút gì đó... Bỏ đi, trước cứ đi đại lao Hình bộ đã, cái chuyện lạ xảy ra trên đường hôm qua, nàng không tin!...

Trữ Khác thật sự hồi phũ.

Từ lúc bước qua đại môn đã cảm thấy có mùi không bình thường, đến ánh mắt của nha hoàn quét sân đều mang vẻ khiếp sợ và kỳ quặc, không khí mang đậm sự lo lắng.

Trữ Khác bước nhanh hướng hậu viện, nghe thấy một vài tiếng động không quá nhỏ, không khỏi cảm thấy lạ. Hần xuất môn cùng lắm là một canh giờ, lúc này Trường Tuyết hần vẫn chưa rời giường...

Tiếp đó, người hần đông cứng tại chỗ.

Âm thanh này quả thật đến từ phòng của Trường Tuyết, vài nha hoàn sai vật không quen mắt đang dọn đồ bên trong ra, vô cùng bận rộn.

Tiểu Đào đứng xa vừa bức vừa tức, muốn đến gần một chút thì bị đại nha hoàn bên người Lương Chiêu Đường quát: “Không có mắt nhìn sao, đi đồ chậu nước này đi, đừng có phiền như mấy người này!”

Đại nha hoàn khoa tay múa chân đi vào phòng: “Này, mấy cái đồ nhỏ này, mang hết ra ngoài đi!”

“Còn nữa, A Lộc mau mang lư hương vào đây, không biết tiểu thư thích xông hương hay sao.”

...

Tiểu Đào bị quát nặng, nhện không được mắt đỏ lên, chợt thấy Thừa tướng đã về, lập tức như hổ vô mồi chạy đến, nhưng đứng trước hần do dự cả nửa ngày mà lại không biết nên nói gì mới phải.

Trữ Khác như rồng mây, lên tiếng: “Đang làm gì vậy?”

Lúc này Tiểu Đào mới khóc lóc kể lể: “Sáng sớm đã không thấy tăm hơi tiểu thư đâu, đến giờ vẫn chưa có về, ai biết... Ai biết mấy người này nói đến là đến, chuyển đồ đã đành, lại chỉ tay năm ngón với chúng nô tỳ, bảo rằng phu nhân thật sự đã trở về!”

Không đợi nàng nói hết, Trữ Khác đã nhấc chân bước qua. Bọn hạ nhân khuôn vác vừa thấy vội thả hết đồ xuống, cung kính hành lễ với hần. Vài nha hoàn không chịu được nhìn lên, hóa ra đây chính là cô gia trong truyền thuyết, đẹp trai quá!

Trữ Khác không nhìn cửa, tức giận đi thẳng vào. Sắp xếp trước kia đều đổi vị trí, còn có rất nhiều đồ mới.

Thấy có người đột nhiên bước vào, Lương Chiêu Đường bị hoảng sợ, vội vã từ trên ghế đứng lên. Lại thấy người trước mắt tóc đen như mực, mày nhếch hình kiếm, phong thái lỗi lạc, nhất định không còn nghi ngờ chính là thiếu niên Thừa tướng trong lời đồn. Nàng vội tiến lên trước hai bước, dịu dàng hai tiếng: “Phu quân...”

Trữ Khác nhìn nàng ta một cái, trông mắt không trắng không sao, thanh âm nhàn nhạt như nước...

“Ngươi là ai.”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Tìm một chỗ, giấu ta đi

Lương Chiêu Đường đoán không ra: “Chàng nói vậy là có ý gì?”

Trữ Khác nhàn nhã bước lên châm một chung trà, đưa lưng về phía nàng ta, thản nhiên: “Không mời mà tới, chẳng có gì chiêu đãi. Chỉ có thứ này... Bỏ

qua cho.”

Những lời này đã biểu lộ rõ ràng ý tứ của hắn.

Uống trà đi, ta là chủ nhân, ngươi là khách nhân.

Tất cả hạ nhân đều đứng ngoài không dám bước vào, trong phòng chỉ còn lại hai người, bầu không khí thật có hơi quái dị.

Lương Chiêu Đường tái mặt, cắn môi dưới hời ngוע: “Tướng gia đang giả bộ hồ đồ?”

“Phải.” Lời thốt ra như cây kim cắm thẳng xuống, “Tiểu thư đứng trong phòng phu nhân ta làm gì, sao không đến tiền sảnh?”

Đời Lương Chiêu Đường đâu chịu nổi bị coi thường như vậy? Bị hắn gạt sang, gương mặt lập tức thay đổi, xoay người mắg trả: “Đây là phòng của ta!”

“Khi đào hôn sao không nghĩ đến đây là phòng của ngươi.” Hắn tiếp một câu, giọng nói trước sau như một, “Lương tiểu thư, kết hôn là trò đùa với ngài sao?”

Mặt Trữ Khác không đổi, nhưng trong lòng thầm cười lạnh một tiếng, phủ Quốc công thật đúng là coi hắn như quả hồng mềm. Muốn đi thì đi, muốn đến thì đến. Hắn không hỏi tội, cũng không có nói là sau này không truy cứu nữa.

Nơi nào đó của Lương Chiêu Đường bị nghẹn nói không ra lời, tiền không được lui không xong, chỉ trừng một đôi mắt phượng căm tức nhìn hắn.

Thật ra, nàng cảm thấy bản thân thật xui xẻo, rõ ràng đồ của nàng bị người khác chiếm, giờ trở về muốn lại thành không phải của mình. Lương Chiêu Đường thầm mắg trong lòng, đều do cái tên phụ lòng kia! Đồ nhất gan! Một danh phận cũng không chịu cho mình, cả đời hạnh phúc của nàng cứ thế bị hủy!

Trữ Khác xoay người lại, khách khí mang trà đặt vào tay nàng, hời hợt để lại một câu: “Phủ Quốc công đổi trắng thay đen, không sợ phạm tội khi quân?”

Lương Chiêu Đường hí mắt, vô cùng thản nhiên: “Tội khi quân? Có gì phải sợ, khi quân là lấy đầu người kia, đâu phải ta!”

“Hơn nữa bộ hạ đang trong tình trạng này, sợ là sống không lâu nữa... Đâu còn sức để trách tội? Điểm này, ngài và Hoàng hậu nương nương là rõ nhất...” Nàng ta kéo dài từ cuối, đầy ý vị bất minh.

Lương Chiêu Đường thấy rõ người trước mắt hô hấp không nhịp nhàng, nói tiếp: “Một lời thôi mà. Ngài xem, điều này không phải ngài thừa biết sao?”

Nàng ta khễ tiến lên một bước, hời ngוע lên vai Trữ Khác. Làm bộ ghé vào bên tai trắng nõn của hắn, ngữ điệu nặng nề: “Tướng gia với nương nương có tâm tư gì, lòng Tư Mã từ lâu hiểu rõ, người qua đường cũng biết, hà tất che giấu làm gì nữa? Nói thật ra, ta vốn không muốn gả cho ngài, sợ liên lụy đến tính mạng thân gia, nhưng mà trước mắt tình huống này...”

Nàng ta còn chưa nói xong, Trữ Khác tỉnh bơ lui về phía sau... Lương Chiêu Đường chợt mất trọng tâm, cổ lắg mới đứng vững chân.

Trữ Khác đối với uy hiếp hay phân bua của nàng không có hứng thú, biểu tình xa cách nhưng không lạnh, chỉ hỏi: “Nàng ấy ở đâu?”

Lương Chiêu Đường dường như không dám tin, lâu sau mới phản ứng: “Ai, nàng nào?”

Cái này thì Lương Chiêu Đường hiểu, trợn mắt: “Trữ đại nhân, ngài không cảm thấy ngài đang quá phận sao? Lương Chiêu Đường ta mới là phu nhân ngài cưới hỏi đàng hoàng, nha đầu kia dù sao cũng chỉ là bia đỡ đạn, ta dễ dàng tha thứ cho nàng ta cũng đã cho nàng ta chút mặt mũi.”

Lần thứ hai hắn nhấn mạnh, giọng bình thản: “Tạm thời ta không muốn truy cứu ngươi, chỉ hỏi một câu, các ngươi mang nàng ấy đi đâu rồi.”

“Nàng ta đi đâu sao ta biết được!” Lương Chiêu Đường tiến lên nhìn thẳng vào mắt hắn, “Ta không tin! Mới mấy ngày, ngài có thể thích nàng ta?”

“Điều đó chẳng thể nói cảm tình ta với nàng sâu đậm bao nhiêu.” Trữ Khác không tránh né, nhàn nhạt nhìn sang, “Một ngày phu thê trăm năm tình nghĩa, ít nhất nàng ấy không phải đến thăm dò ta. Ít nhất người báii thiên địa với ta, là nàng ấy chứ không phải ngươi.”

“Tiễn khách.”

Hai chữ cuối vừa thốt ra, Lương Chiêu Đường cứng người đã lâu cả người tức giận không thềm nhúc nhích. Đời nàng ta cho tới tận bây giờ không đến để bị làm nhục, trên mặt vẫn chưa hết đỏ, vẫn vênh mặt nói: “Nếu ta không đi thì sao?”

Nếu nàng cứ vậy quay về, chẳng phải để Lư Tương cười chết! Lương Chiêu Đường có biết xấu hổ hay không? Thừa tướng là người dễ nói chuyện, bây giờ hắn đang giận, cũng không nhất thiết muốn đuổi nàng đi. Cứ ở đây giả ngu một thời gian, lâu dần không tin hắn vẫn thờ ơ, bỏ mặc một đại mỹ nhân làm cảnh.

Nghe Lương Chiêu Đường nói, Trữ Khác đến cửa thì dừng, hơi nghiêng đầu lại, khóe miệng như có như không cong lên ý lạnh, nhìn về hướng nàng ta.

“Từ Nguyệt, cho Lương tiểu thư một gian tốt nhất trong khách phòng. Đợi dài, thật tốt.”

...

Ra khỏi hậu viện, Trữ Khắc phân phó vài người đi Tổng phủ và Quốc công phủ dò la tin tức, thăm nghĩ, Trường Tuyết trước sau không có chỗ nào để đi, nhất định trước sẽ ngây ngô về nhà thân mẫu. Vấn đề không lớn lắm, không cần đặc biệt lo lắng.

Nghĩ một lúc, hắn xoay người hướng đông sương, chậm bước đến phòng của mình.

Vừa hạ mắt liền thấy tò he nhỏ cắm ở ống trúc, vẫn dáng vẻ ngốc nghếch lại nghịch ngợm, chỉ là tò he kia đã hơi mất màu, nhìn qua thì vẫn vậy. Trữ Khắc nhẹ nhàng bước lên, quả nhiên không tìm thấy tò he mặt mình, nghĩ đến cảnh ngày đó bị ngã, không khỏi giật mình.

Hồng đến như vậy, lúc đi còn không quên mang theo, đúng là cô nương ngốc.

Trữ Khắc bắt đầu không hiểu tìm mình, chợt nhớ đến lời chất vấn của Lương Chiêu Đường.

Người sẽ không thích nàng chứ?

Kỳ thật chính hắn cũng không biết...

Giờ phút này, Trữ Khắc nhìn tò he nhỏ trong ống trúc, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Nàng ấy ngây ngô như vậy, lên một mình ra ngoài, lỡ bị bắt nạt thì sao đây?

Tổng kinh trước sau vẫn phồn hoa như vậy, đây là nơi trung tâm chính trị, địa thế thông nam bắc, đương nhiên cũng sẽ giàu có và đông đúc hơn, đường phố rộng rãi xe ngựa như nước, người tới người lui không ngớt âm ỉ, rừng tử quán lợp bóng.

Kỳ thật Tổng Trường Tuyết sống rất tốt, không bị người bắt nạt sẽ đi bắt nạt người.

Chỉ là nàng cảm thấy đói bụng.

Tổng Trường Tuyết cất kỹ đồng ngân phiếu với tò he nhỏ, nhất định phải đi ngõ Tứ Liễu, nghĩ tới các món ăn ngon ở đó, tâm tình của nàng cũng khá hơn.

Mua một túi bánh bao hành, thần xui quỷ khiến thế nào lại đến cái sạp lần trước gọi một bát mì Dương Xuân. Nhớ lại ngày đó Trữ Khắc ăn mì, Tổng Trường Tuyết thăm than, tại sao nhìn Tướng gia ăn trông dễ nhìn như vậy, mà mình ăn cái gì cũng thấy thật ngu.

Tổng Trường Tuyết yên lặng ngồi một chỗ ăn, mùa đông quả thật có chút lạnh, hơi nước bốc lên mặt, ấm áp đến muốn khóc. Lòng nàng như bị thất lại, vô cùng khó chịu, đến lúc ý thức mình đang khóc, nước mắt đã rơi xuống bát rồi.

Tổng Trường Tuyết cảm thấy bản thân rất vô dụng, cái gì cũng không, cái gì cũng không biết làm, chỉ biết khóc, chỉ biết uất ức mà khóc.

Ăn không được nữa, lau nước mắt, nàng buộc bản thân phải trưng ra khuôn mặt không đau khổ, đứng dậy đi trả tiền.

Vốn tính đến đây ăn vài thứ, thuận tiện tìm Ngụy bá bá, nàng mang theo tò he bị gãy, muốn bá bá nặn lại như cũ. Nhưng khi nàng tới chỗ cũ, mới phát hiện căn bản bàn nhỏ cắm tò he đã không còn.

Tổng Trường Tuyết hỏi một người bán hàng ăn bên cạnh: “Đại nương, trước đây Ngụy bá bá bày một cái bàn ở chỗ này, sao hôm nay không thấy tới ạ?”

“Lão hà... Lâu lắm không đến rồi, chắc là bị bệnh? Cũng chẳng nói với bọn ta một tiếng, nếu không nhà người đến nhà lão một chuyến đi.” Đại nương thấy nàng lễ phép, cũng thật tình nói cho, “Ngõ thứ năm đường Linh An, cố tìm lão ấy đi.”

“Trước đây cháu từng đến nhà bá bá nên biết, cảm ơn đại nương.” Tổng Trường Tuyết ngoan ngoãn nói lời cảm ơn, suy tư một lúc, quyết định đến nhà Ngụy bá bá trước, nặn tò he bé tí, có thật là bị bệnh không? Bá bá cũng không có con, Hứa bà bà tuổi cũng cao, miễn cưỡng có ta để tâm tới.

Tổng Trường Tuyết kiểm tra đồ đạc xong đi phố Linh An, vốn nghĩ đến Tổng phủ, hôm nay không biết nên có thể đi đâu. Thế nhưng về nhà khó tránh đại nương nhị nương cười nhạo nàng, nãy còn do dự, giờ nàng đã có chủ ý rồi.

Từ lúc còn là nhị tiểu thư Tổng gia nàng đã quen Ngụy bá bá và Hứa bà bà, vẫn thường ghé nhà họ chơi, hai người họ không có con, khó trách thương yêu nàng. Mấy ngày đầu cứ tạm ở lại nhà họ, chăm sóc người già một thời gian, trái lại cũng là cách hay.

Ngõ Tứ Liễu thông với phố Linh An, nàng đi thẳng. Tổng Trường Tuyết thở hắt hắt dừng chân, nhòm vào khe rãnh cánh cửa gỗ, cánh tay gõ vài tiếng.

Tay chạm vào, cửa mở, bên trong không một bóng người.

Nàng sợ, thận trọng nhìn kỹ bên trong, hô: “Ngụy bá bá, người ở đâu?”

Trong sân im ắng, không có tiếng đáp lại, Tổng Trường Tuyết nảy sinh nghi hoặc. Cửa ban đầu đã không khóa, nàng cũng không quản lễ tiết, nhấc chân bước vào, nhìn qua các phòng, đều không có người.

Nàng bỗng nhiên sợ hãi, cuống quýt chạy ra ngoài, gõ cửa nhà bên.

Lúc lâu sau, một người đứng tuổi thò đầu ra, thấy là một tiểu cô nương chưa hiểu chuyện, đành hỏi: “Có chuyện gì?”

Tổng Trường Tuyết mở to hai mắt nhìn ông: “Cháu muốn hỏi một chút, Ngụy bá bá và Hứa bà bà đi đâu rồi ạ? Cháu tìm mà không thấy họ.”

“Bọn họ hả.” Người đứng tuổi thần nhiên, “Chết hết rồi.”

Tổng Trường Tuyết lập tức rối bời.

“Đi Hứa đi trước, Ngụy thúc thì mấy hôm trước chết trong nhà, nếu không phải bọn ta kịp thời phát hiện, sợ là giờ còn chưa có ai hạ táng ý! Nhà người có chuyện gì tìm thúc ấy?” Người này có vẻ rất dễ nói chuyện, nhưng cũng không có tình cảm gì.

“A, không, không...” Tổng Trường Tuyết chôn chân tại chỗ, không phản ứng gì nhiều, người trung niên ậm ừ một cái rồi đóng cửa lại.

Nàng bẽ tắc quay đầu sang, nhìn nơi ngôi nhà cũ nát ngời. Giờ mới phản ứng được, cái người hôm trước còn cười gọi nàng là nha đầu, đã đi rồi.

Thật ra với người già, sinh ly tử biệt cũng là chuyện bình thường. Sinh mạng ấy vậy cũng chỉ giống con sông, khách nhân vội vã qua sông, nên cũng chẳng có đau buồn hay mất mát.

Nàng cố nhin lệ tràn mi, một lần nữa tự nói với mình hôm nay không thể khóc thêm, khóc nữa ngày mai mắt chẳng mở nổi đâu, nhưng không sao thu lại được. Nàng không biết tại sao hôm nay lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, khiến nàng cực khó chịu và rất thương tâm...

Có nhà trước cửa trồng cây tùng, đầu đông lạnh lại phá lệ cao ngất và xanh tốt, gió từ xa thổi vù lại, lùa vào cổ nàng, vừa lạnh vừa đau.

Tổng Trường Tuyết dụi mắt, chân nam đá chân chiêu bước đi, con đường này không phải hướng khi nãy nàng tới, nàng không biết.

“Bịch.”

Nàng bị vấp ngã trên mặt đất...

Tổng Trường Tuyết lập tức kêu gào thảm thiết, trước đứng dậy xoa xoa đầu gối. Lát sau, nhìn đến người đầu sỏ thì bị dọa hết hồn.

Thiếu niên ngồi tựa vào tường, khí độ tao nhã, duỗi ra một cái chân dài, rõ ràng có ý để nàng ngã.

Một bộ vải thô áo tím, so với khí chất không đồng đều, giống như là bị lột từ trên người người khác xuống. Đôi mắt hẹp dài khép hờ, như màu mực ngọc xưa.

Thiếu niên yên lặng nhìn nàng, nhưng không nói.

Tổng Trường Tuyết bị giật mình, mắt run rẩy nhìn về phía ngực hắn, một mảng đỏ thẫm mới là nơi bắt mắt nhất trên người hắn, hình như bị thương rất nặng, nhưng sắc mặt lại rất thanh thản.

Người lạ bỗng nhiên mở miệng: “Sao người khóc?”

Tổng Trường Tuyết không nghĩ tới câu đầu tiên hắn hỏi là vậy, dọa nỗi bị thương của nàng bay đi. Không tự nhiên lau mắt, cuống quýt đáp: “Ta không khóc.”

Thiếu niên bỗng nở nụ cười, dường như rất cao hứng.

“Không khóc, tốt.”

“Ta không cử động được. Ngoan, tìm một chỗ... Giấu ta đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Người lạ cho đường không nên ăn

“Ta ta quen người sao?” Tổng Trường Tuyết ngạc nhiên, lùi hai bước về phía sau.

Người lạ bình tĩnh mỉm cười: “Người tên gì?”

Tổng Trường Tuyết suy tư một lúc, nếu như bị Trữ Khắc lôi về, quả thật rất phiền toái. Để an toàn, giờ không phải là lúc thích hợp tiết lộ tên thật.

Vậy nên nàng lau khôe mắt ngăn lệ, nghiêm túc nói: “Ta là Tổng Bánh Bao!”

Người lạ chớp chớp mắt ngạc nhiên, dừng một lúc: “Ái chà? Thật khéo, ta gọi Mộ Dung Cà Rốt.”

Tổng Trường Tuyết ngây người.

“Ngươi xem, giờ không phải chúng ta đã quen biết sao?” Thiếu niên cười như gió xuân phơi phới, có ý tính kể với mỹ nhân, “Nhà ngươi ở trong này há, cho ta trú nhờ được không?”

Tổng Trường Tuyết não nột không tiếp thu hết, chỉ đề phòng nhìn hắn: “Ngươi trốn ở đây làm gì?”

Thiếu niên nhìn nàng một lát, nghĩ khuyên bảo cũng không phải cách... Hắn lấy tinh thần một tí, bỗng nhiên nhăn mày, ôm ngực, nhanh như chớp gục xuống chân nàng.

Á!

Tổng Trường Tuyết giật mình, nhìn thiếu niên bất tỉnh nhân sự ngã bên chân, tim đập thình thịch. Sao giờ sao giờ hắn chết rồi! Liệu có người tưởng nàng giết hắn?!

Tổng Trường Tuyết kinh hồn bạt vía ngồi xồm xuống, ngón tay đưa đến bên mũi hắn.

Hít thở đều, có vẻ ngủ rất say.

Lúc này Tổng Trường Tuyết mới thở phào. Lại nhìn đến mảng máu lớn trên ngực hắn, đầu gối cũng thoáng vết máu, nàng nghiêm túc ngồi xồm suy xét. Người này giống như đang chạy trốn chết, nếu mình cứ vậy bỏ đi, bị kẻ thù hắn tìm thấy có chết thảm hơn không?

Nguy bá bá cũng qua đời rồi, phòng bỏ trống cũng không có ai ở, trước cứ để hắn trú nhờ đi. Nàng vốn là người thiện tâm, gặp chuyện này nhất định sẽ đưa tay giúp đỡ.

Ngừng nghĩ, nàng kéo tay người kia, từ từ vác lên lưng, cố gắng chắc cũng có thể lê được hắn đi. Tổng Trường Tuyết cắn răng dùng sức, vừa muốn buông xuôi thì hai cánh tay ôm lấy cổ nàng, nửa người trên đã trườn lên lưng nàng.

Tổng Trường Tuyết cả kinh: “Sao ngươi đã tỉnh rồi!”

Thiếu niên nhắm mắt lại, cười như không cười: “Xương của ngươi thúc vào khiến ta tỉnh.”

Nàng không thấy mặt của hắn, chỉ thăm hừ trong lòng! Đồ lừa đảo! Không biết xấu hổ!

Hắn ý thể cao hơn nàng, cật lực dựa vào lưng nàng. Tuy rằng trong lòng tức giận nhưng Tổng Trường Tuyết không buông vai hắn. Hai người cứ thế bước về phía trước... Thiếu niên kia đứng là không thể tự đi, nhưng cũng cố chống đỡ mà nhấc chân để giảm bớt hơi sức của nàng.

Không biết giằng co bao lâu, hai người mới đến ngồi được trong viện bỏ hoang. Tổng Trường Tuyết mồ hôi đầy trán, thân thể nàng vốn nhỏ nhắn xinh xắn, hao sức khiêng một người đàn ông nửa tàn phế, cảm giác hai chân sắp bị hắn làm gãy luôn. Cân trọng suy nghĩ một lúc, nghĩ ném hắn trong viện hoang này đúng là không có đạo đức, đành chặt vật vứt hắn vào trong một phòng ngủ.

Thả tay, Tổng Trường Tuyết đuổi sức thụt xuống đất, thở hồng hộc.

Thiếu niên nửa nằm trên giường, giẫy cọt: “Có đoạn đường đã mệt đến thế, ngươi rất không ổn đấy?”

“Hơ hơ hơ! Ngươi mới không ổn ấy! Vừa cao vừa nặng, ngươi ăn vàng để lớn chắc!” Tổng Trường Tuyết tức giận chọc lại, tuy rằng lời nàng cãi nửa điểm chiến đấu cũng không có.

Người lạ cười hoàn mỹ, “Thật đúng là.”

“Hừ!” Tổng Trường Tuyết xoay người bỏ đi.

“Ngươi đi đâu thế?”

“Đương nhiên là về nhà! Không phải ta đã giấu ngươi rất kỹ rồi sao, ngươi còn vấn đề gì nữa?” Tổng Trường Tuyết ngoái đầu lại không nhìn được bĩu môi.

Thiếu niên trơ mặt mo khuyên như: “Ta bị thương nặng thế này, ngươi nhẫn tâm bỏ ta ở đây một mình?”

Tổng Trường Tuyết cưỡng ép bản thân không để ý đến vết thương của hắn, trả lời: “Ta với ngươi không quen biết, đâu rảnh xen vào chuyện ngươi sống hay chết?”

Thiếu niên nhăn mày nheo mắt, tay lại đặt lên ngực, làm bộ: “Trời ơi, đau quá...”

“Người già vờ!” Tổng Trường Tuyết tức giận bước tới, “Rõ là khi này người vẫn không sao, cứ đến lúc ta sắp đi thì lại đau, người thấy ta đau óc đần độn nên bắt nạt sao?”

“Đúng đấy.” Thiếu niên trịnh trọng trả lời, chỉ là sắc mặt trắng bệch.

Tổng Trường Tuyết vô cùng bức bối, không biết nên nói gì, nghiêng đầu không quan tâm đến hắn.

Thiếu niên nhìn bóng lưng nàng không được tự nhiên, mềm giọng dụ dỗ: “Bánh Bao cô nương là thiên hạ đệ nhất lương thiện... Người giúp ta tìm một đại phu, đảm bảo sau đó sẽ không làm phiền người nữa.”

Tổng Trường Tuyết trước nay là cô nương thích mềm không thích cứng, nghe xong lời này, nhất thời mềm lòng: “Cũng được... Căn phòng này vốn của Ngụy bá bá, bá bá mới đi không lâu, ta cũng không hy vọng người chết trong phòng bá ấy.”

Vừa ra cửa, lại bị hắn gọi lại.

“Còn gì nữa?” Về mặt Tổng Trường Tuyết đầy khó hiểu.

Người lạ nói: “Trên lưng người dính máu của ta, ra ngoài tìm bộ y phục khác thay. Còn nữa, người qua đây.”

Thiếu niên suy yếu gục bên tai nàng: “Người đi tìm đệ nhất gia thành Tây, Lưu Thái y ở ngõ Vĩnh An, nói tam công tử Đàm Thị lang uống hoa tửu (chơi với kỹ nữ) nhiễm bệnh rồi, mời một mình ông qua đây chữa bệnh, không nên làm phiền người khác.”

“...” Tổng Trường Tuyết nhất thời nghiêm mặt, ánh mắt kỳ quái nhìn hắn, nghiêm túc nói, “Hóa ra Cà Rốt đại ca là uống hoa tửu bị đuổi giết.”

“Người nói với ông ấy như vậy là được.” Dường như không muốn giải thích thêm, thiếu niên lảng sang chuyện khác, lấy từ túi gấm ra một viên đường, tràn ngập ý cười, “Đường gòn tiệm Quỳnh Từ, thưởng cho người.”

“... Người cho là một viên đường có thể sai khiến ta sao! Ta là người thế chặc!” Tổng Trường Tuyết giận nghiến răng, bàn tay đoạt lấy đường trong tay hắn, vứt gói giấy nhét tòm vào trong miệng!

Hừ! Tiệm Quỳnh Từ gì đó rất đắt, không thể không ăn.

Tổng Trường Tuyết xoay người sang phòng khác, tìm áo trùm của Hứa bà bà rồi mặc bên ngoài, trong lòng không ngừng xin lỗi Hứa bà bà. Sau đó nén giận đi tìm cái người Lưu Thái y kia.

Bóng nàng vừa biến mất ở cửa, lúc này Ngạn Khải mới thả lỏng phòng bị, ngửa mặt, một chút khí lực cũng không có.

Đao kia đâm lệch nên mới bảo toàn được cái mạng. Hắn trở mình, mày nhíu chặt, gất gao đè ngực phải như muốn giảm đau đớn, nhưng không hiệu quả.

Mới này cố gắng chống đỡ nói với nàng, giờ người đã đi, không thể nhịn nữa.

Nhớ đến tiểu cô nương mặt đơn thuần, Ngạn Khải bỗng nhiên thấy hối hận... Thứ hắn cho nàng ăn không phải đường gòn tiệm Quỳnh Từ, mà là độc mạn tính y được phương nam tà dương bí chế. Nếu trước đêm nay nàng không trở lại, sẽ đột tử.

Hắn tuyệt không thể bại lộ hành tung của mình, cho dù là một người không liên quan, cũng không thể buông lỏng. Hi sinh người khác bảo toàn bản thân, đây nguyên tắc không đổi từ nhỏ đến lớn của hắn. Ngạn Khải chỉ thầm cầu khẩn nàng tốt nhất nên trở lại, đừng để hắn hối hận...

Ban đầu chỉ bằng bó đơn giản, vết thương rất khủng khiếp, người bình thường ít ai chịu được đau đớn này. Buổi chiều cứ thế trôi qua rất nhanh. Mãi cho đến hoàng hôn, bóng tối xuyên qua cửa sổ chiếu vào, ý thức hắn bắt đầu lo sợ.

Nàng không quay lại sao? Phản ứng đầu tiên của Ngạn Khải không phải mình sẽ chết, mà là nàng sẽ chết. Tâm tình đáy lòng không rõ tràn ra.

“Kẹt.” Tiếng cửa bị mở.

Giọng thiếu nữ linh động truyền vào: “Chính là người này!”

Nghe được giọng nàng, Ngạn Khải chợt kinh ngạc, nhưng không biết đang nghĩ gì.

Tổng Lưu Thái y vào phòng, Tổng Trường Tuyết rất khoái chí chuẩn ra ngoài, nàng vốn tính bỏ trốn luôn nhưng cảm thấy nên ở lại, nếu tình trạng khá lên, Lưu Thái y muốn thu tiền mà hắn không có đủ thì phải làm sao? Nàng thích lòng mình thanh thản...

Tổng Trường Tuyết yên lặng ngồi xỏm canh cửa.

Trong phòng,

Lưu Thái y vừa loay hoay với hòm thuốc, vừa tận tình giảng đạo: “Trời, Đàm công tử, sao ngài không biết bót phóng túng đi? Chuyện lần trước bệ hạ

cũng biết, vẫn ngại náo loạn chưa đủ lớn chắc?”

Ngan Khải trở mình, đối mặt với ông.

“Cạch.” Tiếng hòm thuốc rơi xuống, Luru Thái Y vừa muốn kêu thành tiếng, lại bị ánh mắt làm cho ngậm miệng.

Tổng Trường Tuyết ở ngoài giặt mình, nhưng cẩn thận nghe lại không có động tĩnh gì mới yên tâm. Nghĩ bỏ chạy cũng là chuyện tốt, dứt khoát đứng dậy đi nhà chính, quét dọn bụi trong phòng.

Luru Thái y miệng trướng gà, Ngan Khải rất không kiên nhẫn: “Còn đứng ngây ra đó làm gì.”

Ông vội vã nhặt thứ gì đó trên đất, vội vội vàng vàng xử lý vết thương của hân, tay run run thận trọng hỏi: “Không phải bệ hạ đang ở trong cung đường thương sao?”

Luru Thái y cẩn thận đắp thuốc cho hân, thay mấy lớp băng sạch, miệng như nước đổ liên tục lải nhải: “Uống hoa tửu mắc bệnh, chỉ ngại nghĩ ra... May mà cô nương này còn nói thêm vài câu vì thần mới mang theo đồ chữa ngoại thương.”

Ngan Khải nhàn nhạt liếc mắt cắt lời ông, Luru Thái y vội dừng, lát sau không nhìn được lại nói: “Nếu bệ hạ khó xử, có thể đến chỗ vi thần tránh vài hôm...”

“Ngươi cho rằng bọn chúng không cài gián điệp trong nhà ngươi sao, trầm xuất cung bị thương nặng, Thái y trong cung bị kiểm soát gắt gao. Hôm nay tìm ngươi cũng rất mạo hiểm, để lại ít thuốc trị thương, mấy ngày tới không cần trở lại.”

“Vâng.” Luru Thái y nhìn sắc mặt hân, “Gần đây Thái hậu có bệnh nhẹ, nhiều ngày rồi vi thần vẫn luôn thỉnh mạch, nếu bệ hạ có lời truyền, xin cứ phân phó.”

Dường như dự liệu trước, Ngan Khải hồ hững đáp: “Nói cũng không truyền được, để mẫu hậu an tâm dưỡng bệnh.”

“Vâng.” Luru Thái y xách hòm thuốc xếp một ít thuốc trị thương và băng gạc, cung kính, “Bệ hạ tự có suy nghĩ của mình, vi thần nhất định tự khâu miệng. Vị cô nương có vẻ rất thiện tâm, trước để nàng chăm sóc vài ngày cũng không phải không hay. Đợi sóng gió qua, vi thần sẽ trở lại xử lý vết thương cho bệ hạ.”

“Đi đi, tận lực tung tin hôm nay ngươi vội đi trị bệnh hoa liễu cho Đàm tam công tử...”

Luru Thái y thăm dò cho Đàm tam công tử một nén nhang: “Vâng.”

Xử lý xong vết thương, Luru Thái y rời đi.

Ngan Khải ngẩng đầu nhìn sắc trời, vẫn chưa tối hẳn, muốn gọi cô nương gác kia qua nhưng không biết xưng hô thế nào, đành nói: “Có ai không?”

Tổng Trường Tuyết nghe tiếng gọi, huỳnh huych chạy từ nhà chính tới, thấy hân bình yên vô sự nằm trên giường, thở dài một hơi: “Ngươi không việc gì, ta có thể đi rồi.”

“Ngươi qua đây.”

Tổng Trường Tuyết đề phòng, nhắc lại: “Ngươi sẽ không có chuyện gì nữa đây chứ?”

“Không có, ngươi qua đây.”

Nàng mới đến bên giường, Ngan Khải lấy ra một viên đường khác, đây là thuốc giải.

“Ô! Lại muốn lừa ta ăn đường, ta không có mắc lừa nữa đâu.” Tổng Trường Tuyết hừ một tiếng lui xa tám trượng, “Lòng dạ đen tối, chưa biết chừng ngươi muốn hại ta!”

Ngan Khải nhìn thuốc giải trên tay mà giặt mình.

Hại nàng? Ừ thì đã hại rồi... Hân không biết giải thích thế nào, không muốn nàng biết khi này hạ độc nàng, đây là thuốc giải.

Tổng Trường Tuyết khinh bỉ nhìn hân: “Nhìn đi nhìn đi! Chột dạ hả?”

“Ngươi có ăn không?”

“Không ăn!” Nàng can trường dứt khoát.

“Không ăn sẽ chết.” Ngan Khải tiếp tục khuyên.

“Ngươi lừa trẻ lên ba đấy à!” Tổng Trường Tuyết thấy hôm nay gặp được người này, đầu quả thực muốn nổ tung.

Ngan Khải ngẩng đầu nhìn nàng, nghiêm túc: “Ngươi qua đây, ta có lời muốn nói với ngươi.”

Tổng Trường Tuyết nghi ngờ nhưng vẫn bước tới.

Ngan Khải thân nhiên ăn viên đường, liền lúc đó kéo đầu của nàng miệng đối miệng đút vào. Tổng Trường Tuyết thất kinh lùi về phía sau, hai vai lại bị lòng bàn tay hắn giữ chặt. Thật không ngờ một người trọng thương cũng có sức lực lớn đến vậy. Tổng Trường Tuyết chỉ lo hoảng loạn thoát khỏi, hắn trực tiếp đưa đầu lưỡi đẩy, viên thuốc giải kia cứ thế trượt xuống cổ họng nàng.

Móm thuốc xong, trong phòng tĩnh lặng như chết.

“Ngươi là đồ lưu manh!!! Muốn chiếm tiện nghi ta cứ nói thẳng, đương nhiên ta sẽ không cho ngươi chiếm!” Tổng Trường Tuyết cuối cùng cũng gào thét, xoay người muốn đi, lại bị hắn kéo lại.

Ngan Khải rất thân nhiên: “Ngươi hôn ta, phải chịu trách nhiệm.”

“Vớ vẩn vớ vẩn!” Tổng Trường Tuyết ngược không tìm được lỗ chui xuống, “Rõ ràng là ngươi hôn ta.”

“Đấy, chính ngươi cũng thừa nhận đã hôn, vậy nên càng không thể đi đúng không?”

Tổng Trường Tuyết da mặt dày lên: “Vậy đã sao! Ta muốn đi là đi, ngươi có thể ngồi dậy cản ta sao?”

Ngan Khải cười như gió xuân phơi phới: “Thật chẳng dám giấu nữa, thứ ta vừa cho ngươi chính là thuốc độc, nếu ngươi dám rời khỏi ta, nội trong mười ngày chắc chắn hai mắt biến thành màu đen, tứ chi tê liệt, chảy máu đi đòi nhà ma.”

“...”

Ngan Khải nhìn biểu tình Tổng Trường Tuyết như sắp chết, trầm nghĩ, tiểu cô nương quá đơn thuần, thật là dễ gạt.

“Ngoan, lại chăm sóc ta đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Ngủ chung

Sắc trời tối dần nhưng mọi thứ vẫn nhìn rõ, Tổng Trường Tuyết múc một chậu nước lạnh, bụng nổi giận đi giặt y phục. Cứ ngỡ kiểu gì nàng cũng sẽ quay về ở Tổng phủ, đó là nơi nàng lớn lên không thiếu đồ dùng. Bìu thì hay rồi, đồ không mang, hầu hạ không tốt mạng nhỏ coi như xong chứ đừng nói là có đường chạy.

Nghĩ đến người đang ngủ trong phòng kia, Tổng Trường Tuyết nghiêng răng kèn kẹt, tốt bụng cứu hắn lại hạ độc nàng! Loại thủ đoạn dê tiện vô si lòng dạ quá hiểm độc!

Tuy nàng ở Tổng phủ là phận tiểu thư nhưng ngược lại phải làm không ít việc. Cả ngày bị nha hoàn sai vặt, rất ít người coi nàng là tiểu thư. Giặt y phục rất nhanh, bởi nàng đang mặc y phục của Hứa bà bà, mà y phục của nàng giặt ra có máu khiến nàng lạnh run. Trước kia thân với Hứa bà bà như mẹ con, nhưng giờ tối rồi mà ăn mặc y phục của người chết, trong chậu giặt lại có máu, nàng nhát gan thật sự bị dọa...

Tổng Trường Tuyết đứng dậy, vắt kiệt y phục, rồi chuồn vội vào trong buồng. Nói gì thì nói, cái người lòng dạ hiểm độc kia ít nhất vẫn còn sống.

Ngan Khải nằm trong chăn, nghe tiếng động, cũng mở mắt.

Chỉ gọi một tiếng: “Bao cô nương.”

Tổng Trường Tuyết ngó ra: “... Ta họ Bao bao giờ thế?”

“Không phải ngươi họ Bao sao?”

“Ta họ Tống! Họ Tống!”

Ngan Khải không bật lại nàng, ừ xui: “Mặc vài thô thật khó chịu, ta để đồ thay ra ở đầu giường, rảnh thì giúp ta giặt đi...”

“Ngày ba bữa ăn no là đủ rồi, còn muốn giặt y phục giúp ngươi?” Tổng Trường Tuyết đen mặt, “Ta có lòng cứu ngươi, giờ thành nha hoàn bên người luôn hả? Tốt xấu gì nha hoàn cũng có tiền công, ta lại phải lo cho cái mạng nhỏ của mình!”

“Ngươi muốn tiền công?” Năng lực lí giải của Ngạn Khải vô cùng tốt, “Được thôi, ngươi muốn cái gì ta cho ngươi cái đó.”

Tổng Trường Tuyết lườm hắn: “Ngươi cho rằng mình là Hoàng đế chắc, muốn cái gì có cái đó.”

Ngạn Khải mỉm cười: “Ngươi muốn cái gì?”

Tổng Trường Tuyết ôm đồ ra ngoài, trước khi đi còn khinh bỉ nhìn hắn: “Ai hiếm vật lạ của ngươi, nếu ngươi có ý tốt đã sớm cho ta thuốc giải rồi!”

Ngạn Khải gọi với theo nàng: “Mai hẵng giặt, khuya lắm rồi.”

Nàng cẩn trọng suy nghĩ một chút, ngày mai giặt cũng tốt, trời tối có hơi ghê người. Vậy nên đáp: “Ta đây đi ngủ.”

“Ngươi ngủ ở đâu?” Rất tò mò.

Tổng Trường Tuyết thần nhiên: “Mấy gian phòng vẫn ở được.”

“Ngủ ở đây đi.” Ngạn Khải hạ lệnh.

“Hả?” Nàng khó hiểu ngoảnh đầu lại, hai mắt mở to, “Tại sao?”

“Ta sợ bóng tối.”

“...”

Tổng Trường Tuyết đổi thế gian này tuyệt vọng, nhìn lại muốn sờ trán hắn: “Ngươi là đàn ông hả?”

“Phải.” Ngạn Khải rất cân nhắc, “Muốn tự mình kiểm tra không?”

“Không ngủ ở đây cũng được, cho thuốc giải chậm một ngày.”

Được rồi, Tổng Trường Tuyết hận không thể đập đồng y phục này vào mặt hắn, nghĩ đến hậu quả nên lại thôi. Nàng giận dừn dừn sang phòng cách vách ôm chăn đệm, sải đệm xuống chỗ xa hắn nhất. Dưới giường mỗi một động tác của nàng Ngạn Khải đều nhìn thấy hết.

Tổng Trường Tuyết im lặng tắt đèn, giấu kỹ mình trong chăn. Càng nghĩ càng giận, càng giận càng chui vui vào chăn.

“Ngươi ngốc à, không biết làm vậy sẽ khiến tai bị lạnh sao?”

Trái phải truyền đến tiếng nửa cười nhạo nửa quan tâm của Ngạn Khải, nơi nào đó Tổng Trường Tuyết một lần nữa chết lặng.

Câu này, Tướng gia từng nói với nàng.

Nhưng khác nhau, Trữ Khác giọng ôn nhu lại sùng nịnh, như gió trời thu mát mẽ thổi qua, giống như chim én chao liệng, khẽ rung mặt nước, khắc sâu vào lòng nàng.

Tổng Trường Tuyết thò đầu từ chăn ra, không nói gì. Nhớ lại thời gian mới gặp nhau, mũi không khỏi cay lên.

Nhất định giờ Tướng gia đang ở cùng Lương Chiêu Đường. Chàng thờ ơ, đối với cô nương ngốc như nàng đều vậy. Có tiểu thư Lương gia xinh đẹp ở bên, hẳn là chàng sẽ rất thích nàng?

Dường như ý thức được tâm tình người phía dưới không tốt, Ngạn Khải cố ý lên tiếng: “Lâu như vậy, sao ngươi không hỏi ta tại sao bị người đuổi giết?”

Tổng Trường Tuyết sịt mũi một cái, cố gắng để giọng mình thật bình tĩnh, ngoan ngoãn hỏi: “À, sao ngươi lại bị người đuổi giết vậy?”

Ngạn Khải không nói, nhắm mắt không trả lời nàng.

Bị gọi chuyện, Tổng Trường Tuyết trái lại rất hiếu kỳ truy hỏi: “Có thật ngươi bị thương rất nặng?”

“Ừ.”

“Thế sao nhìn ngươi chẳng có tí điểm nào đau đớn?”

“Bởi vì không đau.” Giọng hắn nhẹ rất bình thản.

“Tại sao?”

Hắn không trả lời nàng.

Ngạn Khải nhắm mắt, thật ra lông mi cong dài đang rung rung.

Nếu sớm biết người sớm tối chung chăn chung gối sai sát thủ ám sát... Từ lâu mưu quyền soái vị, không đau nào bằng đau đớn này.

Hai người ngủ chung một phòng, không khí tĩnh mặc đến tiếng hít thở cũng nghe thấy. Bóng đêm dần bao trùm, ánh trăng hiền hòa, Tống kinh hoàn toàn chìm trong đêm tối, vào lúc này rất nhiều người cũng đang ngủ. Gió lùa theo đường vách cửa sổ, thổi khí lạnh lên gò má nàng, cũng có đau lại giống như không cảm giác.

Lúc Tống Trường Tuyết tỉnh lại đã là giữa trưa rồi.

Đại khái do cuộc sống phu nhân ở Tướng phủ thành thói quen nên tầm này mới tỉnh giấc, nàng ai oán bò dậy. Hôm qua bị hấn ép ngủ chung phòng, áo ngoài cũng không cời thể mà nàng vẫn bị cảm.

Ngan Khai tỉnh lâu rồi, nhìn nàng.

Tống Trường Tuyết còn buồn ngủ, tức giận nói với hắn: “Hôm ta có kiểm tra, trong viện ngay cả một cái khăn mặt cũng không có, ta ra ngoài mua. Nhân tiện mua com sáng luôn.”

Ngan Khai nháy mắt một cái: “Còn cả giấy và bút mực.”

Nàng muốn phản bác, nhưng nghĩ đến cả ngày hắn không thể xuống giường, cũng không đành chọc nữa. Thỏa hiệp, cãi nhau cũng chẳng được tích sự gì...

Tống Trường Tuyết than phiền một lát rồi ra cửa.

Người đời đều biết, Tống kinh giàu có nhất thiên hạ. Tiền trang, xe ngựa, hiệu buôn, nhà trọ, cái gì cần có đều có, mà còn có không ít. Đi trên đường cũng có thể ngủ thấy mùi rượu và thức ăn, chứng tỏ quán rượu làm ăn rất phát đạt.

Tống Trường Tuyết đói bụng, liền đi đến tiệm Quỳnh Tử nước tiếng.

Dưới ánh mắt khinh bỉ của bà chủ hàng, Tống Trường Tuyết dè dặt mua một viên đường...

Một bên tiếc tiền, một bên đỏ mặt ra cửa. Rất nhanh tới một nơi vắng người, nàng lúi lắt viên đường giòn kia ra, như để kiểm chứng gì đó, vội nhét vào miệng.

Sau đó, nàng tuyệt vọng.

Nàng đã ăn tất sẽ nhớ vị, viên đường người kia cho nàng tuy rằng rất ngọt, nhưng không phải vị này, ngược lại còn hơi đắng giống thuốc. Sau khi biết chân tướng, thiếu chút thì Tống Trường Tuyết ngửa mặt lên trời hét lớn, hóa ra hắn quả thật hạ độc.

Tạm thời nàng không thoát khỏi người này rồi...

Tống Trường Tuyết đang tựa đầu chìm trong số mệnh bi ai của bản thân, ngẩng đầu, chợt phát hiện một bóng người cao lớn đang bước tới, dáng người cao gầy thật giống Trữ Khác.

Nàng giật mình, toàn thân đều phát lạnh, chỉ đứng im tại chỗ không động đậy. Lâu sau mới xoay người nhìn đi nơi khác, lơ đãng nhìn khuôn mặt kia, không quen, dung mạo kém Trữ Khác nửa phần.

Tống Trường Tuyết thờ dài, mắt không rời bóng lưng hắn, người kia vạt áo xanh đậm, ôn nhã cước bộ, dần dần khuất xa.

Nàng đứng ngốc tại chỗ, chốc lát sợ run, lại cảm thấy mình quá buồn cười...

Hạ quyết tâm ném chuyện này ra sau gáy, Tống Trường Tuyết đi mua giấy và bút mực cho hắn. Cũng muốn mua thêm hai phần bánh bao hành, dù nàng rất thích ăn nhưng không biết người kia có thích ăn không.

Vậy là nàng cắn răng mua một ít rau dưa với thịt tươi. Trở về đã đến giờ ăn trưa, mấy khi được chăm sóc người khác, nên tự mình vào bếp! Cà Rốt đại ca, ăn có chết cũng đừng oán ta nha.

Tống Trường Tuyết thờ không ra hơi khiêng bọc đồ về phố Linh An, về đến nơi là một tối nổi muốn nằm lăn ra. Nhưng chút đó không làm giảm được hưng phấn của nàng, vận người một cái, nàng chui luôn vào trong bếp.

Trước ở Tống phủ, có thời gian nàng thường xuống bếp trộm đồ ăn, lâu dần quan hệ với đầu bếp cũng không tệ lắm, đôi khi nàng cũng được làm vài món. Vốn dĩ mệnh nàng không phải thiên kim tiểu thư, học đông học tây cũng có cơ hội luyện tập tay nghề.

Tống Trường Tuyết hưng phấn nghĩ, nếu đồ mình làm ngon, sau này không cần ngồi buồn cả ngày vì không mua được đồ nữa, hơn nữa còn có thể làm cho tướng công ăn! Vừa nghĩ đến hai từ tướng công, mặt nàng liền xụ xuống, lại nghĩ bậy.

Không nhiều kinh nghiệm rất mất thời gian, trong bếp Tổng Trường Tuyết vừa thêm củi lửa vừa xào rau, trên mặt dính đầy mồ hôi, mới có vài món ra hồn. Tổng Trường Tuyết vui mừng, bụng mồm dọn lên bàn, đi đi lại lại mới phát hiện người trên giường nhìn nàng có gì đó không đúng.

“Người sao rồi?” Nàng vui vẻ hỏi.

Sắc mặt Ngạn Khai quý dị nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lại nhìn sang đồ ăn trên bàn.

“Sao hả? Có phải rất thơm không! Có phải rất muốn ăn không?” Tổng Trường Tuyết thích thú truy hỏi.

...

“Chuyện này... Có thể đỡ ta đi vệ sinh không?”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sơ Ngây Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hai người tính ở chung đến bao giờ ?

“Chuyện này... Có thể đỡ ta đi vệ sinh không?”

Tổng Trường Tuyết chưa từng gặp qua tình huống khó xử như vậy bao giờ, ngượng ngùng lui về sau vài bước, không biết làm gì nữa.

Ngạn Khai vốn là cảm y ngọc thực được người hầu hạ quen, nhưng không hiểu sao thấy phản ứng của nàng, ngược lại cũng ngượng ngùng ngồi dậy.

Tổng Trường Tuyết đỏ mặt thương lượng: “Hay là, ta lấy cho người một cái xô?”

“... Không cần, người đỡ ta đi là được rồi.” Ngạn Khai trấn định lại, thầm nghĩ đối nàng như cung nữ bên người là được... Không cần nghĩ nhiều.

Tổng Trường Tuyết không biết suy nghĩ của hắn, không thể làm gì khác ngoài tiến lên dìu hắn. Y thuật Lưu Thái y vốn không kém, tuy rằng vẫn kém Ngạn y trong cung, nhưng cũng rất tuyệt vời. Mới nghỉ ngơi một ngày, vết thương trên đùi Ngạn Khai đã khá hơn, chỉ ít thì đỡ hẳn ra cửa cũng không cần quá dùng sức, nói là vậy, nhưng đi một đoạn cũng tốn không ít thời gian.

Tổng Trường Tuyết dùng cùi chỏ đẩy cửa, nhà Ngụy bá bá cũng không thể nói là nghèo, nhưng cũng khá đơn sơ, nhà xí cũng hở... Nàng đỏ mặt liếc Ngạn Khai, vào hay không vào, thật tâm đẩy hắn vào trong, cửa “phập” một tiếng, mặc hắn tự sinh tự diệt...

Nàng nhanh chóng lui xa tám trượng, không quan tâm tình huống bên trong, chỉ nghiêng đầu sang nơi khác chờ.

Không lâu sau, cửa mở, Ngạn Khai nửa dựa vào cửa nhìn bóng lưng nàng rụt rè, cảm thấy buồn cười: “Có gì phải ngại, cùng là người cả.”

Tổng Trường Tuyết im lặng, không tự nhiên bước tới, dìu hắn về phòng, để hắn ngồi lên ghế tựa.

Tiết trời ngày càng lạnh, thức ăn trên bàn nguội đi không ít. Tổng Trường Tuyết rất mất hứng, tốn công sức làm mấy món chỉ mong được khen ngon, giờ thành dạng này đúng là công sức đổ xuống biển.

Ngạn Khai nhắc đĩa gấp miếng đậu hũ gần mình nhất, Tổng Trường Tuyết vô cùng vui vẻ nhìn sắc mặt hắn, cứ tưởng hắn sẽ cho vài lời nhận xét, kết quả: “Người thấy giờ chúng ta có giống đôi phu thê bình thường không?”

“Hừ! Người với miếng đậu kia mới giống phu thê ý.” Tổng Trường Tuyết vừa giận vừa thẹn, chỉ bực bội nói.

Ngoài trời lạnh, cửa phòng đóng chặt, bên trong rất ấm áp.

Hai người mặt đối mặt ở hai đầu bàn, yên lặng ăn cơm. Phòng này chưa được quét tước, góc phòng còn lưu lại ít bụi. Nếu Ngụy bá bá còn sống, chắc chắn sẽ không để vương bụi trong phòng.

Đáy lòng Tổng Trường Tuyết còn đang sàu sạo, người đầu kia lại mở miệng.

“Không ăn được.”

“...”

Tổng Trường Tuyết đập đôi đùi mới gấp thịt xuống, không phục: “Không ăn được thì đừng có cố. Ta vất vả lắm mới làm xong, người không cảm kích đã đành, cau có cái nỗi gì!”

Tổng Trường Tuyết nhận ra, từ khi chung chỗ với quái nhân này tính tình nàng từ không cũng bắt đầu biết nổi nóng, vẫn là không nên quá nóng giận, nóng quá không còn là mình nữa.

Nàng thì tức không chịu được, trái lại Ngạn Khải lại cười như không cười nhìn nàng: “Không sao hết, không ăn được ta cũng ăn, ngươi cứ từ từ, ngày nào đó nhất định ta sẽ thích...” Lời hắn nói mang ý tứ mập mờ.

Thật ra hắn muốn nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của nàng...

“Không phải vì thích ngươi nên ta mới làm!” Tổng Trường Tuyết không tự nhiên nhìn bát, buồn giọng, “Ta làm cho mình ăn! Không phải do ngươi thích hay không thích!”

Hiếm thấy Ngạn Khải tò mò: “Sao ngươi lại thích ăn?”

“Bồi ăn no sẽ rất vui nha.” Đường như quên luôn chuyện không vui, nàng hưng phấn kể, “Ta có một mong ước từ nhỏ, là ăn toàn bộ đồ ăn đất Tống! Nào là đồ ngọt phương Nam, quả vật miền Bắc, thuốc bổ trong hoàng cung... Mặn ngọt cay xào rang toàn bộ ôm về nhà ăn một lần!”

“Tiếc là, đòi ta chưa một lần ra khỏi Tống kinh...”

Câu cuối mang theo nét buồn vô cớ, Tổng Trường Tuyết cũng ý thức được mình nói hơi quá, không dám nhìn hắn, chỉ vui đầu ăn cơm.

Nhìn một loạt biến hóa của nàng, ý cười trên miệng Ngạn Khải không hề giảm, còn nửa đùa nửa thật: “Nếu ta có khả năng đáp ứng hết nguyện vọng của ngươi, ngươi có nguyện ý theo ta không?”

Tổng Trường Tuyết giật mình, nhưng không có bị lời ngon tiếng ngọt của hắn dụ dỗ, dứt khoát cự tuyệt: “Thật ra ta đã gả cho người ta rồi! Lòng dạ người đen tối như vậy, muốn gây sự với ta chứ gì!”

Nụ cười trên môi Ngạn Khải chợt tắt, cảm giác giọng lạnh đi: “Ngươi gả cho ai...”

“Hê hê! Nói ra hù chết ngươi!” Tổng Trường Tuyết nửa đùa nửa thật.

Ngạn Khải tỉnh bơ gấp thức ăn, giọng nhàn nhạt: “Ta lại rất muốn biết ai có khả năng hù chết ta.”

“Không nói ngươi biết! Ta rất thông minh, mới không nói cho ngươi!” Tổng Trường Tuyết lườm hắn một cái nhưng không để bụng chuyện vừa rồi. Nhanh chóng và vài miếng cơm rồi đứng dậy thu dọn chén bát. Khi mọi thứ đều đã dọn xong, nàng rón ra rón rén đỡ hắn lên giường, tận tâm tận lực như nha hoàn của hắn.

Rửa chén bát xong, nhân lúc trời còn sáng, nàng đem y phục mới thay ra giặt sạch. Thời tiết mặc dù không lạnh như hôm qua nhưng cũng không ấm, chưa kịp đun nước, nàng đành phải dùng nước giếng để giặt quần áo. Không biết cuộc sống quái gở này sẽ kéo dài bao lâu, chỉ mong hắn ta sớm khỏi ngày nào hay ngày đó.

Tổng Trường Tuyết vừa giặt xong, mới vừa vào phòng...

“Qua đây đổi thuốc.” Ngạn Khải vẫn quen ra lệnh, không để ý đến cảm nghĩ của người khác. Thấy Tổng Trường Tuyết muốn lên mặt hắn liền vội sửa giọng, “Phiền ngươi giúp ta đổi thuốc...” Có điều lời này từ miệng hắn nói ra không được tự nhiên lắm.

Lưu Thái y để lại thuốc trị thương nhưng chỉ để bốn ngày. Nghĩa là trong bốn ngày nàng phải đổi thuốc cho hắn. Tổng Trường Tuyết cũng ngại nhưng muốn hắn mau khỏi bệnh, đành kiên trì cời vạt áo hắn. Hắn đang mặc y phục của chủ nhân căn nhà này, nhìn có vẻ cực kỳ không hợp.

Ngạn Khải vô ý nhìn thấy vết nhăn trên ngón tay nàng, lên tiếng: “Tay ngươi sao vậy?”

“Vừa giặt đồ, bị nước làm cho thành thế này. Nhìn là biết người như ngươi không phải làm việc nhà, ngay cả điều này cũng không biết!” Nàng tức giận giáo huấn hắn.

Ngạn Khải cũng không lấy làm lạ, nằm trên giường chịu đau. Người trước mặt vụng về cời áo lót hắn, đang cời thì đột nhiên ngừng lại.

“Sao vậy?”

Không để ý đến lời hắn nói, nàng nghi ngờ nhìn chăm chăm vào cổ hắn. Ngạn Khải nhìn theo ánh mắt của nàng, khối ngọc tỷ trấn quốc màu sắc huyền ảo yên lặng nằm trên cổ hắn từ nhỏ đến lớn. Tâm hắn hỗn loạn, thứ này hiếm có, không phải nàng biết gì rồi chứ?

Ngạn Khải ung dung nói dối: “Thứ này... Rất nhiều cô nương thế gia đều có, có gì mà ngạc nhiên?”

Nàng nhìn cổ hắn, cẩn thận nghiên cứu, hoàn toàn quên mất vết thương của hắn. Lúc sau, không chút do dự, nàng lôi một vật từ cổ ra, dâng vật quý lên trước mặt hắn, ra vẻ: “Người gạt ai, ta không phải tiểu thư thế gia nhưng cũng có thứ này!”

Tay nàng mở ra, hô hấp Ngạn Khải thoáng cái ngưng đọng, trong mắt dần xuất hiện vẻ khiếp sợ.

Thật ra đây không phải thứ thế gia có tư cách mang.

Ngọc tỷ trấn quốc, dành cho Đế hậu.

Nhưng mà đòi trước đã phá vỡ quy củ. Khi còn bé, Tiên đế đã đem thứ này tặng cho Hoàng tỷ của mình, cũng chính là Trưởng Công chúa. Sau đó được truyền lại cho con gái của bà, cũng chính là Hoàng hậu đương triều Vũ Văn Viễn của hắn. Sao giờ lại vô duyên cô có xuất hiện trên người của thường dân bách tính?

Vật kia màu sắc huyền ảo, rất chân thật, tuyệt không thể là giả. Ngạn Khai trầm lặng trừng mắt nhìn, cố gắng điều chỉnh suy nghĩ. Vũ Văn Viễn từng nói qua loa rằng làm mất, dù sao cũng chỉ là vật ngoài thân, hắn không để tâm lắm. Giờ xem ra, mọi chuyện không hề đơn giản.

Dường như Tống Trưởng Tuyết đôi vật kia mất đi hứng thú, tiếp tục cời áo hắn. Không phải nàng chưa từng thấy qua cơ thể đàn ông, nhưng người trước mặt không quen biết, nàng vẫn thấy ngượng ngùng. Nàng cúi đầu gỡ từng lớp băng, cẩn thận bôi thuốc cho hắn.

Ngạn Khai thu lại sự kinh hoàng vào trong, khéo léo thăm hỏi: “Ngươi là một cô nương gia, lại suốt ngày ở bên ngoài, cha mẹ ngươi không quản ngươi sao?”

Hắn vừa dứt lời, hốc mắt nàng chột đỏ: “Còn không phải đều tại ngươi!”

Thực tế thì nếu hắn không uy hiếp nàng, nàng cũng chẳng có nhà để về. Lúc này nàng đổ toàn bộ trách nhiệm cho hắn, nhưng thật ra đang tự cười mình.

“Phụ thân ngươi... Là ai?” Ngạn Khai hỏi.

Tâm tình nàng bị roi rớt, không nghĩ nhiều, vừa băng bó thuận miệng trả lời: “Mẹ ta tái giá, nên ta cũng không biết cha ta là ai.”

Nhân thân âm đạm, đại khái cũng biết không moi được tin gì từ nàng, hắn nói sang chuyện khác: “Ngươi băng bó cũng không tồi đâu.”

Nàng kiêu ngạo: “Đương nhiên. Mẹ ta từng kể y thuật của ông nội ta rất lợi hại, tiếc là ta chưa gặp ông bao giờ.”

“Thế à...” Hắn nhìn nàng kỳ quái, nhưng không nói nữa.

xxxx

Chiều, nắng vàng rực rỡ chiếu xuống khắp nơi, mặc dù thời tiết rất lạnh cũng không ngăn được sức nóng của Tống kinh. Thương nhân vội vã lui tới trên đường, chỉ có một chàng trai áo xanh im lặng đứng dưới tán cây, yên lặng nhìn về phía cổng thành đồ sộ.

“Ngài có nhìn đến thế nào đi nữa cũng không thể đem người đó nhìn về đâu.” Bên tai truyền đến tiếng Vân Gia châm biếm, Trữ Khác chậm rãi nghiêng đầu.

“Chuyện nhờ ngươi giúp đều đã xong rồi?”

“Tất nhiên.” Vân Gia nhàn rỗi khoanh tay, “Phụ thân đã thông báo cho thuộc hạ, còn mời riêng hơn hai mươi tụng sư (thầy cãi) giỏi nhất nữa. Tuy là phủ Quốc công gia đại nghiệp đại, nhưng miễn là chuyện của ngài, có khi nào lại thất bại?”

Trữ Khác: “Ta không nói cái này.”

Ánh mắt Vân Gia có chút khó hiểu, nhưng vẫn đáp: “Về chuyện tìm người... Ngài yên tâm, thông báo đều dán khắp nơi rồi. Có điều, nếu ngay cả ở nhà nàng ấy cũng không thấy, thì ngài cũng nên nghĩ đến chuyện nàng ấy đã ra khỏi thành đi.”

“Điều ta lo lắng chính là chuyện này.” Trữ Khác ngẩng đầu nhìn cổng, “Thà rằng ra khỏi thành, cũng không mong gặp chuyện.”

Vân Gia định bụng giễu cợt hắn câu nữa, thì thấy người trong phủ hắn vội vàng chạy tới, cấp tốc bẩm báo với hắn: “Hoàng hậu nương nương triệu gấp Tướng gia vào cung nghị sự.”

Nghe xong, sắc mặt Trữ Khác không có biến hóa, ánh mắt dần sắc bén, như thể sóng mênh mông nhấp nhô xô bờ núi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 19: Khai pháo phủ Quốc công

Cung điện Hoài Tông nguy nga mà tráng lệ, mái ngói nhấp nhô, đưa mắt không thấy điểm cuối.

Theo lý cung phi không thể tùy tiện triệu kiến ngoại thân, nhưng giờ tính mạng Hoàng đế kham ưu, mà Vũ Văn Hoàng hậu cũng chưa từng coi trọng quy

củ.

Ngự hoa viên là một nơi tuyệt vời để nói chuyện yêu đương, cho đám cung nhân lui xuống, đương nhiên cũng là nơi mưu mật quyết sách tuyệt vời nhất. Cách đây không lâu, mùa đông đã tới thế chỗ mùa hè, để lại những cành cây khô khốc nghiêng bên mặt nước, gió lạnh thổi qua khiến chúng kêu rắc rắc, trái lại rất có không khí.

Trữ Khác ở xa hơn một thước, đứng thẳng. Vài khóm hoa mai vàng phía sau đã nở rộ, người ta nói hoa mai thường nở khi tuyết rơi, nhưng năm nay lại khác.

“Nương nương có gì phân phó.” Giọng hần vẫn xa cách, hờ hững như thường.

“Người định dùng cái giọng này nói chuyện cùng Bồn cung sao?” Vũ Văn Viễn đưa lưng về phía hần, mười móng tay sơn lợt lợt như biển hoa anh túc, “Dù gì chúng ta cũng là người trên một chiếc thuyền, sao người cứ phải phũ phàng sạch quan hệ, muốn tránh cũng không tránh được.”

“Vi thần không dám.” Mũi hần cao thẳng, miệng thì nói vậy nhưng cả người vẫn thẳng như cây tùng, không một chút kính sợ.

“Sự thật chứng minh, không có người ta vẫn có thể làm được. Phủ thi vệ ấy mà, phủ nội vụ cũng vậy, có ai mà không nghe lời của ta?” Vũ Văn Hoàng hậu dùng những ngón tay được chăm sóc cẩn thận cầm lấy một quả hồng, thờ ơ, “Hôm nay Bồn cung cho gọi người đến cũng là chuyện bất đắc dĩ. Cửa Bắc canh chừng không cẩn thận để Ngạn Khải đóng giả thái giám trốn ra ngoài, thân hần vốn bị trọng thương, nhưng ngay cả Thanh Nghiêu Vệ lục soát lâu vậy cũng không thấy tung tích, thật sự ta có chút bất an.”

Trữ Khác dừng mắt trên bóng lưng nàng thật lâu, thờ dài.

“Trữ Yên, muội sẽ không hối hận chứ?”

Cả người Vũ Văn Viễn chợt đông cứng, nhưng rất nhanh khôi phục lại thái độ bình thường, lạnh lùng nói: “Ai cho phép người gọi cái tên này? Trữ Khác, người có tư cách gì giáo huấn ta. Lễ nào người đã quên mình từng thề gì với cha sao?”

“Kể từ khi người quý phục trước bài vị Trữ gia, đòi người đã định sẵn cho ta sử dụng. Dù cho ta có làm trái ý trời, người cũng phải thay ta xoay chuyển Càn khôn.”

Hần khẽ nhúc nhúc mắt, nhưng không đáp lại.

Vũ Văn Viễn vẫn đứng đó, ánh mắt sắc bén khác xa nữ tử nhân gian, giống như một con hồ ly ngoan độc, “Gà mái gáy sáng, có gì không thể? Phụ nữ nắm thiên hạ, có gì không thể?”

Thần sắc an tĩnh chợt chuyển sang rét lạnh như Bắc cực, Trữ Khác cứ nhìn mãi bóng lưng nàng, có phần đáng tiếc.

“Muội đi tới bước này, ta còn có thể nói gì. . . Bí quá hóa liều, bại, cũng chỉ một ly rượu độc, thắng, lại là quân lâm thiên hạ nhìn xuống muôn dân, đến khi chỉ còn một mình, mới biết nơi cao tất lạnh. Trữ Yên, muội thật sự sẽ không hối hận chứ?”

Những lời như vậy, hần đã hỏi đến hai lần rồi.

“Vậy đã làm sao, đường vương giả, vốn không cần người làm bạn.” Nàng kiên quyết thẳng thắn.

Một tiếng hừ nhẹ không rõ có phải thờ dài, giống như quyết định trọng đại, Trữ Khác lui về sau một bước, giọng nói vẫn bình thản như trước: “Nếu không tìm thấy người, vậy liền đem tin tức bệ hạ bằng hà công cáo thiên hạ.”

Hần có thể nói ra những lời này, Vũ Văn Viễn thật có chút kinh ngạc, “Người thay đổi thật nhanh đấy.”

“Thế nhân đều biết ta và người có liên quan. Nếu không giúp người, chờ Hoàng đế trở lại, vi thần cũng chỉ có chết.” Hần tóm gọn giải thích cho nàng.

Nhưng lúc này Vũ Văn Viễn lại lộ vẻ do dự: “Nếu hần trở lại, không phải như vậy quá mức mạo hiểm sao.”

“Hần chết rồi thì trở về kiến giải kiểu gì.” Trữ Khác hạ mắt, hàng lông mi dài trùm lên, “Cải tử hoàn sinh, ai sẽ tin?”

Vũ Văn Viễn xoay người đối mặt hần, ánh mắt vô hình, đáp: “Tốt.”

Trữ Khác hướng nàng cung kính khom người, ý muốn cáo từ, mai vàng phía sau chậm rãi mở đường cho hần. Được nửa đường thì hần dừng lại, không có ý muốn về nữa.

“Thần có một chuyện.”

Vũ Văn Viễn nghi ngờ: “Sao?”

Trữ Khác: “Cách đây vài ngày, Hoàng thượng tử hôn con gái của Lương tướng phủ Quốc công cho vi thần, mục đích ngài cũng rõ. Khẩn cầu nương nương thu hồi ý chỉ, cho dù vi thần bị tiếng xấu cũng không sao hết.”

Vũ Văn Viễn bắt đầu tò mò, “Trước Hoàng thượng muốn ràng buộc ngươi với bọn họ, nhưng thế lực Lương Quốc công phủ đâu thể làm khó ngươi, không lẽ là ngươi không hài lòng với hôn sự này?”

“Xem như thù riêng, hà tất hỏi nhiều.” Hần khẽ cười một tiếng, “Nếu có gan đem quốc pháp ra khống chế ta, vậy bọn chúng cũng sẽ được đi đường lớn.”

Nói được nửa, Trữ Khác thu lại tâm tình mới nói tiếp: “Vi thần mới tới hơn hai mươi tụng sư (thầy cãi), sau vài ngày sẽ đệ đơn cáo trạng. Giấy trắng mực đen, chứng cứ vô cùng xác thực. Điều lệ kháng chỉ, gian dối, tham ô, không làm tròn chức trách, lạm dụng quyền hành, với hơn ba mươi điều tội trạng, Lương tướng phủ Quốc công cử gia cáo thượng nha môn.”

Vũ Văn Hoàng hậu bật cười: “Thừa tướng tự mình động tay, còn cần ta làm gì?”

“Không cần nương nung những tay, chỉ cần thu hồi ý chỉ tứ hôn là được. Vì thần mọi chuyện đều vô lực, chỉ hy vọng hôn sự bản thân do mình làm chủ.” Mất khế động, hiếm khi thấy hần nói lời thành khẩn.

Vũ Văn Hoàng hậu một tay nhấc ly trà, ngẩng đầu bí hiểm nhìn hần, cuối cùng đáp.

“Được.”

xxxx

Thời tiết thật sự càng ngày càng lạnh, nói cũng ra khói rồi, phòng chường không lâu nữa tuyết sẽ rơi. Tuy Hoài Tông nằm hầu hết ở phía Nam, nhưng thật ra vào đông cũng rất lạnh lẽo.

Mỗi ngày Tổng Trường Tuyết đều bận bịu rất nhiều việc, ngoại trừ quán lấy bên giường Ngạn Khai dạy mình viết chữ ra, niềm vui lớn nhất mấy ngày nay của nàng là nấu ăn. Từ ngõ Tứ Liễu mua được các loại nguyên liệu, vén tay áo ra sức đập phá nửa ngày trong phòng bếp, đủ loại nguyên liệu được đem ra làm thí nghiệm, sau đó sẽ thấp thỏm nghe đánh giá của Ngạn Khai.

Ngày đầu tiên: “Quá khó ăn.”

Ngày thứ hai: “Tạm nuốt được.”

Ngày thứ ba: “Không tệ lắm.”

“Thật sao thật sao thật sao!?” Lúc nghe được ba chữ kia, nàng quả thực hạnh phúc muốn chảy nước mắt, thiếu chút là ôm cánh tay hần hoan hô vạn tuế, bởi từ miệng hần mà được khích lệ thật sự còn khó hơn lên trời.

Ngạn Khai cười như gió mùa xuân: “Đương nhiên là giả.”

Thoáng cái nàng xùy một hơi, càng nghĩ càng thấy giận, trực tiếp nện một đấm nhỏ lên cánh tay hần, cả giận: “Loại người như ngươi chắc chắn đã định sẵn cô độc suốt đời!”

“Vậy cũng phải kéo ngươi theo cùng.”

Ngạn Khai có thể đang nói đùa, nhưng cũng có thể nghiêm túc, giọng điệu không nhìn ra là thật hay giả.

Ở chung nhiều ngày như vậy, Tổng Trường Tuyết đã sớm quen với tính bất cần đời của hần, không chấp mà xoay người rời đi, lại bị hần kéo góc áo, hần đem một phong thư dán kín nhét vào trong tay của nàng.

“Ngươi làm gì thế?”

“Giúp ta chuyển một thư.”

Nàng hoảng sợ tròn mắt, nàng thấy cuộc sống hiện tại của mình đã thảm đến không nổi nhìn. Không lẽ hết giặt y phục nấu cơm thay thuốc, giờ nàng còn có tác dụng làm người chuyển thư?

Tổng Trường Tuyết trừng mắt nhìn hần: “Vậy ngươi có thường tiền hay không đây?”

“Thường thường thường, chân ta đang bị thương mà, thông cảm chút đi, nha.” Ngạn Khai triển khai chiến thuật làm nũng, cười rục rờ như hoa hướng dương.

Tổng Trường Tuyết đối với người nụ cười đẹp mắt này luôn không có sức chống cự, đành ầm ừ nắm phong thư: “Được rồi được rồi, thư này là đưa cho ai?”

“Thái úy đương triều.”

“?”

Ngan Khải nghiêng đầu, nhìn biểu tình nàng như đập phải phân cầu, lạnh nhạt: “Cố giao (bạn cũ) thôi mà, không cần ngạc nhiên như vậy đâu.”

“Ngươi với Thái úy là cố giao?” Nàng vẫn rất kinh ngạc, “Không nhìn ra nha, ta còn tưởng ngươi chỉ là tam công tử nhà Đàm Thị lang bị hoa liễu còn bị đuổi đánh nữa chứ!”

Ngan Khải im lặng ngoảnh đầu: “Ngươi nghĩ giống sao?”

“Giống! Quá giống!” Tổng Trường Tuyết không chút do dự gơ ngón tay cái nên, lại bị hấn chặn lui.

“Tốt nhất là trước giờ ngọc giao đến tay Thái úy cho ta.” Ngan Khải nằm thẳng xuống, nhắm mắt, “Tái kiến.”

“Hừ, tội phạm lần trốn còn tính thiếu gia!” Nàng biết hấn không nên nhìn thấy, càng muốn giả vờ nhỏ nước bọt, “Tái kiến.”

Mặc kệ phản ứng của hấn, Tổng Trường Tuyết xoay người ra ngoài làm việc, dọc đường lần vấy cứ gọi là tung bay như thể nàng để bụng câu ‘trước giờ ngọc’ kia. Nàng thấy thật lạ nhưng lại không biết lạ ở chỗ nào, có lẽ là do mình mặc y phục quá nổi bật, cũng có thể là ánh mắt người ta nhìn nàng có phần đặc biệt.

Nàng đi hết mấy con phố, đi mãi, hỏi qua rất nhiều người, cuối cùng cũng đã thấy cửa lớn phủ Thái úy. Tổng Trường Tuyết đứng từ xa nhìn cửa to khi thế, đương nhiên không tự chủ được lại nghĩ đến phủ Thừa tướng, nhìn quy cách có vẻ giống, nhưng không giống nhau hoàn toàn.

Còn chưa đến gần, người gác cửa đã tiến lên cản nàng: “Cô nương có chuyện gì?”

Tổng Trường Tuyết cúi đầu suy nghĩ, mình đang mặc y phục của Hứa bà bà, cái loại y phục chỉ dành cho người già mặc, đầu tóc thì rối một đồng, sắc mặt tiêu tụy do không trang điểm. Dưới tình huống này còn có thể nhận ra mình là một cô nương đứng thật không tồi.

“Ta... Ta tới đưa thư.”

Người gác cửa nghe xong, vươn tay: “Giao cho ta là được rồi.”

“Vì sao? Nếu ngươi vứt mất thì biết làm sao được?” Tổng Trường Tuyết bất an, trong tiềm thức nàng nghĩ đây là một phong thư rất quan trọng.

“Dân gian có nhiều kẻ viết thư xin giải oan, đây vốn không phải chức trách của Thái úy, muốn đại nhân nhìn qua, không muốn bị vứt đi, loại chuyện này từng xảy ra vô cùng nhiều rồi, ngươi cũng chuẩn bị tâm lý đi.”

Tổng Trường Tuyết bữu môi bất mãn: “Nhưng mà thư này rất quan trọng, ta muốn đích tấy giao tận tay Thái úy.”

Người gác cửa có chút châm chọc: “Ngài tưởng mình là Công chúa chắc? Thái úy là người ngươi muốn là có thể gặp ư? Giúp ngươi mang thư vào đã là cho ngươi ít mặt mũi, đi đi đi.”

Tổng Trường Tuyết bị đuổi xa ba thước, tức giận đứng im dưới bậc thang. Nghĩ có người chịu nhận mang thư vào, suy tính một lát, nghĩ như vậy cũng đã đủ, nếu Thái úy thật sự không nhìn đến, đó cũng là mệnh của Cà Rốt đại ca...

Nàng đột nhiên cảm thấy mình có phần quá nặng nề trách nhiệm?

Nàng vừa bước lên hai bước, bỗng nhiên nhìn thân một hình bóng quen thuộc... Nàng phản ứng rất nhanh, thoáng cái núp sau sư tử đá phủ Thái úy, lén lút nhìn sang.

Một thân thanh sam quen thuộc bước tới, lòng nàng chợt căng thẳng. Người nọ tới trước cửa, cùng người gác cửa nói tới nói lui, dường như tới thăm hỏi. Tổng Trường Tuyết nhìn gần hơn nữa mới rõ mặt hấn, hóa ra chính là người ngày trước gặp trên đường.

Nhưng thật sự bóng lưng rất giống Thừa tướng, nhưng tướng mạo lại khác nhau, mặt người này rất bình thường, nhiều lắm cũng chỉ có chút dung mạo. Nàng không nhận được nhìn lên hấn chẳng qua cũng chỉ muốn từ hấn tìm chút hình bóng của Trữ Khác.

Dáng đi của hấn sao giống Tướng gia quá vậy? Nàng không tránh khỏi ngạc nhiên, to gan thò đầu ra, người kia còn đang mãi nói chuyện với gác cửa, không có chú ý tới sự tồn tại của nàng.

“Ngươi đang nhìn gì thế?”

Nàng vô thức đáp: “Nhìn người đàn ông đó.”

Nàng giật mình phản ứng, toát mồ hôi lạnh nhìn sang bên cạnh, một tiểu khất cái (ăn xin) đứng bên cạnh nàng, cũng ngạc nhiên nhìn theo nàng đến người kia.

Tổng Trường Tuyết vừa sợ vừa giận, nhỏ giọng mắng: “Ngươi là ai hả!”

Tiểu khất cái ước chừng khoảng mười tuổi, trịnh trọng trả lời: “Ta là Ai.”

“Ta hỏi ngươi là ai!”

“Ta chính là Ai đó!” Tiểu khát cái có chút buồn bực, lớn tiếng bực dọc, “Tên của ta chính là Ai đó.”

Tổng Trường Tuyết không tin, nhất thời khinh bỉ: “Xùy xùy xùy ngươi là đồ nói dối, thiên hạ này có ai tên lạ thế!”

“Có gì đâu mà lạ. Mùa đông hoa mẫu đơn nở ở đây, Hoàng hậu còn có thể làm Hoàng đế nữa, thế gian này đâu có gì là lạ!”

“Ngươi nói cái gì?!” Tổng Trường Tuyết thoáng bối rối, vội vàng hỏi, “Cái gì mà Hoàng hậu còn có thể làm Hoàng đế nữa? Hoàng thượng bị sao vậy?”

Tiểu khát cái khinh miệt nhìn nàng, “Ngay cả điều này ngươi cũng không biết? Đại sự Hoàng đế băng hà, hôm nay tiểu liệm, bách tính cũng phải phi mã đề tang, ngươi lại dám mặc đồ sắc sỡ ra ngoài, đúng là không biết trời cao đất rộng là gì!”

“Hoàng thượng... Băng hà?” Lúc này nàng thật sự rối bời, nhớ lại yến hội ngày ấy có ngày qua một lần, tuy không thấy rõ mặt hắn, nhưng lại buồn vô cớ.

“Toàn bộ Hoài Tông đều biết, kể cả một đứa bé cũng biết, ngươi lại không biết?” Tiểu khát cái ra vẻ mình biết chuyện mà người khác không biết là rất giỏi, thật ra chuyện này cũng là chuyện thường, đã là người thì sẽ chết. Còn về phần người đó là Hoàng đế, đối với những người ở cấp bậc thấp hèn thật chẳng có chút quan hệ. Nhiều lắm thì làm bộ thương tiếc vài ngày, sau đó sẽ lại vui vẻ đi xin cơm.

Nói thật Tổng Trường Tuyết cũng chẳng quá thương tâm, chỉ là cảm thán thế sự vô thường mà thôi. Rốt cuộc nàng cũng đã biết tại sao ánh mắt mọi người nhìn nàng lại quý dị như vậy. Nàng cởi áo đồ bên ngoài xuống, ôm vào trong ngực, mặc dù sẽ rất lạnh, nhưng cũng coi như là tôn trong Tiên đế mới gặp một lần.

Tiểu khát cái nhìn hành động của nàng, chọc một câu: “Ha ha, coi như ngươi cũng biết tự suy nghĩ!”

Nàng giận sôi lên, dứt khoát mặc kệ cậu, tiếp tục nhìn sang.

Không may là khi này tiểu khát cái nói quá lớn khiến người bên kia chú ý. Chàng trai chắc hẳn đang đợi thông báo bên trong, cũng chỉ hơi ngạc nhiên mà nhìn, đối diện với ánh mắt của nàng chỉ xem như người xa lạ. Trong lòng Tổng Trường Tuyết dâng lên từng tầng thất vọng.

Nhìn lên người ta bị phát hiện rồi, nàng cũng không phải dạng không biết xấu hổ mà tiếp tục nhìn, vậy nên ôm chặt áo trong tay quay về.

Từ chỗ này về đường Linh An tuy không xa nhưng chân đi nhiều rất mỏi, bụng cũng quặn đau. Tổng Trường Tuyết sờ bụng, có lẽ nguyệt sự của mình sắp tới, vội vã đến tiệm thuốc mua ít thuốc bổ.

Sờ đến bên hông, sao không thấy túi tiền!

Nàng sợ đến bước ba bước thành hai, bên trong đó là toàn bộ ngân phiếu lần trước Quốc công phu nhân đưa nàng, cuộc sống nhiều ngày qua của nàng đều nhờ vào nó, nếu không có chắc chắn không sống nổi! Nàng tìm khắp trong người, sờ hết bên hông, nhưng vẫn không thấy túi tiền ở đâu!

Nhớ lại tiểu khát cái khó hiểu kia, nàng liền hiểu. Nàng nhìn lại đằng sau nhưng đã không thấy hình bóng đâu, nàng quả thật tức đến nghiến răng.

Đồ con rùa! Lần sau để bà đây bắt được nhất định sẽ lột da ngươi, rút gân ngươi làm Bánh! Bao! Hành! Nhân! Thịt!

Cuối cùng cũng chẳng thể mua được thuốc, Tổng Trường Tuyết lắc lắc đầu, về tới nhà liền hướng trong phòng mà kêu rên.

“Cà Rốt đại ca!! Chúng ta không còn tiền tiêu nữa rồi!!”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chung chẵn chung gỏi . . .

Nàng cũng chỉ hơi kích động, giọng cũng không lớn lắm, khi nói xong rồi bước vào phòng hắn mới phát hiện Ngạn Khai nằm nghiêng không nhúc nhích, dường như ngủ rất sâu.

Tổng Trường Tuyết sợ đánh thức hắn, nàng che miệng, rón rén vào phòng. Ngó qua đáng ngủ của hắn, quý xui thần khiến thế nào lại bước tới, thuốc giải sẽ ở trên người hắn chứ . . .

Ngạn Khai vẫn im lặng nhắm mắt, giống như ngủ rất say không chút phòng bị. Tổng Trường Tuyết thận trọng đưa tay đến bên hông hắn, mới đụng chưa lâu thì cô giọng nói vang lên.

“Xem như nếu ngươi tìm được, liệu ngươi có biết đâu là thuốc độc đâu là thuốc giải không?” Hai mắt nhắm chặt, như đoán được tâm tư của nàng.

Tổng Trường Tuyết giật mình vội rút tay về, cười ha ha, “Đâu có đâu mà, ta chỉ muốn xem trên người người có bạc không thôi. Hôm nay ra ngoài bị người ta trộm mất, giờ một chút tiền cũng không có. Những ngày tới không biết phải làm sao đây...”

Có lẽ không muốn vạch trần nàng, Ngạn Khải từ từ ngồi dậy. Ngừng lại một chút, giọng nói tùy hứng như mọi ngày mang theo chút ngái ngủ: “Mấy ngày nay người tiêu tốn tổng bao nhiêu?”

Tổng Trường Tuyết vặn ngón tay, mơ mơ màng màng: “Chắc khoảng hơn một trăm hai mươi lượng gì đó... Ai bảo người cứ thích ăn mặn, nếu không cũng bớt được bao nhiêu tiền rồi!”

Ngạn Khải không để tâm đến lời sau của nàng, chỉ thần nhiên nhìn nàng... Một trăm hai mươi lượng, có đủ cho chức Quận chúa không?

Thấy hắn im lặng, nàng càng cần nhẫn nại, nhân tiện rót cho hắn một chén nước sôi: “Cả ngày toàn thịt với cá vẫn gầy như vậy. Cứ thế này, ai mà nuôi nổi loại đại thiếu gia này đây?”

Ngạn Khải nheo mắt nguy hiểm: “Ta gầy?”

Tổng Trường Tuyết sợ nhất là bộ dáng này của hắn, nàng vội ngậm miệng, im lặng.

Bàn tay Ngạn Khải nhận nước mới để ý đến cách ăn mặc của nàng, thấy áo choàng nàng ôm trong tay, người lại chỉ mặc mỗi trung y trắng mỏng, ngay cả hắn còn thấy lạnh, khó hiểu: “Sao không mặc mà lại ôm áo?”

Lúc này Tổng Trường Tuyết mới chợt nhớ ra, hai tay càng ôm chặt: “A... Suýt chút nữa là ta quên nói với người, chúng ta ở đây có hơi hẻo lánh, bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng không biết. Ngay cả Dục Văn Đế băng hà rồi cũng nhờ người qua đường nói cho.”

Tay Ngạn Khải run một cái, chén nước trong tay nhảy mất rơi xuống chân, ướt một mảng lớn, trên mặt hắn còn hơi bốc khói.

“Trời ạ! Sao người lại không cẩn thận thế...” Tổng Trường Tuyết vội vàng nhắc chén lên, đáng vẻ gần giống với khóc không ra nước mắt, oán giận, “Mùa đông lấy đâu ra nắng, người bảo ta đem chăn đi đâu phơi giờ.”

Sau lại tự nói: “Nếu không nhầm, hình như phòng bên cạnh còn một cái chăn.”

Mấy lời sau của nàng, một câu Ngạn Khải cũng không nghe lọt. Trong đầu chỉ quanh quẩn câu kia... Dục Văn Đế băng hà rồi. Không nhìn ra biểu tình của hắn, chỉ thấy mặt hắn trắng bệch, cả người bất động.

Hóa ra ở trong mắt thế nhân, hắn đã chết.

Hóa ra ba năm chung chăn chung gối, chẳng qua cũng chỉ để quyến rũ ta, sống chết đoạt hoàng quyền. Cái thời lợi ích mê muội tâm can, ngay cả chuyện sống chết cũng có thể tính kế, người kia liệu có nhớ là yêu hay là hận.

Sở dĩ hắn thất bại thảm hại, chính là bại bởi quá tin tưởng người. Trước đây đã quá tin người bên cạnh, mới để người thừa cơ chui vào. Băng hà? Vũ Văn Viễn tuy tuyệt tình, nhưng là người do dự thiếu quyết đoán, chủ ý này không phải một mình nàng dám làm, còn có thể là ai...

Ngạn Khải động ngón tay, dường như đã thông suốt, đón nhận khuôn mặt mờ mịt của nàng, hắn nói: “Mặc vào.”

“Hả?” Nàng không hiểu nguyên do.

“Ta cho người mặc món đồ đồ kia, tốt nhất nên tô son đỏ, trên đầu cài một đóa hoa đỏ to đùng. Càng vui, mừng, càng tốt.” Dẫn từng chữ một.

Nếu ngay cả nàng cũng nguyện rửa ta chết, ta đây cũng sẽ vui về... Thả nàng đi.

Tổng Trường Tuyết nhìn hắn như nhìn quái vật: “Người có thù với Tiên đế à?”

“Làm gì mà có thù.” Ngạn Khải trừng mắt liếc nàng, “Bảo người mặc cứ mặc, nếu mà bị cảm lạnh, ai chăm sóc cho ta...”

“...” Đáy lòng nàng xuy một tiếng khinh miệt, cũng ngoan ngoãn mặc y phục vào. Quả thật nàng lạnh, chỉ vì để tang Hoàng đế mà bị cảm hình như không đáng.

Không khí hơi khô, Tổng Trường Tuyết đi tới mở cửa sổ, một trận gió lạnh thổi qua, cũng khiến người thanh tỉnh không ít. Từ bụng truyền tới một cơn đau, lúc này nàng mới nhớ đến chuyện của mình, vừa đi vừa nhìn nhà vệ sinh vừa cảm thán, quả nhiên là một cuộc sống tạm bợ.

Nàng xoay người vào phòng bên cạnh, trước kia đây là phòng của Hứa bà bà, vài bông may vá có không ít. Tổng Trường Tuyết cắt một miếng vải, đem ít bông nhét vào bên trong, nhanh chóng may cho mình một thứ để dùng khi nguyệt sự đến. Trước đây nàng đều dùng than tro, nhưng giờ không có thứ đó nên đành phải xa xỉ một chút.

Chạng vang tối, Tổng Trường Tuyết nén cơn đau ở bụng vào phòng bếp đun nước, nấu cơm, tiền thể xào lại thức ăn thừa lúc trưa.

Hai người ăn xong bữa cơm tối giản dị, Tổng Trường Tuyết bưng một chậu nước ấm đến bên giường hắn.

Ngày ngày đều tự nhiên như thế, đây không phải lần đầu nàng lau người cho hắn. Tổng Trường Tuyết cũng không còn mặt nhăn mày nhó như trước đây nữa, vừa lau vừa tránh vết thương của hắn, đương nhiên cũng tránh những bộ phận trọng yếu... Lau người xong đến bôi thuốc, nàng hơi đỏ mặt, cẩn thận bôi thuốc lên vết thương, mặc dù đã qua nhiều ngày như vậy, nhưng miệng vết thương hở dài kia vẫn có thể khiến người khác nhìn mà giật mình. Không dưới một lần nàng từng nghĩ, nếu mình mà trúng một đao này, nhất định đã chết ngay tại chỗ rồi...

“Mấy ngày nữa Lưu Thái y sẽ tìm cách đến đây một chuyến, người...” Thực ra hắn vốn muốn nói, người không cần để ý đến ta. Nhưng lại nhanh chóng thu lại câu nói kia.

“Ồ.” Tổng Trường Tuyết trả lời như không có chuyện gì xảy ra.

Ánh mắt Ngạn Khải không rời nàng, nhìn nàng lại bụng tới một chậu nữa, gắng sức giúp hắn sạch sẽ, giống như thường ngày rửa chân giúp hắn.

Hắn luôn được người hầu hạ, nhưng giờ bị hai tay lạnh ngắt của nàng chạm vào, hắn thấy ngại mà rút một cái.

Tổng Trường Tuyết ngẩng đầu không hiểu: “Muốn nóng hay lạnh?”

Ngạn Khải không đáp, nhìn nàng không chớp mắt.

“Gì vậy... Đừng nhìn ta như thế, ta sợ đấy.” Nàng lăm lăm, đổ thêm ít nước lạnh vào, rồi nhấc chân hắn để vào. Từ từ xắn ống quần lên, có một vết kiếm dài, nàng nhìn nhiều cũng không sợ nữa. Tuy là lần đầu nhìn khiến nàng thật sự bị dọa, đao kia sâu đến xương cũng nhô ra, dễ khiến lòng người phát lạnh. Nàng không nhìn nữa, chỉ chuyển tâm rửa chân cho hắn.

Ngạn Khải ngạc nhiên nhìn hết thấy động tác của nàng, có chút động tâm, bỗng nhiên hắn hỏi: “Vì sao không bỏ ta lại?”

“Bởi vì người hạ độc ta nha!” Nàng thần nhiên nói, ánh mắt không quên hiện lên vài phần bất mãn, “Ta từng nghĩ bỏ mặc người, nhưng người lại cao tay hơn, nên cũng mệt khiến người thả ta ra.”

Ngạn Khải không châm biếm nàng như ngày thường, chỉ chậm chậm nói: “Vậy còn bây giờ, sau này nữa?”

Tổng Trường Tuyết bị hắn làm cho hồ đồ, hỏi vặn lại: “Cái gì mà sau này?”

“Nếu như ta cho người giải độc, người có hoàn toàn can tâm tình nguyện chăm sóc ta không?” Vừa dứt lời, Ngạn Khải lại sửa lại, “Không... Chờ vết thương của ta lành, nàng có can tâm tình nguyện để ta chăm sóc nàng không?”

Tổng Trường Tuyết đứng dậy, dùng bàn tay vừa sờ chân xoa lên cái đầu của hắn, thờ dãi: “Xem ra Lưu Thái y phải kê thêm thuốc rồi.”

Ngạn Khải vươn tay áo lau nước trên trán, khôi phục lại thần thái thường ngày.

“Bỏ đi, bây giờ ta chẳng nói gì hết.”

Cái gì nàng cũng không biết, không sao, còn nhiều thời gian.

...

Tổng Trường Tuyết ra ngoài rót nước, gió lạnh lùa vào người nàng, bụng càng thêm đau.

Trước kia ở Tổng phủ nàng có một tật xấu, cứ đến nguyệt sự đều vô cùng đau, phải chui trong chăn vài ngày mới khỏe. Trước có mẫu thân thay nàng chuẩn bị bình nước nóng, rất dễ chịu, rồi tình huống này nàng thật không biết nên làm gì nữa. Cơ bản là ngày nào nàng cũng nằm dưới đất, cơ thể nàng vốn đã lạnh, giờ lại càng lạnh hơn, mùa đông này so với những năm trước khắc nghiệt hơn nhiều.

Không thể tiếp tục ngủ dưới đất nữa... Đây là biện pháp duy nhất nàng nghĩ được.

Trở lại phòng, nhớ đến chăn của Ngạn Khải bị ướt thì càng thêm ủ rũ.

“Cái này... Cà Rốt đại ca, ta muốn sang phòng bên ngủ.”

“Tại sao?” Ngạn Khải không hiểu.

Tổng Trường Tuyết áp ứng, không dám nói ra nguyên nhân, chỉ ôm bụng nhỏ: “Dưới đất lạnh, ta... Cái đó của ta có hơi khó chịu, muốn sang phòng bên ngủ.”

Ngạn Khải nhìn động tác của nàng, thoáng cái liền hiểu. Hắn hỏi hận trước kia không lo lắng chu toàn, lại có thể để một cô nương ngủ dưới đất, vội nói: “... Ta ngủ dưới đất, nàng ngủ trên giường.”

Nàng cắn cắn môi dưới: “Không cần... Phòng bên có sẵn giường. Chăn người lại ướt, người đắp chăn của ta, đỡ phải bê tới bê lui rất phiền.”

Nhìn sắc mặt nàng tiều tụy, Ngạn Khải khẽ động.

“Nàng chắc không?”

Tổng Trường Tuyết không biết hẳn lại muốn đùa bỡn gì nữa, “Chắc mà...”

“Không phải nàng từng nói với ta, chủ nhân căn nhà này mới qua đời không lâu sao, ngủ một mình, nàng không sợ à?” Ngạn Khải dẫn dắt từng bước.

Quả nhiên nàng sợ, vội vàng bước gần đến bên hắn. Mấy ngày nay ở nhờ nhà người ta, trong lòng cũng có chút bất an, nay lại nghe hắn nói vậy, nàng càng sợ hơn, nhưng lại cúi đầu cãi: “Khi còn sống họ đối đãi với ta rất tốt... Ta không sợ, không sao hết...”

Ngạn Khải nheo mắt, nói bằng ngữ điệu kỳ quái: “Ừ, nghe nói loại nhà này là nơi cô hồn dã quỷ thích tới nhất, có những lúc còn thích bám lấy người cơ. Đặc biệt là ái chọn những nữ tử tối nguyệt sự, bởi thân thể các nàng rất yếu... Âm khí cũng vô cùng nặng.”

Tổng Trường Tuyết “A” một tiếng rồi vội nhảy vào trong lòng hắn, hoảng sợ: “Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!”

Vết thương bị cái đầu nhỏ đập vào, Ngạn Khải đau đến hít vội một hơi khí lạnh, vững vàng tiếp nhận Tổng Trường Tuyết, thuận thế đem nàng ôm vào trong ngực, dịu dàng an ủi: “Đừng sợ đừng sợ... Ta ở đây, dương khí của ta thịnh, không ai dám chạm vào nàng đâu.”

Tổng Trường Tuyết vẫn là bị dọa sợ, liên tục run run, ngay cả mình đụng phải vết thương của hắn cũng không biết. Từ nhỏ đến lớn nàng sống trong Tổng phủ, nẫu thân cũng không bao giờ kể cho nàng mấy cái chuyện tâm linh quái gở thế này. Nàng với bọn nha hoàn, sai vặt cũng chẳng khác nhau là mấy, đều quê một cục. Giờ đây nghe hắn miêu tả, nàng sợ đến rét run lên.

Ngạn Khải đại khái cũng thấy mình làm hơi quá, nổi lên sự thương hại, chỉ dịu dàng dỗ dành, không dám dọa nàng nữa.

“Ta... Ta không sang phòng bên đâu, ta ngủ dưới đất... Ta ngủ dưới đất...” Nàng giật mình mà khóc thút thít.

Ngạn Khải: “Nàng mang chăn lên đây, chúng ta cùng ngủ trên giường.”

“A?” Hai lưng tròn mắt đăm lẹ, nàng không biết nên làm gì bây giờ, “Nhưng mà... Nhưng mà chăn của người ướt mà, không lẽ chúng ta đắp chung chăn sao?”

Ngạn Khải cười gian xảo: “Hoặc là nàng sang phòng bên ôm chăn qua đây.”

Nàng nhìn đêm đen ngoài cửa sổ, cảm giác có làn gió quỷ dị thổi qua, lại hoảng sợ rụt vào lòng hắn, “Không muốn không muốn! Ta không muốn đi!”

Cảm nhận tín nhiệm của tiểu nha đầu trong lòng phát ra từ nội tâm, Ngạn Khải thấy rất hài lòng... Vòng tay ôm nàng thêm chặt, nghiêm túc: “Ta đảm bảo sẽ không động đến nàng, một ngón tay cũng không động.”

...

Cuối cùng, Tổng Trường Tuyết rốt cuộc cũng thỏa hiệp.

Nằm trong một chăn, mỗi người có một suy nghĩ riêng, đưa lưng về phía nhau. Chăn khá lớn chừa ra khoảng một tấc làm khoảng cách.

Tổng Trường Tuyết chỉ cởi áo ngoài, cả người cứng nhắc, vừa xấu hổ vừa sợ, nghĩ lại những lời hắn mới nói, nhắm mắt lại liền cảm thấy trong đêm đen như mực đầy rẫy cô hồn dã quỷ. Cái bụng nhỏ lại đau, hiện giờ cả người nàng cực kỳ khó chịu.

Ban đầu Ngạn Khải không hề động, chỉ tròn tròn mắt nghe động tĩnh của nàng, sau dứt khoát lật người, nhìn cái gáy của nàng.

Tổng Trường Tuyết khom người, một mình chịu đựng từng tầng đau đớn. Đến khi nàng phát giác, phía bụng dưới đột nhiên ấm áp kỳ lạ...

Ngạn Khải đưa một tay tới, diêm tinh đặt lên cái bụng lạnh ngắt của nàng, không có ý đồ khác, chỉ đơn giản muốn cho nàng chút hơi ấm. Tay hắn vừa to vừa ấm, che trên bụng nàng, mặc dù cách một lớp trung y cũng khiến bụng nàng so với thân thể lạnh ngắt đầy tương phản.

Tổng Trường Tuyết cứng người, nhiệt độ trên bụng khiến nàng hoảng hốt, nàng đã thành thân, sao có thể vô liêm sỉ đến độ cùng đàn ông khác ngủ trên một chiếc giường? Thế nhưng bụng nhỏ được bàn tay to kia che thật ấm, thật sự dễ chịu đi không ít... Nàng trở nên kỳ lạ lưu luyến độ ấm từ hắn, không muốn tránh né.

Ngạn Khải nằm rất xa nàng, chỉ dò hỏi: “Có phải rất lạnh không, không bằng ta ôm nàng nhé?”

Tổng Trường Tuyết cắn môi dưới cự tuyệt: “Không được...”

Ngạn Khải ừ một tiếng, nhưng không rời tay đi. Trong mắt ánh lên tia sáng, dùng một tư thế quái dị cách xa nàng, để người thuộc về hắn được an bình.

Đêm dài đằng đẵng, gió đêm thổi nhẹ.

Đừng sợ, ta ở đây.

Ngoài lề 1

[Hệ Thống] Quốc Công phủ mời Trữ Khắc tổ đội.

[Hệ Thống] Trữ Khắc không chấp nhận lời mời tổ đội của Quốc Công phủ.

[Hệ Thống] Trữ Khắc chuyển sang chế độ kẻ thù với Quốc Công phủ.

[Hệ Thống] 5

[Hệ Thống] 4

[Hệ Thống] 3

[Hệ Thống] 2

[Hệ Thống] 1

[Hệ Thống] Toàn Quốc Công phủ bị trọng thương.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Gặp lại Thừa tướng đại nhân

Lúc Vân Gia hùng hổ chạy vào tiền sảnh, Trữ Khắc không có trong phủ. Có người cung kính đón nàng, châm trà cho nàng, nàng nổi cáu với hạ nhân cũng không phải chẳng được tích sự gì, chỉ thêm mất mặt, vậy là chỉ hỏi: “Tướng gia các người khi nào mới về?”

Bọn nha hoàn còn chưa lên tiếng, một giọng nói hời hợt truyền tới từ phía sau: “Có chuyện gì mà người tìm Tướng gia, nói với ta cũng được.”

Lương Chiêu Đường được nha hoàn thiếp thân dìu, từ cửa chính bước vào, có vẻ là mới nghe tin liền vội tới, ngay cả y phục cũng chưa kịp thay. Giờ phút này nàng ta nhìn chăm chăm vào mặt của Vân Gia, mang theo địch ý vô hình.

Vân Gia xoay người, quan sát ả ta từ đầu đến chân, nhìn một lát liền ngộ ra, hóa ra đây chính là người được gửi nuôi hơn chục năm ở chùa Hoa An, vừa đào hôn vừa bức hôn, tiểu thư phủ Lương Quốc công trong truyền thuyết?

Cái mặt đề phòng kia là thế nào? Không lẽ đem mình biến thành tình địch?

Rõ ràng mình là khách nhân, nhưng Vân Gia vẫn ngồi đó mà không đứng dậy, chỉ tiếp tục đánh giá ả ta, giọng nói có phần ngạo mạn: “Nếu vậy nhà người nói thử xem, nhà người có tư cách gì đòi thay mặt Thừa tướng?”

Lương Chiêu Đường thấy thái độ nàng, cũng không cần vòng vo, giọng nói chỉ cao hơn chứ không có thấp: “Ta chính là Thừa tướng phu nhân bệ hạ đích thân chọn, ta không có tư cách, không lẽ người có tư cách?”

“Ô hô, mỗi vậy thì đâu có chuẩn.” Vân Gia ung dung rót ly trà ngon, nói mát, “Đúng là không tới phiên ta, nhưng cũng chẳng tới phiên nhà người. Ta thấy ầy mà... Nhà đầu kia tuy nói xuất thân kém ta, nhưng tính tình khá hơn nhà người nhiều, chẳng trách Tướng gia lại thích.”

“Người có ý gì!” Lương Chiêu Đường nghe được lời này càng thêm giận. Mấy ngày nay Trữ Khắc đang dần khiến ý chí nàng hao mòn. Cả đồng tính toán không cái nào thành công, từ từ giải quyết cái nổi gì? Cơ bản hẳn sẽ chẳng bao giờ đến phòng nàng, thậm chí ngay cả thấy nàng, lời nói đều là nhơ nhả lẽ độ, không mặn không nhạt. Giờ nàng trông thật giống khách nhân ở nhờ. Chuyện này đối với một phụ nữ mà nói, chính là nỗi nhục quá lớn.

Vừa có người tới thông báo, nói thiên kim Thượng thư tìm Thừa tướng có việc, Lương Chiêu Đường càng nghĩ càng hoảng, lập tức chạy đến ngăn chặn. Nghĩ lại mới thấy, nàng càng ngày càng không còn là mình.

“Ta chẳng có ý gì cả.” Vân Gia tiếp tục nhấp trà, “Chẳng qua là ta cảm thấy, nhà người bị vứt bỏ một mình, ầy vậy vẫn tự cho mình là chủ nhân, đúng là chẳng có chút liêm sỉ gì hết.”

“Vứt bỏ? Ha ha.” Lương Chiêu Đường nở nụ cười, “Tốt xấu gì ta cũng có một danh phận, con mắt nào thấy ta bị vứt bỏ, Tiên đế tự hạ chỉ ban hôn, hẳn cảm thấy thế sao?”

“Ồ?” Vân Gia nhìn ly trà trong tay một lát, không biết là trà kỳ quái, hay là lời nàng kỳ quái, “Sao ta lại nghe nói đạo thánh chỉ kia đã bị thu lại? Là nhà

ngươi nhớ lắm hay là ta nhớ lắm? Tiền đề một đi không trở lại, Vũ Văn Hoàng hậu một tay nắm triều chính, lời nàng nói, không phải là như nhau sao...”

Suýt chút nữa là Lương Chiêu Đường trượt chân, may được nha hoàn kịp thời đỡ lấy, trong lòng không dám tin nhưng không biểu hiện ra ngoài. Đã nhiều ngày nàng chưa ra khỏi cửa, chuyện gì cũng không biết, cũng không ai nói cho nàng biết.

Vân Gia không muốn nói chuyện cùng ả ta, tự mình đứng lên, giả bộ lơ đãng: “Ta tìm ngài ấy là có việc gấp, không có thời gian ở đây nói chuyện phiếm với nhà ngươi. À đúng rồi... Phủ Lương Quốc công hình như xảy ra chuyện gì đó. Nếu như ta là nhà ngươi, để bảo toàn thân phận tiểu thư Quốc công phủ, chắc chắn sẽ không mặt dày mày dạn đợi ở chỗ này...”

“Ngươi nói cái gì?” Lương Chiêu Đường càng ngày càng hoảng, lão đảo một cái, “Ngươi nói rõ luôn đi.”

Vân Gia không chút do dự đi ra cửa, vừa đi vừa thờ ơ: “Ngay cả chuyện nhà mình cũng phải để người ngoài nói cho biết, ta thấy nhà ngươi thật đáng thương đó. Nhưng mà ta nói cho nhà ngươi biết cũng không sao... Tướng gia động thủ với người nhà ngươi, chắc cũng được vài ngày rồi.” Nàng gấp một cái, thông thả rời đi.

Lương Chiêu Đường nhìn bóng lưng nàng dần khuất, đứng im tại chỗ, không khí ngày càng trầm lắng, nha hoàn bên người cũng không dám lên tiếng. Một lúc lâu sau, nàng ta bỗng nhiên nở nụ cười.

Hóa ra một bước sai, hai bước sai, nàng đã tự tạo nên nghiệp chướng trong cuộc chiến này, thất bại thảm hại.

xxxx

Đàm tam công tử đợi ngoài cửa đã lâu vội vội vàng vàng hỏi: “Nói xong rồi à?”

Vân Gia liếc hẩn một cái, châm chọc: “Là thê tử hẩn hay là thê tử ngươi mất tích? Ngươi gấp cái gì hả?”

Đàm Khải cười ngược: “Ta cũng chỉ muốn giúp ngươi một tay thôi mà.”

Vân Gia nghe vậy cũng hết giận, chỉ nói: “Tướng gia không có trong phủ, bị một ả điên giữ lại một lúc, đúng là tức chết ta.”

Đàm Khải dịu dàng dỗ dành: “Đừng nóng đừng nóng, tức giận vì một người không quan hệ thật không đáng chút nào.”

“Này.” Vân Gia thân nhiên quét mắt nhìn hẩn một cái, “Đàm tam công tử, không phải ngươi có ý đồ gì với ta đấy chứ?”

Đàm Khải lúng túng nhìn thoáng qua vị thiên kim đứng trên cao điều khiển phụ thân mình, không dám lên tiếng.

“Dù gì ngươi cũng là con trai Đàm Thị lang gửi gắm tiền đồ, sao có thể không có tiền đồ, chơi bời với kỹ nữ huyện nào đến nỗi cả triều đều biết! Ngươi thử nhìn lại đức hạnh của mình xem, muốn tướng mạo không có tướng mạo, muốn công danh không có công danh, suốt ngày lại chỉ biết học theo dáng đi của Tướng gia! Ngay cả hàng ngày Tướng gia mặc y phục gì cũng học nót! Bất chúc Đông Thi(1)? Học đòi Hàm Đan(2)? Một người đàn ông như ngươi không biết ngược ả!” Vân Gia càng nói càng tức, ngón tay cũng sát đến mặt hẩn rồi.

(1): Dựa theo tích: Nàng Tây Thi xinh đẹp mỗi lần nhăn mặt vì con bệnh bẩm sinh gầy vò, lại càng xinh đẹp hơn. Nàng Đông Thi xấu xí thấy thế, cũng bắt chúc làm điệu bộ nhăn mặt như Tây Thi, không ngờ lại càng xấu xí hơn, ai trông thấy nàng cũng vội vã lánh xa.

(2): Thời Chiến Quốc, dân quận Hàm Đan nước Triệu, nổi tiếng về thuật đi bộ. Người nước Yên hâm mộ, sang học thuật đó, nhưng đã không học được, lại quên cả cách đi bộ của chính mình, trở nên đi đứng lạch bạch tức cười. Câu trên ngụ ý chớ nên đua đòi rôm.

Lập tức mặt Đàm Khải đỏ lên, một bàn tay nắm lấy tay nàng, lời muốn nói lại giữ ở họng.

“Ngươi làm gì thế?!” Vân Gia đâu từng bị người đối xử thế này, không ngừng muốn thoát ra, thế nhưng sức lực quá kém, chỉ biết dùng lời nói để uy hiếp, “Bị người nói hai câu nên thẹn quá hóa giận? Muốn đánh ta?”

Tướng mạo Đàm Khải mặc dù không hào hoa phong nhã, nhưng cũng gọi là cân đối, ít nhất cũng dễ nhìn. Giờ phút này, hẩn tức đỏ mặt, chỉ gắt gao siết chặt tay nàng, như bị chèn ép quá mà hét lên: “Không... Đòi này ta chỉ đi Hoa lâu đúng một lần! Là bởi bọn họ nói với ta có một cô nương lớn lên đặc biệt trông giống nàng! Ta... Thật sự ta không nhận được.”

Nhất thời Vân Gia vừa tức vừa xấu hổ, nhún vai phi ra, vừa muốn nổi giận lại bị hẩn chặn dứt.

“Ta học theo dáng đi của Thừa tướng! Học theo hẩn mặc y phục! Học theo động tác cử chỉ của hẩn! Cũng chỉ vì trước đây nàng muốn gả cho hẩn! Ta, ta... Ta...”

Nói ra tiếng lòng, mặt Đàm Khải lại đỏ lên, lúng túng buông tay nàng, dường như cảm thấy mình quá đường đột, nhất thời lùi về sau.

Thoáng cái Vân Gia ngây ngẩn cả người, ngay khi được thả tay ra cũng mất tri giác, chỉ ngờ ngác khó mà tin được nhìn hẩn.

Rất ít khi nàng nhìn thẳng vào mặt hẩn, ở trong mắt nàng, Đàm Khải cũng chỉ là một hoa hoa công tử thích học đòi văn vẻ. Bởi vì quan hệ hai bên của cha nên thỉnh thoảng mới gặp qua hẩn vài lần, không có ấn tượng gì đặc biệt. Lần này tự hẩn chạy tới nói với mình, vô tình hẩn gặp được thiếu nữ trong tranh, có thể có tin tức, nên mới đến nói cho Tướng gia biết. Không ngờ lại diễn ra chuyện vừa rồi.

Đàm Khải xấu hổ đứng tại chỗ, không dám nói nửa lời.

Bọn họ đứng trước cửa Tướng phủ, mặt tiền rất lớn, cũng có không ít bách tích ngang qua, cách một con phố cũng có thể nghe được tiếng người bán hàng rao to lờ mờ vọng lại, nhưng bởi nàng đang đứng trước mặt hắn, lòng hắn thấy rất bình yên.

Vân Gia ngượng ngùng, nghiêng đầu. Tính nàng luôn vô cùng kiêu ngạo, rất khó có lần không thấy tự nhiên, ấp a ấp úng: “Thật không...”

Tiếng hạ kiệu vang lên.

Nghe tiếng, Vân Gia vội vàng đứng xa hắn một thước. Đàm Khải thấy tình cảnh này, ánh mắt hiện lên vẻ cô đơn, nhưng cũng nhìn sang theo.

Trữ Khác xuống kiệu, thấy hai người đứng trước cửa Tướng phủ, lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì?”

Dường như cuối cùng cũng thoát khỏi cục diện lúng túng, Vân Gia thở dài một hơi, nhưng vẫn chưa bình tâm: “Lúc trước ta dựa theo dáng vẻ Tổng cô nương vẽ một bức tranh đơn giản, dán ở rất nhiều nơi. Hôm qua Đàm Khải tới tìm ta, hắn nói ở cửa phủ Thái úy gặp cô nương trong bức tranh.”

Trữ Khác bước vội tới, ánh mắt mang theo sự vui mừng khó che giấu, khiến Vân Gia có phần ghen tị.

Âm thanh lộ ra có phần gấp gáp: “Có biết nàng ở đâu không?”

Đàm Khải không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, chỉ luống cuống đáp: “Không biết.”

Trữ Khác có phần thất vọng, tầm mắt chuyển lên y phục của hắn, khẽ nheo mắt nhưng không nói gì.

Vân Gia thở dài một hơi, giống như trốn tránh điều gì đó: “Ta cũng chỉ biết đến vậy, còn đâu vẫn phải dựa vào Tướng gia. Trong nhà còn có chuyện, Vân Gia đi trước một bước.”

Đàm Khải thấy nàng muốn rời đi, liền vội đi theo: “Ta đưa nàng về, nàng là một cô nương gia, ở bên ngoài không an toàn...”

Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa, muốn nói, cũng đã nói rõ ràng rồi.

Trữ Khác xoay người, phân phó thị vệ.

“An bài vài người qua lại phủ Thái úy, có tình huống gì đều báo cho ta biết, mọi chuyện lớn nhỏ, kể cả người gác cửa làm biếng ngủ gật cũng phải báo cho rõ ràng.”

“Vâng.”

xxxx

Trời vẫn xanh, ngôi nhà nhỏ vẫn yên tĩnh như thường.

Tổng Trường Tuyết khóc không ra nước mắt nhìn chỗ rau trong bếp, đành phải xào lại, múc hai chén cháo mang vào phòng, nhân tiện đưa tay lau bụi trên mặt.

Ngân Khải được hình thành thói quen ăn nhẹ vào bữa sáng, nhưng cũng không chịu nổi.

“Không có tiền...” Tổng Trường Tuyết nâng hai mắt đầm lệ lưng chừng nhìn hắn, “Làm thế nào bây giờ?”

Rất cuộc Ngân Khải cũng bắt đầu biết nghĩ về vấn đề sinh tồn trọng yếu này, đắn đo hồi lâu, hắn nói: “Không phải lo, sẽ có người đưa tiền.”

“Hả?” Tổng Trường Tuyết nghi hoặc.

Ngân Khải không nói, chỉ yên lặng nhìn nàng gấp miếng rau nhỏ nhất vào bát.

“Cốc cốc cốc...”

“Cốc cốc cốc...”

Tiếng đập cửa truyền vào từ ngoài sân, vô cùng cấp thiết.

Tổng Trường Tuyết giật mình, dùng một ánh nhìn tinh quái hỏi ý người trước mặt, rồi đứng dậy đi tìm hiểu nguyên do... Nếu nhớ gõ cửa không phải người tốt thì sao?

Nàng nhắc váy hoang mang chạy tới, nhòm mắt qua khe cửa thì chỉ thấy một người mập lùn không rõ mặt, nàng dè dặt: “Ai vậy...”

Người kia cũng dè dặt hỏi một câu: “Xin hỏi có phải người chuyển thư không?”

Tổng Trường Tuyết ngộ ra, vội vàng mở cửa, đón người nọ vào.

Đó là một người đàn ông trung niên, tuổi không quá lớn, nét mặt ẩn hiện xanh xao, mơ hồ thấy có hai cằm, còn hơi lộ ra cái bụng phúc hậu. Ông mặc cảm y bình thường, giống như vừa mới thay. Tổng Trường Tuyết nhìn mãi cũng không biết là người tốt hay người xấu, chắc là quản gia phủ Thái úy.

Chu Thái úy nhìn tiểu cô nương trước mắt, cẩn thận quan sát xung quanh, thấp giọng hỏi: “Cô nương giúp người nào chuyển thư, có thể dẫn lão hủ (lão già cô hủ) này gặp không?”

“Cứ tự nhiên.” Tổng Trường Tuyết dẫn ông đi, tựa như dẫn chó dẫn mèo đi thăm quan.

Chu Thái úy có vẻ không tin nhưng không nhiều lời, chỉ theo nàng đến một gian phòng nhỏ.

Tổng Trường Tuyết vui vẻ đẩy cửa, đang muốn báo cho hủ lá thư kia đã được Thái úy đọc, cuối cùng bọn họ cũng có tiền tiêu!

“Người ra ngoài trước đi.” Lần đầu tiên giọng Ngạn Khải trầm tĩnh mà uy nghiêm đến vậy.

Tổng Trường Tuyết bị giọng điệu của hủ dọa sợ, khó hiểu nhìn người bên cạnh, thấy phản ứng của bọn họ như nhau, lúc này mới tui thân lui ra ngoài.

Hừ hừ hừ, đúng là toàn người xấu! Tổng Trường Tuyết vuốt mặt đi giặt y phục, múc một chậu nước đầy, vừa chà vừa oán giận trong lòng. Thấy người ngoài là lại lạnh nhạt với mình như vậy, khi không có người thì một bộ gian xảo, đúng là đồ nguy quân tử bụng dạ hiểm độc!

A, người ngoài? Từ khi nào thì nàng dùng cái từ này? Tổng Trường Tuyết cả kinh, lẽ nào ở trong lòng mình, hủ đã không còn là người ngoài nữa sao...

Nàng không nghĩ tiếp chỉ chà vội lại y phục, dưới sự kích thích của nước lạnh, bụng lại dần đau âm ỉ. Nàng cố nhịn vắt kiệt, nhớ lại một màn đêm qua, mặt không khỏi đỏ lên.

Người nọ ở bên trong với Ngạn Khải gần hai canh giờ mới trở ra, tuy nàng không biết chuyện của bọn họ, cũng biết điều không hỏi, giống như chủ nhà khách khí tiễn ông ra cửa.

Lúc sắp đi vẫn không quên hỏi một câu: “Ông cho bao nhiêu tiền thế?”

“?” Thái úy không hiểu chuyện gì.

Tổng Trường Tuyết nghi ngờ: “Lẽ nào không phải ông đến để đưa tiền ạ?”

Lúc này Chu Thái úy mới hiểu là mình lo lắng thái quá, vội nói: “Chuyện này đầu khó, buổi chiều ta sẽ cho người mang thật nhiều ngân lượng đến, nếu được hủ đồng ý, còn có thể để hai người đến ở tạm trong phủ, cô nương cứ đợi nhé.”

Nói xong, dùng ánh mắt kỳ dị nhìn tiểu cô nương trước mắt một chút, bệ hạ dặn không được nói thân phận của ngài cho cô nương này. Tuy là Chu Thái úy cảm thấy lạ nhưng vẫn tuân chỉ. Nói thật, ngay từ đầu ông đã hoài nghi lá thư này, nhưng đây là chuyện lớn, phải đích thân đi kiểm chứng mới dám tin. Thật không ngờ Quốc mẫu nhân từ hiền hậu lại có thể làm ra loại tội treo đầu dê bán thịt chó này. Có rất ít người biết chuyện, ông cũng mang nặng trọng trách trên mình, cả đời Chu Thái úy có thể gặp chuyện như vậy, đúng là sống không hối tiếc...

“Cô nương, vì muôn dân, trách nhiệm của cô thật lớn mà...” Chu Thái phó ngậm thích thú vỗ vỗ vai nàng.

A? Mặt nàng mờ mịt nhìn ông xoay người rồi đi đến lúc khuất hủ. Nàng gờ ngón tay lên tính toán, muôn dân? Có ý gì nhỉ...

Không thể lý giải, nàng quay vào hỏi Cà Rốt đại ca.

“Các người vừa nói gì trong phòng vậy?”

Ngạn Khải vừa tổn sức suy nghĩ, giờ nhìn thấy ánh mắt đơn thuần của nàng, lại không biết nói sao phải...

“Ta kể chuyện xưa cho người nghe.”

Tổng Trường Tuyết phấn khởi: “Được được!”

Miệng vừa nói, đầu lại nhớ lại Trữ Khắc từng kể chuyện xưa cho nàng nghe, chu miệng: “Nhưng không cho người kể chuyện xưa dọa người.”

“Không dọa người, không dọa người một tí nào.” Ngạn Khải tựa người trên đầu giường, nỗ lực dùng một giọng chậm chậm kể, “Xưa kia, có một thiếu gia nhà rất giàu có... Hủ vừa ra đời đã không có phụ thân, một tay mẫu thân nuôi nấng hủ. Nhưng mà phụ thân để lại cho hủ rất nhiều vô cùng nhiều bạc, tiêu cả đời cũng không hết. Khi lớn, hủ lấy một vị thê từ hiền thực, rất đẹp, cũng rất thông minh. Hủ từng nghĩ mình sẽ sống yên ổn như vậy suốt đời, thế nhưng đến một ngày, người hủ tin nhiệm nhất thừa dịp lúc hủ ngủ酣 hủ một đao... Không, hai đao.”

Ngạn Khải nhắm mắt thần nhiên, như là nói đến chuyện của người khác, “Sau rồi hủ mới biết, tất cả đều do thê từ giật dây, để có thể chiếm nhà của hủ, nàng không tiếc sai sát thủ.”

Tổng Trường Tuyết im lặng lắng nghe, cũng hiểu đôi chút sự tình.

“Về sau, hẳn gặp được một cô nương ngốc.” Ngạn Khải một câu lại một câu, “Cô nương ngốc rất dễ gạt, sai nàng làm gì nàng làm cái đó...”

Tổng Trường Tuyết đánh lên vai hắn, khẽ chu miệng: “Ai là cô nương ngốc! Ta chính là cô nương thông minh tuyệt đỉnh đó! Ngươi nghĩ là ta nghe không hiểu ‘hắn’ kia chính là ngươi chắc?”

Khóe miệng Ngạn Khải mang theo ý cười, nhưng không mở mắt: “Ngươi muốn nói cái gì?”

Tổng Trường Tuyết ngẫm nghĩ lại hồi lâu, nhăn mày khiển trách: “Thê tử kia đúng là người xấu! Xấu nhất trong thiên hạ! Ngươi đừng đau buồn! Người như vậy chắc chắn không có kết cục tốt!”

Nghe nàng nói thật ngây thơ, Ngạn Khải rất vui vẻ: “Ừ, ta cũng cảm thấy nàng ấy sẽ không có kết cục tốt...”

Tổng Trường Tuyết gật đầu tán thành, thập phần chắc chắn.

Tâm tình Ngạn Khải rất tốt, mặt mang nụ cười nhìn nàng một chút, nhưng không nói gì.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Tổng Trường Tuyết đói bụng, lập tức dời đến cái ghế nhỏ ở trong sân, gió thổi cỏ lay mang đến cảm giác mát mát. Nhưng mà ông bác kia nói sẽ cho người mang bạc tới, nhất định sẽ tới.

Tổng Trường Tuyết cố chấp ngồi trên băng ghế, nhìn cửa không chớp mắt, dù gì nàng cũng không có việc gì làm.

Vừa nghĩ tới tiền lập tức tiền tới, nàng cười đến toe toét, nàng có thể đến ngõ Tứ Liễu mua bánh bao hành, lại có thể mua rất nhiều nguyên liệu để nấu ăn, quá tốt!

“Cốc... cốc...”

Có tiếng gõ cửa, khó mà phát giác được sự do dự và ngưng trệ bên trong.

Gió lạnh thổi lá khô xoay vòng, chậm rãi rơi xuống đất.

Tổng Trường Tuyết sung sức chạy về phía cửa lớn, tưởng tượng đến mình đang chạy đến núi bạc. Không chút do dự kéo cửa ra...

...

Tổng Trường Tuyết Tuyết sợ đến mức chảy cả nước mắt!

“... Tướng! Tướng gia!?”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đúng là một ngày kỳ lạ

Sao chàng lại tìm đến chỗ này!!!

Khuôn mặt nhỏ của nàng trắng bệch, cứng ngắc nhìn người trước mặt, không thốt lên được một câu. Mắt đối mắt một hồi, còn chưa kịp nghĩ, Tổng Trường Tuyết đã đóng cửa lại! Không chút do dự chặn Trữ Khác ở ngoài.

“...” Trữ Khác không hiểu tại sao mình không được vào.

Tổng Trường Tuyết nặc kệ tâm tình người ngoài kia, để lại cuồng loạn trong lòng, nhón chân cẩn thận nhòm qua cửa, xác nhận mọi thứ đã an toàn nàng mới dần bình tâm lại.

Bên ngoài không có một tiếng động nào.

Nàng lại sốt ruột, lén lút đưa đầu đến khe cửa, bất thành lần thứ hai mắt đối mắt với hắn. Đối phương không có động tĩnh, chỉ cúi đầu dăm chiêu, dường như có thể thấy nhất cử nhất động của nàng.

Nàng sợ đến độ vội vàng trốn trái trốn phải.

Từ cửa bỗng truyền vào giọng nói lạnh lạnh.

“Chơi có vui không?”

Cả người nàng cứng đờ, đứng sau cửa im thin thít. Đã bao lâu nàng không được nghe giọng nói này, có lẽ đã rất lâu rồi, nó vẫn dễ nghe như ngày nào. Cái nhìn ngần ngừ vừa rồi khiến tim nàng đập rối loạn.

Người này từng là phu quân danh bất chính ngôn bất thuận của nàng, còn đối nàng vô cùng tốt.

Nàng vốn nghĩ với chàng mình chẳng là gì, lại không ngờ rằng... Đã lâu như vậy chàng vẫn đang tìm mình.

Hắn thân nhiên ra lệnh: “Mở cửa.”

Tổng Trường Tuyết rất sợ hắn sẽ phá cửa vào, chỉ biết ra sức ôm lấy chốt cửa, run rẩy: “Ta... Ta không quen người, sao phải mở cửa?”

“Không quen?” Trữ Khác bật cười, lời nói không biết có tức giận hay không, “Vậy sao thấy ta lại chột dạ?”

Tổng Trường Tuyết ấp úng không dám nói, người bên ngoài giảm khí độ xuống, dịu dàng: “Nàng cứ mở cửa đã, chuyện gì ta cũng không trách nàng.”

Tổng Trường Tuyết đem về mặt thống khổ nhìn lướt qua gian phòng đang đóng cửa một lúc, nàng cảm thấy mình bối rối như bị bắt gian, giờ nàng không biết nên làm gì hết. Giải thích ư, trong một lúc không thể nói hết được. Hơn nữa người bên trong đang bị người đuổi giết, không thể tùy tiện bại lộ hành tung của hắn được.

Mặt nàng đỏ lên, chân tay luống cuống, “Chàng không được vào...”

Lòng sinh nghi hoặc nhưng Trữ Khác vẫn bình tĩnh hỏi: “Có cái gì không thể để ta thấy à.”

“Phải phải phải! Phải rồi, cái đó... đồ lót bên trong còn chưa cất vào! Không thể để chàng thấy!” Tổng Trường Tuyết thuận miệng nói đại một lý do mà ghen đỏ cả mặt, lo lắng nhấc váy chạy về phía gian phòng kia.

Hóa ra Ngạn Khái chính là ‘đồ lót bên trong’... Tổng Trường Tuyết vừa xông vào đã vội lấy chăn gối của hắn, dùng toàn bộ sức lực từ khi sinh ra diu hắn xuống giường, tình huống này Ngạn Khái thật không hiểu nổi.

Đại khái là tình huống cấp bách, nàng dùng lực hơi lớn, nhiều chỗ đau của Ngạn Khái bị động, hắn dần lại hít một hơi nhưng không nói gì, chỉ ngồi dưới đất ngẩng đầu nhìn nàng: “Người đang làm gì thế...”

Tổng Trường Tuyết không giải thích với hắn, hoảng loạn che miệng hắn, giống như đại nạn đến nơi, “Xin người! Ngạn vạn lần đừng lên tiếng!”

Ngạn Khái không rõ tình huống, nhưng cũng không hỏi lại. Kết quả Tổng Trường Tuyết để hắn dưới đất còn chưa đủ, bỗng nhiên dang tay đẩy ngã hắn, dứt khoát nhét hắn xuống gầm giường, thẳng chân đá luôn giày hắn vào cùng.

...

Không kịp giải thích với hắn, nàng vội vàng chạy ra ngoài. Thu toàn bộ y phục con trai phơi trong sân xuống đem giấu xuống dưới ván gỗ, sau đó mới bước về phía cửa, gấp đến nỗi thở hổn hển.

Quả nhiên người bị ép sẽ trở nên thông minh...

Nàng không hiểu mình làm những chuyện vừa rồi là vì cái gì, chỉ là trong tiềm thức không hy vọng Tướng gia biết đến sự tồn tại của hắn. Không chỉ giữ thanh danh cho mình, nàng rất sợ hắn sẽ giận, cho dù nàng vốn không thiện với lương tâm.

Trữ Khác đứng ở ngoài một lúc lâu, nghe thấy tiếng động ở cửa mới nói: “Dọn xong rồi?”

Tổng Trường Tuyết mặt hơi tái, vừa thở dốc vừa nói: “Dọn, dọn xong rồi...” Sau đó run lấy bẫy kéo cửa ra, chỉ đứng một bên.

Cửa gỗ mở ra như bức tranh, gió đông thổi bên người hắn, chàng trai cao ráo mặc trường quan, cả người như được hoa ra. Hai tà áo dài lay động, tựa như một bức tranh thủy mặc tuyệt đẹp.

Trữ Khác chậm rãi đẩy cửa bước vào, nhìn nàng một chút, vừa nhìn vào sân, câu đầu tiên hắn nói là: “Tại sao phải ở chỗ này?”

Tổng Trường Tuyết không dám nhìn thẳng vào mắt chàng, chỉ đáp bừa: “Bởi vì chỗ này có thể ở mà.” Nhưng thật ra là bởi nàng đã sớm không còn mặt mũi quay về Tổng phủ nữa rồi, nàng thật sự không có chỗ để đi, chỉ có thể lưu lại đây. Ngạn Khái hạ giọng nàng cũng chỉ là một trong số các nguyên nhân mà thôi.

Kỳ thực nàng cũng rất muốn hỏi sao chàng lại tìm đến đây, nhưng không có gan mở miệng, nàng sợ chàng nghĩ đến việc trong phòng có người khác. Tổng Trường Tuyết ngẩng đầu yên lặng ngắm chàng, lại nhận ra chàng cũng đang nhìn mình, không khỏi ngẩn người.

Trữ Khác không hỏi thêm, chỉ nhấc chân đi về phía trước. Tổng Trường Tuyết thấy tình cảnh này, vô cùng căng thẳng, nhưng chỉ biết nhắm mắt đi theo mà không dám nhiều lời. May mà chàng đi tới nhà chính thì dừng lại, tầm mắt quét qua một vòng, và rơi xuống căn phòng đóng kín cửa.

Tổng Trường Tuyết chột dạ, sợ hãi: “Chàng đang nhìn gì vậy?”

“Nhìn xem mấy ngày nay nàng sống ở nơi thế nào.” Trữ Khác thân nhiên đi tới gian phòng đó, đang muốn bước vào, “Phòng này ảm thấp, nàng cũng ngủ được...”

Lời của hắn bị ngắt giữa chừng.

Bởi có đôi bàn tay đột nhiên ôm lấy thắt lưng hắn từ phía sau!

Cánh tay mềm mại quấn lấy bên thắt lưng, lại chỉ mang theo chút sức yếu ớt, Trữ Khác cổ quái nghiêng đầu, giọng nói có phần trầm xuống: “Sao vậy...”

Tổng Trường Tuyết nhắm chặt mắt, sống chết kéo chàng lại, nàng chỉ không muốn hắn bước vào thôi. Đầu nàng chỉ thoáng lơ mơ, thắt lưng của chàng rất nhỏ, sờ thấy thật rắn chắc, đương nhiên khác với những thư sinh văn nhược (nhỏ nhả yếu ớt). Giờ phút này nàng dán lên tâm lưng rộng của chàng, tuy chỉ mới chạm, nhưng nàng cảm thấy rất yên ổn, khiến nàng luyến tiếc không buông.

Trữ Khác ngượng ngùng nheo mắt: “Không muốn cho ta vào trong sao?”

“Không không không!” Tổng Trường Tuyết nhắm mắt lớn tiếng, “Thiếp chỉ là quá nhớ chàng đến nỗi không chịu được!”

Trữ Khác kéo tay nàng xuống, nét mặt thân nhiên, xoay người đối mặt với nàng, “Không thấy nàng nhớ ta bao nhiêu hết.”

Ngay tại lúc nàng thờ phào một hơi, Trữ Khác đưa tay nâng cằm của nàng, giọng nói không giống bình thường, “Nào, nói cho ta biết, nàng nhớ ta bao nhiêu.”

...

Đúng là một ngày kỳ lạ...

Khi không Thừa tướng tự thân xuất mã liền tìm được thiếu nữ mất tích.

Đường đường là vua một nước lại bị giấu dưới gầm giường nhìn phu thê người ta tiểu biệt thăng tân hôn.

Ngân Khải xanh mặt, không nhúc nhích nằm nghiêng dưới giường... Mặc dù vết thương bị động đã bắt đầu chảy máu, nhưng bất luận chuyện gì cũng không phát ra tiếng động. Giọng người kia, hẳn nghe làm sao mà không biết là ai. Thế nhưng lúc này không phải lúc để đi ra, Tổng Trường Tuyết vụng về đem hân giấu đi đúng là một quyết định đúng đắn.

Sau khi hắn “băng hà”, Hoàng hậu một tay nắm quyền triều chính, phong Thừa tướng Trữ Khác đứng đầu quan hầu, chuyện mưu quyền soái vị dù không do hắn làm chủ cũng tuyệt đối không thoát khỏi liên quan.

Nhưng Ngân Khải thật sự rất tò mò hai người kia sao lại quen nhau, có quan hệ gì. Hắn duy trì tư thế ban đầu, yên lặng lắng nghe, không phát ra tiếng động.

Cầm bị người giữ lại, Tổng Trường Tuyết ra sức cúi thấp đầu xuống nhưng không được, đành cự cảm đáp: “Lúc nào cũng nhớ... Còn có thể nhớ thế nào nữa?”

“Đừng nhớ, ngồi nhớ hay là ngủ nhớ?”

Tổng Trường Tuyết thoáng ngại đỏ cả mặt, “Không gặp mấy ngày, sao chàng lại thành người thích trêu chọc vậy.”

Trữ Khác nhin không được cười to, hắn vốn dựa vào cửa bỗng đứng dậy kéo tay nàng, “Không trêu nàng nữa, đi thôi.”

Tổng Trường Tuyết nghi hoặc: “Đi đâu?”

Trữ Khác cúi đầu ngắm nàng, khoe miệng mang theo nét cười mơ hồ, không cho nàng phản đối: “Nàng là vợ của ta, đương nhiên phải theo ta về nhà.”

Nàng lùi lại phía sau, không được tự nhiên: “Không phải chàng đã có phu nhân rồi sao, thiếp không muốn về với chàng đâu.”

Trữ Khác nghiêm túc: “Trừ nàng ra, ta đâu có phu nhân nào khác?”

Nghe được lời này, lồng ngực nàng lại lên hồi hộp nhưng không biểu hiện ra bên ngoài, giờ phút này nàng thậm chí đã quên cả người dưới gầm giường, chỉ hỏi: “Chàng nói vậy là có ý gì, chàng làm thế nào khiến Lương đại tiểu thư từ bỏ? Không phải nàng ấy đã...”

Vừa nghe đến cái tên này, giọng Trữ Khác dường như có phần không kiên nhẫn: “Có thể miễn bàn người này được không?”

Giống như đã phạm vào điều gì đó, Trữ Khác bắt đầu giận dữ, lần đầu hắn dùng kiểu giọng hằn hộc không thành thép mỏng: “Nàng ngốc sao? Bọn họ kêu nàng đi là nàng đi? Nàng đã hỏi qua ý của ta chưa?”

“Thiếp, thiếp vẫn luôn rất ngốc mà... Đầu phải chàng không biết.” Tổng Trường Tuyết thấy hấn giận liền dè dặt cúi đầu, nháy mắt lại nói nhỏ: “Dù thiếp có ngốc, nhưng cũng biết tốt xấu, huyết thống mãi mãi là một trở ngại không thể vượt qua. Có những lúc thiếp cũng hận mình tại sao không có một gia thế tốt, có thể xứng với thân phận của chàng.”

Trữ Khác yên lặng nghe nàng nói hết, lúc sau, hấn nhìn vào mắt nàng.

“Người ta thích là nàng mà.”

...

Đây là lần đầu tiên hấn nói cho nàng nghe tâm ý của mình, chân thành, không pha chút tạp niệm.

“Người ta thích là nàng, không phải thân phận của nàng, càng không phải gia thế của nàng.”

Tổng Trường Tuyết thoáng sững sờ, có chút khó mà tin được đưa mắt nhìn lên, lại nhìn sâu vào đôi mắt hấn. Đôi đồng tử của Trữ Khác trong veo như ánh trăng, vừa nghiêm túc lại thẳng thắn.

Tổng Trường Tuyết thử nghĩ. Đã vậy, về với chàng thôi?

Trữ Khác vẫn nhìn nàng, nhìn nàng rất lâu, sau đó cúi người xuống, ở một độ cao thích hợp, hình như muốn hôn nàng.

Tổng Trường Tuyết sợ hãi, đỏ mặt lui về sau. Ngoài mặt không biểu hiện ra nhưng trong lòng đang gào thét, chúng ta về nhà mà hôn được không! Chàng muốn yêu muốn hôn thế nào làm thế đó! Tha hồ mà hôn! Đừng có ở chỗ này biết không? Có người dưới giường sẽ nhìn thấy đó!

Cảm nhận được nàng chống cự, Trữ Khác có chút nghi hoặc, cũng không tiếp tục làm nữa.

Bầu không khí yên ắng đến nổi tiếng gió gào thét bên ngoài cũng có thể nghe thấy, tiếng hô hấp của hai người đều đặn, yên lặng không thôi.

Trữ Khác vừa muốn đi ra, thì chợt nghe thấy có tiếng bẻ ngón tay người dưới gầm giường.

Lại quay về yên lặng.

...

Ngoài lề 2:

[Trữ Khác phiên bản sói già]

“Bé thỏ con ngoan ngoãn, mau mở cửa ra nào... Mẹ đây ~~~ Mẹ đây ~~~ Mẹ muốn đi vào.”

(!) Đây là lời bài đồng dao của thiếu nhi Trung Quốc.

[Trữ Khác phiên bản dì Tuyết]

Tổng Trường Tuyết! Tổng Trường Tuyết! Đừng có trốn bên trong không chịu ra!

Nàng có bản lĩnh giấu đàn ông thì phải có bản lĩnh ra mở cửa! Đừng có trốn bên trong không chịu ra! Ta biết nàng có ở nhà! Hừ!

Nàng có bản lĩnh trốn đi chơi thì phải có bản lĩnh ra mở cửa! Đừng có trốn bên trong không chịu ra! Ta biết nàng nhìn trộm! Hừ!

Mở cửa ra mở cửa ra! Mở cửa ra mở cửa ra mở cửa ra!

(!) Dì Tuyết ở đây chính là Vương Tuyết Cẩm, vợ thứ 9 của Lục Chấn Hoa trong phim Tân Dòng Sông Ly Biệt. Tuyết Cẩm là một người phụ nữ xinh đẹp, thẳng tính, có phần điều ngoa nhưng dám làm dám chịu. Là một vị nữ trung hào kiệt. (Wiki + Baidu)

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Từ biệt

Trữ Khác nghiêng người, tầm mắt hơi dừng lại một nơi.

Tiếng vừa rồi là gì? Tống Trường Tuyết luống cuống, đôi mắt không tự chủ được liếc về phía dưới chiếc giường nhưng rất nhanh thu hồi lại, lo lắng nhìn chăm chăm vào mắt Trữ Khác, nàng sợ chàng phát hiện ra gì đó.

Nhưng mà Trữ Khác chỉ lẳng lặng nhìn, không có bước đến, không biết hắn đang nghĩ gì.

Tống Trường Tuyết thấy dáng vẻ này của chàng càng thêm hoảng, mở miệng tự hô: “Dưới giường có chuột đấy! Tướng gia chàng mau đi ra đi! Ta che cho chàng lui lại!” Vừa nói vừa đẩy ra bên ngoài, nàng cũng không biết hôm nay sao lại khỏe đến vậy, một tay đẩy người một tay đóng cửa.

Ngan Khải đáng thương ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, thẳng cấp thành công từ ‘áo lót bên trong’ lên ‘con chuột’... Hắn ngưng trệ bên ván giường.

Trữ Khác bị nàng lôi ra ngoài, càng nhận định có điều kỳ lạ nhưng không trực tiếp vạch trần nàng.

Vừa muốn nói bỗng nhiên thấy tiểu nha đầu chột dạ trước mặt lão đảo lùi hai bước, đột nhiên đau đón ôm lấy bụng.

“Sao vậy?” Trữ Khác đỡ lấy nàng, lời nói yêu thương như khi nãy.

Tống Trường Tuyết xấu hổ cúi đầu: “Thiếp đến ngày không thoải mái...”

Nhất thời Trữ Khác hiện lên biểu tình thất vọng, thờ dài một hơi: “Là ta vô dụng.”

“À?” Tống Trường Tuyết sợ hãi, “Sao Tướng gia lại nói ra lời này!”

“Không thể khiến nàng mang thai.”

“...” Tay lau mồ hôi của nàng khựng lại giữa không trung, lại không biết làm gì cho phải. Cái bụng nhỏ lại đau, nàng không thể làm gì khác ngoài ngồi xồm xuống.

Ngay tại lúc nàng vẫn chưa ngồi xuống hoàn toàn, thì đột nhiên bị người trước mặt ôm ngang lên, một tay ở lưng, một tay vòng lên cổ nàng. Trữ Khác không hỏi qua ý kiến đã ôm nàng hướng về phía cửa.

“Á!” Tống Trường Tuyết hoảng hồn, nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc mà kêu lên, “Thả thiếp xuống, tay áo chàng dơ mắt thì làm sao!”

Thô bạo thế này nàng biết phải làm sao! Nàng còn phải đi đổi miếng băng mà! Nàng còn phải lấy thuốc giải của Cà Rốt đại ca nữa!!

Trữ Khác bước luôn chân về phía trước, hắn mang dáng vẻ về dạy dỗ lại nàng, “Không sao... Bắn cũng bắn rồi.”

“Chàng không sao nhưng ta có sao nhé!” Tống Trường Tuyết khóc không ra nước mắt, “Chàng ở ngoài đợi một lát được không, chỉ một lát thôi, thiếp đi pha chén nước đường... Rồi lập tức theo chàng về.”

“Về phủ uống không được à...”

Tống Trường Tuyết kiên định: “Không được! Nhất định bây giờ phải uống! Khó chịu lắm!”

“Thật không?”

“Thật mà thật mà!” Gật đầu như gõ mõ.

“Vậy nàng đi đi,” Trữ Khác hạ nàng xuống, quét mắt nhìn nàng một cái rồi ra ngoài, bóng lưng vẫn thanh dật lạnh nhạt như thường ngày, không nhìn ra có điểm nào mất hứng.

Vài chiếc lá khô từ trên cây rơi xuống, sân trong quét thể nào cũng không hết lá, một đồng lá khô lớn nhìn thật thê lương.

Mắt thấy dáng Tống Trường Tuyết biến mất sau cửa, Trữ Khác xoay người phân phó người bên cạnh: “Ta đi thi cho người bao vây sân lại... Một con chuột cũng không thể thả ra ngoài.”

Tống Trường Tuyết tự lừa mình đóng cửa lần thứ hai, khóa chắc chắn, như là sợ có người biết nàng làm chuyện xấu... Nhịn đau bụng bước vội vào phòng.

Pha nước đường cái gì! Lấy thuốc giải mới là thật! So với tính mạng của mình, nhịn đau một lúc có là gì...

Vừa vào cửa đã thấy người nào đó ngồi trên giường.

Tống Trường Tuyết quả thật không thể tưởng tượng hắn làm thế nào tự mình ngồi lên giường, đành ngượng ngùng đi tới, mắt lại thấy máu trên ngực hắn, tâm tình muốn trêu chọc liền bay mất, chỉ đề thấp giọng nói kinh hoàng: “Sao vết thương lại bị rách rồi!”

Ngan Khải không trách nàng: “Không có việc gì, chỉ không cẩn thận dụng.”

Nàng lấy thuốc trị thương trên bàn, vội vàng tiến lên chuẩn bị xử lý cho hấn thì tay bị giữ lại, nàng nhìn hấn khó hiểu.

“Vết thương của ta, càng trị càng không đỡ hơn.” Ngạn Khai chỉ nói một câu cũng không có ý gì, hấn buông tay nàng, nếu nhìn lại sẽ thấy trong mắt hấn sinh ra một tầng nhẵn nhụi khó hiểu.

Tổng Trường Tuyết cầm thuốc trị thương, tay chân luống cuống đứng một chỗ. Không rõ hấn làm sao, chỉ sợ hãi: “Có phải ngươi đang giận không... Ta, ta không có ý muốn đem ngươi giấu đi, ta chỉ sợ chàng ấy hiểu lầm.”

Hấn bình tĩnh hỏi: “Ngươi muốn đi cùng hấn sao?”

Nàng áp úng nửa ngày không nói nên lời, Trữ Khác đang chờ ở bên ngoài, nàng không thể chậm hơn. Không thể làm gì khác nàng đành giải thích rõ ràng: “Thực sự ta không có nơi để đi, nhưng cũng không thể ở đây cả đời, ngươi cũng sẽ phải đi...”

Ngạn Khai im lặng, nàng vẫn tiếp tục liên miên: “Về phần thương thế của ngươi, phủ Thái úy không phải đã nói cho cho người tới giúp đỡ ngươi sao? Kỳ thực ngươi không nói cho ta, nhưng ta biết thân phận ngươi chắc chắn không thấp... Ta là một người không quan trọng, đi cũng không có chuyện gì lớn...”

Rõ ràng là bị ép ở lại đây, nhưng hết lần này đến lần khác cảm thấy áy náy, cúi đầu như làm sai chuyện, khiến Ngạn Khai cũng không biết nói gì cho phải. Hấn cứ nhìn nàng như vậy, nhìn đôi đồng tử của nàng ngập tràn chân thành, đột nhiên hấn cảm thấy làm người nên đơn giản một chút mới tốt. Chuyện gì cũng không biết, chưa chắc không phải chuyện tốt.

Thấy hấn không có phản ứng lớn, Tổng Trường Tuyết day dứt nhìn qua vết thương của hấn, cắn cắn môi dưới, chật vật: “Nếu như ngươi không ngại... Ta có thể nói hết với Tướng gia, bảo chàng tìm người chữa bệnh cho ngươi nhé. Chàng ấy rất tốt, chắc chắn sẽ không làm khó ngươi.”

Ngạn Khai đột nhiên bật cười, hóa ra có một số chuyện nhất định là trời xui đất khiến, nhìn nàng thấp thòm, hấn lên tiếng: “Có thể hấn không phải người tốt như vậy.”

Tổng Trường Tuyết sững sờ, “Ngươi biết chàng?”

Ngạn Khai: “Nếu như ta nói cho nàng biết, thương kiếm này của ta có một phần công lao của hấn, ngươi vẫn thực hiện lời hứa đi với hấn sao?”

Nàng khẽ lui về sau hai bước, gương mặt trắng bệch cách xa hấn, không tin: “Sao có thể được! Thiên hạ này có rất nhiều người có giọng nói giống nhau, nhất định là ngươi đoán sai rồi! Có lẽ, có lẽ là ngươi làm chuyện xấu chọc giận chàng!”

Ngạn Khai cũng lười giải thích với nàng: “Người chết trong tay hấn, chỉ sợ không nhỏ.”

Nghe xong, nhất thời giận không có chỗ phát tiết, nàng buồn bực: “Ngươi vô duyên vô cớ bôi nhọ chàng như vậy, ngươi mới không phải người tốt!”

Lại thêm một câu: “Chàng không phải người tốt thì ta vẫn thích chàng!”

Lời kia thốt ra không biết là đang nói với hấn hay nói với chính mình. Thanh âm kia vừa rơi xuống nàng liền thấy mình hoảng loạn, nàng thấy mình quá khích, không biết nên làm gì.

Ngạn Khai thấy nàng lo lắng vì thanh danh của hấn ta, trong lòng không khỏi nổi lên men tức, “Những lời này ngươi giữ lại mà nói với hấn đi.”

“Ngươi đi đi.”

Đôi mắt nàng nhanh chóng đỏ lên, nàng cũng không muốn như vậy nhưng không tự khống chế được mình.

Chỉ đơn giản nổi giận: “Chắc chắn ta sẽ đi! Ngươi là người vừa ích kỷ vừa xấu bụng! Luôn bắt nạt người khác, đối ta không có tí điểm nào tốt! Ta... Ta trở lại những ngày tháng tươi đẹp với Tướng gia, còn lâu mới hiếm chuyện của ngươi!”

Gương mặt nàng đỏ bừng, tức giận quay đầu bước đi, đi tới cửa thì quay lại: “Còn nữa! Cho ta thuốc giải!”

Ngạn Khai nhìn một loạt động tác trước sau của nàng, không biết là nên khóc hay nên cười.

Hấn nói: “Không có thuốc giải.”

Nàng tròn mắt, nhất thời quên cả nói.

Ngạn Khai nửa thật nửa đùa nói cho nàng biết sự thật này, “Ta không có hạ độc ngươi.”

Nghe được lời này, đầu nàng phát mộng, cả người giận không nói thành lời. Không ngờ ngay từ đầu mình bị gạt như vậy? Hấn lấy tính mạng nàng ra đe dọa, nhưng hóa ra chỉ là gạt người? Nàng lo lắng chăm sóc hấn nhiều ngày như vậy để rồi được biết chân tướng, trong lòng nhất thời vô cùng khó chịu.

Ngạn Khai không có ý định xoa dịu nàng, chỉ lẳng lặng ngồi đó, không nói một lời.

“Được, nếu người đã nói như vậy, ta đây lại càng không cần thiết phải ở lại, ta chăm sóc người nhiều ngày như vậy, cũng đã hết lòng quan tâm giúp đỡ người đúng không?” Nàng lui một bước, cắn môi dưới do dự một lúc, “Ta có thể hỏi tên của người không?”

Nàng bổ sung thêm: “Tên thật của người.”

Hắn vẫn im lặng nhìn nàng, không do dự phun ra hai chữ: “Ngạn Khai.”

Nước nàng họ Ngạn, điều này nàng biết.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nàng vẫn không tự chủ run rẩy, giả bộ bình tĩnh: “Người không muốn hỏi tên của ta sao?”

“Không cần nữa rồi.” Ngạn Khai không cùng nàng nói cười như ngày xưa nữa, chỉ lời ít ý nhiều mà đáp. Hắn quay đầu đi, cảm chân bị thương chậm chậm đặt lên giường, nhìn nàng một cái nhưng trong lòng nguội lạnh.

...

Bởi vì trong lòng ta nàng mãi mãi là Bao cô nương nhỏ bé, không có tên nào khác.

“Luru Thái y và người phủ Thái úy hôm nay sẽ đến ở, ta sẽ khóa cửa kỹ, người tự tìm cách mà ra mở. Nếu đói bụng, trên đầu giường còn có ít quả hạch đào (quả óc chó). Nếu vết thương nhức, tự mình bôi thuốc, không phải tay người vẫn lành lặn đấy thôi. Còn nữa, y phục thay mấy ngày trước ta đã giặt cho người rồi, nhưng mà chúng đều là vải thô, chắc người sẽ không mặc đâu nhỉ... Đợi vết thương người lành thì hãy đuổi người xấu ra ngoài, tái giá đi, lấy một thê tử hiền huệ, sống thật hạnh phúc với nàng...”

Tổng Trường Tuyệt cứ thao thao nói, cũng chẳng biết hắn có vào đầu hay không. Dù cho lòng nàng vô cùng khó chịu nhưng không dám nhìn mặt hắn, xoay người rồi đi, ngay cả lần cuối cũng không dám nhìn.

Nghe tiếng bước chân nhỏ dần, lúc này Ngạn Khai mới ngoảnh đầu nhìn sang, lại chỉ thấy một góc váy biến mất ở cánh cửa, không nói lời tạm biệt, cũng không ngoái đầu nhìn lại đầy ảm áp.

Trên đời này, còn ai nguyện ý lưu lại vô điều kiện vì người.

Từ nay, chắc sẽ chẳng có người nào hết.

...

Tổng Trường Tuyệt gần đi lão đảo đi ra, quay đầu nhìn ngẩn ngẩn cửa phòng một lúc.

Trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh hai người cùng ăn cơm, hắn lúc nào cũng chăm chọc nhưng đều vì tốt cho mình, không có một chút ác ý, có đôi khi nghe là thế nhưng trong lòng vẫn thấy ngọt.

Mấy ngày qua hết nấu cơm lại giặt y phục cho hắn, dù khổ dù mệt nhưng nàng không thấy không bình thường, những việc này trước nay nàng đều chưa từng nghĩ tới. Tuy địa vị trong phủ của nàng không cao, nhưng nàng cũng chưa bao giờ phải làm những chuyện này, chứ đừng nói là làm thay một người xa lạ. Giờ nghĩ lại liền cảm thấy có chút khó tin, giống như... Giống như mình là thê tử của hắn, nấu cơm giặt giũ cho hắn là chuyện đương nhiên...

Lại nhớ đến đêm đó hắn làm ấm bụng giúp nàng... Suốt đêm chỉ duy trì duy nhất một tư thế, nằm cách xa nàng, đến hôm sau tỉnh lại cánh tay cũng tê rần. Lời hắn nói như người cao cao tại thượng, lại nguyện ý hao sức làm mấy cái chuyện không được lợi lộc gì vì nàng.

Cũng chỉ có mấy ngày, lại như đã rất nhiều năm.

Nàng hoài nghi tự hỏi không biết có phải thật hay không. Hắn đột nhiên trở nên lạnh nhạt như vậy, xa cách như vậy, chắc chắn là có nguyên nhân... Nghĩ một lát, nàng dần thấy không rõ cả tìm mình nữa rồi.

Tổng Trường Tuyệt ngẩn ngơ bước ra cửa lớn, cổ kiệu Tướng phủ đẹp đẽ nằm ả mình ở phía bên phải, tựa như đang hoan nghênh nữ chủ nhân trở về.

Trừ Khác đứng thẳng như con gió mạnh, trầm mặc nhìn nàng đi tới.

Lát sau, những ngón tay nhẹ nhàng chạm lên mặt nàng.

“Trường Tuyệt.”

“Sao nàng lại khóc.”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Hồ Hán Tam ta đã trở lại

(*) Hồ Hán Tam là một nhân vật phản diện trong bộ phim Ngôi Sao Đỏ Lấp Lánh. Trong phim, hắn là một địa chủ ác bá cường hào bị nông dân trong làng đuổi đi. Khi trở về trả thù, hắn có một câu nói kinh điển: “Hồ Hán Tam ta đã trở lại...” (Wiki + Baidu)

Tổng Trường Tuyết cuống quýt lùi mấy bước về phía sau, đưa tay dụi mắt một cái, giải thích: “Thiếp đâu có khóc... Thiếp chỉ là đau bụng quá nên khó chịu thôi...”

Bụng của nàng vốn rất đau, lời nói dối cũng thật quá mức khiến Trữ Khác không nhìn được ra là giả, cũng không hỏi thêm nữa. Hắn chỉ vươn tay ôm nàng vào trong kiệu, động tác nhẹ nhàng như sợ nàng bị kinh động.

“Mấy ngày nay chịu khổ rồi, trở về ngủ một giấc sẽ ổn thôi.”

Màn được kéo xuống che đi ánh sáng mặt trời bên ngoài, nhưng cũng có không ít tia sáng xuyên qua tấm màn đỏ chiếu vào. Bên trong kiệu mang quang cảnh ấm áp giống như trời thu nắng nhẹ gió dịu hiu. Lòng nàng vốn khó chịu lúc này cũng an tĩnh lại.

Trữ Khác ôm nàng vào nhưng vẫn không buông nàng, chỉ đổi một góc độ thích hợp để cho nàng vui trong ngực mình.

Tổng Trường Tuyết ôm lấy cổ hắn, cắn môi dưới, đầu hướng sát vào ngực hắn. Người Trữ Khác vẫn quen thuộc như vậy, mang theo hương gỗ tùng nhàn nhạt, an bình khiến người muốn đắm chìm.

Tiếp đó, vào lúc chàng không để ý, nước mắt nước mắt từ từ rơi xuống người chàng.

“...”

Trữ Khác cúi đầu nhìn y phục mới đổi buổi sáng, nhướn mày muốn nói gì đó.

Tổng Trường Tuyết đôi tay thế chà chà trong ngực hắn, đem một bên mặt cọ sạch sẽ, “Ui giờ cái bụng khó chịu quá à...”

Miệng nàng nói khó chịu, Trữ Khác không thể làm gì hơn ngoài ôm nàng. Đánh cau mày, vừa dỗ vừa vỗ lưng nàng, so với chăm sóc con gái không khác nhau là bao...

Thật ra thì nàng đang suy nghĩ, thiếp đau bụng sao chàng lại vỗ lưng của thiếp?

Trữ Khác nhìn nàng, bỗng nhiên lên tiếng: “Trường Tuyết, có phải nàng có chuyện gạt ta đúng không?”

Nàng cả kinh, nghĩ là hắn phát hiện ra gì đó, vội đáp: “Không có không có mà! Tuyết dối không có!”

“Thật sao?”

Hắn chờ kia kéo dài, nàng chợt dạ hồi hộp, nghĩ một lúc lâu mới nhỏ giọng: “Phải rồi, thiếp vừa lừa chàng. Thật ra, thật ra thiếp không có nhớ chàng chút nào...”

Trữ Khác nghiêng mắt nhìn nàng, “Còn gì nữa không?”

Tổng Trường Tuyết rút một cái về sau, nhẹ nhàng nhìn hắn một cái, lại nhẹ giọng nói: “Thiếp, thiếp lấy bạc của Quốc công phu nhân?”

“...” Trữ Khác quyết định không hỏi nữa.

Cổ kiệu vẫn đi vững vàng, lòng nàng ngũ vị tạp trần, lúc đi không nói cho hắn biết, bây giờ bị người tìm về, nàng cũng không biết đi đường nào. Mà nàng còn nhận tiền hối lộ của Quốc công phu nhân, nghĩ qua không biết phải làm gì, muốn hỏi hắn nhưng không dám mở miệng, chỉ có thể im lặng mặc cho cỗ kiệu hướng về Tướng phủ.

Nhớ lại ngày ấy, nàng ngồi trong kiệu bị người cưỡng ép mang đến phủ Thừa tướng.

Nhưng giờ thì khác, giờ trong kiệu có hai người ngồi. Cùng một chỗ, khác thời gian, khiến nàng bỗng vạn phần xúc động.

Kiệu dừng ở cửa sau Tướng phủ, từ từ hạ xuống.

Trữ Khác: “Còn đau không?”

Nàng không biết tại sao chàng lại hỏi vậy, nghĩ một chút liền gật đầu một cái. Cái bụng quả thật vẫn rất khó chịu...

Có hạ nhân đến vén màn lên, Trữ Khác đứng dậy trực tiếp ôm nàng bế ra ngoài, động tác bình thường như vui vẻ ôm một củ cải trắng.

“Này này này!” Sinh khí nàng hơi dồi dào, vận vẹo có phần hơi quá, tuyệt không giống người đang khó chịu. Đường như cũng ý thức được hành động của mình, nàng ngừng vận, chỉ nhỏ giọng nói, “Người khác thấy sẽ chê cười, như vậy... không hay đâu.”

Trữ Khác nhìn nàng dò xét, “Chỗ nào không hay?”

Thấy Tống Trường Tuyết ngượng ngùng siết, Trữ Khác không thể làm gì hơn là để nàng xuống, sau đó đổi tư thế công nàng lên.

“Như vậy được chưa?”

Còn chưa ổn định nàng đã phát hiện mình ở trên lưng chàng, thật không nghĩ ra hấn mưu tính như vậy, nàng chỉ hừ nhẹ một tiếng.

Trữ Khác công nàng đến chính uyển, Tống Trường Tuyết nằm trên lưng chàng nhắm chán một lúc đột nhiên hát: “Ta đây có một tiểu Tướng gia, trước nay ta chưa từng cười.”

“Rồi một ngày máu huyết sôi trào, ta cười chàng đi ra chợ.”

“...” Trữ Khác ngoảnh đầu nhìn nàng quý dị một cái, không nói.

“Ta cầm roi da nhỏ trong tay, lòng ta vô cùng đắc ý.”

“Không biết làm sao lại ồn ào, ta đây té nhào xuống luôn.”

Trữ Khác dứt khoát dừng lại, nghiêng đầu nhìn nàng, thâm trầm: “Nàng nghĩ đang cười ta?”

Tống Trường Tuyết nghe xong, sợ đến suýt thì thả tay, “Không dám không dám...”

Hắn lại hỏi một câu: “Cứ coi như đang cười ta, cái roi da nhỏ vừa rồi là thế nào?”

Tống Trường Tuyết lệ rơi đầy mặt, quyết định tựa đầu lên lưng chàng không dám nói tiếp nữa.

Gió Bắc vù vù thổi tới, lạnh đến nỗi hai tay cũng run run, Tống Trường Tuyết nằm úp trên tấm lưng ấm áp của chàng, lòng thật ấm áp. Trong viện vẫn an tĩnh như thường, bên bờ ao nhỏ điểm vài cành mai, trên trời không một áng mây, mặc dù cũng sắp hoàng hôn nhưng trời vẫn sáng rõ.

Lương Chiêu Đường từ xa đi tới thấy một màn như vậy, mặt nhất thời tái nhợt. Nha hoàn sau lưng sợ đến không dám nói, cũng không dám thở mạnh.

Nàng muốn đi tới nhưng lại đứng yên tại chỗ.

Hai người vừa vận đều nhìn thấy nàng, Tống Trường Tuyết cả kinh, thiếu chút nữa thì sợ đến ngã từ trên lưng hấn xuống, vội vàng bám chặt cổ hắn, quay đầu giấu sang bên kia.

Trữ Khác trầm mặc một chút, như không nhìn thấy tiếp tục đi về phía trước, thuận miệng nói một câu: “Không cần để ý đến nàng ta.”

Tống Trường Tuyết khựng mặt, chỉ vâng một tiếng rồi không dám nói lời nào.

Lương Chiêu Đường chăm chú nhìn hai người biến mất trong tầm mắt, giống như đem nàng biến thành không khí, cả khuôn mặt đều biến dạng, lập tức nổi sinh hận ý với nha đầu kia. Nàng nhìn lâu như vậy, cứ ngỡ rằng một ngày nào đó hào quang sẽ quay về tìm mình. Thế nhưng đồ giả mạo kia không biết tại sao lại quay về!

Thời khắc này đột nhiên Lương Chiêu Đường hiểu ra, quả ngoài tầm tay, vĩnh viễn không có khả năng khiến hắn chú ý đến mình.

Tống Trường Tuyết, người là cái thá gì? Không phải người vốn nên ở trong đại lao cả đời sao, Lương Chiêu Đường ta hảo tâm cứu người, hóa ra lại tự chôn cho mình mình một tai họa ngầm lớn đến vậy, quả thật quá là buồn cười!

Lương Chiêu Đường càng nghĩ càng hận, vừa bấm ngón tay vừa hung hăng ngắt một đóa hoa mai.

“Tiểu thư... Hôm nay lão gia cho người nói với người chuyện...” Nha hoàn bên cạnh thận trọng hỏi, lời chưa nói hết đã bị nàng cắt đứt,

“Ta không về!” Lương Chiêu Đường quay đầu hung hăng trừng mắt liếc nàng, “Người quay về nói cho cha ta biết, thành hay bại do lần hành động duy nhất này, chỉ cần chuyện tối nay thành công, ta có bản lĩnh giúp ông lật lại bản án, lý lẽ là cái thá gì! Cũng không phải chỉ là một câu nói của Thừa tướng đại nhân?”

“Nhưng mà, tiểu thư khổ tâm như vậy...”

“Không được gọi ta là tiểu thư!” Lương Chiêu Đường nắm tay, quay sang nhìn nàng, nói từng chữ, “Từ nay về sau, chỉ được gọi ta là phu nhân!”

“Vâng... Phu nhân.” Nha hoàn không thể tin nổi có chút run rẩy. Tiểu thư vốn nhã nhặn trầm tĩnh, là tiểu thư Lương gia dám yêu dám hận, từ bao giờ trở nên dọa người như vậy chứ...

Đây là gian phòng trước kia nàng ở, bày trí ban đầu không một chút thay đổi. Đồ đạc không nhiên cũng không không ít, trước kia tâm huyết dâng trào muốn biết chữ, chỗ sách đó cũng được xếp chỉnh tề, ngay cả thứ tự cũng không có sai. Rất khó nhìn ra trước kia từng bị Lương Chiêu Đường hung hăng giằng co một phen.

Vừa lúc bụng nàng đau, Trữ Khác cũng không nói chuyện nhiều với nàng, chỉ để nàng ngủ một giấc thật ngon, chuyện gì đều để ngày mai hằng nói.

Trữ Khác đứng bên giường, đưa tay đắp lại chăn cho nàng, rồi lại sai người mang đến một bình nước nóng, nhét vào trong chăn của nàng.

Vật kia cực ấm áp, Tổng Trường Tuyết nhắm mắt lại như con bạch tuộc thoải mái ôm vật kia, duỗi lưng một cái. Nói thật, chăn ở Tướng phủ so với ở chỗ kia thoải mái hơn, tơ mịn nhất, vừa sạch vừa mềm mại, khiến cho không nhịn được muốn nằm lì trong chăn không dậy. So sánh với chăn ở trong phòng của Ngụy bá bá, rõ ràng là một trời một vực.

Trước kia búi tóc gổ lên chăn bông vá, cái cổ luôn bị đau. Một thời gian không có ánh nắng, còn phải dùng chăn ấm. Mỗi buổi tối, chỉ cần nghĩ đến đời người sắp trôi qua, nhìn không được cả người lại rét run. Huống hồ mấy ngày rồi còn nằm trên mặt đất, thể chất cũng rét lạnh theo.

Nghĩ đến đây, Tổng trường Tuyết không khỏi lại nhớ đến Ngạn Khải, không biết phủ Thái úy có cho người đi tìm hắn không. Cũng không biết không có mình bên cạnh... Giờ hắn thế nào.

Vừa nghĩ vừa tức giận lắc đầu, đưa tay véo mạnh mặt mình, người là đồ ngu ngốc! Người ta bắt nạt người, lừa gạt người làm cu li lâu như vậy, người lại còn lo lắng làm cái gì?!

Trữ Khác nhìn nàng đưa một mình đến dễ sợ trên giường cũng không thể ngừng lo lắng, “Vừa phân phó hạ nhân đi đun nước, nàng ngủ đủ rồi thì nhớ phải đi tắm rửa sạch sẽ. Ta có vài chuyện cần xuất môn, nhớ kỹ nếu có ai tới quấy rối nàng đều không cần để ý đến.”

Tổng Trường Tuyết bừng tỉnh từ cơn mơ của mình, gạt đầu lia lịa, “Thiếp biết rồi... Chàng cứ đi đi.”

Trữ Khác mới quay người đi đã bị nàng kéo góc áo, hắn nghi hoặc ngoảnh đầu lại, đón lấy vẻ mặt hồng hồng của nàng.

“Tướng gia.”

“Nói.”

Nàng đối với một chữ trả lời này rất không vừa ý.

“Nàng nói.” Hắn nhìn ra nàng mất hứng, vì vậy bồi thêm một chữ.

“...” Tổng Trường Tuyết ngần ngừ suy nghĩ một hồi, dường như có chút ngưng ngừng, chỉ lặng lẽ vùi đầu vào chăn, cũng không quản hắn có nghe hay không, chỉ buồn bực: “Lần trước thiếp gặp qua một người lớn lên trông rất giống nàng, trốn ở một bên nhìn trộm hắn rất lâu...”

Nàng nói xong, ngực Trữ Khác đột nhiên nhảy lên một cái, cũng không biết tâm tình làm sao.

Tổng Trường Tuyết nhẹ nhàng thò đầu ra, tựa như muốn nhìn phản ứng của chàng.

Trữ Khác đã khôi phục trấn định từ lâu, thân nhiên quét mắt nhìn nàng, đáp.

“Hắn đâu có đẹp hơn ta.”

“...” Tổng Trường Tuyết nhất thời đen mặt, đột nhiên rất muốn xông tới trước mặt chàng thò móng vuốt.

“Trường Tuyết nàng thật ngốc. Chính phẩm thì không nhìn, lại đi nhìn hàng giả ở ngoài, quả đúng là quá lãng phí tài nguyên.” Trữ Khác cúi xuống chỗ cái miệng nhỏ, khàn giọng uy hiếp, “Sau đó lại chạy loạn?”

Tổng Trường Tuyết liều mạng lắc đầu, “Không chạy loạn!”

“Chạy loạn đến cái dạng đó?”

“Chàng đánh ta đi!” Tổng Trường Tuyết thê thảm nhắm mắt lại, chờ cái tát giáng xuống.

Nhưng lại chờ được một người sạch sẽ, nhẹ nhàng chạm vào trán nàng, mềm mềm ẩm ẩm lướt qua.

“Tôi – về – sẽ – đánh – nàng.”

Trữ Khác nói từng chữ, đắp lại chăn, không bao lâu, tiếng bước chân dần dần biến mất sau cửa.

...

Buổi tối? Không lẽ chàng muốn tắm trong máu?

Tổng Trường Tuyết trầm tư.

Ngoài lề 3: Màn kịch nhỏ

Hoàng thượng: Nàng và trẫm có chung vòng cổ Đế hậu.

Thừa tướng: Chúng ta thành thân.

Hoàng thượng: Nàng ngày nào cũng nấu cơm cho trẫm.

Thừa tướng: Chúng ta thành thân.

Hoàng thượng: Nàng lau người cho trẫm.

Thừa tướng: Chúng ta thành thân.

Hoàng thượng: Nàng và trẫm sớm tối bên nhau.

Thừa tướng: Chúng ta thành thân.

Hoàng thượng: Nàng và trẫm ngủ chung một chiếc giường.

Thừa tướng: Chúng ta thành thân.

Hoàng thượng: Trẫm từng làm ấm đi cả của nàng.

Thừa tướng: Chúng ta thành thân.

Hoàng thượng: Ngươi có thể ngừng pha trò bằng lời khác không!

Thừa tướng: Chúng ta lẫn lộn trên giường.

Hoàng thượng: ... Chúng ta vẫn nên nói chuyện thành thân đi.

Thừa tướng: Chúng ta thành thân.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Vốn dĩ chỉ là nữ phụ mà thôi

Sắc trời cũng không còn sớm, Tổng Trường Tuyết vui mình trong chăn lẫn qua lẫn lại, nằm lâu rồi nhưng vẫn không ngủ được, cũng không biết là đang lo lắng điều gì.

Lúc sau, Tiểu Đào lặng lẽ bước vào, đôi mắt ngấn lệ nhìn nàng. Tuy rằng bề ngoài tràn ngập ủy khuất nhưng trong lòng lại tràn đầy vui sướng.

Tổng Trường Tuyết vừa thấy nàng, ngay tức tức mừng rỡ. Thiếu chút nữa là nhảy từ trên giường xuống mà xông tới. Kịp nghĩ đến hậu quả, nàng nhin, chỉ ngồi trên giường gọi nàng qua.

Tiểu Đào méo miệng mở lời: "Nước đã nấu xong, nô tỳ đến giúp phu nhân tắm rửa".

Tổng Trường Tuyết cũng méo miệng: "Ngươi chỉ nói với ta chuyện này, lẽ nào ngươi không nhớ ta sao?".

Tiểu Đào ủy khuất, "Người nhần tâm bỏ nô tỳ vào Tướng phủ, nô tỳ còn lâu mới nhớ người".

Tổng Trường Tuyết nhìn bộ dáng của nàng cũng thấy có lỗi, ấp úng: "Không phải trước đây ngươi nói tiền lương ở đây nhiều, ta còn tưởng ngươi rất thích ở chỗ này chứ".

"Nếu người ở đây nô tỳ mới ở đây chứ!". Tiểu Đào lắc đầu một cái, cả giận, "Tiểu thư người không biết đâu, sau khi người đi, chỗ này quả thật là thiên

hạ của Lương tiểu thư! Tuy nói Tướng gia đối nàng ấy khách khí, không mặn không nhạt, nhưng không có ý can nã. Tướng gia thì luôn bận, không biết khi nào mới về, trong phủ từ trên xuống dưới đều nghe nàng. Đúng là trong núi không có hổ, con khi xưng bá vương!”.

Tổng Trường Tuyết không hiểu lắm ho khan một chút, với cái ví dụ này của nàng không dám gạt bừa, dù sao nàng vẫn thấy mình mới là con khi kia?

Nàng vẫn luôn thấy áy náy, nếu không có chuyện trước đó, thì Lương Chiêu Đường mới là nữ chủ nhân danh chính ngôn thuận của Tướng phủ. Huống hồ hồi đó còn là nàng ấy cứu mình, tuy rằng người này luôn mâu thuẫn, nhưng bản chất không xấu, mọi chuyện phát triển đến nước này, nàng cũng không biết nói gì mới phải.

"Vốn dĩ... Nên là của nàng ấy mà”.

Tiểu Đào nghe câu này lập tức phát bực, không nhịn được nữa: "Tiểu thư, sao người có thể nghĩ như vậy chứ. Không lẽ người không biết sao, Hoàng hậu nương nương đã thu lại đạo thánh chỉ kia rồi! Đã sớm không còn liên quan đến Lương tiểu thư nhưng nàng vẫn cứ cố chấp không chịu đi!”. Tiên đế mới ra đi, Tiểu Đào vẫn chưa đổi được cách xưng hô, ánh mắt Tiểu Đào ngập tràn căm hận, bộ ngực phập phồng liên tục.

"Hoàng hậu nương nương?”. Để nhận thấy Tổng Trường Tuyết đang đi lệch trọng điểm.

Tiểu Đào ý thức được mình nói sai, vội nhìn ngang ngó dọc, nhỏ giọng: "Dã tâm của Hoàng hậu nương nương Hoài Tông ai cũng biết hết, Tiên đế ra đi kỳ lạ, hiện tại Hoàng hậu lại khéo léo nắm giữ triều chính, ngay cả danh hiệu Thái hậu cũng bỏ qua, sợ là trong tương lai không xa sẽ xưng đế đó”.

Tổng Trường Tuyết càng thêm hoảng sợ, một thời gian không tiếp xúc với bên ngoài, giờ nghe được vẫn thấy sợ, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ nói: "Những chuyện này sau này bớt nói đi, rước phải chuyện gì đó sẽ không tốt”.

Tiểu Đào gạt đầu lia lịa, bước lên diu nàng đi tắm. Tổng Trường Tuyết tới nguyệt sự, cả người rất lạnh, chỉ mong có thể ngâm mình thỏa thích. Mùa đông trời nhanh tối chứ cũng chưa muộn, chờ nàng tắm xong, mặc y phục đẳng hoàng ra ngoài, trời đã vào đêm từ lâu rồi.

Đêm nay trăng giấu mình sau tầng mây dày, gió đêm lạnh lẽo tạt vào mặt nàng, Tổng Trường Tuyết không tự chủ được rung mình một cái, mơ hồ cảm thấy sẽ có chuyện chẳng lành, nhưng lại không muốn nghĩ nhiều.

Nàng để Tiểu Đào về trước, nhắc chân đi tới chính viện, hiếu kỳ hỏi một tỷ nữ trực đêm.

"Tướng gia đã về chưa?”.

Từ nữ vốn vô cùng cảnh giác, đêm đen như mực không nhìn rõ. Lúc này đột nhiên nghe thấy giọng người, sợ đến vội quát một tiếng: "Ai đó!”.

Tổng Trường Tuyết bị dọa sợ hết hồn, lại không biết trả lời mình là ai.

Người nọ nhìn mặt nàng, nhìn rõ một chút cũng không biết, nhất thời không biết nên nói gì. Nàng vốn là nha hoàn theo Lương Chiêu Đường từ phủ Quốc công đến, không biết Tổng Trường Tuyết cũng không lạ. Thấy nàng ăn mặc cũng không quá phức tạp, cứ nghĩ là một tỷ nữ chạy loạn.

Không đợi người trả lời, tỷ nữ kia đã đánh đòn phủ đầu, dạy dỗ nàng một phen: "Nửa đêm người không ngủ được, chạy đến tìm Tướng gia làm gì?”.

Tổng Trường Tuyết có chút ngạc nhiên, sắc mặt cứng lại, trả lời: "Ta tìm tướng công của ta mà...”.

Tỷ nữ cả kinh, lúc này mới nhớ đến cảnh lúc trưa khi Tướng gia trở về. Khi đó sắc mặt tiểu thư vô cùng dọa người, cả đời này nàng cũng không dám quên. Có lẽ vị trước mắt này chính là người Thừa tướng thừa nhận là phu nhân chính quy...

"Tỷ nữ thất lễ...". Nàng vội vã lui sau hai bước, hoảng hốt hành lễ với nàng.

Tổng Trường Tuyết hít một hơi: "Không sao không sao, tướng gia có ở bên trong không?”.

Nghe được lời này, tỷ nữ biến sắc, ấp úng: "Không có... Tướng gia vẫn chưa về ạ”.

Tổng Trường Tuyết thoáng ngờ vực, tuy chàng bận nhiều chuyện nhưng chưa bao giờ ngủ lại bên ngoài, giờ cũng đã muộn lắm rồi, sao có thể còn chưa về được?

"Thật sao?”.

"Thật ạ thật ạ!”. Tỷ nữ vội vàng gạt đầu, tròn mắt bất định, "Nếu không phu nhân có thể đi hỏi lính gác trực đêm... Thật sự vẫn chưa về”.

"Ừ”. Tổng Trường Tuyết gạt đầu, nhắc chân đi vào, "Vừa hay ta ở đây, đi đâu đó một lát”.

Tỷ nữ kia sợ đến cả người chấn động, vội vàng đưa tay can nàng, cuống quýt: "Không được không được”.

"Tại sao?”. Trong lòng nàng như có ngàn con ngựa đang chạy loạn, ta đi ngắm nhà của tướng công ta, người là một nha hoàn sao lại trăm phương ngàn kế ngăn cản?

Tức thì.

"Trống gia đã đi nghỉ ngơi! Ngàn vạn lần phu nhân không nên đi quấy rối ạ!". Dưới tình thế cấp bách buộc tỷ nữ phải thốt ra. Dứt lời, cả người lập tức đứng hình, hận không thể đưa tay tựa và vào mặt...

Tổng Trường Tuyết lạnh tim, ngạc nhiên nhìn nàng, "Không phải nguoi vừa mới nói... Chàng còn chưa có về sao".

Cô nương kia thật ra cũng là một người nhát gan, mặc dù biết thân thế người trước mắt không tốt, nhưng dù sao cũng treo trên người thân phận nhất phẩm phu nhân vua ban. Giờ mình nói sai, tức khắc chẳng biết nói lại thế nào. Chỉ đứng tại chỗ cúi thấp đầu, lo lắng về tay áo.

Tuy rằng đầu óc Tổng Trường Tuyết không thông minh, nhưng cũng hiểu gần hết, biết nhưng vẫn hỏi: "Trước đây chưa từng thấy nguoi... Nguoi là nha hoàn bên người của Lương tiểu thư sao?".

Tỷ nữ cúi đầu, không dám trả lời.

Tổng Trường Tuyết đã hiểu toàn bộ mọi chuyện, không nói nữa quay người đi. Nàng nghe rõ tỷ nữ phía sau thở phào một hơi.

Tổng Trường Tuyết đưa lưng về phía nàng, không hiểu sao trái tim lạnh lẽo. Hít sâu một hơi rồi hướng về phòng mình, dưới tay áo, bàn tay siết chặt, trong ánh mắt không nhìn ra hi vọng ảm đạm.

Ban đêm có gió, tiếng lá xào xạc.

Bên trong phòng im lặng đến một giọng nói cũng không có, ngoại trừ tiếng ma sát của gấm vóc.

Lương Chiêu Đường nằm ở trên người hắn, hai tay lướt qua, chậm rãi cởi vạt áo hắn. Ánh mắt kia không biết là hận, là lưu luyến... hay là thỏa mãn.

Trữ Khác nhắm mắt, tựa như đã ngủ say, cả người không chút động tĩnh.

Tay Lương Chiêu Đường chạm vào mặt Trữ Khác, vẫn không có bất kỳ phản ứng nào. Đáy lòng nàng không khỏi khẽ nguyên rửa nha đầu không biết nặng nhẹ kia, hạ thuốc quá nặng. Giờ thì như người chết, đầu còn có thể hoạt động kịch liệt nữa!

Nàng không cam lòng đưa tay véo lên người hắn, cúi người khẽ cắn lên lỗ tai hắn một cái. Cảm giác mềm mềm từ tai truyền tới, đầu Trữ Khác hơi khẽ động.

Lúc này Lương Chiêu Đường mới thở phào một hơi, không ngủ như chết là tốt rồi. Nàng cởi áo phía trên, thuận thực đem y phục của mình toàn bộ cởi sạch sẽ, đáng người nàng là lướt đưa đẩy, làn da vô cùng mịn, từ xa nhìn lại, sau một lớp màn mỏng, càng thêm là lướt.

Lương Chiêu Đường hơi tự đắc, tự nhận không có người đàn ông nào cưỡng lại được vóc dáng của nàng, cho dù có là người thanh tâm tiết dục, cũng nhất định đều quỳ dưới gấu váy nàng. Nàng cúi người, tựa đầu lên ngực hắn, hai tay sờ lên người hắn, trực tiếp cởi áo hắn ra. Trong nháy mắt, cơ ngực cường tráng phơi ra trước ánh sáng, nàng có phần lo lắng lại có phần ngây ngất say dựa sát vào.

Lương Chiêu Đường nhìn lên khuôn mặt tuấn mỹ tựa thiên thần của hắn, không nói được tư vị trong lòng lúc này, dứt khoát cúi đầu cúi đến quần của hắn, đưa tay nắm lấy thứ mềm mại không xương kia. Tuy rằng chưa trao thân cho Nghiêm Thuật Chi, nhưng những chuyện thế này ít nhiều cũng từng làm qua, trước mắt cũng rất thành thạo.

Trữ Khác đang ngủ bỗng khẽ nói mơ một tiếng.

Lương Chiêu Đường vô cùng vui mừng, không khỏi tăng nhanh động tác, tuy nàng không đoán không ra tâm tư người này, nhưng nàng biết chỗ khuyết điểm trí mạng của hắn, đó chính là coi trọng trách nhiệm. Chỉ cần ngủ với hắn, cho dù sau đó đã ghét lại càng thêm hận nàng, cũng tuyệt đối không có khả năng đuổi nàng đi, cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn cũng đổi đời sau một đêm. Phù Quốc công ở trong tay hắn, cũng có cơ hội khiến hắn rút lại đơn kiện... Lương Chiêu Đường càng nghĩ càng vui vẻ, thầm nghĩ chỉ cần xong chuyện đêm nay, nàng sẽ đoạt lại mọi thứ mình đã đánh mất, bao gồm cả nam nhân này, bao gồm cả danh dự và địa vị kia. Những thứ này vốn dĩ thuộc về nàng, tất cả mọi thứ, toàn bộ đoạt lại!

Từ trong cổ họng Trữ Khác bật ra một tiếng thở dốc, mắt vẫn nhắm, bỗng nhiên xoay người đặt nàng xuống phía dưới, tựa như là việc làm không có chủ định.

Lương Chiêu Đường bị người hắn đè nặng, tuy là thở không ra hơi nhưng lại rất vui mừng. Vừa vặn đặt lên cơ thể mình, muốn dẫn dắt hắn tiến vào.

Trong bóng đêm yên tĩnh bỗng truyền đến một tiếng gọi khàn khàn.

"Trường Tuyết".

...

Trông mắt vương lệ, Lương Chiêu Đường đột nhiên đưa tay đẩy hắn ra!

Như vừa rơi từ trên mây xuống, nàng nằm nơi đó thờ hồn hèn, một câu cũng không nói được. lát sau, nàng từ từ ngồi dậy, nhìn sang bên Trữ Khác vẫn

đang ngủ say như trước. Hắn bình thần ngủ, lông mi dài trùm lên đôi mắt, dịu dàng khiến người ta mê say. Hắn vừa mới động tỉnh đã không cứng nữa, ngay cả đẩy mạnh như vậy cũng không có cảm giác gì.

Lương Chiếu Đường lôi ra một cái kéo đã chuẩn bị dưới gối từ trước, cắn môi nhìn hắn một chút, hướng ngược hắn đánh dấu vài chỗ.

Sau đó nàng hít một hơi, hướng mắt cá chân của mình hung hăng rạch xuống, rất nhanh liền chảy ra một ít máu tươi. Hình như nàng không thấy đau đưa chân cọ vào chăn, thêm vào vài giọt máu.

Nàng vẫn có khiếu ngao.

Làm xong những chuyện này, Lương Chiếu Đường giấu kỹ kéo. Xoay người nằm cùng hắn, không chút xấu hổ vươn tay ôm chặt thắt lưng của hắn, có vẻ nàng đã dùng hết toàn bộ sức lực của mình.

Gió đêm đập vào cửa sổ, vừa dài vừa lạnh, chẳng biết từ lúc nào đã đem nước mắt chảy ra của nàng khô lại...

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Kết cục của Lương đại tiểu thư

Trời sáng,

Lương Chiếu Đường từ trong mơ tỉnh lại, khóe mắt vẫn còn lờ mờ vết nước mắt. Nhớ lại chuyện tối qua, nàng có chút thấp thỏm lại có chút mong đợi mờ mờ, tim chợt đập mạnh một cái.

Bên người không có ai!

Nàng choáng bật dậy! Lo lắng nhìn quanh bốn phía, Thừa tướng rõ ràng không có ở đây, nơi này đúng là phòng ngủ của hắn, bài biện vẫn giống hôm qua, trên người mình vẫn như hôm qua không mảnh vải, nhưng vẫn cảm thấy có chỗ không đúng lắm.

Lương Chiếu Đường suy đi nghĩ lại cũng không biết là chuyện gì xảy ra, chỉ run run vén chăn lên, thì phát hiện máu dính ra từ mắt cá chân hôm qua đột nhiên không thấy...

Cảnh tượng nàng suy đoán không phải như vậy! Phải là Thừa tướng phát hiện bọn họ nằm chung một chỗ, trên giường còn có máu, sau đó sẽ danh chính ngôn thuận đem nàng cưới về... cưới về!

Nàng khó tin ngồi đờ ra tại chỗ, không hiểu đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, chỉ há miệng gọi nha hoàn của mình: “A Lộc! A Lộc!”

Nhưng không ai đáp lại nàng. Đáy lòng Lương Chiếu Đường càng thêm lạnh, tay run run bắt đầu mặc y phục. Thần tình hoảng hốt đến trung y cũng mặc ngược, ngay lúc nàng còn đang cài dây lưng, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng ầm ĩ. Cối lòng nàng đầy hy vọng, hy vọng tướng gia quay lại, quay lại cho nàng một danh phận đường đường chính chính!

Nhưng nàng lại bị một màn trước mắt hù dọa, mấy tên mặc y phục nha dịch không kiêng nể cứ thế xông vào, nhanh gọn dứt khoát hướng nàng đi tới.

Lương Chiếu Đường cho là mình đang nằm mơ, vội vã rúc vào trong chăn, sợ đến hét lên: “Các người là ai! Sao lại xuất hiện ở nơi này!”

Tên đi đầu mặt không biến sắc: “Tướng gia đặc biệt cho phép ra vào, chúng ta cũng chỉ phụng mệnh hành sự.”

Sắc mặt Lương Chiếu Đường tái nhợt, vừa muốn nói lại bị nha dịch lôi từ trong chăn ra, dù nàng giãy giụa cũng không buông tay. Lúc này nàng đang xoắn tóc, lại chặt vật ngã xuống đất, vẻ mặt đều là không dám tin.

“Các ngươi muốn tạo phản sao! Ta đường đường là tiểu thư phủ Lương Quốc công! Bệ hạ ban cho cáo mệnh nhất phẩm phu nhân! Há lại có cửa cho các ngươi làm càn!”

Nàng còn đang hết cuồng loạn, mấy tên nha dịch mắt điếc tai ngơ kéo nàng đi ra ngoài, cũng không trả lời câu hỏi của nàng. Lúc này Lương Chiếu Đường chỉ mặc một lớp trung y mỏng, không kịp phủ thêm áo choàng, nửa kín nửa hở, càng thêm vạn phần phong tình. Một tên nha dịch nhìn vóc dáng của nàng một chút, sờ sờ cằm. Cấp trên có thể phải bọn họ trông giữ ả này, nói vậy nhất định sẽ không cứu, đến lúc đó chơi một chút cũng không muộn...

Lương Chiếu Đường không biết ý nghĩ xấu xa của bọn họ, chỉ dùng sức vật lộn, giữ chặt cửa sổ chết không chịu ra ngoài, “Các ngươi làm càn như vậy! Cha ta mà biết chắc chắn sẽ lấy mạng của các ngươi! Còn không mau buông!!”

Một nha dịch sau khi nghe xong, liền thở dài một hơi, “Hôm qua Quốc công đại nhân đã bị tước chức, lẽ nào ngài vẫn chưa biết sao? Lấy mạng chúng

ta? Ngài đang cố tự chọc vui đấy à. Chuyện của người chúng ta cũng biết đôi ba phần, Tướng gia không tự mình bắt người, cũng coi như đã cho người mặt mũi rồi...

Vừa dứt lời, Lương Chiêu Đường hoàn toàn tê liệt trên mặt đất, mưu kế tỉ mỉ vào giờ phút này đều hóa thành bọt biển, tước chức... tước chức... Hôm qua phụ thân phái người tìm nàng, nói chuyện gì nàng cũng không nhớ nổi, trong đầu nàng lúc này chỉ còn lại một mảnh vô tri vô giác, chỉ có thể để người tùy ý kéo ra phía ngoài, dọc đường đi nói không ra lời, mắt mờ mịt như người trên mây.

Dinh Đại lý.

Nơi tư pháp tối cao của Hoài Tông, những vụ án kiện được thẩm lý nghiêm chỉnh. Bậc thang dài dẫn đến điện đường – một khung cảnh rộng lớn trang nghiêm, khiến người khác nhìn không được cảm thấy sợ hãi.

Nơi này nàng từng đến rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ nghĩ mình lại là nhân vật chính ở đây. Lương Chiêu Đường nửa tỉnh nửa mê quỳ gối dưới điện, giống như đang nằm mơ, ngay cả dũng khí ngẩng đầu cũng không có.

“Đến rồi?” Bên trên bỗng truyền đến tiếng hỏi thăm không nhiệt độ của Trữ Khắc.

Lương Chiêu Đường bỗng nhiên ngẩng đầu, không dám tin nhìn về người đứng phía trên bên phải. Người đó dường như rất nhàn nhã, hai chân để tùy ý, ánh mắt có phần nhìn mình giễu cợt.

Triều đại Hoài Tông từ trước đến nay vốn coi phía bên phải là bậc cao, ngay đến cả Thiếu khanh (1 chức quan) của dinh Đại Lý ngồi chính giữa cũng phải nể sợ hẳn đến ba phần.

“Lương tiểu thư, ta ở đây cho người một công đạo, không phải chỉ vì công bằng, mà cũng là cho người mặt mũi. Có ý kiến gì không?”

Lương Chiêu Đường cho là mình có rất nhiều lời để nói, hiện giờ lại không nói được gì. Ánh mắt của hắn như vậy đã hiện rõ là nhìn thấu mình, chẳng qua khi không đây cũng chỉ là một trò cười mà thôi, còn có thể có chuyện gì để mà nói.

“Vậy nói ngắn gọn.” Trữ Khắc chỉ thản nhiên quét mắt liếc qua nàng, tựa như lại đưa mắt nhìn về phía Thiếu khanh đang thấp thòm kia, “Cô gái này ở tạm Tướng phủ mười ngày, bụng dạ khó lường, đặc biệt cáo trạng trước dinh Đại Lý ba tội, lừa gạt, ăn cắp, mưu sát.”

Quan Thiếu khanh dinh Đại Lý kia lo lắng nghe thượng cấp trực tiếp dẫn dò từng câu, rất sợ sẽ rơi mất một chưa. Trong lòng hắn buồn bực không ngớt, rõ ràng là chuyện nhà Tướng gia, tại sao lại muốn lạm dụng quyền hành đến dinh Đại Lý giải quyết? Còn muốn đích thân một tiểu quan là hắn giải quyết hộ, cần trọng suy nghĩ một chút cũng nghĩ không ra chút đầu mối nào, đành nói: “Truyền nhân chứng vào.”

Giọng nói phía trên không hề nhỏ, Lương Chiêu Đường cũng nghe được rất rõ ràng, nàng không tin nổi đột nhiên đứng dậy, mở miệng hét to: “Mưu sát?!! Tướng gia! Sao ngài dám ngấm máu phun người!”

Có nha hoàn bung một chén đậu nha thượng hạng bước lên, cẩn thận từng chút một đặt trên mặt bàn Trữ Khắc. Hắn cũng tiện tay tiếp lấy, sắc mặt an nhàn, đem tiếng gào thét của Lương Chiêu Đường làm ngơ.

Thiếu khanh ho khan một cái, cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ cau mày có chút đồng tình nhìn cô gái bên dưới.

Không lâu sau, nha hoàn A Lộc bên người của nàng liền bị người dẫn tới. Đêm qua A Lộc là tỷ nữ ở tiền viện trông chừng, hiện tại thấy tình cảnh như vậy suýt nữa thì hôn mê bất tỉnh, nàng bị bọn nha dịch giữ không thể cử động, chỉ ư ư gọi tiếng tiểu thư.

Lương Chiêu Đường nhìn nàng một chút, không khỏi run lên. Nha hoàn này trung thành và tận tâm, đầu óc cũng nhanh nhạy, cam đoan chưa cho phép sẽ không nói chuyện của nàng ra ngoài. Lòng nàng hoảng sợ, không trụ được phát run nhưng cũng không tiện dạn dò.

Trữ Khắc nhấp một ngụm trà, thờ ơ: “Tỷ nữ A Lộc, thừa dịp người ở phòng bếp nấu cháo tổ yến không để ý đã động tay động chân, qua kiểm tra, có một lượng lớn lỗi công đẳng.”

A Lộc hoảng sợ hỏi một câu, “Lỗi công đẳng là cái gì?”

“Câm miệng!” Lương Chiêu Đường đứng dậy một phát, không cho nàng nói nhiều thêm. Đây rõ ràng là vu cáo, chỉ cần không tha cần chết các nàng, cũng tuyệt đối không có chuyện trúng chiêu!

Tụng sư (thầy cãi) đứng bên hồi lâu không nhìn được đánh chen lời: “Lỗi công đẳng, dùng xong cả người mẩn đỏ, thổi rửa từ bên trong.”

Dứt lời, nhất thời A Lộc sợ đến mặt trắng bệch, không nhìn Lương Chiêu Đường đang cảnh cáo, nhất quyết tiến lên phía trước vài bước hô lớn: “Oan quá Tướng gia!! Rõ ràng tỷ nữ không có hạ cái độc lỗi công đẳng đó, tỷ nữ chỉ hạ một chút thuốc mê mà thôi! Xin Tướng gia minh xét!”

“À...” Trữ Khắc gật đầu, nói một câu như lão già, “Thì ra là thế.”

Quả nhiên, ngay cả thẩm vấn cũng không dùng, chỉ tùy tiện tung ra vài chiêu. Lương Chiêu Đường lập tức ngồi phịch xuống đất, không buồn liếc một cái sang A Lộc.

“Thuốc mê cũng như thuốc độc, không phải đều là một đặc tính sao?” Trữ Khắc nhếch môi, nói tiếp, “Không phải vẫn còn tội sao, tiếp tục đi.”

Tụng sư tiến lên một bước, mở giấy ra đọc: “Qua điều tra, từ khi cô gái này vào ở Tướng phủ, tổng cộng mất một bộ trăn châu Nam Hải Hoàng thái hậu ban cho, một cuộn tơ vàng thêu dệt Phúc Khiển, một chiếc lược mạ vàng trạm trổ hoa...”

Lương Chiêu Đường tái mặt cắt ngang lời của ông: “Cuộn kia nên là đồ của ta!”

Trữ Khắc: “Tốt, thừa nhận thật mau.”

Nàng không phục ngẩng đầu, ánh mắt phừng phừng như lửa: “Cứ cho là thừa nhận đã sao.”

Tụng sư phía dưới tiếp lời: “Tướng gia đã bao giờ chính miệng thừa nhận người là nữ chủ nhân của Tướng phủ chưa? Những đồ đó đã từng được chủ nhân cho phép chưa?”

Lương Chiêu Đường sắc mặt một cái, trắng đen rõ ràng, đôi mắt không tự chủ được run rẩy, lại không lời biện bạch, chỉ siết chặt tay nắm áo, có chút tuyệt vọng.

Trữ Khắc không quan tâm đến phản ứng của nàng ta, chỉ nói: “Vẫn còn.”

Rất nhanh, có một người ôm một đồng vải vào, nhanh nhẹn mở ra trên đất, phía bên phải còn có một chiếc kéo dính máu khô.

Mọi người cùng hít một khí lạnh, rõ ràng là khăn trải giường, nhưng không phải khăn trải giường bình thường. Đưa mắt ra khắp thiên hạ, ngoại trừ Đế hậu, cũng chỉ có vị Tướng gia trẻ tuổi có con đường làm quan rộng mở này, mới được ngự ban gấm trải giường Vân Nam, kỹ thuật chế tác phức tạp, vạn tiền khó mua.

Không phải Hoàng đế, vậy chỉ có thể là Tướng gia thôi...

Nhưng vết máu phía trên kia là có chuyện gì đã xảy ra? Không lẽ là máu xử nữ của cô gái quý dưới đất kia? Mọi người đều trầm mặc, thầm nghĩ Tướng gia thật là không bình thường, chuyện kia mà cũng phơi bày ngoài ánh sáng làm gì... Đứng là.

“Chuyện tiếp đến cũng dễ hiểu, Lương Chiêu Đường sai nha hoàn bên người hạ thuốc mê Tướng gia, hành vi ngông cuồng, đáng tiếc Tướng gia không có làm gì. Bị cáo thẹn quá hóa giận, rút kéo ý đồ hành hung, may mà thương thế không quá nặng.” Tụng sư vô cùng thương tâm, tựa như tận mắt nhìn thấy, chỉ chỉ vết máu trên khăn trải giường, “Vết máu đó của Trữ tướng là bằng chứng mù sá! Lúc Thừa tướng bị thương, hung khí hành hung được cô gái kia giấu trong tay áo, chứng cứ vô cùng xác thực, không có nửa phần giả dối, xin Thiếu khanh đại nhân quyết định công bằng!” Tụng sư nói đồng dục từng câu từng chữ, giống như Trữ Khắc mới là người bị hại đáng thương.

Mọi người cùng bùng tỉnh đại ngộ, nhìn vết máu, thật là có hơi nhiều.

Trữ Khắc cau mày, nhìn về phía Thiếu khanh: “Trước mặt mọi người, có cần ta cho xem vết thương kia không?”

Ai dám để ngài cho xem a!

Thiếu khanh im lặng lau mồ hôi, vừa định nói qua loa vài câu, Lương Chiêu Đường phía dưới lại đột nhiên hét thảm thiết.

“Trữ Khắc!! Người là đồ tiểu nhân bịp bợm! Lấy công mưu tư, tùy ý vu khống hãm hại! Quả thật quá vô sỉ!! Ta thật sự đã nhìn lầm người!” Nàng ngồi phịch dưới đất, giọng nói gào xé tâm can, giống như bị người ta rút hết.

Trữ Khắc tựa như không nghe cô gái dưới đường la hét thảm thương, chỉ thờ ơ, giọng nói khàn thanh, dễ nghe lại dứt khoát, “Lừa gạt, ăn cắp, mưu sát, nhục mạ mệnh quan triều đình, đêm tội mà phạt. Thiếu khanh đại nhân... Đều do người quyết định đi.”

Thiếu khanh không nắm được ý: “Vậy trước cứ giải vào đại lao, sau đó quyết định?”

Trữ Khắc trầm mặc, khẽ gật đầu một cái.

Lương Chiêu Đường gào thét đến tê tâm liệt phế vẫn nỗ lực tìm cho mình một lối thoát, “Lẽ nào các người đã quên rồi sao! Dựa theo nguyên tắc Hoài Tông, ta có thể nghị quý giảm tội!! Các người không có khả năng giam ta!”

“Nghị quý? Vị Lương gia hôm qua đã bị tước chức, xin hỏi người quý ở chỗ nào?” Trữ Khắc mở ra nói lời tàn nhẫn nhưng vẫn nho nhã, mang theo ý cười châm chọc nhìn nàng, nói rõ từng chữ, “Tiểu dân thẳng tiến hãy còn biết đường cảm tạ. Ta vốn cho rằng người xuất thân danh môn vọng tộc, chí ít cũng hiểu được mà khoa trương kiêu ngạo. Thật không ngờ chỉ hèn mọn như loài giun dế, mắc thêm lỗi nữa thì xem ra hôm nay, gọi người một tiếng tiện nhân cũng thật si nhục cái từ này.”

“Lương đại tiểu thư, người có chỗ nào không phục không?”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Có lẽ ngọt ngào đã trở lại?

Trong đại lao vừa tối vừa lạnh, Lương Chiêu Đường hai mắt vô thần ngồi dưới đất, đằng sau là một đồng rom ướm, trong không khí mờ mờ còn phảng phất mùi mốc meo. Nàng mặc trên người bộ trung y mỏng, từ hành lang thổi đến làn gió lạnh, khiến đáy lòng nàng cũng phát lạnh theo.

Đây không phải lần đầu nàng đến nơi này, nàng nhớ khi trước là do đào hôn mà tự nguyện vào. Đường như chuyện mới qua chưa lâu, ký ức vẫn còn rất rõ ràng, mỗi một hình ảnh đều hiện ra trước mắt.

Khi đó nàng đã từng rất vui vẻ, thậm chí còn phóng khoáng, vì yêu mà đào hôn là chuyện mà biết bao thiếu nữ khuê các không dám tưởng tượng. Vì để cho kế hoạch của nàng càng thêm thiên y vô phùng, nàng lừa tiểu cô nương ở cùng phòng giam với mình. Lúc đó Lương Chiêu Đường còn nghĩ, cô nương kia đúng là ngọc hết thuốc chữa, dễ dàng tin người ngoài như vậy.

Kết quả nàng mới phát hiện, hóa ra ngọc nhất mới là mình.

Khóe miệng Lương Chiêu Đường cười tự giễu, không tiếp tục nghĩ về chuyện cũ, chỉ chậm rãi ngẩng đầu lên, người về phía người đối diện đã đứng rất lâu ở cửa.

“Đến xem trò cười của ta? Xem xong rồi, ngươi hài lòng chưa?”

Trữ Khác đứng trước cửa ngục nhìn nàng lúc lâu, sắc mặt như thường, cuối cùng lên tiếng: “Ngươi cũng không cần quá hận ta, một lần giam thôi mà, cũng không phải muốn lấy mạng ngươi.”

“Nói thật, ngươi cũng không có làm chuyện gì táng tận lương tâm, điểm ấy ta cũng biết chừng mực.”

Lương Chiêu Đường mỉm môi, bàn tay nắm chặt hơi buông lỏng: “Vậy ngươi tính giam ta bao lâu?”

“Đến lúc chuyện Quốc công phủ rơi vào lãng quên, ngươi không có năng lực trả đòn mới thôi.” Trữ Khác thản nhiên, “Không làm như vậy, ta khó mà tin được ngày nào đó ngươi sẽ không xuống tay với Trường Tuyết.”

Lương Chiêu Đường run lên một cái, giọng nói run rẩy: “Ngươi nghĩ rằng ta còn có thể tin ngươi sao?”

“Ngươi có tin ta hay không với ta đâu có quan hệ gì?” Trữ Khác đứng im bất động, “Lấy ơn báo oán, lấy gì trả ơn. Ăn miếng trả miếng, đòn lại trả đòn thôi mà.”

Nghe được lời này, Lương Chiêu Đường đứng phắt dậy. Phẫn nộ tích tụ từ sáng tới giờ bùng nổ, cãi lại: “Ta hỏi ngươi, Trữ Khác, ta đã có chỗ nào không phải với ngươi? Đáng để ngươi đổi trắng thay đen, còn gắn thêm cả tội danh như vậy?”

“Lương tiểu thư trí nhớ thật không tệ, nhanh như vậy mà đã quên hết rồi... Không phải ngươi rất thích tính kế với ta sao? Một lần? Hai lần? Hay là ba lần?” Trữ Khác cúi đầu cười bí hiểm, “Ngươi nghĩ ta là cái người Hoài An hầu ngu xuẩn kia à? Tùy ý để các ngươi đùa bỡn trong lòng bàn tay?”

“Ta không có tính kế ngươi!” Nàng vẫn ôm chút hy vọng, không cam lòng cãi lại, “Sở dĩ tối qua ta quyết đánh đến cùng, vứt bỏ tôn nghiêm, trên hết đều là vì muốn ở chung chỗ với ngươi!”

“Liên quan gì đến ta.”

“Ngươi có biết ta khổ sở thế nào không? Ta mới là phu nhân ngươi cưới hỏi hoàng bang, lại phải làm ra chuyện của tiểu tam xấu hổ để lấy lòng ngươi...” Lương Chiêu Đường từ từ nắm chặt tay, ánh mắt dần trở lên ngoan lệ.

“Liên quan gì đến ngươi.”

“Tất cả không phải đều bởi Tổng Trường Tuyết không biết xấu hổ kia sao! Cướp đi tất cả những gì vốn thuộc về ta, đến cùng vẫn không biết thẹn vẫn chiếm lấy tất cả!”

Trữ Khác thản nhiên đáp trả: “Liên quan gì đến Trường Tuyết nhà ta.”

“...” Lương Chiêu Đường nhất thời không biết nói gì nữa, hai tay nắm thêm chặt, đầu lại rũ xuống.

Trữ Khác chống một chân ngồi xuống, nhìn gần vào mắt nàng ta, không thể biết được tâm tình từ đôi mắt kia, “Đời này ta ghét nhất là bị người tính kế.”

“Biết vì sao ta không đuổi ngươi đi không?” Hắn nhẹ nhàng nói, giọng hờ hững.

“Chỉ là ta muốn xem da mặt một người, đến tột cùng là dày đến mức nào.”

Cả người Lương Chiêu Đường lặng người, lập tức rơi xuống vực sâu không đáy.

Trong ánh mắt Trữ Khắc mang theo sự lạnh lẽo thấu xương, một khắc nghênh đón kia, cả người Lương Chiêu đều phát hoảng. Người trước mắt này tuyệt đối không giống Thừa tướng tao nhã lịch sự trong ấn tượng của nàng, dường như tất cả mọi chuyện đều nằm trong bàn tay hắn, vững như đá, không cho phép người khác có một tia phản kháng. Trong lúc mơ hồ, nàng thậm chí còn nghĩ đây mới là diện mạo thật sự của hắn.

Nhưng chỉ chớp mắt một cái, hắn lại khôi phục thần thái xa cách như cũ, từ từ đứng lên. Đứng vững rồi hỏi một câu rất bình thường: “Người lạnh không?”

Giống như đang quan tâm.

Lương Chiêu Đường rút một cái không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn hắn.

Tựa hồ Trữ Khắc cũng không có ý muốn nghe nàng ta trả lời, chỉ nói tiếp: “Lạnh, vậy sau này không cần mặc ít thế này đâu.”

Lương Chiêu Đường cứng người, đây là lời cuối cùng người kia nói với nàng, ý trong lời nói của hắn, lạnh đến thấu xương.

Trữ Khắc xoay người rồi đi, bóng lưng dần khuất sau đoạn rẽ, ban đầu thế nào thì bây giờ vẫn xa cách lạnh nhạt như vậy, cũng nghĩa là từ nay trở đi, sẽ không có bất cứ lý do gì để gặp lại.

Nàng vô thanh vô tức ngồi co quắp dưới đất, ngay cả tiếng hô hấp dường như cũng không có, thời gian cứ trôi mãi, có một lính ngục tuần tra đi qua, gã nhìn mặt nàng một chút, đáng vẻ có phần ngạc nhiên, “Ồ, đây không phải là cái người trước đây, cái người đấy đấy đúng không?”

Lương Chiêu Đường ngẩng đầu nhìn gã, im lặng.

Lính ngục lấy làm lạ hỏi: “Sao ngươi lại vào đây? Chẳng lẽ, chẳng lẽ lại đào hôn à?”

Nhìn cách ăn mặc của nàng không giống với đào hôn cho lắm, hắn cũng lười hỏi thêm, chỉ cợt nhả: “Lần trước ngươi cho ta không ít bạc, hay là ta lại giúp ngươi chuyển lời đến Hoài An hầu? Ngươi cho ta thêm nhiều bạc hơn nhá?”

Hoài An hầu? Nghiêm Thuật Chi?

Chuyển lời cho hắn, chỉ sợ là càng chết nhanh hơn?

Lòng Lương Chiêu Đường tựa như đã chết, mặt cứ đối mặt như vậy không đáp lời, cũng không có bất cứ phản ứng nào khác.

“Không lẽ giờ ngươi bị giam thật à?” Lính ngục suy ngẫm, biết là không được lợi lộc gì lập tức sắc mặt không tốt, “Hừ! Đúng là lãng phí thời gian.” Không do dự chút nào xoay người một cái rồi đi.

Lương Chiêu Đường chậm rãi cúi đầu, hai tay hung hăng nắm chặt ít rom bên cạnh, vô thanh vô tức.

Nàng đã sớm không còn là vị tiểu thư kiều ngạo kia nữa rồi. Gia tộc suy tàn, không nơi nương tựa, ngay cả người thân hiện giờ ra sao cũng không biết. Nói đúng ra, nàng đã tự tay phá hủy gia tộc của mình, cũng không trách được bị người ta coi thường. Tất cả mọi việc, đều tự tạo nghiệp chương mà thôi.

Lương Chiêu Đường thấy hơi lạnh, hai tay ôm chặt chân, nuốt từng giọt nước mắt vào tim.

Khi nàng còn là thiên kim đại tiểu thư cao quý, là thiếu nữ Lương Chiêu Đường được cưng chiều hết mực. Khi ấy nàng muốn gió được gió muốn mưa được mưa, nàng vẫn còn ôm mộng đẹp về một đôi phu thê đơn thuần, sống tôn trọng nhau. Nàng không ngại chống đối thánh chỉ, đơn giản bởi người trong lòng đã đồng ý đề nàng lên làm chính thất.

Chuyện hối hận nhất đời này nàng đã làm, chắc là đào hôn rồi... Nếu khi đó thuận theo ý chỉ, thanh thân xuất giá đến Tướng phủ, chắc chắn đời này nàng sẽ hạnh phúc bên hắn. Thế nhưng thời gian không quay trở lại, nàng đã tự tay hủy đi hạnh phúc của mình, chẳng thể nào làm lại được nữa.

xxxx

Tổng Trường Tuyết nằm lỳ trên giường lăn qua lật lắn, đã giữa trưa rồi, ánh nắng mùa đông hắt lên người thật ấm. Nhưng nàng cứ nghĩ đến chuyện tối qua là lại thất rất phiền toái, rất khó chịu.

Tim không chịu nghe lời muốn nổi tung, phải bình tĩnh, nhưng vẫn rất khó chịu, ngay cả mặt trời lên cao rồi cũng không muốn rời giường.

“Cốc cốc cốc.”

Bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa chậm nhẹ.

Tổng Trường Tuyết ngồi bật dậy, không cho phép ai dám làm ồn chứ, ai lại gõ cửa vào lúc này nhỉ... Tâm tình nàng vốn phiền muộn, giờ này sắc mặt càng không tốt, miệng vừa muốn đuổi người bên ngoài đi thì...

“Trường Tuyết, dậy chưa.” Giọng dễ nghe của Trữ Khắc truyền vào.

“...” Nghe được cái giọng này, Tổng Trường Tuyết tỉnh ngủ ngay tức khắc. Nhớ lại chuyện hôm qua, lòng nàng lập tức dâng lên những đợt sóng phần nộ

vô tận, nàng ngã người xuống giường, gối đầu vào chăn bất tỉnh nhân sự, không để ý tới người ngoài kia!

“Trường Tuyết?” Trữ Khác lại gọi.

Tổng Trường Tuyết trốn trong chăn, đưa tay bịt lỗ tai, sinh hờn dỗi đánh chết cũng không để ý đến hân.

Hừ hừ hừ, sớm ba chiều bốn! Đàn ông chẳng ai là tốt cả!

Trữ Khác thấy gõ cửa mà không có ai để ý, không khỏi sinh lòng nghi hoặc. Hân nghĩ nàng bệnh nên không gõ cửa nữa, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Tổng Trường Tuyết nghe tiếng cửa mở, lập tức phát hoảng. Nàng cho là mình không để ý tới thì chàng sẽ biết điều bỏ đi, không nghĩ tới chàng sẽ trực tiếp đi vào. Trong lúc nhất thời không biết làm gì, bèn nén giận im lặng chui vào trong chăn, dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng tiếng động bên ngoài.

Trữ Khác đi tới bên giường, thấy dáng vẻ nàng không khỏi nhắc: “Không phải từng dặn nàng đừng có ngủ giấu đầu vào chăn sao...”

Vừa nghe, Tổng Trường Tuyết càng kịch liệt co lại, xê dịch hướng ván giường bên trong.

“Mặt trời chiếu đến mộng rồi còn chưa chịu rời giường?” Trữ Khác đưa tay lật chăn của nàng, nghĩ muốn lôi đầu nàng ra, giọng nói vừa nhẹ nhàng lại dịu dàng, “Nếu không rời giường ta sẽ hôn nàng...”

Tổng Trường Tuyết lập tức nhô đầu ra, gạt bàn tay đang vuốt ve của ai kia. Đưa lưng về phía chàng, chu môi tức giận: “Chàng hôn nàng ấy đi! Đi tìm nàng ấy ý!”

Nàng nói xong thì ngồi dậy, hai tay kéo lấy chăn, im lặng tức giận nhìn chàng.

Trữ Khác sừng sốt một lát mới hiểu nàng đang nói gì, nhất thời không biết nói sao cho phải. Cẩn thận suy nghĩ một chút, chuyển người qua ngồi ở mép giường, chọc nàng: “Ta đi hôn người khác, vậy nàng thì sao?”

Tổng Trường Tuyết buột miệng, “Hừ, tự thiếp hôn thiếp! Mới không cần chàng lo!”

Trữ Khác bật cười khanh khách, nàng thấy hân cười cái kiểu này mới nhận ra mình nói sai. Nhưng không muốn tự thừa nhận mình ngốc, chỉ ghéech mũi lên trời, lẩm bẩm: “... Chàng cười thiếp! Nghĩ thiếp đàn thì chó có tới tìm thiếp nữa, Lương Chiếu Đường vừa thông minh lại xinh đẹp như vậy, chàng đi tìm nàng đi nàng ấy đi!” Nói cứ nói, mũi cay cay, lại muốn rơi nước mắt.

Trữ Khác có phần giật mình, nhìn vào mắt nàng, chẳng biết sao nói một câu: “Đều nói cô nương ngốc rất may mắn, nàng thật đúng với những lời này.”

Tổng Trường Tuyết lơ mơ không rõ nguyên do, lệ rơi đến nửa lập tức rút trở lại, không tin “hừ” một tiếng.

“Ta nói nàng may mắn.” Trữ Khác hướng nàng cười nhạt, ấm áp nói, “Từ nay về sau, sẽ không có người tranh phu quân với nàng nữa, ta chỉ có một mình nàng thôi.”

Nghe được, Tổng Trường Tuyết buồn bực ngồi ngốc tại chỗ thật lâu. Đưa tay gỡ đầu một cái: “Lương tiểu thư đâu?”

Trữ Khác đánh lên cái mũi của nàng, nửa đùa nửa thật: “Ta đưa nàng ấy về nhà rồi... Nếu sau này rảnh, ta tìm cho nàng ấy một hôn sự tốt, nàng có chịu không?”

Giờ Tổng Trường Tuyết mới nghe rõ, vốn muốn tra hỏi chuyện tối qua, nhưng lại không tiện ý mở miệng, chỉ đỏ mặt, lẩm bẩm, “... Tại, tại sao vậy?”

Trữ Khác biết nàng luôn đi chậm nửa nhịp, dịu dàng vuốt tóc nàng, tốt tính giải thích: “Bởi nàng ấy thấy nàng rất ngây ngô rất đáng yêu, không muốn tiếp tục bắt nạt nàng nữa, cho nên nàng ấy mới đi đó...”

“...” Tổng Trường Tuyết mặc kệ, “Lừa ai chứ! Chàng cho thiếp là người ngốc sao?”

Không phải người ngốc, vậy nàng là cái người gì? Trữ Khác thần nhiên nhìn nàng, mày kiếm mắt sáng, cười tươi như gió xuân. Không muốn cùng nàng dây dưa cái đề tài này, chỉ nói: “Ngày mai ta sẽ sang nhà nàng đề thân, thăm hỏi nhạc phụ nhạc mẫu một chút. Đem toàn bộ những thiếu sót trước đây bù đắp lại toàn bộ... Được không?”

Tổng Trường Tuyết nghiêm túc suy nghĩ một lát. Lập tức cười tươi như hoa nở, hạnh phúc nhào vào trong lòng chàng.

“Chàng nói đó! Không được gạt thiếp!”

“Không gạt nàng.”

Trữ Khác vững vàng tiếp được cái đầu nhỏ nhào tới, cười hứa hẹn, âm thanh trước sau đậm đặc như trà xanh.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sự Ngây Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Lộ chuyện hồng hạnh vượt tường

Tin Thừa tướng đương triều tự mình đề thân với nhà Nghị Lang lục phẩm như được mọc cánh truyền đi khắp Tổng kinh. Nhà Tổng phủ từ trên xuống dưới đều thấp thỏm lo âu đứng nghênh đón ở cửa, cứ ngỡ như người đến thăm hỏi mới là mình. Hàng xóm láng giềng cũng chen lấn nhau ở góc tường nhìn trộm, hàng loạt những ánh mắt ước ao không dám tin. Tổng Trưởng Tuyết bị dọa sợ, trốn trong kiệu không dám bước ra.

Mang phu nhân về nhà đề thân, sợ là chuyện trước nay chưa từng có ở vương triều Hoài Tông.

Trữ Khác cũng không chịu được lập tức đỡ nàng ra, đưa tay đem Tổng Trưởng Tuyết kéo từ trong kiệu ra, nhẹ giọng bên tai nàng: “Nàng hẳn tâm để ta bị bọn họ vây quanh?”

Tổng Trưởng Tuyết bị chàng nắm tay, đỏ mặt chui từ trong kiệu ra, vừa thấy cảnh tượng bên ngoài lại sợ đến muốn quay vào trong, nhưng bị bàn tay Trữ Khác giữ chặt.

“Về nhà mình, có gì phải ngại.”

Lúc này nàng mới bỏ qua hết những niệm tưởng, căng thẳng trốn phía sau chàng. Mọi người đều dùng ánh mắt hâm mộ hướng nàng. Tổng Trưởng Tuyết thật sự chưa nhìn thấy chuyện này bao giờ, không biết là ai truyền ra, làm nó giống như mình đang tự khoe mẽ, khiến nàng thêm xấu hổ. Nàng đưa mắt, không ngờ nhiên khi thấy Tiểu Đào lợi hại đang đùa cợt, lập tức đã hiểu, Tiểu Đào thích nhất là náo nhiệt, nhất định là nàng truyền tin rồi.

Mặc dù chỉ là một cảnh lướt qua cũng đủ để nàng phải hãnh diện đi vào. Ngược lại, Trữ Khác lại không để mắt đến những người khác, coi như đang về phủ mình, chậm rãi mang nàng bước vào. Bọn hạ nhân liên tục lui sang hai bên nhường đường, nhóm gia quyến cũng đồng thời chấp tay đón hai người họ vào chính sảnh, mỗi người mỗi về, nôm nớp lo sợ.

Từ khi ra đòi Tổng Trưởng Tuyết chưa từng hưởng qua đời ngộ này, trong lúc nhất thời vừa ngỡ ngàng vừa xấu hổ giấu mặt đằng sau Trữ Khác, không dám nhìn người hai bên. Trữ Khác vẫn nắm tay nàng, nhẹ nhàng nheo một cái, ý bảo nàng quang minh chính đại đứng bên cạnh hắn.

Tổng lão gia đi một đường theo hắn, một lời cũng không dám nói. Lúc này đang cung kính an bài ghế trên cho hắn, chỉ sợ có sự chậm trễ, tựa như mới rồi là đối với nhạc phụ của mình. Hôm qua Tiểu Đào hỏi phủ báo tin cho ông, suýt chút nữa thì ông ngã từ trên ghế xuống. Ông vẫn tưởng rằng mình được thăng quan là do bên trên thấy ông lớn tuổi, không ngờ mình lại được ánh sáng của con gái tiện đường soi rọi. Ông thật không nghĩ tới, bình thường cả cái tên của tiểu nha đầu còn chẳng ai biết, ấy vậy cũng có thể có quan hệ với Thừa tướng. Sáng sớm ra Tổng lão gia đã vội vàng thức dậy rửa mặt chải đầu, còn bắt tất cả người trong phủ thức dậy theo chuẩn bị, chỉ để nghênh đón quý nhân đến. Giờ đây tận mắt thấy hai người chung một chỗ, vẫn còn có hơi không tin nổi.

Trái lại Trữ Khác không khách khí ngồi xuống, nhận lấy trà ngon từ hạ nhân nhưng không có uống.

“Nhạc phụ đại nhân cũng ngồi đi.”

Hắn xưng hô rất khách khí, ngôn từ nghe ra cũng không quá cung kính, trái lại có cảm giác ý tứ từ trên cao nhìn xuống. Không biết có phải do ở trên cao quá lâu, hay là vốn không am hiểu khách sáo với người khác. Chuyện trước đây của Tổng Trưởng Tuyết không phải hắn không biết, giờ nhìn người ở Tổng gia cũng không có vẻ mặt tốt.

Tổng lão gia vội ngồi một bên, trong lúc nhất thời lại không biết nói gì mới phải. Gia quyến sau lưng mang tâm ý xấu, liên tục nhìn quanh bên cạnh.

“Năm nay lão gia nhà chúng ta thăng quan lục phẩm, bổng lộc một năm đã vài trăm lượng, không biết bổng lộc của Tướng gia bao nhiêu?”

“Ta nghe nói... Lương bổng một năm của Tướng gia khoảng chừng sáu bảy nghìn lượng? Đây là còn chưa kể ban thưởng bình thường nữa! Ngẫm nhận tiền đen chắc cũng không ít đâu.”

“Xùy xùy xùy, một bậc quan lớn đề chết người...” Thanh âm các nàng thảo luận rất nhỏ, người bên kia đại khái là không nghe thấy.

Ánh mắt Trữ Khác nhìn Tổng Trưởng Tuyết có phần phức tạp, ngoảnh đầu hướng người hầu phân phó một tiếng. Người hầu xoay người ra cửa, hạ lệnh ra bên ngoài, tiếp theo đó một đoàn người mang từng rương từng rương sính lễ hướng vào trong sân. Đám gia quyến Tổng phủ như ngấm trứng gà cứ ngoài ra ngoài nhìn, nhìn những rương vàng không ngừng đi qua, lập tức một câu cũng không nói nữa. Đã sớm biết khuê nữ của di ba cá chép nhảy cửa rông, được gả cho nhà tốt, lại không nghĩ rằng có thể phô trương như thế. Đại phu nhân và nhị phu nhân đứng một bên thấp thỏm đã lâu, hy vọng Tổng Trưởng Tuyết vạn vạn lần đừng tính toán chuyện trước kia thì quá tốt.

Tổng Trưởng Tuyết im lặng nhìn cục diện ngoài cửa, lại nhìn đám người Tổng phủ một chút, lại nhìn Trữ Khác cười đến phong kinh vân đạm, trong lòng khẽ động. Tướng gia... Thật ra đang có ý đây chứ?

Quan hệ giữa nàng và Tổng phủ vốn chẳng tốt đẹp, mấy ngày trước không nhà đề về, đến nỗi nàng cũng không dám về đây. Thậm chí lúc này đây, tâm tình của nàng cũng vô cùng phức tạp, nghĩ hồi lâu mà cũng không biết mở miệng thế nào, chỉ xa lạ hỏi một tiếng: “Tổng lão gia, sao mẹ ta không ra đây?”

Nghe thấy cách xưng hô này, Tống Bác Văn lập tức cứng người lại, phản ứng đầu tiên là nhìn biểu tình Trữ Khắc, như là sợ hãi nổi giận, ngay cả hai tay dưới tay áo cũng hơi run run, lo lắng nuốt một ngụm nước bọt: “Con gái, mấy ngày không gặp, sao đã xa lạ vậy rồi? Cha vẫn luôn thương con nhất mà.”

Tống Trường Tuyết nhìn thấu tâm tư của ông, nhưng cũng lười vạch trần, hỏi lại một lần nữa: “Mẹ ta đâu?”

Đại phu nhân sau lưng nhìn không vào mắt, vội kéo tay áo Tống lão gia, hướng phía sau phân phó: “Nhanh đi gọi di ba ra!”

Lông mày Trữ Khắc nhíu nhíu, nghiêng đầu nhìn về phía Tống Trường Tuyết, mang theo hứng thú lạ thường.

Đi? Thảo nào lúc nào cũng chịu để bị bắt nạt.

Tống Bác Văn nhìn phản ứng của hắn, không khỏi hít một hơi lạnh, thoáng cái không biết làm sao cho phải, chỉ có thể lúng túng ngồi tại chỗ chờ người gọi Loan nương ra. Hôm qua người bà khó chịu, sớm nay mới không gọi bà dậy cùng. Thực tế thì Tống lão gia đối Loan nương cũng không quá tệ, có sao cho thế.

Không môn đăng hộ đối, hơn nữa con gái đã xuất giá làm dâu một lần. Việc đề thân lần này so với đề thân bình thường có chỗ bất đồng. Tựa như Trữ Khắc cũng ý thức được điều gì đó, cũng không có ý muốn cho bọn họ mặt mũi, nhắc ly trà nói câu được câu không với Tống Trường Tuyết. Không khí xung quanh càng ngày càng xuống thấp, ngay cả đám gia quyến đứng bên nghe bọn họ nói chuyện cũng không dám chen vào một câu.

Không lâu sau, Loan nương được người đỡ tới, bóng dáng bà vừa mới xuất hiện ở khúc quanh, Tống Trường Tuyết đã nhanh nhẹn đứng dậy bước tới. Mẹ con họ đã lâu chưa gặp nhau, Tống Trường Tuyết vừa thấy bà liền muốn khóc, lại được Loan nương ôm vào ngực vỗ lưng.

“Đã chịu về thăm mẹ rồi?”

Lập tức mắt Tống Trường Tuyết đỏ lên, giọng nghẹn ngào: “Mẹ, con nhớ mẹ lắm.”

Hai mẹ con còn chưa thân thiết được mấy lời, tiểu thư Tống Surong bên phòng hai đã nói xen vào: “Thân thể mẹ ba khó chịu vậy mà vẫn mong ngóng chạy đến đây.”

Tống Trường Tuyết thoáng ngại ngần cả người: “... Mẹ khó chịu ở đâu?”

“Không có gì đáng ngại hết, bị trúng gió thôi mà.” Loan nương nhìn con gái đầy ý cười, dường như nhìn thế nào cũng không đủ.

Trữ Khắc chợt hướng người bên cạnh phân phó: “Đi ngõ Hợp An mời Tàn Thái y đến.”

Ai nấy đều sùng sốt, một thiếp thất của viên quan nhỏ bị trúng gió, có thể phiền đến Thái y đương triều? Cái này cũng nể mặt quá đi? Rõ ràng lúc này Thừa tướng đang cho đi ba chỗ dựa mà. Trông mắt đại phu nhân khê động, dễ nhận thấy ánh mắt nhìn Loan nương đầy ghen ghét, cũng là sinh con gái, vì sao người mang đến một đứa con ghê lại có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý như vậy?

Bất ngờ Loan nương phản ứng không kịp, chẳng biết nói sao cho phải. Cúi thấp đầu, ánh mắt phức tạp nhìn con gái.

Tống Bác Văn vội vã đổi chủ đề: “Khó có được một lần đại nhân đến đây, không bằng ở lại ăn một bữa cơm đạm bạc của phủ?”

“Cũng được.” Trữ Khắc không do dự thẳng thắn đáp.

Đề nghênh đón hân đến, trong phủ đã chuẩn bị từ lâu rồi. Thế nhưng đầu bếp làm thức ăn của nhà nghèo, chỉ sợ có điều vụng về trên bàn tiệc. Bởi vậy nên Tống Bác Văn mới có ý tốn kém mời vài đầu bếp từ tửu lâu đến, giờ bỗng lộc của ông cũng không nhỏ, cũng gọi là nở hoa.

Đáng tiếc là đầu bếp từ tửu lâu cũng chẳng khá hơn chút nào, hướng chi hoàn cảnh dùng bữa đặc biệt không tốt. Đối với quý nhân mấy ngày trước còn không có khả năng gặp mặt, mọi người cũng chẳng dám thở mạnh, chỉ im lặng ăn thức ăn của mình. Ăn một bữa cơm trong nom nớp lo sợ.

Trữ Khắc ngồi cạnh Tống Trường tuyết, không ngừng gấp thức ăn cho nàng, không biết là xoi mói hay đang an ủi, “Tuy không ngon bằng thức ăn ở nhà nhưng cũng rất có mùi vị, nếm nhiều chút vào.”

Tống Trường Tuyết há miệng ăn hết những thứ hân gấp đến ‘phòng má’.

(1) Nguyên văn là ‘hồ bì thanh tiêu’. Hồ bì thanh tiêu là tên một món ăn dân gian ở Tứ Xuyên. Món này là nguyên một đĩa ớt xanh (thanh tiêu) xào, bên trên rắc ít hạt tiêu, nhìn như da hồ (hồ bì) nên mới có tên như vậy. Món Tứ Xuyên thì cay khô phải nói! Có câu cay đến xè lưỡi, cay đến phòng má. Thế nên mình mới đề vậy.

Loan nương yêu thương nhìn đáng về hạnh phúc của con gái, chính mình cũng cao hứng theo, nhắc tay đưa đĩa gấp cho nàng.

Tống Trường Tuyết há miệng lần hai nuốt trọn thịt viên nẫu thân gấp cho.

Tống lão gia nhìn hành động của bọn họ, lại nhìn sang biểu tình của bề trên trẻ tuổi, có phần không cam lòng bị yếu thế mà đứng dậy. Đưa đĩa gấp một miếng đùi gà vàng giòn thật to, khom lưng hướng bát của Tống Trường Tuyết đặt vào. Tuy trước đây ông không thương yêu đứa con gái này nhưng không có nghĩa là bây giờ không đối xử tốt với nàng.

“Bịch...”

Đùi gà rất không nể mặt rơi xuống mặt bàn.

Tổng Trường Tuyết ghen hờn, ngẩng đầu nhìn ông một cái, im lặng. Tổng lão gia nhất thời ngượng ngừng ngồi xuống, mặt xấu hổ không nói gì nữa.

Bữa ăn vô vị tẻ nhạt kéo dài, trong thâm tâm đám người Tổng phủ đều mong bữa cơm này mong chóng qua đi, quả thật một khắc cũng không thể ở lại đây được nữa. Không biết là không dám đối mặt cường quyền kính nể, hay là không dám đối mặt với tiểu nha đầu trước đây như không tồn tại kia.

Đại phu nhân ho khan một tiếng, đột nhiên đặt đũa xuống. Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn bà, không biết bà muốn làm gì.

Trữ Khác vẫn gấp thức ăn cho Trường Tuyết như chưa có chuyện gì xảy ra, thậm chí còn có hứng thú phân tích xem nàng thích ăn món nào, không thích ăn món nào. Phân tích nửa ngày, cuối cùng hẳn cũng đã đưa ra được kết luận.

Không có món nào mà Tổng Trường Tuyết không thích ăn.

“Tướng gia à...” Đại phu nhân lâu miệng, lên tiếng. Son phấn kém chất lượng vẫn lưu lại trên mặt, cực kỳ không hòa hợp.

Trữ Khác chậm rãi ngẩng đầu nhìn bà, mày mắt đẹp nhăn lại, ý bảo bà nói thẳng.

Đại phu nhân nào từng thấy qua tư thái kia, vừa thấy ánh mắt hẳn liền áp a áp úng, một chút cũng không ra dáng gia chủ mẫu, “Chuyện này... Tuy rằng Tổng Trường Tuyết nhà chúng ta rất tốt...”

Tổng Trường Tuyết ngừng động tác ăn, cũng ngẩng đầu nhìn bà.

“Nhưng là con gái của ta cũng rất tốt nha, mấy đứa đều là tỷ muội thân thiết, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tính tình cũng rất giống!” Lúc này đại phu nhân đã trót lọt nói điều trực lộ, khéo léo kéo con gái mình, khoe người nàng, như thể đang chào hàng trên đường.

Trữ Khác hiểu sơ sơ nhưng vẫn hỏi: “Chuyện gì.”

Đại phu nhân thấy hẳn có phản ứng này cho là có có khả năng, vội nói: “Xưa có tỷ muội Nga Hoàng Nữ Anh cùng chung một chồng, sao Tướng gia không cùng lấy Surong Nhi nhà ta, vui vẻ hưởng tề nhân chi phúc nhỉ?”

(2) Nga Hoàng và Nữ Anh là hai con gái của vua Nghiêu, cả hai gả cho ông Thuấn, và truyền ngôi cho ông này, lập nên nhà Ngu. (Wiki)

(3) Tề nhân chi phúc: nôm na là hưởng cuộc sống vợ lớn vợ bé hạnh phúc.

“...”

Tổng Trường Tuyết nghe mà lập tức buồn nôn, đem mình so sánh với Nga Hoàng Nữ Anh? Ta đây thay họ cảm thấy hổ thẹn.

Tổng Surong nghe mẫu thân bất ngờ có ý này, đầu tiên là ngăn người ngẩng đầu nhìn phong thái lỗi lạc của Trữ Khác, lập tức đỏ mặt xấu hổ. Cũng có chút ngượng ngừng nhìn muội muội của mình một cái.

Thiên hạ này có cô gái nào lại không muốn gả cho người ưu tú như vậy, cho dù làm thiếp cũng cam tâm.

Tiểu Đào phía sau nhất thời không chịu, giận đùng đùng chống đối: “Hừ, đại phu nhân ngài có trí nhớ thật tốt! Lúc người đem bán tiểu thư cho Chu lão gia sao không cho Chu lão gia được hưởng tề nhân chi phúc từ tiểu thư và nàng?” Nàng đã sớm không còn là người Tổng phủ nữa rồi, đâu có sợ đắc tội ai, nên nói thẳng không cần ngần ngại.

Đại phu nhân lập tức xanh mặt, hạ tay xuống, phất tay áo, quát: “Một đứa nha cũng có thể xen mồm vào sao!”

Tiểu Đào giận nhưng không dám cãi lại, né sau lưng Tổng Trường Tuyết.

Bỗng nhiên Tổng Trường Tuyết không hiểu sao mình lại đồng ý đến đây một chuyện với Trữ Khác. Vốn dĩ nàng đi vì chỉ muốn gặp mẹ, giờ thì hận không thể nhắc chân rồi đi. Thậm chí nàng còn nhớ lại chuyện xảy ra trước cửa Tướng phủ ngày ấy, đại ca không nói gì dùng một loại ánh mắt khác ngồi một bên. Một phòng toàn những con tim đen tối, thật sự có rất ít người thật lòng đối đãi với nàng.

Đại phu nhân kéo kéo tay con gái mình, ý bảo nàng không được chịu kém. Ôm hy vọng nhìn về phía Trữ Khác, mong hẳn có chút dấu hiệu.

Ai ngờ Trữ Khác chợt khẽ nở nụ cười, “Có một số việc một lời khó nói hết, nghĩ thật lâu cũng không biết trả lời thế nào. Ta kính ngài một tiếng trưởng bối nên cũng ngại không muốn nói ra.”

Xung quanh có rất nhiều người, nhưng hứa hẹn chỉ dành cho mình nàng nghe.

“Đời này Trữ Khác chỉ lấy một mình nàng là đủ.”

...

Có lẽ mắt húng, hấn buông đũa, dặt tay nàng, dường như mọi chuyện trên đời đều chẳng liên quan đến hấn.

“Về nhà thôi.”

Một bàn thức ăn chỉ ăn gần hết nửa, Tống Trường Tuyết cũng mắt húng, nghe lời đứng dậy. Tạm biệt mẫu thân rồi không nói thêm lời nào theo chàng ra cửa.

Đào một vòng, Tống phủ này, thật sự chẳng có gì đáng để lưu luyến.

Nhưng mà tốt xấu gì Tống phủ cũng đã nuôi mình lớn, để cho họ ít tiền cũng coi như là tận nghĩa tận tình rồi.

Người trong phòng vội vàng đứng lên cung tiễn, sau khi nhìn hai người rời đi, mọi người mặt đối mặt nhìn nhau. Tống Bác Văn hận chi tiếc rèn sắt không thành thép nhìn phu nhân nhà mình, ngay cả nói cũng lười nói với bà.

Đại phu nhân cảm thấy rất oan uổng, biểu tình đáng thương, nhưng thấy ánh mắt mọi người nhìn bà kỳ quái, không khỏi thấy xấu hổ.

...

Cửa Tống phủ.

Cho dù đã vào đông, cây tùng trước cửa vẫn cao thẳng như trước, thời gian thấm thoát, cây kia vẫn như khi nàng còn bé.

Hai người đang chuẩn bị hồi phủ, Tống Trường Tuyết vừa mới dẫm lên cửa chui vào trong kiệu thì có người gọi Trữ Khác.

“Ty chức có việc muốn tâu, mong Tướng gia dừng bước.”

Trữ Khác ngoảnh đầu nhìn nàng, dịu dàng: “Nàng ở bên trong, ta sẽ nhanh chóng trở lại.”

Tống Trường Tuyết cười ngọt ngào với chàng, ngoan ngoãn ở trong kiệu đợi chàng về, trong lòng có chút thấp thỏm.

Trữ Khác phát tay áo, xoay người đi xa ba thước, nghiêng đầu, mặt không thay đổi đối người sau lưng: “Chuyện gì.”

Đỗ Phụng hơi chân chừ rồi mới nói: “Mấy người phụng mệnh canh giữ bên ngoài căn phòng ở phố Linh Nhai... Hôm nay mất tích.”

Trữ Khác không thể không lạng người, nhưng không có lên tiếng.

Đỗ Phụng thấy hấn như vậy không khỏi thở dài một hơi, tiếp tục: “Ngày ấy lúc đi vốn dĩ không có động tĩnh gì... Không ngờ hôm nay phát sinh chuyện ngoài ý muốn.”

“... Nhưng mà nơi mất tích có rơi chiếc khăn lụa đen che mặt, thuộc hạ đã phái người kiểm tra, nguyên liệu là hàng thượng cống, không giống đồ phủ Thái úy dùng. Huống hồ người của chúng ta đều là cao thủ số một số hai, trên đời này có thể âm thầm giải quyết hết bọn họ thì chỉ có thể là...”

Trữ Khác không có ý nghe tiếp, đột nhiên cắt đứt lời hấn.

“Mấy người.”

Đỗ Phụng sùng sốt.

“Ta mất tích mấy người.”

“Sáu...” Hấn đáp đúng sự thật.

“Trần an người nhà của bọn họ.” Giống như chưa có chuyện gì phát sinh, Trữ Khác không nói thêm lời nào xoay người bước vài đi tới cỗ kiệu, sắc mặt âm tình bất định.

Đột nhiên hấn đưa tay vén rèm kiệu lên, đón nhận cặp mắt ngạc nhiên của nàng, âm thanh không mặn không nhạt.

“Nàng ra đây.”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tiên đế sống lại

Nàng chưa từng thấy qua dáng vẻ nghiêm túc này của Trữ Khác, nhất thời có hơi run. Đón nhận từng đợt sóng kinh khủng của chàng, Tống Trường Tuyết giống như con thỏ nhỏ rụt vào bên trong, giọng run run hỏi: “Sao vậy...”

Trữ Khác không giống như đang nói đùa với nàng, chỉ đứng bên ngoài kiệu, dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn nàng, “Ra đây.”

Gió đông lạnh lẽo theo rèm thổi vào, Tống Trường Tuyết lòng dạ rối bời sợ chàng giận thật, vội vàng nhấc váy chui ra. Đứng cạnh Trữ Khác, trông mắt không ngừng xoay chuyển, dè chừng nhìn trộm chàng.

Trữ Khác thấy bộ dáng này của nàng cũng nguôi giận đi một nửa, nhưng vẫn nghiêm túc: “Lần trước ta hỏi nàng có phải có chuyện gì gát ta không, nàng trả lời thế nào?”

“A... Thiếp quên rồi.” Tống Trường Tuyết nghe hần nhắc lại chuyện này lập tức luống cuống, lăm bắm kéo dài thời gian. Xoay đầu nhìn sang Đỗ Phủ bên cạnh cũng hiểu hơn phân nửa, nhất định là xảy ra chuyện gì đó nên mới bị tóm đuôi.”

“Thiếp không có gát chàng mà... Thật sự không có gì cả.” Giấu hai tay sau lưng, nàng chu môi giải thích. Ngón tay lo sợ chọc đi chọc lại.

“Vậy sao.” Trữ Khác thần nhiên, “Mấy ngày không gặp đã học được cách gạt người rồi?”

Tay Tống Trường Tuyết lập tức dừng lại, ngẩng đầu nhìn thần sắc ung dung của chàng, biết là không giấu được nữa, áp ứng: “Vậy... Vậy thiếp nói nhưng chàng phải không giận cơ.”

“Không giận.” Hần không vui.

“...” Người nào đó xấu hổ, do dự hồi lâu mới thẹn thùng nói, “Trước đó vài ngày thiếp có cứu một người bị thương nặng... Nhìn hần rất đáng thương nên mới, mới nhân tiện chăm sóc hần mấy ngày...”

Trữ Khác hít một hơi thật sâu, sau đó khẽ mở khóe miệng: “Mấy ngày?”

Tống Trường Tuyết e dè vờn một đầu ngón tay, cái dáng nhỏ bé vừa nhát vừa sợ.

Trữ Khác không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn nàng, tựa như đang muốn nói, cứ tiếp đi.

Tống Trường Tuyết cắn răng, lại giờ thêm một đầu ngón tay nữa.

Sắc mặt Trữ Khác vẫn như vậy, rất kiên nhẫn hỏi một tiếng, “Hử?”

Tống Trường Tuyết nhìn phản ứng của hần lập tức bi thảm nhắm mắt lại, nghiêng đầu qua một bên không nhìn hần. Tiếp đó đột nhiên giờ hai bàn tay ra trước mặt hần! Mười ngón tay mồm mím nhỏ bé hiện ngang đón gió.

Mười ngày!

Lần thứ hai Trữ Khác hít sâu một hơi nhịn xuống thôi thúc phát hỏa, đưa tay kéo hai bàn tay nàng xuống, động tác vừa nhẹ nhàng vừa nhẫn nhịn.

“Nàng có biết người nàng cứu là ai không?”

Tống Trường Tuyết chớp chớp mắt, ngây ngốc lắc đầu.

“Nàng có biết ta còn rất có khả năng vì vậy sẽ chết không?” Hần bỏ thêm một câu nữa.

Lời vừa dứt, tim Tống Trường Tuyết đột nhiên đập một cái, lo lắng lại gần, không dám tin nhìn chàng. Chết?! Vì sao chứ? Nàng không dám hỏi, về mặt đây sự khiếp sợ, cả người liên tục run rẩy.

Trữ Khác thấy nàng lo lắng như vậy lập tức mềm lòng, tùy ý sửa lại miệng. Hần cao hơn nàng rất nhiều, bàn tay khẽ đặt trên đầu nàng, nhẹ nhàng vuốt vuốt khiến mũi nàng cay cay.

Tống Trường Tuyết quẩn lấy tay chàng cọ cọ, lo lắng. Dè dặt kéo tay áo chàng, vừa kinh vừa sợ hỏi: “Thiếp nhát gan, chàng đừng làm thiếp sợ... Cái gì mà chết với không chết? Đừng bắt nạt đầu óc đần độn của thiếp, chàng nói cho thiếp biết đi...”

Thiếu nữ nhỏ mềm ấm trong lòng cọ cọ làm ngực hần ngura ngura. Trữ Khác bất đắc dĩ đột nhiên cười cười, thầm nghĩ mình bị nàng ăn mất rồi, nhưng bên ngoài không trả lời câu hỏi của nàng.

Tống Trường Tuyết lo lắng sợ hãi vui trong ngực chàng nên không nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Trữ Khác.

Gió đông thổi bay góc áo xanh nhạt của hần, trường quan lệch về phía sau, lộ ra đường nét tuyệt mỹ. Nam nhân hơi cúi đầu, mặt như tranh vẽ, mắt hơi động, sóng mũi cao sừng sững như triền núi ở phương Bắc xa xôi. Môi mỏng khẽ hé, ánh mắt thần nhiên đảo qua búi tóc đen của nàng, hỏi một câu.

“Nếu có một ngày ta không có gì cả, nàng có bằng lòng theo ta không?”

Giọng nói của hắn vừa nhạt vừa nhẹ, giống như chỉ là thuận miệng nói ra nhưng lại khiến cho trái tim không còn cảm giác.

Tổng Trường Tuyết ngẩng đầu nhìn trộm cảm hắn, chỉ sững sờ một chút, không nghĩ nhiều liền dứt khoát đáp: “Theo!”

Có lẽ là tưởng tượng đến cảnh kia, nàng cười hắc hắc, nửa làm nũng nửa nói giỡn: “Nếu vậy Tướng gia phải theo thiếp mới đúng chứ! Bản lĩnh thiếp lớn, nếu như chàng không có gì cả, thiếp sẽ có thể mở cửa hàng bán bánh bao nuôi sống chàng!”

“Trường Tuyết rất biết điều, tuyệt đối không phiền chàng cũng sẽ không chê cười chàng đâu.” Giọng nàng vừa khản trương lại nghiêm túc, cam đoan như sợ bị hắn ghét bỏ.

Tay áo Trữ Khác bị nàng lôi kéo muốn cười lại không cười nổi, chỉ cảm thấy hình như mình nhặt được một vật báu, ném cũng không ném được.

“Nghe giọng điệu này của nàng hẳn là rất chờ mong có một ngày như vậy hả?”

Tổng Trường Tuyết nghe rồi lập tức đẩy hắn ra, cá giận: “Chàng không tin thiếp sao!”

“Tin chứ tin chứ...” Hắn nửa cười nhìn vào mắt nàng, “Một lời đã định.”

Cổ kiêu cao quý đứng một bên đã lâu, trên đất không nhiễm một hạt bụi, ngay cả một chiếc lá rụng cũng không thấy, thi thoảng có vài chiếc lá nhẹ nhàng chao liệng cũng biết đường mà tránh sang nơi khác.

Đỗ Phụng đứng một bên nhìn lúc lâu nhưng không dám quấy rầy hai người bọn họ, rốt cuộc lúc này không chịu nổi mới dè chừng bước lại gần hỏi: “Chuyện vừa rồi... Tướng gia có an bài gì không?”

Trữ Khác nghiêng đầu về phía người nói chuyện, kế hoạch vốn suy nghĩ đã lâu lại không nói ra, cuối cùng hắn thở dài một tiếng rồi nói: “Không có an bài... Không cần làm gì hết, bất luận xảy ra chuyện gì cũng mặc hắn đi.”

Đỗ Phụng giật mình, muốn mở miệng khuyên lại ngại có người ngoài mà không dám nói, chỉ dùng ánh mắt ngầm ra hiệu Thừa tướng không thể làm vậy.

Trữ Khác không phản ứng quá lớn, dường như không quan tâm Tổng Trường Tuyết có đứng cạnh hay không, nói: “Thiên thực vi chi, vị chi hà tai. Đỗ Phụng... Người phải luôn nhớ rằng, là Hoàng hậu mưu phản, không phải ta.”

Lời hắn nói ra, phản ứng của hai người trước mặt đều là cả kinh.

Đỗ Phụng kinh bởi hắn không che dấu chuyện này cứ vậy nói ra, trong lúc nhất thời không biết nói sao cho phải, lệnh không muốn cũng phải nghe, chỉ bất đắc dĩ lui xuống, không dám nhiều lời.

Tổng Trường Tuyết cũng giật mình, nàng vừa thấy bọn họ nửa ngày nói thần bí, giờ từ miệng chàng nghe được hai chữ này, trong lòng vừa kinh vừa sợ, thậm chí còn nhớ đến người bị thương kia, hoảng sợ hỏi: “Tướng gia... Trước đây chàng cũng có chuyện gạt thiếp đúng không?”

Trữ Khác cúi đầu nhìn vào đôi mắt trong veo nàng, cười: “Nàng giấu ta, ta cũng giấu nàng một lần. Nàng xem, chuyện này có phải đã hòa nhau rồi không?”

Đây là cái đạo lý quỷ quái gì thế? Tổng Trường Tuyết cúi đầu, dùng cái đầu ngây ngô của mình suy nghĩ, nghĩ mãi cũng không ra đáp án liền tức giận: “Chàng lại ăn hiếp thiếp đấy!”

xxxx

Trong phủ Thái úy.

Thị nữ nơm nớp lo sợ đi giày cho Ngạn Khai, hai tay liên tục run, được nửa ngày các nàng đã biết vị gia này tính khí nóng nảy, hầu hạ không cẩn thận một chút sẽ phát hỏa với hạ nhân, không có một điểm biết thương hương tiếc ngọc... Thật không biết Thái úy đại nhân tìm đâu ra chủ tử khó chiều này, tuy đáng dấp ngày thường khó gặp, lén liếc trộm cũng đỏ mặt nửa ngày nhưng cái tính khí này cũng khiến đỡ không nổi mà.

Thật không biết được ai chiều, khó phục vụ như vậy.

Tay thị nữ run run giúp hắn đi chiếc giày còn lại, không ngờ chạm vào vết thương, Ngạn Khai lập tức hít vào một hơi khí lạnh. Tuy rằng không đau tới đỉnh điểm nhưng cả người vẫn thấy không thoải mái, quát thị nữ đáng thương: “Không biết hầu hạ thì lui xuống, vương chân vương tay.”

Khóe môi Ngạn Khai cong lên một tia lạnh như có như không, lời nói ra không quá đáng nhưng rõ ràng vẫn cảm giác không chịu được. Thị nữ run run một chút, thu dọn rất nhanh rồi đứng dậy lui ra ngoài, vừa được hít không khí bên ngoài, tỷ nữ lập tức thở hắt một hơi. Không khí trong phòng thấp đến không thở nổi, cảm giác đáng sợ như gập ác mộng.

Trong phòng chỉ còn lại một mình hắn. Ngạn Khai từ từ đứng dậy, đi tới bàn đọc sách. Mấy ngày nay vết thương của hắn đã phục hồi không ít, tuy chưa khỏi hoàn toàn nhưng ít nhất vẫn có thể rời giường. Chẳng qua là, chỉ cần có thể bước đi, nói gì cũng là tốt.

Hắn đưa tay đẩy cửa sổ, khí lạnh lập tức ủa vào, len vào trong cổ hắn. Ngạn Khải chưa nhận ra điều đó, ngoài cửa sổ có màn sương mù làm mờ cảnh trong sân. Hắn không cam lòng neho mắt lại, nhìn thật kĩ, nhưng vẫn không hình thấy bóng dáng nhỏ bé bận rộn kia nữa, chỉ một màu sương trắng khiến lòng người thêm buồn.

Ngạn Khải vẫn đứng ở đó thì có tiếng gõ cửa.

Hắn chỉ nhàn nhạt lên tiếng, Chu Thái úy liền khom người bước vào, có phần bất an lo sợ, hướng hắn hành lễ: “Bệ hạ kim an.”

Mặc dù hiện tại đã là thân Tiên đế, ngược lại hắn không hề phản bác cách xưng hô này, sắc mặt như thường: “Xong rồi?”

“Cựu thân đã liên lạc với tâm phúc nằm vùng của bệ hạ trong lục bộ, tất cả đều thuận lợi, tam quân trong kinh cũng đã an bài chuẩn bị, chỉ đợi một lệnh của bệ hạ.” Chu Thái úy vẫn khom người, cung kính hướng hắn bẩm báo, kể hết mọi chuyện trong một câu với hắn, không trừ chuyện lớn nhỏ.

Ngạn Khải lắng lắng nghe, biểu tình không quá lên xuống, như chợt nhớ ra gì đó, lại hỏi: “Chuyện trăm để nguoi tra, đã có đầu đuôi?”

Chu Thái úy tiến lên một bước, cảm thứ gì đó đã chuẩn bị từ lâu đưa tới.

Lúc Ngạn Khải cảm nó thậm chí còn có tia do dự. Nhưng cuối cùng hắn vẫn cảm nó, nhìn cẩn thận, chỉ là chân mày kia vết nhăn càng nhiều, nhìn Chu Thái úy đang hoảng hốt lo sợ.

Ngạn Khải chậm rãi xem vật trong tay, bên tai từ từ truyền lại giọng nói ngày ấy vang lên, rõ ràng giống với người bên cạnh.

“Vốn cho rằng hắn là thần tử trung thành nhất trong triều, cuối cùng giờ đã sáng rõ, người bên cạnh còn không thể tin, huống gì triều thần thế lực độc quyền.

Chu Thái úy thăm thở phào trong bụng một hơi, nhân đây cũng có cơ hội mở miệng bày tỏ lòng trung thành, giọng nói vô cùng khoa trương như là sợ hắn không tin.

Bệ hạ nói tới người nào hơn ai hết ngài biết rõ, đương nhiên trong triều không ai có thể sánh nổi Thừa tướng đương triều trẻ tuổi Trữ Khác rồi. “Tiên đế” vừa băng hà, Thái hậu vừa bị giam lỏng thì hắn đã được phong hầu, loại tham gia vào mưu phản này có thể thấy rõ.

Làm quan nửa đời người may thay không chọn sai đội, Chu Thái úy vừa mừng vừa sợ. Mấy ngày này ra sức đóng góp, chờ một ngày bệ hạ trở lại, mình sẽ có thể được nếm mùi ngon ngọt!

Dường như Ngạn Khải không thấy được lời nịnh hót từ miệng ông, chỉ siết chặt bàn tay, không biết là đang nghĩ gì.

Thực ra thì hắn không vội bởi mấy ngày nay hắn đã bố trí đâu vào đấy. Dù cho bầu trời trong cung đã đổi, dù cho người của hắn tất cả đều đã chết, hắn vẫn có thể cam đoan tự mình thay đổi thiên cơ bách biến, chớp mắt xoay chuyển Càn khôn. Hắn thua chỉ bởi đã tin lầm người chứ không có nghĩa là hắn không có năng lực.

Nên coi là nợ vẫn coi là nợ, nên phải làm gì vẫn làm việc đó... Hắn luôn luôn ân oán phân minh.

Chu Thái úy lại nhai báo cáo tình hình mấy ngày nay bên tai, Ngạn Khải thể nhưng giống như có phần nghe không vào. Ánh mắt khẽ động, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Làn sương bên ngoài dường như đang tan dần, khoảng sân ngập tràn hoa mai mơ hồ hiện ra. Nào là cánh hoa vàng nhạt hay đỏ hồng, đều mờ ảo hiện ra từ trong sương mù. Ngạn Khải đứng im như đang nghĩ đến điều gì đó, bỗng thở dài tận đáy lòng.

Cô nương bánh bao nhỏ, không biết nàng có khỏe không?

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Đế giả quy vị

Tướng phủ.

Trữ Khác ngồi trước bàn đọc sách, cúi đầu viết gì đó.

Tổng Trường Tuyết nằm úp sấp một bên, vừa thăm dò vừa nghịch chơi với cái nghiên mực khiến chàng xao nhãng tâm tư. Hậu quả là nước quá nhiều, không may có một giọt mực lớn rớt xuống giấy Tuyên Thành.

“Chết rồi!” Nàng giật mình hoảng hốt, vội vàng trực tiếp dùng tay lau đi, đến lúc kịp phản ứng thì trên tay đã dính một mảng mực đen ngòm

Tổng Trường Tuyết khóc không ra nước mắt, nhìn số chữ trên giấy chỉ sợ chàng nổi giận, đành đứng im bất động không biết nên làm gì.

Trữ Khắc cúi đầu nhìn qua kiệt tác của nàng, vừa muốn cười lại cười không nổi. Hắn không tức giận với nàng, chỉ cầm tờ giấy kia trải sang một bên: “Không sao, lát nữa chép lại.”

Tổng Trường Tuyết thờ phào một hơi, xách váy chuẩn bị chạy ra ngoài lại bị chàng tiện tay lôi lại. Người nào đó không vui, đưa tay dính mực vỗ vỗ vào người chàng.

Trữ Khắc chỉ xem như nàng đang đùa, không quan tâm đến nó: “Qua đây, ta dạy cho nàng.”

“Dạy... Dạy cái gì vậy?” Đôi mắt to của Tổng Trường Tuyết vì hiếu kỳ mà nhìn chăm chăm, lại bị kẻ phía sau khẽ cười ôm vào lòng.

Bỗng dung Tổng Trường Tuyết được ngồi lên đùi chàng, da thịt thân cận, lập tức sợ hãi muốn bật dậy, nhưng đã bị Trữ Khắc vững vàng đè xuống. Một tay hắn ôm eo nàng, một tay cầm nghiên mực tót. Nghiêng đầu nhìn qua quả nhiên thấy mặt cô vợ nhỏ trắng mềm nhà mình đỏ lên. Cô nương này lớn lên da mặt thật mỏng, vô cùng dễ đỏ, một chuyện nhỏ cũng khiến nàng thật tâm xin lỗi, đúng là một bông hoa đặc biệt.

Có điều, đúng thật hắn chỉ thích cô nương đơn thuần như vậy thôi.

Không có tâm tư, không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, không có liên quan gì, hắn có thể giấu nàng dưới cánh chim cá dơi, bảo vệ thật tốt.

Tổng Trường Tuyết gãi đầu một cái, nhìn chàng lấy ra một tờ giấy Tuyên Thành mới hút đi mực nước, một tay nhẹ nhàng giữ mực hai bên, động tác vừa khẽ vừa chậm, thanh âm trong trẻo: “Người đi trước có nhiều chỉ dẫn mài mực đơn giản, xem trọng độ hút của bút. Không được cho quá nhiều nước, mài mực cũng không được quá dùng sức, cố gắng giữ một hướng mài.”

Tổng Trường Tuyết nửa lơ mơ nửa u mê gật đầu.

Trữ Khắc thuận miệng: “Có biết tại sao mài mực thích hợp nhất với thiếu nữ khuê tú không?”

Nàng hiếu kỳ: “Bởi vì lực tay của thiếu nữ hợp?”

Trữ Khắc đột nhiên nghiêng đầu nhìn nàng, cười đến có mùi gian xảo, “Thiếu nữ? Vậy nàng là gì nào...”

Tổng Trường Tuyết lúc này mới ý thức được mình nói sai, ấp úng nửa ngày mới ngượng ngùng nói: “Thiếp, thiếp là phu nhân?”

“...” Trữ Khắc vô cùng hài lòng, “Được rồi, nàng được tính là phu nhân của ta.”

Tổng Trường Tuyết lập tức không màng, trừng mắt cãi lại: “Thiếp còn lâu mới phải của chàng!”

“Không phải của ta?” Trữ Khắc tùy ý nghịch nghiên mực, giọng bình thản như khúc dạo đầu trước con giông tố, “Nàng không hài lòng ở đâu, nói nghe xem.”

Thấy dáng vẻ này của chàng, Tổng Trường Tuyết lập tức lui nửa bước.

“Thiếp... Thiếp không hài lòng phong thủy...”

“...” Trữ Khắc ngoảnh đầu nhìn nàng một lúc, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Đồ ngốc.”

Tổng Trường Tuyết ghét nhất bị người khác cười nhạo chỉ số thông minh của mình, chỉ hừ một tiếng quay đầu đi không để ý đến chàng. Nằm cúi đầu trên bàn, mở to hai mắt nhìn xấp giấy kia, bắt đầu cẩn thận nghiên cứu. Nét ngang nét dọc, Trữ Khắc đưa bút lên xuống đầy mạnh mẽ nhưng cũng rất nắn nót tao nhã, cho dù đây chỉ là cây bút cỏ, cũng khiến nàng không ngớt ngạc nhiên.

Quả nhiên cái kết luận nét chữ như người đứng là không sai...

Nàng rất không có cốt khí mở lời trước: “Chàng đang viết cái gì vậy?”

“[Cẩn Ngôn Chính Thư] quyển thứ hai.” Hắn trả lời có hơi chậm, vẫn giải thích, “Quyển đầu còn thiếu sót, cần cố gắng bổ sung. Đây là những đạo trị quốc, không có gì đáng xem đâu.”

Nghe đến cái gì mà trị quốc, quả nhiên Tổng Trường Tuyết luôn hứng thú, quán lấy hắn mèm mèm: “Vậy chàng dạy thiếp luyện chữ đi, chữ của thiếp thật sự quá khó coi...”

Cửa sổ hơi hé, gió xuyên qua đó lùa vào. Mùa đông sớm đã đến, từng bông tuyết tung bay bên ngoài, trên mặt đất chỉ có một lớp tuyết mỏng nhưng vẫn khiến ta lóa mắt.

Tổng Trường Tuyết ngoan ngoãn ngồi trên đùi tướng công nhà mình, tay được chàng nắm viết chữ lên giấy, trong lòng vừa lo lắng vừa thấy mới mẻ. Trữ Khác mang theo ý cười, đưa tay nâng viết lên giấy một chữ “Tuyết”.

“...” Tổng Trường Tuyết nhăn mày, góp ý, “Cái chữ này không đẹp một tý nào!”

“Ai bảo nàng cái tên này không đẹp.” Trữ Khác vẫn cười, dường như đùa bốn bề tứ như vậy cũng không tệ lắm.

Tổng Trường Tuyết chu miệng, biện giải cho mình: “Thật ra trước kia thiếp không phải tên như vậy! Mẹ thiếp nói trước đây trong tên thiếp có một chữ Tịnh... Sau rồi đến Tổng phủ, Tổng lão gia mới đổi tên thiếp thành cái tên này.”

“Làm gì có đạo lý đó?” Trữ Khác nghĩ một lúc rồi đột nhiên hỏi: “Sao lại nói sau rồi đến Tổng phủ...”

Tổng Trường Tuyết nói chuyện đương nhiên: “Mẹ thiếp gả đến Tổng phủ, vậy nên thiếp liền đi theo luôn.”

“Nàng không phải con gái của ông ta?”

“Đương nhiên không phải rồi!” Tổng Trường Tuyết một tay nâng cằm, dường như nhớ đến chuyện gì đó không ổn nhưng không ảnh hưởng đến mình, “Mẹ thiếp là gả lần hai.”

“Nói vậy nàng với ta thật giống nhau.” Trữ Khác nhìn sâu vào đôi mắt nàng, ở trước mặt nàng bình thản nói ra điều kiêng kỵ nhất, “Cha ta cũng không phải cha ruột.”

Lời vừa dứt, phút chốc Tổng Trường Tuyết ngây ngẩn, tựa như cảm giác mình vừa chạm vào vết thương của người khác đành ngưng ngừng cúi đầu, không dám hỏi nhiều. Tâm tư của nàng rất đơn giản, chính là không muốn thấy người khác đau lòng.

Trữ Khác nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, đôi đồng tử vẫn sâu xa như thường, không biết tại sao lại nói với nàng điều này.

“Năm ta mười tuổi, song thân bất ngờ qua đời. Trẻ người non dạ, gia sản bị tên quân gia bụng dạ khó lường mang đi đổi hết thành tiền. Rơi vào đường cùng phải đi nương nhờ chú nội là họ hàng xa ở Kinh thành, tốt xấu có một nơi để nương thân.”

Tổng Trường Tuyết không nghĩ đến hẳn lại nói với nàng điều này, kinh ngạc nhưng không dám ngắt lời chàng, chỉ lẳng lặng nghe.

“Đó là tháng ngày khôn khó nhất đời ta. Không có người thân quan tâm đến ta đã nhét đầy cái bụng chưa, không ai để ý đến ta chỉ mặc áo lót mỏng cũ rách. Mười năm trôi qua cứ sống như vậy, quanh quẩn trong tiểu viện ăn cơm thừa canh cặn. Ta muốn vượt lên hẳn mọi người, thế nên ta đã chọn nương nhờ vào... Ta đáp ứng khai ra tình hình cho Trữ gia. Dựa vào bản thân cũng được, dựa vào phụ nữ cũng chẳng sao, khi đó trong ta chỉ có một suy nghĩ, bất luận phải trả giá nào, rồi sẽ có một ngày ta ở trên vạn người, khiến những người đã từng coi thường ta, vĩnh viễn không dám ngẩng đầu nhìn lại ta.”

“Thế nhưng sau này ta lại phát hiện ra mình đã phạm sai lầm quá lớn.” Hắn cúi đầu, đôi mắt âm trầm mờ mịt, vô ý thức mà buông lỏng tay nàng.

Tổng Trường Tuyết ngạc nhiên nhìn tay của mình đang không có phản ứng mà dừng lại giữa không trung. Thật không nhìn ra, chàng ấy vậy cũng có quá khứ này.

“Những lời này ta chưa bao giờ nói với người khác.” Trữ Khác nói tiếp, giọng nói mơ hồ toát lên sự thăm dò, khiến cho người nghe không hiểu, “Giờ nàng đã biết, có khinh thường ta không?”

“Đương nhiên là không rồi!” Tổng Trường Tuyết dứt khoát đáp, đôi mắt vẫn không vướng bụi như thường, dùng ánh mắt đó nghiêng đầu nhìn chàng, nàng bắt đầu cười hắc hắc, “Trong lòng thiếp Tướng gia mãi mãi là lợi hại nhất!”

Lời nàng thẳng thắn mà rất giản đơn thuần khiết, nghe ấm lòng người. Bỗng nhiên Trữ Khác cũng có ước muốn, ước muốn nàng sẽ mãi sống thanh sạch mà hạnh phúc như thế.

Trong thế giới của nàng không có ai hèn hạ và bất trị, chỉ có trắng và đen. Nàng phân rõ người tốt kẻ xấu, nhưng lại không phân rõ bản tính bề cong của con người.

Trữ Khác cứ nhìn nàng như vậy, rồi bỗng nhiên mở lời: “Trường Tuyết, mới đây ta làm sai một chuyện.”

Thấy trọng tâm câu chuyện nhanh chóng bị chàng chuyển, nàng không khỏi hiếu kỳ: “Chuyện gì?”

Có vẻ như hắn không nghe được câu hỏi của nàng, chỉ xoay đi tự nói: “Biết rõ sẽ gặp nguy, rõ ràng có cơ hội lật bài nhưng lại không dùng bất cứ phương án nào đã đề ra. Nàng nói xem, có phải ta ngốc lắm không?”

“Tổng Trường Tuyết, phải chăng ta bị nàng ảnh hưởng rồi?”

“...”

xxxx

Chợt giật mình thì đã qua ba ngày, những chuyện xảy ra trong ba ngày ngắn ngủi đủ để thay đổi cuộn sách Hoài Tông mấy trăm năm nay. Lịch sử chính là

phục trang tiểu cô nương mặc trên người, Sử quan ghi lại mọi thứ nhưng lại chỉ là một câu nói của người nắm quyền mà thôi.

Ngắm cung Sở Dương hoa lệ đến mức có thể so với nơi ở của Đế vương, chàng trai mày kiếm như phóng, đồng tử đen nhánh như mực thấp thoáng ẩn giấu lưỡi dao sắc bén.

Một lần nữa đặt chân trở lại đây, tâm tình của hắn phức tạp hơn so với ngày trước. Vết thương trước ngực vẫn âm ỷ đau như đang nhắc nhở hắn không được quên nơi đây chính là ngọn nguồn mọi chuyện.

Cắm vệ quân phía sau sớm đã bao vây trước sau cung Sở Dương, họ là quân đội trung thành của Hoài Tông, mặc cho Hoàng hậu có ngọc tỷ trong tay, cũng chỉ nghe theo mệnh lệnh của Đế vương. Khi trước bởi bản thân Ngạn Khải bị trọng thương, ngay cả ý thức cũng không rõ mới trúng kế của kẻ khác, buộc phải ra khỏi cung đường thương tạm thời tránh đầu sóng gió. Giờ mọi chuyện đã an bài ổn thỏa, đoạt lại đồ của mình cũng không phải chuyện khó.

Mặc dù Triệu Thái hậu bị giam lỏng trong cung nhưng đúng là trời không phụ lòng Ngạn đế Hoài Tông. Nói thật, mấy ngày nay nếu không có Tướng quốc xử lý chính vụ đầu vào đây, chỉ bằng một phận đàn bà như Vũ Văn Viễn, rõ ràng không có khả năng nắm vững chính quyền này. Mưu phản một trận là có thể ôm lấy giang sơn Hoài Tông, không đâu, giang sơn Hoài Tông không phải của riêng hắn.

Khoảnh khắc hắn bước tới, trái tim cũng đập có nửa nhịp, do dự có mà cảm hận khôn cùng còn nhiều hơn. Cung nữ thái giám trong Sở Dương cung đều đã bị bắt đi hết, tiếng khóc lóc ồn ào ban đầu cũng dần dần tắt, cả sân yên tĩnh, một tiếng động nhỏ cũng không có.

Kẻ nữ nhân hủy đế vị của hắn đang ở bên trong. Động tĩnh bên ngoài lớn như vậy, biết rõ mình không có cơ hội trốn thoát, biết rõ đã chạy đến đường cùng, ấy vậy vẫn không chịu bước ra.

Ngạn Khải chậm rãi đi vào, đi tới bên ngoài tấm điện của nàng thì đưa tay đẩy cửa. Mấy tên thị vệ lo lắng theo bên cạnh hắn, thần kinh căng thẳng nhìn bốn phía, rất sợ Hoàng đế sẽ gặp bất trắc lần thứ hai.

Ngạn Khải đang nghĩ không biết lúc mở cửa ra phải chăng sẽ tận mắt thấy Hoàng hậu treo cổ bên trong, ngay cả lần cuối cũng không dám nhìn mình.

Tiếc thay hắn đã làm.

Cửa bị người đẩy ra, gió lạnh theo đó cũng lùa vào. Trong điện, gối cao mềm, màn hoa màu hồng, một tia sáng mùa đông bị màn ngọc chắn trước giường lớn trong tấm điện. Không giống với tấm điện của Hoàng hậu đương triều, nó giống như là sương phòng của tiểu thư khuê các nhà quan. Trời lạnh, thiếu nữ đứng chân trần trên mặt đất, bóng lưng vừa nguội lạnh vừa bi ai.

Vũ Văn Viễn dường như không có cảm giác có người đứng ở cửa, sắc mặt vẫn như cũ đi đến trước mặt một bình hoa sứ men xanh, chậm rãi lấy ra một cành mai đã héo rũ. Hai tay không thể nhìn rõ đang run run, tựa như không thấy người trước cửa, mang cành mai vàng buổi sáng cung nữ đem đến cắm vào.

Ngạn Khải đứng ở cửa lẳng lặng nhìn nàng, từ lâu đáy mắt đã không còn nhẫn nại, chỉ nhàn nhạt phản phất một tiếng. Lập tức có thị vệ vây lại, không chút lưu tình trói nàng.

Từ đầu đến cuối Vũ Văn Viễn cũng không có một kháng cự, tùy ý mặc cho người khác trói tay mình, chớp mắt quay đầu lại, không ngạc nhiên khi thấy đáy mắt Ngạn Khải lạnh nhạt châm biếm.

Ngạn Khải: “Nàng ngược lại rất thân thiện.”

Vũ Văn Viễn cười thảm thương, kiêu ngạo ngẩng đầu như thường, “Tốt xấu gì cũng được làm nữ Hoàng đế mấy ngày. ‘Tiên vô cổ nhân, hậu vô lai giả’, có gì mà phải hối hận.”

(*) Tiên vô cổ nhân, hậu vô lai giả: trước nay không có ai, sau này lại càng không có.

“Tính không sai.” Ngạn Khải đánh giá đúng trọng tâm, “Giải đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Tướng phủ gặp vận xui lớn

“Tiên đế” mới tạ thế không lâu nay cải tử hoàn sinh, dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai thu lại binh quyền, đàn áp lời đồn, bắt giam loạn đảng. Chính quyền thay đổi đến là nhanh nhưng mà hết thảy mưu tính bên trong chỉ có bản thân Hoàng đế mới rõ. Sau khi Ngạn Khải ngồi vững trên đế vị, nội trong một ngày hạ ba đạo thánh chỉ.

Một là nhắm thẳng vào Vũ Văn Hoàng hậu mưu sát thiên tử, mưu toan xưng đế, lấy tội mưu nghịch bắt giữ. Lệnh thứ hai, cường chế dọn dẹp hàng loạt

bè lũ Cẩm vệ quân, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Thứ ba, truyền Trữ Tướng quốc lập tức đến Chiêu Dương điện yết kiến.

Chuyện này vừa xảy ra, triều chính khiếp sợ.

Ở các triều đại trước, chuyện cướp ngôi soái vị có rất nhiều. Tình huống đã trảng xe cát biển đông xác thực cũng không thường thấy. Vũ Văn Hoàng hậu chỉ có dã tâm nhưng quyền mưu không đủ, không có sức chống trả phải lĩnh luôn tội danh đó, thật sự là phụ một đời danh hiệu Yêu Hậu của nàng.

Hơn nữa, chuyện thiên tử cải tử hoàn sinh đang ngày càng trở thành đề tài buôn chuyện nóng hổi ở các tử lâu. Phần đông người đều biết rõ mọi chuyện, ấy vậy vẫn cứ thích thêm mắm thêm muối, nói cái gì mà không thể không có thần tiên hạ phàm ám trợ thiên tử. Nói cũng hợp lý lẽ, dân chúng cả đời sống yên bình, sao có thể không tự biết tìm lấy thú vui cho mình được?

Nếu như họ biết thần tiên từ miệng mình nói ra chính là tiểu nha đầu ngốc, chắc chắn sẽ tức đến thờ không thông.

Lúc này, Trữ Khắc đang ở phía dưới Chiêu Dương điện, một thân dãi đứng một mình. Mặc dù đã biết trước chuyện sắp xảy ra nhưng sắc mặt không chút thay đổi, giống hệt những lần yết kiến ngày trước.

Ngạn Khải nhìn sắc mặt của hắn, trong lòng phiền muộn nhưng không biểu hiện ra bên ngoài, vẫn phân phó: “Ban ngồi.”

“Tạ ơn bệ hạ cất nhắc, tội thần không dám.”

“Tội thần? Ái khanh có tội gì?” Ngạn Khải biết rõ vẫn hỏi, nhìn hắn từ trên xuống dưới. Dù biết rõ nội tình vẫn không dám xem thường.

“Thời gian bệ hạ gặp nạn, thần chưa tra rõ ngọn ngành đã phục tùng chủ mới, quả thật tội đáng muôn chết.” Khẩu khí Trữ Khắc vẫn như không có con sóng lớn nào, tránh nặng tìm nhẹ, rất biết thừa dịp để nói.

Biết trong tay mình không có chứng cứ, hắn ta như vậy chính là quyết tâm muốn rũ sạch quan hệ, Ngạn Khải tối sầm mặt, im lặng nhìn hắn, trong lòng thầm mắng hắn ngàn vạn lần.

Thích cô nương hắn ta cưới, không nói tiếng nào giúp đỡ người khác đoạt giang sơn của hắn, thậm chí còn từng khiến hắn tình nghi bị cấm sùng. Thiên hạ này không có đàn ông nào có thể nhẫn những chuyện như vậy.

“Vậy sao? Thiên tử nào triều thần ấy, người thường cũng sẽ làm như vậy, trẫm không trách khanh.” Ngạn Khải nghiêng răng nghiêng lợi, “Có người truyền mật thư, mũi nhọn nhắm thẳng vào Trữ Tướng quốc rằng khanh tham gia mưu phản, cấu kết loạn đảng, còn chắc như đinh đóng cột. Khanh nói trẫm có cảm nghĩ gì đây?”

Mật thư gì chứ, đương nhiên là hắn tự bịa ra chỉ để nhìn phản ứng của hắn ta một chút, khả năng Tướng quốc thật sự không tham gia cũng khó nói. Khi bản thân tại vị trước đây, Trữ Khắc là một tay giỏi xử lý chính vụ, tuổi trẻ tài cao, thường phạt thỏa đáng, thật là một vị lương thần hiếm có. Nếu thật sự muốn lật đổ một nhân tài như vậy, trong thời gian ngắn nói thật rất khó tìm người thay thế.

“Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ.”

(*) Nếu muốn gán tội cho người khác, không sợ không tìm ra lý do (Hoặc) Nếu đã muốn vu oan giá họa, thì nói lời gì mà chẳng được. (WP: Vong Tình Chi Tuyền)

Thật ra trong lòng Trữ Khắc cũng có do dự, lời đối phương nói là sự thật, bản thân không có cách chối cãi. Vậy nhưng nét mặt hắn vẫn cứ nhẹ như gió mây, không có chỗ sơ hở, giọng nói vẫn rất có khí phách, “Vi thần một lòng trung thành, nhật nguyệt chứng giám, thiên địa chứng tỏ. Nếu bệ hạ hoài nghi thì trước có thể cho người thu thập chứng cứ, quang minh chính đại giao cho đình Đại lý tra rõ. Hà tất một lời định tội, vu oan giá họa?”

Phóng mắt khắp thiên hạ, người dám cùng Hoàng đế bàn về tư pháp, sợ rằng có mỗi mình hắn.

Ngạn Khải vô lực biện bác, nhất thời quên mất nói gì. Hắn đích xác không có bằng chứng, chỉ là suy đoán và suy đoán mà thôi. Hắn ngồi trên đài mà trong lòng hận đến phát ngứa, thầm mắng mình chính là một thiên tử cao quý thậm chí đến ngay cả một thần tử cũng không trị được.

Dường như có một dự cảm không tốt, hắn ngẩng đầu lên, hai tay trong ống tay áo đột nhiên nắm chặt lại.

Ngạn Khải cẩn thận suy nghĩ một chút rồi bỗng nhiên đứng dậy, trong vô thức một tay đẩy một cái về phía trước. Không gian vốn đang yên tĩnh không một tiếng động, chợt ngọc tỷ trên bàn phát ra âm thanh ma sát.

“Nếu Tướng quốc đã trung thành như vậy, không bằng giúp trẫm làm một chuyện?”

Trữ Khắc cúi đầu không đáp.

Ngạn Khải cười giả tạo: “Vũ Văn Viễn phạm tội mưu phản đáng chém cừu tộc. Nhưng vì nhìn chung cho mặt mũi Hoàng tộc, ban cho một ly rượu độc là xong. Rượu này, do Trữ Tướng quốc khanh tự mình mang đến, được chứ?”

Lời vừa dứt Trữ Khắc bỗng nhiên loạn nhịp.

Cừu tộc? Nhắc đến đây, hắn cũng được coi như một vị trong cừu tộc của nàng. Ban rượu độc cho Hoàng hậu, nói thì đơn giản, so ra với tính mạng của

hắn còn khó hơn. Hắn hoang mang, nhất thời không biết trả lời thế nào, nó không đơn thuần là xuất phát từ nguyên nhân này.

Trước khi cha nuôi mất từng bắt hắn thề độc, dù thế nào đi chăng nữa cũng phải bảo vệ muội muội. Nếu như trái lời, cha mẹ hắn trên trời cũng không yên lòng. Có lẽ vì lý do đó mà dù Vũ Văn Viễn có tội ác tày trời, hắn cũng không muốn làm trái với lời thề của chính mình.

Giờ hắn ý thức rất rõ, phải đáp ứng yêu cầu của Hoàng đế mới làm cho mình được tin nhiệm qua ải này.

Hắn từng dùng lời hứa để đổi lấy địa vị hiện tại, vậy mà giờ lại muốn vi phạm lời hứa đó. Hành động bị ỏi như vậy hắn thật sự không làm được.

Trữ Khác nhắm chặt mắt, lông mi cong dài mệt mỏi rũ xuống, âm điệu có phần kỳ dị bi thương.

“Thứ lỗi thần...”

Lời hắn còn chưa nói hết Ngạn Khai đã hiểu rồi, sắc mặt bình thản ngồi lại xuống, mở miệng ngắt lời hắn: “Trước khanh cứ về phủ, sau sẽ có chỉ truyền vào.”

Không rõ là khiêu khích, hắn cảm thấy mình nói vậy đã đủ khách khí rồi. Trước giam lỏng, thận trọng suy nghĩ lại. Dù sao thì động vào vị Thừa tướng quyền hành nghiêng ngả thiên hạ, so với tiêu diệt một cung phi không có căn cứ gì sẽ rất vất vả.

Tới khi có người thích hợp kế tục hăng nói tiếp.

xxxx

Phong thủy luân phiên xoay chuyển, Tướng phủ gặp vận xui lớn.

Lại nói sau khi Tướng gia trở về từ Chiêu Dương điện, ngoài cửa phủ có thêm một loạt Cẩm vệ quân. Ngoài miệng nói chịu trách nhiệm về an toàn của Tướng phủ, trên thực tế là giam lỏng tất cả trên dưới trong phủ, đến con ruồi còn không bay ra chứ đừng nói là hạ nhân.

Nha hoàn sai vật trong phủ người nào người ấy than thở, thấp giọng câu có câu không đều là mắng thiên tử. Tuy rằng bị giam lỏng nhưng bốn phận của mình thì vẫn phải làm, nên đun nước vẫn đun, nên quét rác vẫn quét, trời có sập xuống cũng phải quét hết đồng lá trong sân đã.

Đây là lần thứ ba Tổng Trường Tuyết đập cửa, mỗi lần lại bị mấy nha hoàn mang com bên cạnh kéo trở lại. Giờ thì nàng không thể không can thiệp được rồi, để hộp com xuống dưới đất, cũng không biết lấy sức từ đâu vùng mấy người đang cản nàng ra, bực bội xông tới, liều mạng đập cửa thư phòng.

“Tướng gia, chàng ra đi mà! Có chuyện gì chàng cũng phải nói với thiếp chứ! Chàng không cho thiếp vào là vì xem thường thiếp sao?”

Giọng nàng càng ngày càng nhỏ, không nhận được mà tự mình suy đoán.

Tổng Trường Tuyết vừa đập cửa vừa gọi, thiếu chút nữa là khóc nức nở, “Trữ Khác... Có phải chàng không can thiệp nữa rồi?”

Đám nha hoàn không đành lòng nhìn, lại bước tới kéo nàng. Tổng Trường Tuyết vốn sức yếu, đầu óc có phần chột dạ một chút nhưng vẫn bị lôi về. Hai mắt vẫn cứ chăm chăm nhìn vào cánh cửa không có bất cứ hồi âm nào kia.

Hắn về liền tự nhốt mình trong thư phòng, một miếng com cũng chưa ăn, mặc cho ai gõ cửa cũng không quan tâm đến.

Tiểu Đào nhìn lướt qua cánh cửa kia, lại nhìn Tổng Trường Tuyết có phần đáng thương ngồi dưới đất, nhìn không được thả lỏng tay, nhẹ giọng gọi một câu: “Tiểu thư...”

“Trên dưới trong phủ đều gạt người, ở ngoài kia có khi trời đã đổi...”

Phù Dung ở bên đột nhiên đưa tay che miệng Tiểu Đào lại, quát: “Đừng lằng nhằng, chớ nói lung tung! Chuyện vớ vẩn ngoài kia người cũng tin được?”

Nghe được lời này, Tổng Trường Tuyết nhất thời trợn tròn mắt, mang theo tiếng khóc nức nở có phần sốt sắng nói: “Tiểu Đào, người nói thật cho ta.”
Tim nàng đập tình thích, có phần sợ hãi. Ai nấy đều gạt nàng, nàng mơ hồ có thể cảm nhận được chuyện chẳng lành.

Tiểu Đào bất chấp lấy tay Phù Dung ra, nói nhanh: “Bọn họ không nói cho người chính là ức hiếp người! Hoàng thượng trở lại, Tướng gia phạm tội mưu phản bị giam lỏng, không chừng còn sắp chết. Dựa vào cái gì các người lại không cho ta nói cho người biết!”

Phù Dung nghe nàng thốt lên mà mắt cũng ảm đạm, không nói tiếp nữa.

Lời Tiểu Đào vừa dứt, đám nha hoàn xung quanh lập tức mặt tối sầm lại. Tuy trong lòng nghĩ như vậy nhưng để nói ra lại là một chuyện khác. Mặc dù thời gian sống ở Tướng phủ không lâu nhưng cũng có cảm tình, các tỷ muội giúp đỡ lẫn nhau, tiền công cũng cảm không ít. Nếu Tướng phủ thật sự xong đời, các nàng cũng không có nơi để đi. Giờ đây nghe nói vậy lại càng thêm tiếng oán hờn khắp nơi.

“Nếu như Tướng gia xảy ra chuyện, chúng ta cũng không có nơi để đi, cũng còn chưa biết có gặp phải vận xui không nữa.”

“Không phải chứ... A Lan ở nhà bếp vừa rồi còn than với ta, muốn ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn, còn chưa ra khỏi cửa đã bị đám người mặt lạnh như băng đuổi vào.”

Tổng Trường Tuyết như không nghe được chữ nào, tự mình vận lại: “Cái gì mà tội mưu phản... Tướng gia tốt như vậy sao có thể mưu phản được? Ngài Hoàng đế kia không có mắt sao?”

Nhà hoàn xung quanh ngó ra như ma quỷ nhìn nàng, cùng thở dài liên tục. Đúng là số khổ mà.

Tổng Trường Tuyết cũng không thèm nhìn qua các nàng, đứng dậy hướng cửa lớn đi đến.

“Phu nhân, người định làm gì? Có phải ra ngoài không?” Phù Dung vội vàng nắm tay áo nàng, ngăn cản, “Chúng ta bị giam lỏng, ai cũng không ra được, người đừng phí sức nữa!”

Tổng Trường Tuyết không thèm quan tâm nàng, mang theo tinh thần ngang ngược di chuyển đến cửa lớn, dọc đường căn môi dưới, trong mắt giống như lại muốn chảy nước.

Tâm tư của nàng rất đơn giản, muốn hại Tướng gia đều không phải người tốt!

Bất kể là Hoàng thượng cũng chỉ là Hoàng hạ mà thôi!

Nàng rất muốn đi tìm cái đồ Hoàng đế kia đòi một lời giải thích!

Nàng một đường ra phía cửa, thở từng nhịp một như là cố ý muốn nhắc nhở ai cũng không được cho ý kiến. Trời sinh Tổng Trường Tuyết là một cô nương thẳng thắn, không đụng phải tường không quay đầu lại. Nhắc vầy chạy băng băng trên hành lang uốn khúc cổ xưa, cuối cùng cũng đến đích.

Quả nhiên ngoài cửa phủ có một loạt Cẩm vệ quân, mỗi người đều mang mặt lạnh tanh, ngay cả góc người đứng cũng không nghiêng.

Lúc này Tổng Trường Tuyết mới nhớ đến những câu nói bên tai khi nãy, Tướng phủ bị giam lỏng, ai cũng không ra được.

Nàng từ từ bước tới, vẻ mặt giống như có phần tuyệt vọng. Nàng thậm chí còn đang nghĩ có nên cầu xin bọn họ, cầu xin bọn họ rủ lòng từ bi cho nàng ra ngoài...

Nhưng một khắc kia khi Tổng Trường Tuyết bước chân qua cửa lớn kia đã phát hiện có gì đó không đúng.

Hai lính đứng đầu đánh giá trên dưới nàng một cái liền thu mắt về, không nói lời nào.

Tìm Tổng Trường Tuyết đập thình thịch, không khỏi có phần hoài nghi bọn họ có nhìn thấy mình hay không. Nàng liền lau khóe mắt, thoát cái nhón chân bước từng bước xuống dưới bậc tam cấp, giày thêu khéo léo bước trên đất ngay cả một chút âm thanh cũng không có.

Một bước lại một bước, nàng bước xuống hết bậc, không dám tin ngoảnh đầu lại thì nhìn thấy Cẩm vệ quân đang nhắc giáo dài, chặn Tiểu Đào ở bên trong.

Mình đứng ở bên ngoài, như cái người ngoài cuộc.

Tiểu Đào nhìn giáo dài mà sợ đến suýt khóc, một mực hướng Tổng Trường Tuyết hét: “Tiểu thư! Sao người có thể ra ngoài thế! Nô tỳ muốn đi cùng người...” Hết xong lại lau nước mắt, hướng những tên lính kia quát, “Dựa vào cái gì mà thả phu nhân ra ngoài lại không cho ta ra!”

Tổng Trường Tuyết cũng không biết trong toàn bộ Tướng phủ chỉ có mình có thể đi ra, chỉ ngoảnh đầu lại hiếu kỳ nghe đáp án.

Thị vệ lạnh như băng kia đáp: “Phu nhân có thể tự do đi lại là do bệ hạ đặc biệt cho phép, chúng ta cũng chỉ phụng chỉ làm việc, xin cô nương phối hợp.”

Bệ... Hạ?

Tổng Trường Tuyết tròn tròn hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Lần sau gặp lại

Tổng Trường Tuyết muốn tiến cung tìm Hoàng đế đòi thuyết pháp, nhưng vì từ nhỏ nàng đã không có kiến thức sâu rộng, lại còn là phu nhân nửa vời, nhất thời cũng không nghĩ ra cách tiến cung, không có chủ ý đứng một mình bên lề đường.

Nàng cũng gọi là biết được mấy quý nhân bề trên. Một là Lương thị phủ Quốc công đã từng thành tử địch với nàng. Một là Lư Trương phủ Hoài An hầu từng tính kế với nàng. Lục đi lục lại trong đầu, vẫn còn đại tiểu thư Văn Gia Bình phủ Thượng thư.

Nàng khó xử gãi gãi đầu, không biết Vân Gia có bằng lòng giúp mình không. Thầm nghĩ thử một lần mới biết, liền hỏi đường đi tới Văn phủ.

Sau khi hạ nhân thông báo, Vân Gia không mời nàng vào mà tự mình đi ra. Tay nàng đang kéo miếng ngọc bội ở hông, sắc mặt có phần lo lắng nhìn Tổng Trường Tuyết. Có lẽ là cũng nghe được vài lời đồn đại, lúc này cũng cuống cả lên.

Nàng mở miệng hỏi: “Phụ thân nói Tướng phủ bị giam lỏng, sao người đi ra được?”

Tổng Trường Tuyết cũng rất mờ mịt, vội đáp: “Ta cũng không biết...”

Nói rồi nàng mới nhớ đến mục đích mình đến đây, đáng thương nói: “Ta, ta muốn tiến cung gặp Hoàng đế. Người nhất định có cách, có thể giúp ta một chút được không?”

Vân Gia nghe mà ngạc nhiên, thậm chí còn có ý tứ xem thường: “Người? Người đi thì được lợi gì? Đi rồi mong ngóng chàng thêm xui xẻo sao? Không giấu gì người, ta đang muốn vào cung cầu tình cho Tướng gia, người đừng có mà nghĩ vớ vẩn nữa. Buồn bán không thành ở tình ý, nhìn rõ tốt xấu chút đi. Giờ chàng phạm vào tội chết, ta cũng không thể đứng yên. Khi còn bé ta thường theo mẫu thân tiến cung, qua lại thường xuyên, trước mặt bệ hạ cũng gọi là chen miệng vào được.”

Tổng Trường Tuyết nghe mà lập tức vui vẻ. Nhưng nghĩ tới nàng không muốn mang mình theo, thoáng cái muốn kéo tay áo nàng nhưng lại không dám, chỉ cúi thấp đầu nghich tay áo của mình.

Vân Gia đi không mang theo nàng, Tổng Trường Tuyết cũng không có chủ ý mới. Thậm chí nàng còn từng nghĩ đến tìm người nàng cứu mười mấy ngày trước, hẳn nói mình họ Ngạn, không chừng lại là Vương gia nào đó, chắc chắn có thể dẫn nàng tiến cung. Hiện tại muốn hỏi Vân Gia có người này hay không nhưng lại không biết miêu tả đặc thù thế nào, cuống đến độ giậm nhẹ chân.

“Xin người đó, mang ta theo với... Người xinh đẹp nhất, người là cô nương tốt nhất thiên hạ.” Tổng Trường Tuyết quỳnh lên liền nói hết mấy lời nịnh nọt, mặc dù mấy lời kia thật sự kém cỏi...

Nàng nghĩ ngây ngốc, mẫu thân dạy nàng không được nói dối, nhưng nàng cũng không có nói dối nha. Vân Gia đại tiểu thư thật sự rất đẹp, nếu như... Nếu như còn đáp ứng thỉnh cầu của nàng, đó chẳng phải chính là cô nương tốt nhất thiên hạ sao?

Bỗng được khen Vân Gia có phần hường thụ, nàng nghe qua không ít lời khen, nhưng từ miệng thiếu nữ cùng tuổi nói ra thì đúng là hiếm thấy. Ngắc đầu thấy dáng vẻ của nàng, lòng thầm thở dài một hơi, miệng vẫn không tha: “Người đi với ta cũng được nhưng người phải nhớ, Tướng phủ bị giam lỏng, người thoát được lại chạy đến trước mặt hắn, đây không phải vô duyên vô cớ muốn chết sao? Bởi đó nên người chỉ có thể tự mình chịu ảm ức, coi như là tỳ nữ bên người của ta, cùng ta tiến cung. Còn nữa, tuyệt đối không được phép gây thêm phiền toái cho ta!”

Mới nảy thị vệ trước cửa có nói mình được bệ hạ đặc biệt cho phép mà, sao lại muốn chết chứ? Tổng Trường Tuyết thầm nghĩ ngây ngốc nhưng không dám phản bác lời nàng. Nàng thấy Vân Gia có thể đồng ý cho nàng theo đã là chuyện vui lớn, như vậy mình cũng có thể giúp được việc rồi.

Nàng nghiêm túc gật đầu, trong lòng cảm kích.

Tổng Trường Tuyết theo nàng đến hậu viện đối y phục, tùy tiện búi tóc kiểu thông thường của tỳ nữ, đúng là rất có tiềm năng nha hoàn. Sau khi chuẩn bị xong đầu đầy, hai người cùng lên một cỗ kiệu, lập tức đi về hướng Hoàng cung Hoài Tông.

Trình ra bài tử, không ai dám ngăn cản. Thời gian chờ đợi đằng đằng trôi qua. Từng tầng thông báo qua đi, hai người xuống kiệu thì lập tức có thái giám tiến lại dẫn đường, dẫn bọn họ đến Chiêu dương điện.

Lại là tầng tầng thông báo. Đến khi được cho phép, Vân Gia xem nhẹ cách thức quen lối tiến vào điện. Tổng Trường Tuyết giấu tâm trạng trong lòng, như một tiểu nha hoàn thấp thòm bám theo sau nàng, không dám thở mạnh một tiếng. Nàng cảm thấy mình thật xấu mặt, bao giờ mới có được phong thái như Vân Gia đây?

Lại nói đến Vân Gia dẫn theo nha hoàn tiến vào điện. Ngạn Khải đã đứng trên đài từ lâu, lòng hắn ngược lại cũng vô cùng ngạc nhiên. Thiên kim Thượng thư này tính tình rất bướng, đang yên lành sẽ không cầu người, giờ không biết vì chuyện gì lại đột nhiên đến điện thánh.

Ngạn Khải nhìn thoáng qua, bỗng có hơi khó hiểu.

Ồ, tiểu tỳ từng phía sau nàng sao nhìn quen mắt vậy...

Tổng Trường Tuyết chưa từng trải qua tình cảnh này, chỉ hận không thể giấu được mình trong tay áo, giấu mặt sau Vân Gia không dám lên tiếng. Thời điểm thọ yến Thái hậu lần trước khá tốt, nhiều người náo nhiệt đông vui, cũng chỉ là nhìn từ xa một chút, không có gì đáng sợ. Nhưng trong đại điện lúc này chỉ có mấy người bọn họ, bầu không khí quá kinh khủng.

Vân Gia khấn thiết hành lễ, nàng cũng răm rắp hành lễ theo. May mà chỉ là một nha hoàn nên không cần nói, chỉ cúi đầu không dám nhìn người trên đài, âm thầm nhắc khéo mắt nhìn Vân Gia, hy vọng nàng có thể nói mau mau.

Quả nhiên, Vân Gia không làm nàng thất vọng, không vòng vo, bước lên một bước: “Không dối gạt bệ hạ, lần này Vân Gia diện thánh, chính là bởi chuyện của Tướng quốc mới tới. Phụ thân không muốn nhúng tay vào chuyện triều chính, mong bệ hạ nể tình Vân Gia khi còn nhỏ thường bầu bạn với Thái hậu, nhiều năm cùng bà giải sầu, mà nghe vài lời của thần nữ.” Tay cha nàng giữ bình quyền nên cũng được coi là con gái của Tướng phái, tự xưng

quanh mình, khi nói chuyện cũng không hề làm bộ.

Ngân Khải lướt qua nàng, khước từ: “Vân Gia, nhà ngươi thật khiến trẫm thất vọng.”

Vân Gia thầm nghĩ mãi vẫn nghẹn họng, không hiểu tại sao lần này Hoàng thượng lại cố chấp như vậy. Vừa muốn nói lại bị hấn cắt lời.

“Trẫm vốn tưởng nhà ngươi là một người thông minh. Nhà ngươi có thể tìm ra cách, Tướng quốc cũng tìm được, lẽ nào hấn không uyên bác hơn nhà ngươi sao? Đương nhiên không rồi.” Ánh mắt Ngân Khải dường như lơ đãng rơi vào phía sau Vân Gia, có ý cố tình nói không nhanh không chậm, “Chỉ cần người trẫm muốn giết, cho dù không có tội cũng thành có.”

Tổng Trường Tuyết dè chừng núp mặt phía sau đã lâu, nghe thấy tên cầu Hoàng đế này mất tính người phát điên, lập tức không cầu nữa! Giậm chân! Bùng nổ!

Lần này gì nàng cũng mặc kệ, ngẩng đầu hướng Ngân Khải đầy giận dữ.

“Ta muốn nhỏ vào!!”

Mặt của cầu Hoàng đế...

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia, Tổng Trường Tuyết đột nhiên dừng giữa chừng.

Trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh, bầu không khí thật sự có phần quỷ dị. Vân Gia đứng yên một dạng như các cung nữ thái giám, cong khốe miệng không nói. Ngân lần nàng cũng không nghĩ đến, tiểu cô nương nhất gan kia lại can đảm nói ra một từ đủ để giết chết hàng vạn từ khác. Sau ngạc nhiên, nàng đoán trước được kết cục của nàng ấy mà tiếc hận.

Ngân Khải nhìn nàng nở nụ cười khó hiểu, không giống đang cao hứng, cũng không giống châm biếm, ai cũng không nhìn ra được. Hấn hơi cúi đầu, chiếc cằm cương nghị phía dưới lộ ra độ cong, sống mũi thẳng tắp, đồng tử màu ngọc đen thâm thúy.

Đội Tổng Trường Tuyết phản ứng lại, trái tim đập kịch liệt. Nàng đứng sững tại chỗ, mắng không được xin lỗi cũng không xong, có cảm giác mình đứng đây là dư thừa.

Lát sau, Ngân Khải phá vỡ mảng yên tĩnh này.

“Sao vậy? Không đi ăn bánh bao của mình lại chạy đến đây mắng người?”

Lần sau gặp lại, bọn họ đã là người ở hai con đường, không chỉ về thân phận, mà còn cả lập trường.

Tổng Trường Tuyết không đáp hấn, chỉ cảm thấy oan ức, vội vàng cuống quýt nắm tay áo. Nàng thật sự bị dọa sợ rồi, cái người sớm tối ở chung mười ngày kia, chỉ ít cũng xem như bằng hữu, chớp mắt một cái liền biến thành Hoàng đế Hoài Tông, đổi là người khác cũng không tin được a. Nàng chỉ thấy mình như đang mơ, thậm chí còn lặng lẽ véo tay mình.

Dù biết hậu quả, nhưng nếu đối phương là người chưa quen qua bao giờ nàng cũng không có gan ra sức mắng tiếp. Ngược lại đầu óc vừa được một gậy phá mộng làm cho tỉnh táo, con giận kia đương nhiên cũng tiêu tan, chân tay luống cuống đứng yên không biết làm sao mới phải.

Tổng Trường Tuyết rất muốn hỏi một câu, vết thương của ngươi đã lành chưa, rồi lại tự mình gạt đi. Đáy lòng nàng có một phép tắc kiên định, đó là người muốn giết Tướng gia, người không tốt với Tướng gia chính là người xấu.

Ngân Khải nhìn nàng một lúc, khốe miệng bỗng cong lên.

Cô nương bánh bao nhỏ quả nhiên vẫn như trước, rất dễ thẹn quá hóa giận, muốn mắng là mắng, nói dừng là dừng, bị người ta bắt nạt vẫn sẽ oan ức khóc nhè.

Hấn không trách tội nàng, dẫu sao trong mười ngày kia, số lần nàng mắng hấn còn nhiều hơn nhiều...

Ngân Khải nói thêm: “Hóa trang biến thành nha hoàn như vậy, nhà ngươi định đến đây để diễn kịch hả?”

“Ngươi mới đang diễn kịch ý!” Tổng Trường Tuyết phẫn nộ quệt một bên miệng, nàng ghét nhất người nào vòng vo mắng nàng, lập tức nổi hứng mắng mỗ, “Ta nhỏ! Ngươi là đồ lòng dạ đại dương độc ác! Đi đâu cũng không phải người tốt!”

Ngân Khải thấy có hơi oan lại không biết làm sao với nàng, tự nhiên phải vác trên vai cái danh xấu.

Vân Gia đứng bên nghe hai người nói chuyện mà chẳng hiểu gì, tự dung thấy mình thành người ngoài cuộc không tiện xen vào, chỉ nhìn tới nhìn lui hai bên.

Ngân Khải thu lại sắc mặt: “Trẫm đặc biệt cho phép nhà ngươi tự do ra vào, có thể quang minh chính đại mà đi. Có điều, nếu nhà ngươi cũng đến là để xóa tội cho hấn, ta vẫn sẽ nói câu kia.”

“Cái mạng này của ngươi là ta cứu về...” Tổng Trường Tuyết nhìn thấy cái mặt quen thuộc kia lên không kiêng nể gì nữa, nói không nghĩ, “Ngươi dám

giết chàng, ta bắt ngươi đòi lại.”

Tim đột nhiên như bị bóp một cái, Ngạn Khải cười, giọng nói không biết là bất đắc dĩ hay bi thương, “Nhà ngươi nói xem, đòi thế nào?”

Thật chất, hẳn xác thực từng có ý muốn triệu nàng tiến cung ờ, dù gì trên người có ngọc tỷ trấn quốc, nói nàng mới là Trường Công chúa thật sự cũng không phải không có người tin. Nhưng trong chớp mắt hẳn gần như thay đổi, có rất nhiều nguyên nhân không nói ra được.

Không chỉ bởi tính cách nàng không hợp, quan trọng hơn chính là trong lòng nàng không có hắn.

Tổng Trường Tuyết nghe mà vô lực cãi lại, chỉ mạnh miệng đứng yên, nàng biết mình đang lấy trứng chọi đá nhưng lại một mực không nuốt xuống con giận này. Tuy nói lý lẽ sự việc chính là vậy, chung quy nàng cũng biết đạo lý cường quyền nhược thế, không có biện pháp cứng rắn đối đầu hắn, cả người đứng tại đây vô cùng khó chịu.

Nàng chẳng có tác dụng gì, cái gì cũng không có, còn luôn bị người ta bắt nạt, chỉ khiến người xung quanh thêm phiền.

Nàng ôm một bụng đầy hy vọng có thể cứu mạng Trữ Khác, lại nhận ra hành động của mình thì ra chỉ là trò hề, không biết tự lượng sức.

Ai cũng không cứu được chàng, chàng sẽ chết, chàng sẽ chết...

Đột nhiên Tổng Trường Tuyết đỏ hai mắt, nước mắt không báo trước rơi xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống nền, thút thít vọng lại. Nàng vươn tay quệt một vệt lên mặt, hai chân khom lại hướng Ngạn Khải quỳ xuống. Đương lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, Tổng Trường Tuyết lập tức dập đầu về phía hắn. Thoáng chốc, lập tức khắp đại điện vang lên tiếng bộp bộp, nàng như chưa thấy đau, mang theo tiếng khóc nức nở la to.

“Đừng giết chàng, xin ngươi đó...”

“Cà Rốt đại ca, xin ngươi đó, đừng giết chàng có được không?”

“Xin ngươi đó...”

Ngạn Khải nhìn hành động của nàng chỉ thấy tim như bị người moi ra, đứng bật dậy.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tội chết có thể miễn

Tổng Trường Tuyết vẫn không ngừng dập đầu, đầu nàng hiện tại có hơi choáng váng, mặc dù biết hành vi của mình có phần hèn nhát nhưng so với tính mạng của Trữ Khác thì có đáng là gì?

Ngạn Khải vừa muốn bước đến đã thấy Vân Gia đi trước một bước chắn trước nàng, nên có chút lúng túng đứng tại chỗ.

Tổng Trường Tuyết như là ma quỷ, không biết lấy sức từ đâu liều mạng đẩy tay Vân Gia ra, liên tiếp dập đầu, từng tiếng bộp bộp vang lên trong đại điện. Tuy miệng không nói nữa nhưng âm thanh kia thật sự rất vang, ngay cả thái giám cũng không đành lòng nhìn, cô nương tốt, đừng dập vỡ đầu.

Ngạn Khải không chịu nổi nhấc chân dài bước qua, khuỷu chân đỡ đầu của nàng lên, trán nàng đặt trong lòng bàn tay hắn, nơi đó cảm giác được bụi bặm thô ráp. Tổng Trường Tuyết như muốn dập tiếp, Ngạn Khải dứt khoát giữ vai nàng, một chút sức cũng không cho nàng phá ra. Lại nói, sức của phụ nữ so với đàn ông dù gì cũng kém xa, Tổng Trường Tuyết không có biện pháp, không biết làm gì hơn là ngẩng đầu nhìn hắn, trước mắt tối đen.

Ngạn Khải ngồi xổm ở đó, thấy nàng cuối cùng cũng không ồn ào nữa mới buông lỏng tay thì thấy lòng bàn tay mình có vệt máu nhỏ, cúi đầu thấy hai mắt đầm lệ của nàng, có đau lòng nhưng phiền muộn nhiều hơn.

Hắn cũng chẳng quan tâm lời thỉnh cầu của nàng, chỉ gọi cung nhân: “Mau truyền Thái y.”

“Ta không cần Thái y, ta chỉ cần Tướng gia...” Mặc kệ người khác có nghe thấy không, Tổng Trường Tuyết chỉ quan tâm gào thét như trẻ nhỏ lạc đường tủi thân khóc nháo trước mặt ca ca. Rất nhanh, trên trán nàng lại chảy ra ít máu đỏ khiến người ta sợ hãi, nhưng có vẻ như người trong cuộc vẫn không hay biết.

Ngạn Khải đau lòng nhìn, muốn ôm nàng vào lòng dỗ dành. Nghe được lời này liền mạnh mẽ ấn xuống ý nghĩ này... Tay cứng dần buông khỏi bả vai nàng.

Vào lúc này hắn chỉ muốn nắm nàng một câu, nàng đã dần lại còn mù nữa sao? Nàng không thấy ta sao?

Thật ra ở trong mắt Tổng Trường Tuyết, xem hắn là vua một nước cũng không có cảm giác gì. Nước mắt nhanh đến cũng nhanh đi, nàng mím môi, nước

mắt vẫn còn đọng trên khóe mắt, chẳng thèm nhìn hấn lấy một cái, dường như coi người trước mắt này là kẻ thù mấy đời, hận càng thêm hận.

Giờ mới thấy trán đau, Tống Trường Tuyết lẩm bẩm rên một tiếng nhưng vẫn không nhìn hấn, chỉ nghiêng đầu sinh hờn dỗi.

Ngan Khai thấy dáng vẻ này của nàng sợ là lát nữa sẽ không hay, chỉ hỏi một câu: “Nhà người đề tâm đến hấn như thế là bởi vì hấn tốt với nhà người sao?”

Tống Trường Tuyết cảm thấy trán rất đau, bĩu môi lo hấn.

“Vây nếu như trăm cũng đối tốt với nàng như thế...” Ngan Khai nói được nửa thì dừng lại, cười châm biếm, “Bỏ đi, coi như những lời trên ta không có nói.”

Hấn cũng không hy vọng nàng có thể có suy nghĩ “hắn chưa đúng thời chưa già”, chỉ cần nàng không ghét mình là được. Tuy thời gian ở chung không lâu không, không thể nói là yêu sâu đậm nhưng vẫn có chút động tâm, vào lúc này trong tim vẫn vài phần nội thương.

Tống Trường Tuyết cũng không hiểu được cái vòng luẩn quẩn trong hấn, hừ một tiếng không quan tâm. Ngoài mặt tỏ vẻ uất ức nhưng lòng nàng biết hấn vẫn muốn giết Tướng gia, chắc chắn chẳng phải loại người tốt lành gì.

Lưu Thái y nhận lệnh chạy vội từ Thái y viện tới, xách hòm thuốc nhỏ hân hoan chạy vào đại điện. Vừa thấy tình huống trước mắt ông liền ngã ngửa. Ông còn tưởng Hoàng đế xảy ra chuyện gì đó, hóa ra lại là tiểu cô nương chuyển lời đạo trước.

“Không biết yêu quý bản thân, nhà người đang sống cho mình hay cho người khác hả? Còn đàn nữa, trăm lập tức cho nhà người dập tiếp, ai cũng không được can nhà người.” Ngan Khai nói như đang giáo huấn.

Lưu Thái y cũng không hỏi nhiều, chào một cái liền bắt đầu xử lý vết thương trên trán Tống Trường Tuyết, nhìn cái là biết do đập đầu mà ra. May mà trong đại điện không quá thô ráp như bên ngoài, bằng không sẽ bị nhiễm trùng. Ông vừa bôi thuốc lên trán Tống Trường Tuyết vừa lải nhải trong lòng, xem ra bệ hạ rất quý cô nương này, không thể để gặp phải chuyện sơ xuất.

Ngan Khai nói lời kia nhưng vẫn nghiêm túc nhìn vết thương của nàng, không hiểu sao lại nhớ lại rất nhiều chuyện. Trong viện rách nát, tiểu cô nương múc nước, tiểu cô nương thay thuốc cho mình, tiểu cô nương hể tức là lại trút giận lên mình. Có lẽ bởi đã từng sống những tháng ngày quá nhạt nhẽo ở nơi khiến hấn ngày càng thu mình lại. Rồi bỗng nhiên trông thấy một tiểu cô nương vô cùng kỳ lạ, lâu dần liền bắt đầu không đoán được tim mình.

Tống Trường Tuyết hực hực quý ở đó cũng không chào hỏi Lưu Thái y, chỉ mặc ông quấn từng vòng vải. Chẳng buồn nhìn ai, tự mình khó chịu, không sợ trời không sợ đất, một lòng mặc xác đối phương là cửu ngũ chí tôn kia.

Lưu Thái y xử lý xong cho nàng rời dần dò vài điều, nàng không lọt tai chữ nào cả, chỉ ậm ừ gật đầu, sờ sờ trán mà cảm thấy mình đúng là vô cùng ngốc, tự nhiên lại mang thương tích vào người.

Thấy nàng không sao nữa, Ngan Khai cũng không nói nhiều, chỉ bảo: “Nhà người về đi, trăm sẽ không lấy mạng của hấn.”

Đôi khi cảm thấy làm Hoàng đế thật bất lực. Chung quy vẫn là mềm lòng, không nỡ khiến nàng buồn.

Chỉ bằng một câu này, Tống Trường Tuyết đột nhiên vui vẻ nghiêng đầu, có chút khó tin nhìn chăm chăm vào mặt hấn. Không chế thần thái trong đôi mắt, hấn xua đi nỗi buồn bực không tên, trong tim hiểu rõ, nàng đang vui vẻ vì một gã nam nhân khác.

“Thật sao?!” Tống Trường Tuyết lơ mơ nghi vấn, sợ hấn sẽ đổi ý.

“Nhà người cũng đừng vui mừng quá sớm, trăm nói không lấy mạng của hấn không có nghĩa là sẽ không trị tội hấn.” Giọng điệu Ngan Khai như thường, không còn nhường nhịn như trước đây, đại khái là đã dần vứt bỏ tâm tư.

“Được thôi được thôi!” Tống Trường Tuyết vui mừng không ngớt, cũng chẳng để ý đến vết thương trên đầu mình, nghiêng người về phía trước ôm chặt lấy Ngan Khai. Chiếc ôm nhẹ kia không mang theo nửa phần nhu mì, chỉ là để biểu đạt cảm kích của mình, thành thật mà phản chấn, cũng mặc kệ hấn không phải là người mình có tư cách ôm.

Vân Gia không nhịn được nhìn qua đó, nhìn chung thì nàng biết toàn cục, đầu đuôi câu chuyện cũng xem như là tự mò ra, biết bệ hạ tha mạng cho Trữ Khác, nàng cũng rất vui mừng. Trớ trêu là vừa nãy nàng còn châm biếm nha đầu này, đúng là như tự vả vào mặt... Thật không nghĩ tới nhìn nha đầu kia vừa ngu vừa ngốc, lại tóm được bao nhiêu người. Vân Gia cũng tự ngẫm nghĩ, trên mặt cũng chẳng có biểu hiện gì, chỉ lúng túng xoay mặt đi, trưng ra cái mặt ‘đầy chẳng thấy gì cả’.

Ngan Khai cứng người, đột nhiên bị ôm đến sợ hết hồn, tiếng não lòng chẳng nói chẳng rằng cũng ập đến. Cái này là cách Tống Trường Tuyết biểu đạt cảm kích, nàng chỉ cảm kích... Bởi người mình tha chính là người nàng yêu, không phải vì mình.

Tống Trường Tuyết cũng bắt đầu thấy ngại, vì hành vi vừa rồi mà áy náy vô cùng, nhỏ giọng xin lỗi hấn: “Xin lỗi nhé... Vừa nãy ta nói ghê quá, người đừng giận.” Thái độ trước sau chuyển biến đến nhanh, đến chính nàng còn thấy kỳ quái.

Ngón tay Ngan Khai vô thức đưa lên, muốn vươn tay ôm lấy eo nàng. Mười ngón tay dừng một lát trên không, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng đẩy nàng ra.

“Không sao, nhà người về đi.”

Giọng hắn vừa nhẹ lại nhạt, giống như áng mây lững lờ trôi.

Ngan Khai nói rồi đứng dậy trở lại chỗ, cũng không nhìn nàng một cái.

Tổng Trường Tuyết bị hắn đẩy ra, nhìn bóng lưng hắn thật có hơi không có ý tốt, phải chăng đang giấu về đắc ý vênh váo của mình? Nàng kéo váy đứng dậy, bởi vì quý lâu nên từ chân truyền đến cảm giác tê tê như bị kim châm, chút xíu nữa là ngã xuống, may có Vân Gia kịp thời đỡ.

Vân Gia nhẹ giọng: “Về thôi.”

Tổng Trường Tuyết đứng một lúc cảm giác dưới chân mới dần mất đi. Lặng lẽ ngoái đầu lướt qua Ngan Khai, thì thấy bóng lưng hắn không có phản ứng gì khác thường mới thở phào trong lòng, hành lễ rồi theo Vân Gia trở ra ngoài. Lần này cũng bị giống lần trước, nàng không có cảm giác gì khác, chỉ cảm thấy đầu đau lắm nhá...

Mãi đến khi tiếng bước chân biến mất khỏi cửa điện, Ngan Khai mới nhẹ nhàng xoay người đưa mắt nhìn. Nhưng lại chỉ thấy ánh sáng ngày đông chiếu xiên vào, trong khoảng nhỏ bé bụi bặm tung bay, như mộng như ảo, thật giống như một giấc mộng trong quá khứ nhưng lại rất ảm áp.

Giây phút ấy hắn mới hiểu, từ nay về sau, cho dù mình có ngồi nơi cao nhất, cho dù nắm trong tay quyền sinh sát của thiên hạ.

Cũng không thể... trở lại những ngày xưa với nàng.

xxxx

Tổng Trường Tuyết ôm đầu trở về nhà, một câu Vân Gia nàng cũng không nghe lọt, trong đầu đều là làm sao giải thích với Trữ Khác đây.

Hải thêu lưu lại trên tuyết tạo thành một mảng tuyết tan lớn, lạnh khiến nàng run cầm cập. Nàng đứng ở cửa lớn tròng mắt nhìn đám người về mặt trước sau như một, vẫn không cho phép bất kỳ người nào trong phủ ra ngoài, như là có ý bắt nạt người khác.

Không biết phải chăng vẫn còn thú vui trong lòng, nàng vẫn cố tình thăm dò, nhấc chân bước lên bậc hè rồi lại tự đi xuống. Đi tới đi lui ba lần khiến tuyết đọng trên bậc hè bị mình giẫm nát hết mới tha cho. Mấy thị vệ kia vẫn không có phản ứng gì quá lớn, chỉ là khuôn mặt có hơi co giật. Tổng Trường Tuyết chơi xong mới xoay người vào trong phủ.

Chạm phải đám nha hoàn nhìn thấy hình dáng này của nàng, từ đáy lòng đều hít vào ngụm khí lạnh. Lúc ra người vẫn nguyên vẹn, khi trở về thì quần một miếng vải trắng, đây là cái đạo lý gì? Có điều ai cũng không dám hỏi, hành lễ xong liền đi làm việc của mình.

A Lan ở phòng bếp thấy nàng thì mắt sáng lên, không dám ho he gì đến vết thương của nàng, chỉ vội bụng cháo nóng đưa đến, “Tướng gia đã một ngày không ăn gì, ai cũng không quan tâm. Phòng bếp nấu rất nhiều cháo, phu nhân người tự mình đưa đến được không ạ?”

Tổng Trường Tuyết hiểu kỳ: “Sao lại là cháo?”

“Một ngày không ăn gì nên ăn ít thức ăn, vẫn nên ăn tham đạm mới tốt.” A Lan nở nụ cười ngốc nghếch, đặt vào tay nàng liền rời đi.

Tổng Trường Tuyết vốn muốn đi tìm Trữ Khác, giờ cũng thuận đường liền bụng cháo đi đến cửa thư phòng. Quả nhiên vẫn như buổi sáng, gọi nửa ngày cũng chẳng quan tâm đến ai.

Nàng biết giờ lòng hắn đang khó chịu nên không trách hắn. Chỉ dẫn lòng gọi lần nữa: “Tốt xấu gì chàng cũng phải ăn gì chứ. Một ngày rồi, đói quá thì phải làm sao đây?”

“Tướng gia, chàng mở cửa mở cửa đi mà...”

Vẫn không quan tâm đến ai, nàng lập tức thở dài, bụng cháo đứng ngoài cửa đi cũng không được vào cũng không xong. Quả thật có chút phiền muộn, trán vẫn đau âm ỉ, tựa như nhắc nhở nàng vừa làm một chuyện ngu đần đến mức nào.

Dường như Tổng Trường Tuyết đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, dùng một lát rồi nói một câu.

“Bên ngoài lạnh lắm.”

Nàng im lặng nghe động tĩnh bên trong. Quả nhiên, bên trong truyền đến tiếng bàn di chuyển. Không lâu sau cửa thư phòng từ từ mở ra, lộ ra gò má có hơi gầy của hắn.

Trữ Khác đưa mắt qua nàng, nhẹ giọng: “Vào đi.”

Tổng Trường Tuyết biết đây là một chiêu công hiệu, đáy lòng vui vẻ bụng cháo bước vào. Vừa mới dịch vài bước chân liền bị Trữ Khác xách cổ từ phía sau.

Nàng khó hiểu xoay đầu lại thì thấy Trữ Khác nhìn chằm chằm vào thứ quần trên trán nàng.

“Đầu nàng bị sao thế?” Giọng nói có chút lo lắng và cả sốt sắng.

Nàng nói dối mặt không biến sắc: “Ồ thiếp chơi xích đu ngoài kia đầu không cần thận bị như vậy.”

“Ai bôi thuốc cho nàng?”

“...A?” Tổng Trường Tuyết lập tức bối rối, ấp a ấp úng cũng không nói được lý do đành lảng sang chuyện khác, “Ăn cháo thôi...”

Nàng bung đồ ăn trên tay đến trước Trữ Khác, nhìn hẩn tha thiết.

Trữ Khác biết nàng gạt mình cũng không hỏi thêm, thấy nàng được băng bó cẩn thận không đáng lo nữa mới xoay người về chỗ ngồi.

Tổng Trường Tuyết thấy hẩn không nhìn đồ ăn mình đưa ra, nhất thời có hơi giận, vội đuổi theo, đối hẩn thờ hỏn hển: “Sao chàng không ăn!”

“Ăn không vào.” Hẩn đáp một câu rất đơn giản, cầm bút trong tay, không bỏ một phút ngừng viết trên giấy.

Tổng Trường Tuyết nặng nề đặt bát cháo lên tờ giấy hẩn đang viết, lần đầu tiên tức tối như vậy.

“Mạng cũng sắp không còn còn viết làm gì nữa chứ. Bảo chàng ăn đồ ăn chứ đâu phải ăn thuốc độc! Sao lại tự hại mình như vậy!” Nàng nghĩ đến chuyện mới nãy, càng nói càng tức, “Nhất định phải tránh xa tất cả mọi người thì chàng mới vui sao?”

Nét mặt Trữ Khác cương cứng, nhìn nàng nhưng không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Tai họa khó tránh

Tổng Trường Tuyết rất giận.

Đây là lần đầu tiên Tổng Trường Tuyết nổi nóng với chàng.

Trữ Khác cũng không dễ dàng nàng như khi trước, chỉ im lặng đẩy bát cháo trên giấy ra. Nét mực đáng thương còn chưa ráo đã bị chiếc bát kia sượt qua làm nhòe.

Tổng Trường Tuyết thờ mạnh, đưa mắt nhìn sang tờ giấy kia. Hóa ra là quyển thứ hai Chính thư gì đó mà ngày trước nhắc đến, lửa trong lòng tăng vùn vụt. Người Hoàng đế kia muốn lấy mạng của chàng, ấy vậy chàng vẫn còn tha thiết viết sách kiến nghị cho hẩn? Thật ra Tổng Trường Tuyết cũng không biết chàng viết cái này để làm gì, bản năng mách bảo hẩn đang thua thiệt lớn, thay chàng cảm thấy không đáng.

Đêm qua tuyết rơi nên sáng nay trời trong hơn một chút. Ngoài cửa sổ có bông tuyết rơi xuống, những điểm trắng nhỏ bé kia rơi xuống đất lập tức biến thành nước, không ai nhìn thấy cũng không ai tìm được.

Trữ Khác không cầm lại bút, này giờ cũng không nói gì. Hai người một đứng một ngồi, không khí càng ngày càng trầm mặc khiến lòng người thấy không ngớt nặng nề.

Qua rất lâu, thấy chàng chẳng nói câu nào, Tổng Trường Tuyết cũng lờ mờ nhận ra khi này mình nói hơi quá, lúc này tay chân bắt đầu luống cuống, không kiềm chế được mồm miệng, “Xin lỗi...”

Giờ Trữ Khác mới ngẩng đầu lên, có hơi bất đắc dĩ nhìn về phía mắt nàng, nói: “Ta không giận nàng.”

“Vậy sao chàng không nói gì cả?” Tổng Trường Tuyết cố gắng khiến giọng mình nghe không tức tối như nãy nữa, “Chàng có biết đáng về chàng không màng đến ai rất đáng sợ...”

“Ta chỉ đang nghĩ nên làm gì.” Hẩn thờ dài một tiếng, lại tiếp tục thản nhiên, “Lúc nghĩ không ra, một đũa ngọc ngà ngọc sẽ khá hay.”

Nghe được câu này Tổng Trường Tuyết mới hiểu đôi chút, giờ nàng mới nhận ra là mình toàn tự nghĩ vớ vẩn. Ai cũng có lúc ưu tư, Trữ Khác cũng không thể cứ mãi văn thanh phong đậm, đáng về ôn hòa như ngọc. Chàng sợ sẽ truyền ưu tư sang người khác nên mới chọn một nơi ở một mình. Đây là cách chàng tập trung suy nghĩ.

Nàng bung bát cháo lên, lui đi không nói tầm nhìn phía sau ít dần rồi bị che bởi cửa.

Chuyện hôm nay diễn ra, nàng quyết định mãi mãi không nói cho chàng.

Xxxx

Giờ Ty hôm sau.

(*) Giờ Ty: khoảng từ 9h đến 11h.

Tuy đã không còn sớm nhưng tiết trời vẫn vô cùng lạnh, Tổng Trường Tuyết ở trong chăn ấm áp bị người lòi ra ngoài. Nàng dụi dụi mắt, ngái ngủ nhìn Tiểu Đào mà sầu thảm. Đạo trước giờ nàng đâu có ai gọi mình dậy đâu, hôm nay làm sao vậy.

“Ta chưa có ngủ đủ đâu...”

“Có công công truyền thánh chỉ ở ngoài kia! Còn dẫn theo rất là nhiều người nữa đó!” Sắc mặt Tiểu Đào có phần hoang mang. Ngày thường chưa bao giờ thấy dáng vẻ này của nàng, có thể cho rằng, Tướng phủ đang bị giam lỏng thì chột bề trên hạ thánh chỉ xuống, nhất định là không phải chuyện tốt đẹp. Hiện tại nàng đang hoảng liên vội vàng đến gọi tiểu thư nhà mình thức dậy.

Tổng Trường Tuyết nghe xong mà giật mình, toàn bộ con ngái ngủ đều mất sạch.

Thánh chỉ!

Thánh chỉ thánh chỉ thánh chỉ!

Tiểu rồi tiểu rồi tiểu rồi... Không biết Hoàng đế có hồi hận không, nàng không biết trước nội dung bên trong, hoàn toàn không biết.

Nàng sốt sáng: “Tướng gia đâu?”

“Tôi qua gia qua đêm ở thư phòng, giờ đang chờ người ở chính sảnh.”

Chẳng kịp nhớ trời đang rét, nàng vén chăn nhanh chóng mặc áo ngoài với quần trong, xuống giường tiện luôn xỏ hài thêu. Tiểu Đào cẩn thận thắt chặt dây quần bên eo nàng, thầm nói trong lòng: Tiểu thư vội đến vậy, không lẽ thật sự sẽ xảy ra chuyện?

Rửa qua mặt, Tổng Trường Tuyết nhắc váy chạy đến chính sảnh. Bây giờ nàng mới phát hiện tuyết rơi cả đêm qua, đến giờ vẫn chưa ngừng, tuyết không ngừng rơi từ trên trời xuống. Nàng chạy vội, lưu lại trong tuyết những dấu nông sâu, suýt nữa là trượt chân.

Mới vừa bước vào thì nhận ra đều đang chờ mình. Một đám người quỳ gần nhau, thấy nàng đến đều lộ ra vẻ mặt căng thẳng.

Trữ Khác đứng ở đầu đoàn người nhưng không nhìn nàng. Không kịp suy nghĩ, Tổng Trường Tuyết tiến lại đứng cạnh chàng, sắc mặt thấp thòm bất an.

Lão thái giám truyền chỉ Chu Vi An cúi đầu nheo mắt nhìn nàng một chút, biết đây chính là người bệ nhắc, nói: “Ngài đến rồi.”

“A?” Tổng Trường Tuyết lơ mơ không hiểu, không đáp lại.

Chu Vi An cũng không để ý nàng không đáp lời, vừa mở thánh chỉ đã hô: “Thừa tướng Trữ Khác tiếp chỉ.”

Hai người liền quỳ xuống, Tổng Trường Tuyết không ngớt căng thẳng, chỉ sợ nghe sai một chữ.

“Phụng thiên thừa vận Hoàng đế chiếu viết: Khi giang sơn Hoài Tống rộng lớn vững bền, dòng họ loạn đảng Vũ Văn thị đại bất kính tông miếu xã tắc, mưu quyền cướp nước. Hiện phế truất vị trí Hoàng hậu Vũ Văn Viễn, xử chém ngang lưng dòng họ loạn đảng Vũ Văn thị, ba ngày sau hành hình tại công thành.”

(1) Đại bất kính tông miếu xã tắc: Không tôn kính nơi thờ thần đất và thần lúa.

(2) Xử chém ngang lưng: Cực hình tàn khốc chỉ sau lăng trì. Dao phủ sẽ dùng đao, búa chém vào phần dưới của lưng, khiến cơ thể đứt làm hai khúc. Do các cơ quan quan trọng của cơ thể đều tập trung ở nửa phần trên, nên sau khi hành hình, tội nhân sẽ chưa chết ngay lập tức mà còn đủ thời gian và thần trí để “tận hưởng hoàng ân” của Hoàng đế là sự đau đớn tột cùng về thể xác lẫn tinh thần. (GG)

“Còn có Từ Kha phủ Nội vụ, đại thần Đinh Nghiêu Phong dẫn dắt Nội thị vệ, Khanh Tôn Bồi dinh Thái thường, tham tướng Lưu Đức Xương; từ khi nhậm chức tới nay ngồi không ăn bím, lấy quyền mưu tư, cấu kết nội phản, xử tử hình, bảy ngày sau vắn trảm. Binh bộ Thị Lang Đàm Thảng vô tội thán án, vẫn giữ chức.”

“Thừa tướng Trữ Khác tự làm chủ mọi chuyện, tham gia mưu phản, niệm ngày xưa chương Thừa thiên tử, giúp vận chuyển cơ mật, miễn cho tội chết. Tước vị, bãi chức quan, biếm làm thứ dân, toàn bộ gia tài trong phủ sung nhập quốc khố, lệnh lập tức khởi hành. Tuân chỉ.”

(3) Chương Thừa: đứng đầu quan văn

Bãi chức, thu nhà.

Vắn tự hạ xuống, Tổng Trường Tuyết không hiểu hoàn toàn cũng hiểu sơ sơ, kết cục như vậy thật ra cũng giống trong dự liệu. Trong đầu nàng liên tục nghĩ lại câu chém ngang lưng đáng sợ kia, vắn trảm, nàng sợ đến khắp người toát mồ hôi lạnh. May mà chàng không chết, may mà, may mà...

Tổng Trường Tuyết nghiêng đầu, không kiềm được run run đưa tới nắm tay phải của Trữ Khắc.

Từ trên ngọn trời rơi xuống đất, một khi sụp đổ nhiều năm làm ăn, dù là ai cũng không chịu được.

Có thể Trữ Khắc nghe được dự liệu nên không có phản ứng quá lớn, duy chỉ kinh ngạc bởi Hoàng đế lại không phán mình tội chết. Mu bàn tay giá lạnh đột nhiên được ấm áp bao trùm, Trữ Khắc hơi run lên sau đó nắm chặt lấy bàn tay nàng.

Phản ứng dửng dưng của chàng quả thật khiến Tổng Trường Tuyết lấy làm kinh hãi. Sau phản ứng lại cũng chỉ hơi thất vọng, cảm được thì cũng buông được, như vậy cũng tốt. Cho dù từ nay không còn gì cả, chỉ ít vẫn còn mình bồi tiếp chàng...

Hạ nhân xung quanh ào ào nổ tung, âm thanh tuy không lớn nhưng cũng đặc biệt kích động. Thế là tiêu luôn, Tướng phủ sụp đổ rồi, mọi người đều không có nơi để đi.

Chu Vi An nhìn bọn họ một lát, sắc mặt có hơi kỳ quái. Chưa chờ Tổng Trường Tuyết phản ứng tiếp đã lòi ra một thánh chỉ khác, giọng điệu ung dung hơn mới nãy.

“Chỉ dụ, Tổng Trường Tuyết nhu nhân thành thói, trang hòa tịnh mỹ, có đức hạnh của thực nữ, đặc phong Ôn Nghi Quận chúa, ban phủ Quận chúa, chọn ngày đón sắc mệnh.”

Tuy là tên Tổng Trường Tuyết kẹt ở bên trong thật sự có mấy câu có hơi không trôi... Nhưng để mọi người cùng vỡ mộng, đây là tình huống kiểu gì?

Quận chúa?

Tổng Trường Tuyết đứng phắt dậy, không tiếp chỉ, chỉ hiểu kỳ chỉ vào mình hỏi: “Tổng Trường Tuyết là ta?”

Chu Vi An cung kính đáp: “Đương nhiên là ngài.”

Không khí lạnh đi mấy độ, hai đạo thánh chỉ tuyệt nhiên không giống nhau lại dùng cách này hạ xuống, nghĩ Hoàng đế biết hậu quả việc hấn làm ấy vậy vẫn làm. Ai nấy đều không chuẩn bị trước, về mặt nhìn nàng thậm chí còn có hơi quái dị, nhiều chuyện xảy ra như vậy khó tránh khỏi sẽ có người suy nghĩ thừa thãi. Chớp mắt, thân phận hai người hoàn toàn đảo lộn. Từ thiên chi kiều tử đến không còn gì cả, từ thứ nữ quan nhỏ đến Ôn Nghi Quận chúa, quả nhiên chính là tư liệu sống cho người buôn chuyện bà tám.

Tổng Trường Tuyết bỗng nhiên xoay đầu nhìn sang Trữ Khắc, vào lúc này nàng chỉ muốn giải thích rõ ràng với mình chàng. Bản thân nàng cũng không biết chuyện gì đang diễn ra, nàng thật sự không biết nha!

Trữ Khắc nhận chỉ đứng dậy, đối diện với ánh mắt của nàng nhưng không lên tiếng.

Từ giây phút hấn biết chuyện cũng đã ngờ tới có ngày này, không sớm không muộn chắc chắn trong hôm nay thôi. Thật ra hấn cũng không giận, ngược lại còn cao hứng cho nàng. Trường Tuyết luôn thiện tâm, chuyện nàng đạt được rất vừa ý bằng không sau này phải theo mình chịu khổ.

Tốt rồi tốt rồi.

Không biết nhất thời khó tiếp thu hay là cắt đứt dòng suy nghĩ của mình, hấn xoay người về thư phòng. Bước chân vẫn mãi dửng dưng như thế, dường như nhà hôm nay bị thu không phải nhà của hấn.

Trên thánh chỉ nói lập tức khám nhà tuy nhiên không ai dám bắt tay vào làm luôn. Ngoại trừ kiêng kỵ uy lực còn lại của Thừa tướng còn có cả vị Quận chúa mới phong kia, hơn nữa là bởi danh tiếng Trữ Khắc từng vô cùng tốt, bách tính không ai không kính yêu tán thưởng. Chu Vi An dè chừng tiến lên hai bước, quyết định mắt nhắm mắt mở đi theo hấn. Chức quan này từng do một tay Trữ Khắc đề bạt, vì lẽ đó nên dù Trữ Khắc có trực tiếp mang từ phủ đi một số tiền tài lớn cũng không ai sẽ nói nửa chữ ‘không’.

Tổng Trường Tuyết thấy chàng không để ý đến mình thì hoảng hồn, cho là chàng hiểu lầm gì đó, hấp tấp muốn đuổi theo lại nghe thấy thái giám truyền chỉ ở đằng sau nói một câu.

“Quận chúa xin hãy dừng bước.”

“Giờ ngài có đi cũng vô dụng, dưới tình huống này chắc chắn ngài ấy không mong ngài thấy đáng về chán nản của mình.”

Chỉ bằng một câu khuyên này, Tổng Trường Tuyết liền dừng bước.

Tiểu Đào cũng bị biến cố bất thành linh làm cho khiếp sợ, lúc lâu sau mới phản ứng được. Nhìn lướt qua nha hoàn sai vật đang oán thán kia, liền chạy đến nói bên tai Tổng Trường Tuyết: “Nếu Tướng phủ bị thu hồi, có thể bọn họ đều không có nơi để đi. Tiểu thư người phải nghĩ cách nhé.”

Chu Vi An đứng cạnh nàng, mỗi chữ đều như rõ ràng, nhân tiện nói luôn: “Bệ hạ đã ban phủ đệ, Quận chúa không cần lo lắng, những chuyện này đã giao cho quân gia do nó tài phân phó, sau rồi ngài sẽ xử lý thế nào.”

Tâm tư Tổng Trường Tuyết hoàn toàn không đặt ở đây, dường như cảm thấy bất an, run tiếng hỏi một câu: “Hoàng thượng muốn bao giờ chàng rời đi?”

Chu Vi An biết lời nàng nói có ý gì, vội đáp: “Phương đại nhân mắt nhắm mắt mở tùy thuộc ngài ấy mang đồ gì đó đi, hấn là chỉ lát nữa thôi.”

Nghe được đáp án Tống Trường Tuyết nhắc chân bước ra ngoài cửa. Nàng muốn đi cùng chàng, sẽ đợi chàng ở cửa.

Nhưng không ngờ chân trước nàng bước ra, chân sau lại có người theo. Nhắt mực theo đến tận cửa, cung kính đứng sau lưng nàng. Đòi Tống Trường Tuyết xưa nay chưa bao giờ gặp chuyện như vậy, có phần sốt sắng cùng bất an ngoảnh đầu lại hỏi, “Các người theo ta làm gì?”

“Chúng nô tài hộ tống Quận chúa hồi phủ.” Những người này hành lễ cung kính, không phạm một sai lầm.

Nàng cũng không biết Quận chúa phải nói năng thế nào, chỉ nói theo cách của mình: “Không được theo ta...”

Những người này là được Hoàng đế căn dặn, có thể vị trước mắt sẽ chính là chủ mới, cần nhắc một chút liên lụy về sau, không dám nhìn nàng nữa.

Tống Trường Tuyết không nghĩ đến bọn họ dễ nói chuyện như vậy, run tại chỗ, vẫn cảm thấy có chút không thích ứng được, lúng túng nắm lòng bàn tay.

Bên ngoài tuyết vẫn rơi, nàng đứng dưới hiên nhìn vào trong phủ, thiết tha mong chờ Trữ Khác bước ra.

Không lâu sau, dáng người mảnh khảnh mới bước từ trong tuyết tới, khuôn mặt ngày càng rõ ràng. Tống Trường Tuyết phấn khích đến đón nhưng trong thâm tâm vẫn hơi lo lắng, sợ chàng tức giận.

Trong tay Trữ Khác chỉ có một đồng bản thảo mới cùng với một chiếc chìa khóa hơi cũ, không biết là gì ngay cả một chút tiền cũng không mang đi. Xa xa thấy nàng đứng ở cửa, không nói sao được tư vị này.

Mất thấy nàng đi đến chỗ mình, Trữ Khác chỉ thờ dãi một hơi liền lướt qua nàng, coi như không nhìn thấy.

Thấy chàng không nhìn mình, Tống Trường Tuyết đột nhiên đứng sững lại, đáng vẻ có phần không tin được, vội xoay người lại hỏi, dè dặt từng chút một: “Chàng sao rồi?”

Trữ Khác dừng lại, quay đầu ngó vào mắt nàng, hoa tuyết rơi trên chóp mũi cao thẳng của hắn, hóa thành một chấm nước.

“Không sao.”

“Đi làm Quận chúa của nàng đi, sống thật tốt, đừng đi cùng ta.”

Tống Trường Tuyết không tin nổi mà trừng to mắt, nháy mắt gấp đến độ sắp khóc, không hiểu tại sao chàng đột nhiên đổi chủ ý, khóc nức nở: “Chàng đi đâu thiếp liền đi theo chàng, thiếp không muốn làm cái Quận chúa gì kia đâu...”

Tìm Trữ Khác thoáng bị bốp, nhưng vẫn nói: “Không cần nàng theo, nghe không hiểu sao?”

Hắn thân nhiên nói xong câu đó rồi xoay người bước xuống bậc tam cấp, từng bước từng bước, thậm chí còn không quay đầu nhìn lại cửa lớn.

Tống Trường Tuyết chỉ cảm giác chàng hiểu lắm gì đó nhưng không biết giải thích thế nào, nóng ruột khóc, vừa khóc vừa đuổi theo phía sau chàng, một bước cũng không chịu rời. Chân nàng không dài như của Trữ Khác, đuổi theo có chút khó khăn. Tim nàng rất khó chịu, như thể bị ai đó bóp chặt.

Trữ Khác nghe tiếng Tống Trường Tuyết nức nở tui thân khóc lóc thì lòng như bị dao khứa, nhất thời liền có hơi do dự.

Tống Trường Tuyết thấy bước chân của chàng hơi chậm lại thì sướng như điên, một bàn tay gút gao nắm chặt tay áo của chàng, đáy mắt ngập tràn kỳ vọng, nhào cả người vào chàng khóc lớn: “Thiếp biết ngay chàng không thể không cần thiếp, chàng không thể không cần thiếp... Thiếp biết, chàng thương thiếp nhất mà...”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 35: Theo chàng cả đời

Trữ Khác quay đầu lại, đón nhận vẻ mặt ngập tràn kỳ vọng của nàng mà xót xa. Không nỡ đánh tan hy vọng của nàng nhưng lại không mở miệng nói được câu: Nàng nói đúng.

Giọng nói lạnh nhạt vang lên trong ngày đông lạnh lẽo, không có cảm xúc.

“Ta không cần nàng nữa.”

Dứt lời, Tống Trường Tuyết đột nhiên buông bàn tay đang nắm chặt tay áo của chàng, nhìn thẳng vào chàng, có lẽ là vô tình bị dọa, khẽ giật giật mắt, lông mi cong dài chớp chớp cùng vài giọt nước mắt chưa khô.

Nghe được câu nói tổn thương này nhưng nàng lại không tiếp tục khóc lóc nữa, chỉ lặng lẽ lùi về sau hai bước, vô cùng đáng thương nhìn chàng.

Tuy nàng khóc nhưng không khóc đến nỗi không biết gì. Trừ Khác tàn nhẫn đuổi nàng đi chắc chắn là chàng có nguyên nhân, chàng không phải loại người tuyệt tình. Nghĩ đến tình cảnh hiện giờ của liền rõ, hẳn là chàng không muốn để mình theo chàng chịu khổ, không muốn mình nhìn thấy dáng vẻ sa sút của chàng.

Trừ Khác thấy vậy không có phản ứng lại không làm âm thầm đi cùng mình thì đáy lòng thầm thở phào, nhưng phần nhiều là vẫn khó nhìn được đáng cay. Hắn lặng lẽ ngắm nàng một lúc, vẫn là dáng vẻ nhát gan như lần đầu gặp mặt, mặt nho nhỏ, mũi nho nhỏ, cái gì cũng nho nhỏ... Khiến người khác nhìn không được muốn bảo vệ. Ánh mắt nhìn mình cũng giống như lần đầu tiên ấy, khiến người nhát thời thất thần.

Đây có thể là lần cuối cùng được ngắm nàng, tâm tư hẳn phức tạp không kiềm chế được muốn ngắm thêm vài lần nữa.

Ngắm lâu lại không dám nhìn tiếp, hẳn sợ từ nay mình sẽ không quên được. Sau đó hắn xoay người rất nhanh đi ra ngoài đường, không có chút lưu luyến nào.

Bước chân của hắn không gọi là quá chậm, tay phải nắm một chuỗi chìa khóa cũ màu đồng, hướng thẳng đến khu Sở An.

Ngoài trời tuyết rơi dày, những sạp nhỏ cũng không bày bán mà nhân dịp nghỉ vài ở nhà, ngủ mấy giấc thật đã. Trên đường có rất ít người qua lại, có nhiều thì chỉ là mấy người dọn tuyết ngoài đường.

Gió bắc hiu quạnh, bông tuyết vẫn cứ không ngừng tung bay. Tuyết dày phủ lên thành một con đường trắng toát, so với những mùa khác có sự khác biệt rõ rệt. Trên mặt tuyết lưu lại hàng loạt những dấu chân còn cả vết đế giày, bên trong còn đọng chút nước như nhắc nhở nơi đây từng có người đi qua. Đi thẳng về một hướng, có vẻ như từ nay sẽ không bao giờ quay đầu lại.

Nhưng rồi hắn đột nhiên ngoảnh đầu lại.

Không biết có phải do trực giác nên nghe thấy tiếng động nhỏ vang lên, khoảnh khắc hắn ngoảnh đầu lại còn có chút mong chờ. Hắn thật sự thấy đáng người nhỏ bé kia đi theo mình, rập khuôn từng bước, cẩn thận giẫm lên từng bước chân theo đến nơi này.

Tổng Trường Tuyết thấy chàng phát hiện ra mình liền sợ đến đứng bất động. Dường như phát giác mình mà di chuyển có hơi mất mặt mà sợ hãi cúi đầu, không dám nhìn chàng.

Trừ Khác hoàn toàn không biết tâm trạng lúc này của mình là gì, âm áp trong tim nhưng vẫn là rất đau. Nhiều lần tự nhủ không nên để tình cảm chiếm mất lý trí. Hắn không thể cho nàng cuộc sống êm ấm, không thể giữ nàng lại.

Với thực lực của mình đợi ngày trở lại không phải chuyện khó nhưng cần rất nhiều thời gian, hắn không thể đảm bảo bản thân có đủ kiên trì chờ đến thời khắc đó không, mọi chuyện trước mắt đều không rõ, hắn chỉ có thể đẩy nàng xa thật xa.

Càng xa càng tốt.

Trừ Khác vờ như không nhìn thấy quay đầu tiếp tục đi về phía trước. Dễ thấy Tổng Trường Tuyết thất vọng nhưng nàng không dừng bước, biết chàng phát hiện ra mình nên không cố tình lần tránh nữa, một đường thẳng tiến đuổi theo chàng. Hai người một trước một sau, chàng dừng nàng cũng dừng, giống như đang chơi đùa, một bước cũng không lệch.

Đây là cái chuyện vô cùng quái dị nhưng cảnh tượng vô cùng đẹp. Trên bức tranh tuyết rơi đầy trời, thiếu niên áo xanh đi trước, thiếu nữ áo phấn có gắng nhắc vẩy đuổi theo người phía trước nhưng lại may mắn không dám tới gần.

Thời tiết lạnh vô cùng, tuy rằng mặc rất dày cũng không chịu nổi những đợt gió bắc gào thét. Lo lắng trong tiềm thức của nàng cũng đóng băng mất rồi. Đột nhiên Trừ Khác tăng nhịp chân, đi đến một nơi ở khu Sở An.

Thật ra đây không phải là chỗ ở tốt nhưng là nơi năm ấy họ lập sản nghiệp ở kinh thành. Tổ tông để lại căn nhà nhỏ này, nó không thuộc trong phạm vi nhà xét, hẳn từng ở đây một tháng, hiện giờ cũng có thể cho người ở. Nguyên quán Trừ gia ở đây, nhà của họ thực ra chỉ là một nhánh nhỏ, hẳn đến kinh thành nhờ vả họ hàng xa là đường thúc, đây mới chính là thể hệ dòng dõi lớn nhất.

Gian nhà kia rất nhỏ, nhìn từ ngoài vừa cũ vừa nát, chỉ một cánh cửa liên thông với bên trong, ngay cả sân cũng không có. May mà quay đây nhà nào cũng như giống, trái lại cũng không phải quá tồi tệ.

Trừ Khác lướt qua căn nhà mà có hơi ngưng ngẩn. Ngoại trừ thân nhiên như không, hẳn rất ít có dáng vẻ này. Có thể là sợ Tổng Trường Tuyết chê cười hắn, cũng có thể là cảm thấy mình thật sự quá mức thảm thương.

Tổng Trường Tuyết vẫn theo chàng, hai bàn tay đóng băng trong tay áo, đôi mắt mơ hồ còn đỏ lên, nàng không lên tiếng, cứ đứng vậy sau lưng chàng.

Tổng Trường Tuyết lấy ra xâu chìa khóa màu đồng thau, tiến lên một bước, xoay khóa mấy lần cũng không có hiện tượng gì cả. Hơi hơi dùng sức, không lâu sau cửa xoàn xoạt một tiếng. Tháo ổ khóa xuống, hắn vươn tay đẩy cửa.

Lập tức một cơn bão bụi xông thẳng vào mặt. Gian nhà này bỏ hoang quá lâu, bên trong rất hôi, còn hơi ẩm ướt. Trừ Khác nhăn mày do dự bước vào, trong lòng thầm hối hận khi trước sao không cho người đến quét dọn qua, có lẽ là không ngờ mình sẽ có ngày này.

Tuy chim sẻ nhỏ nhưng ruột gan có đủ, vật dụng cần gì có đó. Hắn đưa mắt qua bốn phía, nhận ra chiếc ô cũ vẫn đặt trên hộc tường được tích một lớp bụi.

Tổng Trường Tuyết không có theo vào, dường như lạnh quá nên nàng gắt gao khoanh tay ôm ngực, đứng ngoài cửa một mình. Dè dặt mà nhìn chàng tựa hồ sợ chàng không vui.

Trữ Khác cầm ô xuống rũ hết bụi, trong phòng lập tức lại dâng lên mùi đất bụi, hết cách, hắn nhăn mày nín thở. Cầm ô, xoay người ra phía cửa, nhét cán ô vào tay nàng. Đầu ngón tay chạm phải ngón tay lạnh ngắt của nàng, nhịp tim Trữ Khác chậm nửa nhịp.

Tổng Trường Tuyết khịt khịt mũi, cúi đầu nhìn chiếc ô kia mà không ném đi như bình thường, chỉ yên lặng nắm trong tay.

“Tuyết lớn, che ô về đi. Trời lạnh thế này, bảo hạ nhân phủ Quận chúa lấy cho nàng bình nước nóng. Dọc đường đi đừng để bị lạnh.” Chàng vẫn dặn dò tỉ mỉ như vậy, giọng nói dịu ngọt đến chảy nước, nhưng nội dung nói ra khiến người kia không phần chán nổi.

Tổng Trường Tuyết chỉ lẳng lặng nghe nhưng chẳng nói lời nào, chỉ gắt gao nắm lấy cái ô.

Trữ Khác lại khuyên nàng: “Đừng đứng ở đây, về đi. Nơi này của ta quá nhỏ, không ở được hai người.”

Từng bông lại từng bông tuyết rơi xuống hai người hóa thành nước, số khác lại dính lên tóc hoặc y phục, phui cũng không hết.

Tổng Trường Tuyết cúi đầu, chợt đáp một tiếng: “Được, thiếp đi.”

Thấy nàng cho mình một đáp án khẳng định, Trữ Khác cũng buông cán ô, đưa tay nắm chặt lấy bàn tay lạnh như băng của nàng, đôi bàn tay đỏ ửng bị bao bởi bàn tay hắn, vừa nhỏ vừa đáng thương. Trữ Khác cố gắng dùng nhiệt độ từ mình khiến nàng ấm lên nhưng chợt phát hiện ra tay mình cũng rất lạnh, run lên rồi buông tay nàng ra.

“Đi đi.” Hắn nhìn nàng rồi chợt nhắm mắt lại, lần này không còn do dự, xoay người vào phòng, đóng cửa lại.

Tiếng chốt gỗ vang lên nặng nề không ngớt, Tổng Trường Tuyết đứng ngoài cũng nghe được.

Chàng khóa nàng ở ngoài cửa, không cần nàng nữa.

Trữ Khác lặng lẽ đứng sau cửa, lẳng lặng nghe một lúc nhưng không thấy động tĩnh gì, không xác định chắc chắn nàng đã đi rồi mà vẫn đứng bất động tại chỗ. Hắn vẫn đứng ở đó, tâm tình mâu thuẫn. Rất muốn mở cửa liếc nhìn nhưng lại sợ nàng vẫn đứng đó, tuyệt không muốn nàng hy vọng. Trữ Khác rồi thì ân hận, không biết lần này có phải mình đã sai không.

Lát sau, bên ngoài vang lên tiếng bước chân trên tuyết, âm thanh ngày một nhỏ dần, mãi đến tận lúc không còn nghe thấy.

Nàng đi rồi.

Đặt một tay lên cửa, sắc mặt không biến đổi quá lớn, Trữ Khác xoay người đi lau dọn. Đại khái là muốn ở đây một quãng thời gian dài, trước hết mình phải tự dọn dẹp cái đã. Hắn lại làm quen với tháng ngày một mình, làm quen với việc tự mình chăm sóc bản thân, giống như khoảng thời gian trước đây, một lần nữa trải nghiệm cuộc sống như vậy. Trước đây bắt đầu từ đâu thì giờ bắt đầu lại từ đó.

Người ngày thường hô mưa gọi gió ở triều đường cuối cùng yên lặng cảm lấy miếng giẻ đầy bụi, chà chà lên chiếc giường góc trong cùng. Đệm giường hơi ẩm, nếu mai có nắng sẽ có thể mang ra phơi. Làm đến cái chuyện này, đương nhiên động tác của hắn có chút không thuận lợi, thậm chí còn có phần ngốc nghếch. Phải chăng là do thói quen trước đây nên cảm thấy không chịu nổi, chỗ nào cũng lau dọn sạch sành sanh, ngay cả một tí bụi cũng không tha.

Không biết mất bao nhiêu thời gian, chắc khoảng hai canh giờ gì đó, trời đã sang chiều nhưng dường như bên ngoài tuyết rơi càng lúc càng nhiều. Trữ Khác dọn nhà xong mới cảm thấy mình thực sự rất đói. Từ hôm qua đến giờ hắn chưa ăn gì, Trường Tuyết có mang cháo đến cũng không hề ăn, giờ thì chịu không được, quyết định đi mua cái gì đó lấp đầy bụng trước đã.

Trữ Khác bước tới một gian phòng khác, tuy gian nhà này rất nhỏ nhưng đồ gì nên có vẫn có. Hắn mở ngăn kéo tủ trên, tìm thấy bên trong có vài khối vạc vụn và một vài đồng tiền. Tự mình ước lượng, tiền trước đây mình kiếm được chắc cũng đủ dùng, nhưng vẫn là nhịn không được than than sao lúc đó không để lại thêm ít bạc...

Hắn cầm hai mươi đồng tiền, còn quan sát kỹ chúng một lúc, có cảm giác dường như lâu rồi không dùng đến loại tiền này... Một thoáng yên lặng hồi tưởng lại giá hàng trước đây, không biết là có đủ mua hay không.

Trữ Khác chuẩn bị ra ngoài mua thức ăn về. Đẩy cửa bước chân ra bên ngoài, thế gian mênh mông, bị ánh sáng làm chói mắt, nhất thời không mở nổi mắt.

Hắn xoay người để đóng cửa, phút chốc dư quang quét qua, cả người đột nhiên dừng lại, giây phút đó tim ngừng đập.

Cảnh tượng trước mắt khiến hắn hoàn toàn đình trệ tư duy. Chiếc ô bị nàng hờn dỗi ném vào trong tuyết, Tổng Trường Tuyết cuộn mình trong góc cửa, trên người tích một tầng tuyết lớn. Không biết đã đợi ở đây bao lâu, ngay cả tri giác cũng không còn, sắc mặt ngẩn ngơ.

Gió bắc tiêu điều thổi qua, cuốn theo một đám tuyết trắng. Tổng Trường Tuyết thấy chàng đi ra, không nói lời nào, chỉ ngậy gốc nhìn chàng.

...

Nàng vừa đi mua hai phần bánh bao, một cho chàng, một cho mình.

Chỉ là trời thực sự rất lạnh, bánh bao đã đông cứng từ lâu... Không biết có thể ăn được không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ai cũng biết là đã làm hòa rồi

Trữ Khác sững người cứ nhìn nàng mãi không thôi, mãi đến khi Tổng Trường Tuyết hắt hơi một cái hẳn mới hoàn toàn phản ứng lại. Nhanh chân bước tới, nét mặt vừa khấn trương lại đau lòng, trong tim ngập tràn hối hận và tự trách.

Trữ Khác khụy gối xuống rồi ôm trọn lấy nàng như trước đây từng ôm. Nàng rất nhẹ, lạnh như băng khiến hắn run lên. Trữ Khác không nói một câu, ôm nàng vào nhà mà hai tay cũng hơi run.

Tổng Trường Tuyết được chàng ôm nhưng chút sức để vươn tay ôm cổ chàng cũng không có. Nàng chịu lạnh hai canh giờ bên ngoài trời giá rét nên đã sớm không còn tri giác. Giờ đây chỉ cảm nhận được cuối cùng cũng có nơi ấm quá, sẽ không còn bị cóng nữa. Tổng Trường Tuyết rất phấn khích, nàng nâng đôi mắt lặng lẽ ngắm chàng. Trước đây nàng thường ngắm chàng từ góc này lên, tuy đây không phải góc nhìn đẹp nhất nhưng lại khiến con người ta có cảm giác yên bình. Chỉ là không biết chàng có hối hận rồi lại đưa mình trở về hay không...

Nghĩ đến đây Tổng Trường Tuyết sợ sệt thều thào.

“Thiếp không làm cái Quận chúa gì đó đâu... Thiếp sẽ thật ngoan, sẽ không làm phiền chàng, đừng đuổi thiếp đi.”

“Thiếp vẫn muốn theo chàng...”

Giọng nàng hơi khàn nhưng chỉ là vài chữ nên vẫn nghe rõ. Mỗi một chữ khẳng định đều là lời chân thành từ đáy lòng.

Nàng nhìn chằm chằm đánh giá sắc mặt của chàng, chỉ sợ nhìn thấy phía trên không thích điều gì đó. Thế nhưng lại phát hiện ra viền mắt của chàng có hơi đỏ...

Nhưng mà chỉ có đỏ thôi, Trữ Khác chẳng nói gì hết, động tay đặt nàng lên giường. Giúp nàng cởi bỏ y phục bên ngoài bị dính bông tuyết tan, quần chắn khắp người nàng. Nơi đây thật sự không hề ấm áp vậy mà nàng cũng không biết tại sao một lúc thôi đã khiến nàng ấm dần lên.

Hắn lo lắng đưa mắt nhìn đôi môi bị lạnh đến trắng bệch kia, lập tức không quan tâm gì nữa, cởi áo ngoài rồi chui vào chăn, găt gao ôm cả người nàng vào lòng. Tổng Trường Tuyết cứng người nghiêng đầu nhìn chàng, có hơi không quen cự nhẹ lại càng bị ôm chặt hơn. Có lẽ do người mình quá lạnh, nàng cảm nhận được nhiệt độ từ cơ thể Trữ Khác, được chàng ôm như vậy rất thoải mái... Tâm tư này vừa được khai phá nàng liền ngại ngùng nghiêng đầu đi.

Thật ra hai người họ vốn là phu thê nên không có chuyện gì là không tiện. Tay Trữ Khác bị cóng một lúc liền quen lồi đưa ra sau lưng nàng, tựa như muốn truyền tất cả hơi ấm của mình cho nàng. Cách hai lớp áo, một kẻ hồ cũng không có. Gian nhà này đã lâu không có người ở, tuy rằng xung quanh dọn dẹp sạch sẽ nhưng chăn bông trên giường rất thô khiến hắn không quen. Trữ Khác cau mày kéo người bên dưới, tâm tình phức tạp.

Hắn vốn nghĩ rằng bọn họ cũng chỉ là đôi phu thê, hắn đối tốt với nàng nên nàng cũng đối xử tốt với hắn vậy thôi. Thật không nghĩ đến nàng lại chấp nhất như vậy, cho dù phải từ bỏ vị trí Quận chúa đầy ngưỡng mộ trong mắt thế gian, cũng nhất quyết cùng hắn sống cuộc sống không có gì, thậm chí ngay cả đuổi cũng không đi... Nếu đôi thành Lương Chiêu Đường thật nên gả cho mình, chắc chắn bỏ đá xuống giếng vẫn chưa đủ chứ sao có thể một mực khẳng khái đòi theo hắn?

Tri giác Tổng Trường Tuyết đang dần trở lại, nàng quay mặt lên xà nhà và ngạc nhiên khi thấy trên đó có rất nhiều mạng nhện. Có lẽ Trữ Khác cũng nhìn thấy nên đáng về có hơi lúng túng, đưa tay che lại mắt nàng.

“Không được nhìn, ta sẽ quét dọn sạch sẽ...”

Hiếm khi Tổng Trường Tuyết được thấy bộ mặt khó chịu của chàng, lập tức liền cười hắc hắc. Mắt nàng bị một tay che mắt, nàng cười nhiều đến hắt xì một cái, lúc này lại đổi sang Trữ Khác cười nàng.

Vốn định trêu nàng một chút nhưng mũi chột chưa xốt. Trữ Khác buông bàn tay che mắt nàng ra, lướt qua nàng rồi trở mình đặt nàng xuống phía dưới.

Tổng Trường Tuyết bị động tác đột ngột của chàng mà giật nảy mình, không dám lên tiếng.

“Nàng là cô nương ngốc nhất ngốc nhất trên cái thế gian này. Thấy rét mà không biết gỡ cửa hả? Đúng là quá ngốc mà.” Lúc hần mới nói đã thấy hối hận nhưng vẫn không dừng lại ở đó luôn.

“Nếu thiếp gỡ cửa chắc hẳn chàng sẽ không để ý đến thiếp...” Tổng Trường Tuyết như con quỷ khôn lỏi đạt được mục đích, phản bác, “Thiếp đúng là cô nương thông minh nhất thế gian mà.”

Trữ Khác im lặng ngắm nàng, lúc lâu sau đột nhiên chôn mặt xuống cổ nàng, sâu muộn: “Phải rồi, nàng đúng là thông minh...”

Cổ ngựa quá... Tổng Trường Tuyết bứt rứt uốn éo chợt thấy chàng thoát cái ở đối diện hôn lên mặt mình. Nàng lập tức tròn tròn mắt, có hơi thất kinh.

Trữ Khác đề lên người nàng, chỉ dùng lực nhẹ từ cùi chỏ chống đỡ, hai bàn tay luồn vào tóc nàng. Mặt đối mặt với nàng, nghiêm túc hôn lên... Ừ, đây là mặt của cô nương ngốc, nơi này là mũi của cô nương ngốc, nơi này... Là môi của cô nương ngốc, vừa nhỏ lại vừa mềm.

Hần nhắm mắt lại, từ từ thưởng thức nụ hôn này. Tổng Trường Tuyết bị chàng hôn đến thở không thông, ngượng ngùng đẩy nhẹ chàng nhưng không sao đẩy ra được. Răng và môi dầy dụa một lúc Trữ Khác mới tha cho nàng, trong đầu đều là dáng vẻ làm nũng đáng yêu thường ngày của nàng, khi rạp khuôn theo đuôi hần thì là vẻ mặt khiếp đảm, dưới trời tuyết lại là bộ dáng luống cuống.

Thấy chàng dừng lại, Tổng Trường Tuyết ngờ ngác cấn cấn môi dưới hồng nhuận thì nhận ra một giọt nước mắt nóng hổi bé nhỏ đậu trên mặt mình. Nàng ngạc nhiên mở đôi mắt mù mịt ra lại phát hiện Trữ Khác đang nhìn mình chăm chăm.

Viên mắt của chàng có hơi hồng hồng nhưng không có dấu vết nào khác...

Tổng Trường Tuyết lầm bầm: “Chỉ là hôn thiếp có tý, chàng khóc gì chứ.”

Trữ Khác hơi chợt dạ nhưng mặt không biến sắc, “Là nàng khóc lại còn đổ cho ta?”

A? Tổng Trường Tuyết tỉnh mộng, không lẽ thật sự là mình khóc? Xưa nay lời chàng nói không bao giờ là sai, chắc hẳn là mình không tự chủ được khóc nhè, chắc hẳn là vậy.

Sau đó nàng liền cúi đầu xấu hổ.

...

Trữ Khác lướt qua dáng vẻ của nàng mà chợt dạ vươn tay lau đi giọt nước mắt kia.

Nhưng rồi hần cũng rất nhanh nhanh ra mình ủ ấm lâu như vậy nhưng cơ thể nàng chỉ ấm hơn so với khi nãy mà vẫn còn lạnh.

“Nàng có lạnh không?” Trữ Khác biết rõ vẫn hỏi.

Tổng Trường Tuyết thấy đúng là phí lời liền đáp: “Phí lời.”

“...” Trữ Khác ghé vào bên tai nàng, giọng nói có phần nham hiểm, “Ta có một cách có thể giúp nàng nhanh ấm hơn...”

Tổng Trường Tuyết hiểu kỳ: “Cách gì?”

Không cho nàng kịp phản ứng, Trữ Khác đột nhiên ngang ngược che kín miệng nàng, bàn tay trong chăn cời đi chỗ y phục còn sót lại. Tim Tổng Trường Tuyết như sắp nhảy ra bên ngoài, giây giữa nửa ngày mới phát hiện sức mình đúng là lấy trứng chọi đá, đối phương vững chắc như sắt thép cứ quần lấy nàng. Mặt nàng lập tức đỏ ửng, thâm nằng đúng là đồ lưu manh nhưng cũng không có ý giãy giụa tiếp mà chỉ đỏ mặt không dám cự quấy.

Trời vẫn sáng đấy, mặt mặt lấm nhá!

Quả thật đúng là “ban ngày phóng túng”!

Mặc kệ tâm tư lộn xộn của nàng, Trữ Khác hôn từ mặt xuống đến ngực, một khắc cũng không dừng lại. Như thể cảm giác được cơ thể nàng cũng như hai khối đậu hũ kia lạnh ngắt, động tác của Trữ Khác liền giảm xuống, chỉ sợ mình dùng thêm chút sức nào thì sẽ làm hỏng nó mất...

Cả người Tổng Trường Tuyết như bị nướng chín. Giờ phải làm sao... Chàng đang sờ ngực nàng, ngứa lấm khó chịu lấm nhá... Không được, nàng là một cô nương đứng đắn đâu thể làm cái chuyện mất mặt như vậy. Tổng Trường Tuyết cứ nghĩ loạn hết lên nhưng không đẩy chàng, từ cô hòng phát ra một tiếng rên khẽ.

Vẫn giống như trước, vẫn thẹn thùng như vậy. Trữ Khác cười nhẹ, hướng xuống dưới, vùi cả người trong chăn rồi hôn rón nàng, từng bước loại bỏ mọi rào cản. Thời điểm chàng bất chợt động thân tiến vào, Tổng Trường Tuyết thật sự không chịu được mà hét lên. Lúc sau nhận ra thì khuôn mặt lập tức đỏ như cà chua chín. Dùng sức cắn răng không nói, chỉ sợ lại truyền ra âm thanh xấu hổ nào đó.

Trữ Khác cũng không nói lời nào, im lặng va chạm thân thể của nàng, thoáng dịu dàng lại một thoáng tiến sâu vào trong. Cơ thể vừa lạnh như băng đang dần ấm lên, chuyện đó đã không cần phải lo lắng nữa. Cả người Tổng Trường Tuyết run run, cấn chặt răng, hai tay chống trên lồng ngực của chàng, nàng

có cảm giác không nói nổi nữa nhưng vẫn truyền âm họng ra được những chữ lẻ lẻ, “Chàng, chàng lại bắt nạt thiếp...”

Trữ Khác dịu dàng đặt tay ở gáy nàng, thân dưới vẫn không ngừng lại, giọng biếng nhác: “Được rồi... Về sau mỗi lần ta bắt nạt nàng, nàng cũng có thể đề nghị một yêu cầu với ta... Như vậy có được không?”

Tổng Trường Tuyết vừa khẽ rên vừa tính toán trong bụng, nói như thể là nàng có bị thiệt không? Nhưng mà nàng nghĩ mãi cũng không nghĩ thông được, mặt khác cả người lại bị chàng làm cho nóng lên, đành bám chặt lấy lưng chàng, ngại ngùng không dám nói chen vào nữa.

Đồ ngọc đáng thương cứ thế bị hấn trừng trị thỏa đáng...

Sợ nàng không chịu được nên nghỉ một lúc rồi lại thêm lần nữa, hai người cứ dây dưa trong chăn đến khi trời tối...

Xong chuyện, Trữ Khác ngẩng đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ thì có cảm giác bản thân rất có năng lực. Tổng Trường Tuyết thấy trời đã tốt, quán bánh bao kia chắc hẳn đã đóng cửa từ lâu rồi. Hừ một tiếng đẩy Trữ Khác ra, tự hờn dỗi nằm quay lưng về phía chàng, dáng vẻ giống như đã quên chính mình mới đây thôi còn không biết thẹn mà cầu xin chàng bao nhiêu lần...

“Hôm nay muộn rồi, trước cứ dùng tạm một ngày, mai ta sẽ đến chợ mua một chiếc giường cùng đệm giường thật thoải mái, còn có củi và nồi đun nước nữa...” Trữ Khác ôm lấy nàng từ đằng sau, lần đầu tiên nói ra những lời này.

Tổng Trường Tuyết rầu rĩ: “Rắc rối đến vậy à?”

“Nàng vốn may mắn hơn ta, chưa từng trải qua tháng ngày thế này... Như vậy cũng tốt.” Giọng Trữ Khác rất nhạt nhưng trong đó lại mang theo mùi của sùng nịnh, “Về sau ta nuôi nàng, cả đời cũng không khiến nàng phải chịu khổ.”

Trong đầu Tổng Trường Tuyết đều ngập tràn quán bánh bao đóng cửa, quán bánh bao đóng cửa... Không có chút rung động nào đối với lời hứa hẹn đầy cảm động của chàng, râm rì uồn tới ọ ọ lui.

Dường như Trữ Khác đã quá quen với dáng vẻ này của nàng, nhớ lại chuyện vừa nói, khẽ cười: “Trường Tuyết có mong ước gì không?”

Nàng quay lưng về phía chàng, nhắm mắt cúi đầu nghiêm túc suy nghĩ, có vẻ như đang suy tư về yêu cầu nào có lợi cao. Cái đầu nhỏ dụi dụi nửa ngày mới nghĩ ra, hưng phấn: “Thiếp muốn ngày nào cũng được ăn bánh bao hành thơm ngào ngạt!”

“Ừ... Yên tâm đi, chúng ta vẫn có thể sống qua ngày được.”

Trường Tuyết tò mò: “Vậy chàng có mong ước gì không?”

“... Ta hy vọng mỗi ngày đều có thể kiếm được tiền mua bánh bao hành cho nàng.”

“Hừ hừ hừ, chàng đúng là cái người không có tiền đồ, thiếp không để ý đến chàng nữa đâu!”

Nghe được lời này hấn chỉ cong cong khóe miệng mà không lên tiếng.

Bên ngoài tuyết vẫn rơi rất dày, căn phòng nhỏ cũ nát không thể tả nhưng đáy lòng lại vô cùng ấm áp. Vốn dĩ trong phòng không thấp đèn nên không lo đi thối đèn, trong căn phòng tối mịt không ai nhìn rõ mặt ai nhưng bất kể người nào trong phòng cũng nhìn thấu được tâm tư đối phương. Ánh trăng bên ngoài kia chiếu xuống đất một mảng sáng vàng nhạt tựa như một mặt nước tao nhã, yên tĩnh cũng rất yên bình.

Trên thế gian này có một chuyện hạnh phúc nhất.

Đó là khi cả thiên hạ ruồng bỏ ngươi, bấy giờ có một cô nương ngốc đồng ý theo ngươi cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tổng Trường Tuyết ngã bệnh

Mặc ít y phục, hai canh giờ ở dưới trời băng tuyết giá lạnh, không bệnh mới là lạ. Lúc Trữ Khác rời giường liền bị nhiệt độ khác thường của người bên cạnh làm cho hoảng. Không đánh thức nàng, mặc y phục xong là vội vàng ra ngoài mua thuốc.

Đúng là bệnh tới như núi lở, bệnh đi như kéo sợi. Đêm qua cũng chỉ hắt xì vài cái, sáng nay đã là người mang bệnh. Khi nàng nằm trên giường khó nhọc mở đôi mắt lại phát hiện người bên cạnh đã không thấy đâu. Tổng Trường Tuyết lập tức tỉnh táo hơn phần nửa, tròn tròn mắt ngạc nhiên nhìn sang chỗ trống bên cạnh.

Chàng đi đâu rồi, có phải lại bỏ mình mà đi.

Ấn tượng mấy ngày này quá mức sâu sắc khiến nàng rất thiếu cảm giác an toàn. Tổng Trường Tuyết rồi rầm ròi lại không khống chế được tự nghĩ bậy. Có phải chàng ghét nàng bị bệnh phiền phức nên bỏ nàng ở đây, còn mình thì đi tìm nơi khác sống...

Tổng Trường Tuyết khịt khịt mũi rồi bặm môi, bắt đầu ngáy người nhìn ra ngoài cửa sổ, tuy rằng nơi đó dán một lớp giấy ó vàng và chẳng nhìn thấy gì hết.

Qua rất lâu sau cánh cửa chợt kéo kẹt một tiếng mở ra, nàng lập tức vui mừng nhìn sang nhưng lại chỉ thấy đệm và vỏ bông đang đi về phía mình.

Ồ...

Thấy nàng nhìn mình bằng cái mặt như vậy, sắc mặt Trữ Khác tối sầm, đặt đồ trong tay xuống, để ruột bông ở đuôi giường, im lặng nhồi chần vào vỏ bông.

Tổng Trường Tuyết tắc mũi, mặt nóng dần dần, hai tay kéo lấy chần, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ lặng lẽ quan sát chàng.

Thừa tướng đại nhân đang nhồi chần vào vỏ bông!

À chàng không phải Thừa tướng nhưng đúng là chàng đang nhồi chần vào vỏ bông!

Trữ Khác thả chần kia vào góc trong cùng, cảm y ngọc thực quen rồi nên làm dạng chuyện này hiển nhiên có đôi chút vụng về. May nhờ tay chàng dài nên cũng không quá khó khăn. Chỉ là cái kia có màu đỏ đậm, mặt trên còn thêm mấy đóa hoa mẫu đơn, chàng cảm nó trên tay thật là có hơi quái dị. Trữ Khác vừa quay đầu thì nhận ra cái đầu nhỏ đang trốn trong chần cười thâm, còn rung rung rất có nhịp điệu nữa.

Một mặt tro ra đi tới, đưa tay chụp lấy chần trên mặt nàng kéo xuống.

“Buồn cười sao?”

“Ha ha ha ha ~” Nàng đang bị khản giọng nhưng vẫn cố chọc chàng, kết quả tự khiến bản thân ho sặc sụa. Mặt đỏ dần lên như say rượu, đáng vẻ này khiến người nào đó không ngớt đau lòng.

Giờ thì Trữ Khác mới rõ vì sao thế nhân đều có cảm tình với mỹ nhân mang bệnh. Trường Tuyết nhà hắn chỉ vô tình bị bệnh nhẹ lại nghiêng sang đẹp kiều khác. Tuy không phải nghiêng nước nghiêng thành hay thanh lệ cao quý, mà là vẻ đẹp giản dị làm người nào đó vô cùng xúc động.

Nhưng mà Trữ Khác lại nghĩ thế này: Thà để vợ mình trở thành heo nái xấu xí cũng không mong ngã bệnh thêm một lần.

Thấy nàng như vậy nên vụ giận nàng cười nhạo mình cũng bay biến. Trữ Khác vô cảm trải chần ra giường, ngoài miệng không nói nhưng hành động thể hiện rõ sự đù dăng. Dường như bọn họ là một đôi phu thê bình thường, ăn ở với nhau đã nhiều năm, tương thân tương ái nhau, cười nhạo nhau.

Hắn trải chần mới xong, quay qua nhìn Tổng Trường Tuyết: “Đổi chần ngủ, tự nằm vào.”

Tổng Trường Tuyết ngoan ngoãn lật người, vắn vẹo chui vào trong chần mới. Cả người đang lạnh dễ chịu hơn hẳn.

Trữ Khác ngồi bên mép giường sờ trán nàng, vẫn chưa hạ sốt, trái lại còn nóng hơn sáng sớm, nàng bệnh đến như vậy mà vẫn còn có tinh lực tự lăn vào trong.

“Mới vừa rồi ta đi mua thuốc cho nàng, không phải lo đâu, chỉ bị cảm lạnh thôi, uống mấy ngày thuốc, nghỉ ngơi trên giường vài ngày là không sao nữa rồi. Muốn ăn gì ta sẽ mua cho nàng, muốn uống gì ta sẽ hầm...” Đang nói Trữ Khác đột nhiên ngừng lại, chắc, hắn sẽ không hầm canh.

Sao tự nhiên mình nói nhiều vậy. Hắn trầm tư một lúc, không lẽ đây chính là ‘gần mực thì đen gần đèn thì rạng’ trong truyền thuyết? Gần Tổng Trường Tuyết quá nên bắt đầu nói lảm nhảm?

Nghe được từ miệng chàng chữ mua thuốc... Tổng Trường Tuyết nghĩ ngay đến trước đây từng mua một bọc thuốc trắng dương cho chàng. Sầm mặt lại rồi nhanh chóng thờ dài trong lòng. Thời gian trôi qua thật mau, cái lúc ấy nàng – nhị tiểu thư Tổng gia – luôn nghĩ đủ cách để rời khỏi Tướng phủ, ma xui quỷ khiến thế nào lại để nàng gặp được một nam nhân đối tốt với nàng.

Nàng được chiều mà hoảng, khe khẽ nói: “Vây, thiếp muốn ăn ít cháo...”

Trữ Khác bắt đầu hồi hận những lời tự nói vừa rồi, mặt có hơi thẹn: “Chưa từng nấu...”

“Ừm” Tổng Trường Tuyết hết mực chỉ bảo, “Vây, chàng nấu nhiều cháo cho thiếp đi.”

“...” Bỗng nhiên Trữ Khác rất muốn lôi cái mặt đỏ bừng của nàng xuống nhào thành nhiều dạng, liếc nàng vài cái rồi đi nấu cháo thuốc cho nàng.

Chàng chỉ ra ngoài một chuyến nhưng hầu như đồ gì cũng có đủ, còn vác cả một túi gạo nhỏ về. Thật không biết chàng lấy dũng khí ở đâu ra mà có thể vác theo chần ga đi khắp nơi... A, nghĩ đến đã thấy hoảng rồi.

Trữ Khác mang thuốc vào trong bếp, nghiền nhỏ chỗ thuốc đó, đổ thêm nước vào trong ấm đất sắc thuốc. Không lâu sau xung quanh nồng lên một mùi

đăng ngắt, giống như bên trong đó là mùi của những tháng ngày gian nan vất vả.

Biểu tình trên mặt hắn không quá khác thường, chỉ chú tâm vào chuyện lo sẽ bén lửa, dường như tâm tình cũng đăng ngắt như mùi thuốc kìa. Hắn đi mua đồ rồi còn đến tìm một người. Đỗ Phụng từng là thủ hạ đắc lực nhất của hắn, cả đường đề bạt hắn lên, cho dù không có cảm tình thì cũng có ơn tri ngộ, là một trong số ít người hắn tin nhiệm.

Đỗ Phụng cũng không phải dạng tiểu nhân thấy lợi quên nghĩa, gặp hắn vẫn còn giữ thái độ tôn kính như trước, có vẻ như đã quên mất người trước mặt đã bị bãi quan. Hắn mang chuyện trong triều chính kể hết, chuyện khác không nói mà nói ngay đến chức vị Thừa tướng. Không biết Hoàng đế nghĩ sao lại để Ngự sử Đại phu Trương Đồng Húc giữ chức Thừa tướng, nhưng chưa trực tiếp phong quan. Đỗ Phụng đang nói bóng gió rằng Hoàng đế trong phút chốc không tìm được người thế thân thích hợp, nếu như ngài đóng góp chút sức mình không chừng còn có thể quay lại vị cũ đấy!

(*) Ngự sử Đại phu là chức quan cao nhất ở Ngự sử đài; Ngự sử đài: có nhiệm vụ can ngăn vua, giám sát và hạch tội các quan trong triều.

Trữ Khác không nghĩ xa đến thế, đối với những lời Đỗ Phụng nói chỉ cười cho qua.

Trên thánh chỉ kia là lời vàng ý ngọc của Hoàng đế, không có chỗ nào viết hắn sẽ lại được làm quan. Không biết là Hoàng đế cố tình cho hắn đường lui hay là do sơ ý mà thêm vào, nhưng dù sao đi nữa thánh chỉ đã ban, muốn thay đổi cũng phải hỏi qua ý của quan Ngự sử có đồng ý hay không nữa.

Ba năm khoa cử một lần. Mùa thu sang năm cử hành thi Hương, xuân năm nữa đến thi Hội. Bãi quan hắn, thu nhà hắn cũng chẳng sao, hắn không có bất cứ ý kiến gì. Bằng tài học của hắn vẫn có thể làm lại từ đầu, từng bước từng bước đi lên.

(*) Kỳ thi Hương là kỳ thi sơ khởi nhất. Sau khi đỗ thi Hương thì năm sau mới được dự thi kỳ thi cao cấp hơn là thi Hội (cao hơn nữa là thi Đình). (Wiki)

(*) Thi Hội: nguyên văn là xuân vi. Xưa nói “vi” để chỉ nơi diễn ra khoa cử, kỳ thi Hội diễn ra vào mùa xuân nên để “thi Hội” cho dễ hiểu.

Cũng chỉ là bắt hắn đi lại con đường lớn kia thôi.

Thời gian còn dài, hắn không vội. Có Trương Tuyết cùng mình đi đoạn đường này, hắn không hề nóng vội một chút nào.

Vấn đề cấp thiết trước mắt chính là giải quyết kế sinh nhai. Chút bạc trước đây để lại không biết có thể chống đỡ được bao lâu, trước tiên vẫn phải tìm cách kiếm tiền mới được. Hắn đã hứa với Trương Tuyết sẽ không để nàng chịu khổ nên nhất định không thể không tìm.

Lại nói đến lúc gặp Đỗ Phụng, đối phương cứ bắt hắn nhận bạc. Mặc dù Trữ Khác ngoài mặt là người ôn hòa nhưng trong tùy vô cùng kiêu ngạo. Muốn hắn nhận tiền bỏ thí của người khác không khác gì tự khứa một dao vào cổ mình. Trước hắn không cho Trương Tuyết theo đơn giản là bởi nàng có thể sống thật âm nò ở phủ Quận chúa. Không thì hắn cũng đã mang sinh lễ đến nhà mẹ nàng, ăn mặc đương nhiên không phải lo, dù thế nào thì so với việc theo mình cũng tốt hơn rất nhiều. Vì lẽ đó nên một năm này, tôi thiếu hắn cũng phải để nàng không lo ăn lo mặc mới được...

Có lẽ là đã nghĩ quá nhiều chuyện, thuốc cũng sắc xong rồi. Trữ Khác lấy lại tinh thần đổ thuốc vào bát, còn đặc biệt ký tính bỏ thêm đường phèn cho nàng.

Bưng bát thuốc đến gian phòng, vừa mới bước vào mùi thuốc liền lan tỏa khắp nhà, Tổng Trương Tuyết tui thân nhãn mảy, giấu mình trong chăn tỏ ý nàng không thấy thuốc nên không cần uống.

Ngẩn người như Tổng Trương Tuyết hồi lâu, Trữ Khác cảm thấy đối với loại cái chán này hắn đã luyện đến một cảnh giới nhất định, lúc nào có thi đấu với chiếc chăn hoa, chắc chắn hắn có thể giành phần thắng.

Tổng Trương Tuyết bị chàng lôi ra ngoài, thờ hồn hên, hai người trợn to mắt nhìn nhau.

“Uống thuốc.” Nhanh gọn dứt khoát.

“Không phải chàng nói đi nấu cháo cho thiếp sao, chàng nói dối! Thiếp muốn ăn cháo thiếp không uống thuốc đắng đâu!” Bắt đầu quấy phá.

“Không uống?” Trữ Khác nhướn mày, “Một là nàng về phủ Quận chúa ăn cháo, một là ở trong gian phòng tôi tàn này uống thuốc. Tự chọn.”

Lời vừa mới dứt Tổng Trương Tuyết đột nhiên bật dậy, vờn tay cướp lấy bát thuốc từ tay chàng, so với mới đây vô cùng tích cực. Chỉ sợ nàng không uống thuốc giãy sau sẽ bị ném ra ngoài cửa. Dáng vẻ vô cùng đáng thương kia khiến Trữ Khác nhất thời không biết nói sao cho phải.

Tổng Trương Tuyết cau mày đổ chỗ thuốc kìa vào miệng, cố gắng ép bản thân uống vào. Nhưng vì thuốc đó thực sự rất đắng, vốn mặt do bị bệnh mà do đó giờ thì càng đỏ thêm. Vừa muốn uống tiếp lại bị Trữ Khác nhẹ nhàng đưa tay cầm về, dịu dàng nói: “Ta giúp nàng cho.”

Thật ra Trữ Khác không phải người biết cách chăm sóc người khác, tư thế mớm thuốc cho nàng cũng rất mới lạ, vô tình còn làm thuốc nóng chảy ra ngoài khiến trên cằm Tổng Trương Tuyết đều dính nước màu đen, kỳ lạ làm người sợ hãi... Trữ Khác nổi ý muốn vui đùa, dường như còn cảm thấy đáng vẻ này của nàng chơi thật vui, cố ý để thuốc tràn ra ngoài. Đem một mặt đen thui nhìn chàng, Tổng Trương Tuyết không hề hay biết mình đang bị người chơi xấu...

Chơi đã đủ, Trữ Khác cầm khăn lau mặt cho nàng. Hình như nhận ra cách mình giãy vờ trái táo này không ổn, tự kiểm điểm lỗi lầm, không cầm được lau mặt nàng thêm lần nữa.

“Trường Tuyệt” Hân gọi tên nàng.

“Có chuyện gì.” Tổng Trường Tuyệt vẫn còn đang chiến đấu với chỗ thuốc trong bát.

“Sắp Tết rồi...”

“Ừm”

“... Không thể cho xem phản ứng khác sao.”

“Oa Tết lại sắp đến rồi! Vui thật đấy thiếp thích nhất là Tết! Thiếp thích nhất là lúc Tết đến đấy! À chúng ta sẽ phải mua thật nhiều kẹo bơ cùng với vỏ sủi cảo! Chứ chàng đẹp vậy nên chúng ta không cần mua câu đối rồi! Đêm 30 chúng ta vừa có thể ăn kẹo vừa có thể làm mỹ văn thẩn lại còn cả đốt pháo nữa chứ!” Tổng Trường Tuyệt ước qua loa một hồi rồi lại tiếp tục chiến đấu với chỗ thuốc cuối cùng trong bát.

Đáng quá à.

“...”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Vài ba chuyện về gian nhà tồi tàn

Liên tiếp mấy ngày uống thuốc nên mặt cũng dần khỏi sắc, tuy thỉnh thoảng vẫn ho khan hai tiếng nhưng cũng đã khôi phục đáng vẻ tươi tắn của ngày xưa. Không phải vô tình ho khan, căn bản còn không biết là vừa bệnh dậy, một lần đi mấy bước cũng không quá tốn sức.

Trữ Khác rất phấn khởi, Trường Tuyệt nhà hân thật dễ nuôi, ngã bệnh uống mấy ngày thuốc là khỏe, giảm được những thứ cần giảm.

Tuy không còn suy yếu như mấy ngày trước nhưng Trữ Khác vẫn không cho phép nàng xuống giường, sợ nàng lại bị lạnh. Tổng Trường Tuyệt đành phải buồn bực ngán ngẫm ngồi trên giường nhìn chàng viết chữ.

Trữ Khác vốn không có ý định viết chữ trong phòng nhưng lại không chịu được nũng nịu của nàng, không thể làm gì khác hơn là chiều theo, chuyển toàn bộ bàn sách sang gian phòng bên, mặc dù chỉ là vài cuốn sách.

Tổng Trường Tuyệt ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào bóng lưng chàng, thấy chàng không chơi cùng mình, mím môi, không biết có phải đang cố ý lăm bằm cho chàng nghe hay không.

“Thiếp chán quá à...”

Vào !

Từ không trung bay đến một quyển Tam Tự Kinh.

“...” Tổng Trường Tuyệt đen mặt, đem cái quyển sách cho trẻ mới học chữ kia ném trở lại, không phục ồ ồ ào, “Chàng đừng có coi thường thiếp! Những chữ này thiếp đều biết hết! Hừ, mang một quyển sách cao cấp qua đây!” Dáng vẻ phóng khoáng như gọi thêm ly rượu nữa.

Vào !

Từ không trung lại bay tới một quyển sách, chỉ là tên sách quá nhỏ nên không nhìn rõ là chữ gì.

Sau khi ném xong, Trữ Khác tiếp tục làm việc của mình, mặt vô cảm.

Tổng Trường Tuyệt với lấy nó, mở quyển sách ra, tầm mắt vừa rơi xuống cả khuôn mặt đỏ như gan heo! Đây đây đây là cái trò chơi gì!

Ngó qua tựa sách: Xuân Cung Đồ – Tái bản.

Tổng Trường Tuyệt lập tức gấp sách lại, tức đến thở hồng hộc. Nàng phấn nỡ, đúng là bôi nhọ có văn hóa, bôi nhọ có văn hóa!

Nhưng mà tranh vẽ cũng rất thật...

Mặt Trữ Khác không biến sắc, “Cho nàng giải buồn nhân đây cố gắng học hỏi một ít, đến lúc thực hành có thể phát huy tác dụng, không cần cảm ơn.”

“...”

Tổng Trường Tuyết cảm thấy chàng đang sâu sắc si nhục nhân phẩm của mình!

Nàng cường điệu: “Thiếp còn lâu mới xem những thứ này!”

Trữ Khác mặc nàng, cố tình không để ý tới nàng một lúc. Thấy tình cảnh này, Tổng Trường Tuyết vụng trộm mở quyển sách kia ra, hồ thẹn xem... Cố ý không phát ra âm thanh. Tư thế kỳ quái trong sách này đều thật xấu hổ mà, a a a xấu hổ chết đi được!

Chỉ cần bên kia Trữ Khác có động tĩnh gì nàng lập tức khép ngay sách lại, căm tức nhìn bóng lưng chàng, vẻ mặt một bộ thà chết cũng không chịu xem.

Trữ Khác vừa viết chữ cũng bất động, con mắt hơi quét qua thấy bộ dáng nàng đang nhăn nhó, khóe miệng không khỏi uốn cong.

“Xem vui không?” Hắn bắt ngờ hỏi một tiếng.

Vào !!

Quyển sách kia bay thẳng về phía mặt hắn, lại bị hắn cười tránh thoát...

Trữ Khác cũng không biết chắc quyển hai này có thể xong trong mấy ngày. Hắn dọn đồ dùng trên bàn xong liền đi tới chỗ nàng, vươn tay muốn ôm nàng xuống giường.

“Hừ, chàng muốn làm gì!” Tổng Trường Tuyết mới vừa nhìn thứ đó, đỏ mặt, nhất thời đề phòng hơi lùi phía về sau, lại cường điệu một lần nữa, “Thiếp sẽ không học theo cái tư thế đó đâu!”

“...” Trữ Khác đã hiểu. Nhìn cái dáng nhỏ lo lắng kia mà bật cười. Càng nghĩ càng thấy buồn cười, tay không dừng ôm lấy eo và vai nàng.

Tổng Trường Tuyết bị cười nhạo mà không hiểu gì, “Gi vậy.”

“Nàng muốn đi đâu đây...” Khó khăn lắm Trữ Khác mới ngừng lại, vẫn cười nói.

Nhận ra mình nghĩ sai, lập tức mặt Tổng Trường Tuyết đỏ bừng, luống cuống hận không thể kiếm sợi dây treo cổ, nháy mắt chợt có cảm giác kỳ diệu. Ngẩng đầu nhìn chăm chú vào mặt Trữ Khác, chàng vừa cười vui vẻ như vậy, hình như từ khi quen chàng đến nay chưa từng thấy chàng cười thật lòng như thế...

Trữ Khác không biết nàng đang nghĩ gì trong đầu, bị nàng nhìn đến khó chịu đành lảng sang chuyện khác: “Không phải nàng mới nói thấy chán sao, mang nàng ra ngoài đập người tuyết.”

Nói rồi hắn ngồi bên mép giường nhắc chân nàng lên, đôi hài bông mấy hôm trước mua cho nàng rất dày, đi vào rất ấm.

Tổng Trường Tuyết vừa thấy đôi hài bông thêu mẫu đơn đỏ, ngay tức khắc như thỏ con giật gân giầy giữa, làm ầm lên: “Xấu quá xấu quá! Thiếp không muốn mang đâu!”

Gần đây chàng thích phong cách này hả! Người ngoài không thấy chán đã đành còn mua cùng kiểu hài! Nàng đi ra ngoài sao dám nhìn ai chứ! Sao mà dám nhìn ai chứ!

“Đẹp.” Trữ Khác giữ lại cặp chân không an phận kia, nghiêm túc, “Nàng mang gì cũng đều đẹp hết.”

Tổng Trường Tuyết bất chợt yên lặng không nháo nữa, mặc cho chàng mang đôi hài bông xấu đến không yêu thương nổi, không hiểu sao mũi lại cay cay.

Thật ra câu nói kia rất bình thường lại khiến tim nàng thấy ảm áp, có một cảm giác không nói thành lời.

Mang hài xuống giường, hai người ra ngoài đập người tuyết.

Cửa vừa được đẩy ra Tổng Trường Tuyết lập tức nheo mắt theo. Bên ngoài một cảnh tuyết trắng xóa, vô cùng chói mắt. Những gian nhà trên đất đều bị phủ một lớp tuyết trắng vô tận, không có một khoảng hở. Tuyết trút xuống bao nhiêu ngày, nàng cũng nằm trên giường bấy nhiêu hôm. Khi không còn e ngại nữa, Tổng Trường Tuyết giẫm lên vài bước, nghe được tiếng tốp tếp vang lên mà phấn khích tột cùng.

Lo nàng chưa khỏi hẳn, Trữ Khác vào nhà mang cho nàng một cái ô, dúi vào tay nàng rồi nói: “Nàng cứ đứng đây xem, có ta đập là được...”

Tổng Trường Tuyết cất ngang lời chàng, “Đừng có tùy tiện kỳ thị thiếp, thiếp cũng phải đập người tuyết chứ!” Nói rồi đặt ô sang một bên, vui vẻ đi đập cầu tuyết, la hét, “Thiếp đập cầu nhỏ, chàng đập cầu lớn. Chúng ta cùng độ xem ai nhanh hơn nhé.”

Trữ Khác bất đắc dĩ ngồi xổm xuống, chấp nhận quy tắc thi đấu không công bằng này...

Hai người bận bịu trong tuyết hồi lâu, kết quả Trữ Khác đã đập được cầu lớn còn cầu nhỏ trước mặt Tổng Trường Tuyết vẫn chưa ra hình thù gì.

Cũng tại bởi nàng quá lè mề, mới đập được một chút đã chạy vào tìm nước ấm, tìm xong lại quay lại đập, chát được một đồng lại chạy vào tìm... Hết cách rồi, chỗ tuyết này thật sự rất lạnh, lạnh đến không chịu nổi. Nàng có hơi chợt dạ liếc sang thành quả của Trữ Khác thì thấy chàng đang bước về phía

mình. Năm hai ba lần liền đắp xong cầu nhỏ của mình, sau đó mang đến chỗ cầu lớn và đặt lên trên.

Tổng Trường Tuyết cảm nhận được sự khinh bỉ sâu sắc, khó chịu theo đến, nhìn cái người tuyết có hơi quy mô kia một lúc lâu, “Nhà chúng ta không có cà rốt...”

Trữ Khác vào trong nhà tìm xung quanh xem có đồ gì có thể thay thế không.

Tổng Trường Tuyết buồn chán chờ chàng ở bên ngoài. Hình như có thứ gì đó đập vào người nàng một cái, ngạc nhiên nhìn qua hóa ra là một củ cà rốt tươi...

Đây là cái tình huống gì? Nàng khó hiểu nhìn quanh, nỗ lực tìm kiếm đáp án. Đúng như dự đoán đã thấy một người đứng ở cửa nhà bên, là thiếu niên khoảng mười bảy, mười tám tuổi gì đó, không tính là thanh bạch chỉ có thể miễn cưỡng gọi là thanh tú thôi. Thiếu niên kia trốn nửa người sau cửa, nhìn thẳng vào nàng.

Cậu đứng ở đó ngó trộm đã lâu, thấy nàng nhìn người tuyết tròn vo mà dờ ra liền biết nàng ấy thiếu cái gì. Vội chạy vào trong nhà mang một củ cà rốt ra nhưng lại không tiện tự mang đến, không thể làm gì hơn là lên lút ném cho nàng ấy.

Tổng Trường Tuyết nhìn ngó, lại nhìn sang củ rau dưới đất đành khom người nhặt lên. Đại khái cũng cảm nhận được thiện ý của hàng xóm, nàng nhìn cậu cười hi hi, tỏ ý mình muốn cảm ơn.

Trữ Khác mang hai con mắt ra ngoài, à không phải, là mang mấy hạt đậu dùng làm mắt ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa đã thấy nàng cầm cà rốt mà ngẩn ngơ, có hơi khó hiểu không hiểu nó từ đâu tới, đang định hỏi thì

Cửa nhà bên truyền đến tiếng quát lớn.

“Trung Đại Chùy! Bà đây bảo nhà người rửa rau! Nhà người chết dí ở ngoài đây làm gì mà lâu thế hả!”

“Mẹ! Ái ôi! Đừng đừng đừng kéo tai con.”

Phía bên kia truyền sang tiếng thiếu niên kêu đau, hai người ở bên này cũng theo đó nhìn sang thì thấy cậu kia không hề có sức kháng cự bị một bàn tay lôi vào trong. Đóng cửa, nhưng bên trong vẫn chưa yên tĩnh được.

Trữ Khác nhìn qua đó, lại nhìn qua cà rốt trong tay nàng, một bộ đã hiểu rõ. Cũng không biết tại sao đáy lòng trào lên cảm giác nguy hiểm khó lường.

Tổng Trường Tuyết chẳng quan tâm lắm, đón lấy hạt đậu từ tay chàng gắn lên trên tuyết. Hai cái mắt nhỏ hí hí đến buồn cười, rồi lại dùng cà rốt làm mũi cho người tuyết.

Tổng Trường Tuyết lùi sau hai bước, miễn nguyện nhìn tác phẩm của mình, tiếp tục chỉ huy, “Đắp thêm người nữa!”

Trữ Khác không phản bác ý nàng, ngồi xổm xuống làm tiếp, lúc sau đã dựng lên một dáng người tuyết.

Bấy giờ Tổng Trường Tuyết mới thở hồng hộc chạy tới, nàng vừa đi xa kiểm cành cây, thấy chàng mới đó đã đắp xong mà không khỏi thở dài: “Chàng nhanh thật nha...”

Nàng ngó quanh một lát, mang hai cái cành xòe ra cắm trên đỉnh đầu một người tuyết, trông thấy giống hai chòm tóc hướng lên trời của tiểu cô nương, vừa làm vừa lầm bầm: “Đây là thiếp.”

Sau đó tiếp tục bê đôi củ cà rốt, đem một nửa làm mũi cho người tuyết mới, mũi của người này tương đối cao. Rồi cắm một cành cây trụ trụ vào đỉnh đầu làm nam tử đội mũ quan.

Nói: “Đây là chàng.”

“... À.” Trữ Khác liếc qua hai người tuyết vô cùng thâm thâm kia, gượng cười hai tiếng.

“Chúng ta đặt chúng ở bên cửa, mỗi đứa một bên làm giữ cửa luôn.” Tổng Trường Tuyết mơ mộng, rất muốn biến thành sự thật lại chợt thấy Trữ Khác đang đi về phía mình, đặt hai người tuyết đứng ngay gần cạnh nhau, nhân tiện cũng đề đầu bản sao Trường Tuyết, để nàng thấp đi một chút.

Thấy chàng coi thường chiều cao của mình, Tổng Trường Tuyết hừ một tiếng, tức đến nổi đem đóm cầm ô mang vào phòng, nhất quyết không tiếp tục đề ý đến chàng nữa.

Trữ Khác vẫn đứng đó ngắm nhìn thành quả. Mảnh tuyết trắng bị hai người đào bới tạo thành những lỗ lớn nhỏ. Hai người tuyết xấu đến thảm thương đứng hai bên nhìn nhau “đắm đuối”, mắt giống nhau, một mũi cao cao một mũi thấp tẹt, thật sự không hiểu sao lại xấu đến vậy...

Trữ Khác cau mày nhìn một lúc lâu chợt nở nụ cười.

Hôm sau.

Gian nhà đã lâu không có người ngoài tới, đột nhiên có khách tới thăm.

Nghe có tiếng gõ cửa, quả thật Tống Trường Tuyết cứ nghĩ mình đang mơ. Trữ Khác đang đọc sách, nàng nhanh nhẹn đứng dậy ra mở cửa.

Cửa vừa mở nàng liền bị cảnh trước mắt làm cho sợ hết hồn.

Đứng ngoài cửa là một phụ nhân ước chừng khoảng hơn bốn mươi tuổi, thân thể có phần đầy đặn, mặt tươi cười ôm một sọt rau củ quả chen vào, dẫn theo tiếng cười sáng khoái.

“Đại Chùy nhà ta nói có cô nương trẻ tuổi đến đây sống. Ta thấy đông dài, cháu sống một mình cũng không dễ dàng gì nên mới mang ít rau củ đến cho cháu chế biến.

Hà? Tống Trường Tuyết tỏ rõ vẻ khó hiểu, thấy bà nhiệt tình như vậy cũng ngại không nói, không thể làm gì hơn là đón bà vào nhà.

Cái tên Đại Chùy to lớn thế kia nhưng người thật vừa gầy vừa nhỏ, cả người hoàn toàn bị mẫu thân che hết, lúc này mới từ từ đi ra từ sau lưng mẹ cậu. Không dám nhìn thẳng vào nàng, cúi gằm mặt, chỉ là vô tình hoặc cố ý đến ngắm nàng.

“Trời! Để ta xem nào, cháu nói xem cháu là một cô nương đang hoàng mà sao lại chỉ ở đây có một mình. Đại Chùy nhà ta còn...” Lời đại nương còn chưa trọn thì bỗng dừng lại.

Trữ Khác tối sầm mặt đi ra từ bên trong...

Nhìn qua bọn họ rồi im lặng bước đến bên cạnh Tống Trường Tuyết, bộ dáng chính là đang tuyên bố quyền sở hữu.

Đại nương đột nhiên ngoái đầu nhìn qua nhi tử của mình, hiểu ra có thể là thằng nhóc này chưa nói rõ nên chỉ ngượng ngừng ngoảnh lại cười ha hả: “Hóa ra đã có nhân gia... Không sao không sao, chỗ rau củ này đều tặng cho cháu, hai người vẫn còn thiếu ta có thể cho thêm, cùng là hàng xóm láng giềng, có chuyện khó gì cứ nói với ta! Ta có thể tận lực giúp đỡ!”

Trữ Khác không quan tâm những lời bà nói, đôi mắt không dịch chuyển nhìn xuống thiếu niên đang cúi gằm đầu kia, trong lòng không ngừng nhin tức.

Tiểu tử chưa mọc đủ lông đủ cánh mà dám mơ tưởng đến nương tử của hắn?

Tự tìm chỗ chết!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Hoài niệm

Trương Đại Chùy bị Trữ Khác nhìn đến phát sợ, run run núp sau lưng mẫu thân, không có tí ra dáng nào cả. Đúng thật là, tuổi cũng không nhiều lại được mẫu thân bao bọc từ nhỏ, khó tránh bị thiếu hụt chút khí phách nam nhi.

Vương đại nương thấy dáng vẻ này của nhi tử, một mặt chỉ tiếc mài sắt không thành kim, lời cậu ra, “Cái thằng này, ngày thường ta dạy nhà người thế nào sao một chút lễ phép cũng không có hả.”

Trương Đại Chùy ngẩng đầu liếc mắt qua Tống Trường Tuyết rồi lại khẽ nhìn nam nhân đứng cạnh nàng. Sắc mặt khó coi, nuốt nước miếng dạn ra: “Đại ca đại...”

Tẩu...

Gì mà đại ca đại? Tống Trường Tuyết không hiểu ý tứ của cậu lắm, hướng ánh mắt tò mò sang bên Trữ Khác.

Người bên: “Không cần đa lễ.” Sau rồi cũng không nhìn thiếu kia một cái, quay sang khách khí với Vương đại nương: “Là sơ suất của văn bối. Chuyển tới đây nhiều ngày mà chưa đến cửa thăm hỏi, mong đại nương thứ lỗi.”

Tiếp đó hai người giới thiệu qua lại với nhau.

Vương đại nương nhìn về khách khí của hắn, càng nhìn càng vừa mắt. Lại nghĩ đến con trai mình dạy mãi cũng chẳng nên dạng nên càng phiền lòng, không nhịn được nói: “Thật ra chúng ta cũng mới chuyển đến đây không lâu... Ai, nhìn cậu có khí phách như vậy đúng là... Đại Chùy nhà ta từ nhỏ đã không có tiền cho đi học, cậu không bận thì cứ dạy bảo nó. Về sau có khó khăn gì cứ trực tiếp nói với ta, phạm là chuyện có thể giúp ta tuyệt đối không làm ngo!”

Trữ Khác ho nhẹ hai tiếng, không nói nhiều, chỉ luôn miệng nói cảm ơn.

Vương đại nương trao đồ rồi nói thêm hai câu, nơi này không tiện ở lại nên lời kéo con trai quay về. Trương Đại Chùy nhăn nhó cúi đầu về theo, lúc sắp đi khỏi không biết nghĩ sao còn liếc nhìn Tống Trường Tuyết mấy lần.

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Trữ Khác đột nhiên xoay người, nửa đùa nửa giỡn nâng cằm nàng lên, giọng nói dường như rất không hài lòng, “Nàng vẫn rất được chào đón nhì.”

“Hả?” Tống Trường Tuyết vẫn mang vẻ mặt mờ mịt, cảm bị chàng nâng lên buộc phải nhìn theo. Nghĩ một chút về chuyện vừa diễn ra, mặt không khỏi đỏ lên, “Chàng nói vớ vẩn gì vậy...”

“Ta nói bậy?” Trữ Khác nhìn gần hơn một chút rồi chợt dừng, ngắm nhìn nàng đưa tình, miệng nói, “Nàng nghĩ kỹ lại đi, tiểu tử kia có phải nhìn nàng không, có phải không hả.”

Tống Trường Tuyết bị chàng nhìn như vậy, mặt càng thêm đỏ, quay mặt sang nơi khác khẽ lẩm bẩm: “Đúng là lòng dạ hẹp hòi...”

Lần đầu bị người khác nói mình như vậy, nhất thời Trữ Khác không theo kịp, “Nàng nói gì cơ.”

“Lòng dạ hẹp hòi!”

“Nàng nhắc lại lần nữa.”

“Hẹp hòi hẹp hòi hẹp hòi!” Tống Trường Tuyết đã khiêu khích còn lè lưỡi trêu người, vẻ mặt muốn ăn đòn kiểu “Trêu đó trêu đó có bản lĩnh thì chàng đến đánh thiếp đi”.

Nàng lập tức bị ‘đánh’.

Trữ Khác cúi mặt xuống, ngấm thẳng vào hai cánh môi phấn hồng, đầu lưỡi khéo léo quấn tới. Hai tay vững vàng đỡ sau cổ định đầu nàng, giữ cái đầu nhỏ quật cường đang không an phận kia ở kề mặt mình. Hắn nhắm mắt, không biết mình bị sao. Rõ ràng chỉ là một chuyện nhỏ không có khả năng lặp lại nhưng lại sinh lòng ghen lớn đến vậy.

“A...” Tống Trường Tuyết đón nhận đến khiếp sợ, dần dần trầm luân trong nụ hôn này, càng ngày càng bám chặt, càng ngày càng ngọt, càng ngày càng không thể thờ được.

Lúc lâu sau Trữ Khác mới buông nàng ra, đỡ eo nàng, nghiêng đầu ngắm khuôn mặt hồng hào, đáng vẻ thờ hớn hên của nàng, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Nhưng mặt vẫn tối sầm đe dọa tiếp: “Còn dám nhận bữa cà rốt của người khác không?!”

Tống Trường Tuyết bị chàng làm cho giật mình, muốn lùi về sau lại bị chàng siết lại, đành hừ hai tiếng phản bác, “Thiếp có phải cỏ con đâu mà nhận cà rốt của người khác!”

Trữ Khác chợt im lặng, ngây ngẩn hồi lâu mới nói tiếp: “Thế thứ hôm qua nàng cầm trong tay là cái gì...”

“Đó là mũi nhỏ đáng yêu của người tuyệt! Mũi nhỏ!” Tống Trường Tuyết làm loạn.

“...” Trữ Khác bật cười, sương mù trong lòng bay biến. Hắn bị sao vậy, sao lại ghen với một tiểu tử vất mũi chưa sạch không có sức cạnh tranh chứ.

Nhưng mà cũng khó nói, Trường Tuyết nhà hắn đơn thuần như vậy khó tránh khỏi có người gài bẫy.

Để cho an toàn, Trữ Khác dặn lại lần nữa: “Sau này còn có kẻ nào dám dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, nàng lập tức đánh kẻ đó.” Nghĩ lại thấy cơ thể nàng nhỏ bé thật sự không đáng tin nên bổ thêm câu nữa, “Không đánh được về mách ta, ta đến đánh kẻ đó.”

“...” Tống Trường Tuyết trầm mặc.

Dục vọng chiếm hữu của Tướng gia... Thật khiến người khác khó có thể nhìn trực diện mà.

Lão thái giám Chu Vi An đón lấy đồ từ tay chương sự cô cô ở ngoài cửa, chậm rãi nâng đến chỗ Hoàng đế, khom người nói: “Hoàng thượng, Thái hậu có ý phái người đưa tới thứ này, nói rằng trời lạnh, sợ Hoàng thượng không tự biết yêu quý bản thân.”

Ngạn Khai thân nhiên lướt qua nhận lấy, tùy ý đặt trên đùi. Đó là một chiếc áo lông cáo lớn, bộ lông sáng loáng như tuyết trắng, vừa mềm vừa mượt, dưới ánh mặt trời ánh lên vẻ cao quý hoa lệ. Đùi được thứ ấm áp kia chum lên rất dễ chịu.

Nhìn qua tầng tấu chương xếp chồng trước mặt, cung điện trang hoàng nhất thành bất biến, những cung nữ thái giám vâng lời xung quanh, Ngạn Khai bất chợt cảm thấy hơi mệt, thậm chí còn tự giận chính mình mà nghĩ rằng nếu trước đây để vị trí chí tôn này cho Vũ Văn Viễn cũng không tồi.

“Cầm lấy đi.” Hấn chỉ nhìn mấy lần liền mang lồng cáo ném cho Chu Vi An.

Ngạn Khải lại nghĩ ngợi một lát, nhẹ nhàng đưa tay ra sau cổ mình, một tiếng tách vang lên rồi tháo khỏi ngọc tỷ trấn quốc kia xuống.

Không phải Chu Vi An chưa từng thấy vật này nhưng vẫn lấy làm kinh hãi. Chưa lấy lại tinh thần thì vị Đế vương trẻ tuổi kia lại mang món đồ vô giá kia đặt lên tay lão, trong giọng nói lộ về một mối: “Còn có thứ này cũng cầm lấy đi.”

Chu Vi An vội vàng vâng lời, một khắc cũng không dám thất lễ. Tuy rằng khó hiểu nhưng cũng không dám nhiều lời, chỉ yên lặng để thái giám cất đi.

“Bệ hạ...” Thấy vật này tựa như nhớ đến việc nào đó, Chu Vi An lại mở miệng, “Mấy tên hộ vệ chịu phạt đã đi khắp Kinh thành tìm kiếm cũng không tìm thấy tung tích của Ôn Nghi Quận chúa. Ngài xem có muốn...”

“Thôi, không thể trách bọn họ. Thả đi.” Ngạn Khải hơi hốt miễn tội cho họ, nói thêm, “Kể cả Ôn Nghi Quận chúa cũng không cần tìm nữa.”

Nếu nàng thật sự không muốn vị trí Quận chúa này cũng không cần ép buộc. Những ngày qua nàng cạnh ai lòng Ngạn Khải hiểu rõ. Nàng lựa chọn con đường cho mình thì cứ để nàng đi thôi.

Ngày ấy cùng một lúc hấn ban xuống hai đạo thánh chỉ đúng thật có ôm tâm tư, là bởi khi biết nàng coi chuyện kia là chuyện lớn nên tìm vẫn cố bám lấy. Đây chính là cả cuộc cuối cùng của hấn, hấn cả nàng chọn vinh hoa phú quý trước mắt.

Tiết thay hấn thua. Vừa hay là thua nên cũng chẳng cứu vãn được gì. Xưa nay hấn đã cảm thì sẽ buông được nhưng đối với chuyện này lại phạm phải hờ hững.

Thật ra nhắc lại cũng là chuyện thường. Cho dù là trong tình cảnh khốn cùng thì hai người cũng chỉ là bè nước gặp nhau, lâu dần không gặp mặt trong tim cũng chỉ lưu lại bóng dáng mờ ảo mà thôi. Có thể đã từng động tâm nhưng dù gì cũng chẳng thể yêu say đắm. Nàng chối bỏ hấn xa vạn dặm, hấn cũng không phải người bám dính. Có một số việc nếu đã không thành vậy hãy dừng lại để những hồi ức ấy mãi là đẹp nhất.

Ngạn Khải ngừng suy nghĩ, nói: “Chuẩn bị một bộ thường phục. Ở trong cung sắp thôi luôn rồi, trẫm muốn xuất cung giải sầu một chuyến.”

Chu Vi An khù khờ không biết hôm nay bệ hạ làm sao, thế nhưng trước sau một mực im lặng, một câu không dám hé. Đây là bản phận của lão cũng là quy tắc để giữ cái mạng.

Một canh giờ sau.

Phó Lĩnh An.

Tuy Hoàng đế nói chột có ý muốn xuất cung giải sầu nhưng vẫn là không dám để ngài tản bộ. Dưới sự khuyên ngăn đủ đường của lão thái giám mới đồng ý đi kiệu. Mặc dù nó không hào hoa phú quý đại tề như trong cung nhưng vẫn gọi là đẹp đẽ. Ngạn Khải chậm chậm xốc mình kiệu, tự mình bước xuống. Nhìn lướt qua cánh cửa không ra cửa kia mà nhất thời im lặng.

Hấn không biết tại sao mình lại muốn đến nơi này, có thể là do tâm tình nhớ lại, có thể là ẩn khuất sự chờ mong, cho dù chút mong chờ đó đã bị hấn giấu xuống nơi xa nhất của đáy lòng.

Hấn mong Tổng Trường Tuyết sẽ trở lại nơi này.

Ngạn Khải vào trong, ra hiệu cho cung nhân tùy tùng canh giữ ở cửa. Đây chẳng qua là một cái nhà hoang, cả cửa còn không khóa.

Nói đến đây, nơi này thật sự không phải nơi tốt đẹp gì, khung cảnh không có, vật chất lại càng không, không biết khi đó làm sao mình sống qua nổi. Quảng thời gian trở lại sống trong cung hấn không dưới một liên hoài niệm về căn nhà này, cũng có thể là hoài niệm chút ít về thứ gì đó khác.

Tuyết trong sân đang tan dần nhưng trên mặt đất vẫn rất dày, bước lên trên kêu lách tách. Dấu chân hấn lưu lại rất sâu chứng tỏ từ sau khi tuyết rơi vẫn không có người tới.

Gậy tre bên ngoài còn treo vài bộ y phục, có thể do khi đi quá vội nên không kịp rút về. Chúng bị đông cứng cả rồi, có khi phải ngâm trong nước nóng mới có thể mặc lại, chẳng qua là y phục này sẽ không bao giờ có cơ hội đó.

Ngạn Khải lại bước vài bước về phía phòng bếp. Những ngày hấn bị thương, nàng ở trong đây nấu cơm cho hấn, tuy rằng thật sự rất khó ăn và mình thì ngay cả giả vờ khen nàng cũng không có. Nếu nàng có thể... lại làm cơm cho hấn thêm lần nữa, hấn sẽ vẫn nói, khó ăn quá...

Nếu vậy, cô nương kia sẽ lại giận dữ khó chịu mắng rằng, người cái người này thật đáng ghét!

Phải rồi hấn là người vô cùng đáng ghét, một chút tự mình biết mình cũng không có.

Cuối cùng đi đến cửa phòng kia nhưng hấn dừng bước chân không muốn đi tiếp nữa. Thật ra có rất nhiều chuyện hấn đã quên, hấn sợ nhìn rồi mình sẽ từ từ nhớ lại, không cần, hấn không cần nhớ lại chúng.

Đây chính là lần cuối hấn tùy ý làm theo ý mình. Từ nay về sau sẽ không bao giờ lặp lại.

Hắn không hề nhìn lại căn phòng kia, xoay người ra cửa. Đám cung nhân thấy sắc mặt này của ngài vội vàng theo sau hắn. Nhưng không thấy Ngạn Khai lên kiệu, mà lại sang gõ cửa nhà bên, hỏi chủ nhà vài chuyện. Người trung niên kia thấy cảnh này thì hết hồn, vừa nhìn là biết bọn họ không phải cũng quý nên thành thật trả lời, lại sợ hắn không phân biệt được nên còn chủ động dẫn đường giúp hắn.

Ngạn Khai hỏi chuyện chủ gian nhà này, muốn đi bái tế, liền theo sau người trung niên.

Đám cung nhân khó hiểu nhưng vẫn rạp khuôn từng bước đi theo. Chu Vi An theo sau hai bước hắn. Không đi lâu, lúc sau đã đến sườn núi. Trên sườn núi rất rậm rạp, nếu không tới ban ngày thật là sẽ làm người ta sợ hãi.

Người dẫn đường kia lái nhái: “Không biết các người cao quý như vậy sao lại quen họ... Trước đây Ngụy thúc nặn tò he kiếm sống, cả đời không có con cháu. Di Hứa đi trước lão một bước, vừa hay bọn ta hợp tác họ cùng nhau.”

Ngạn Khai không quan tâm đến lời người kia nói, chỉ hướng mặt vào phần mộ kia, từ từ cung kính khom người.

Thấy ngài mất thân phận như vậy, Chu Vi An đến giật mình, vừa muốn khuyên ngăn đã nghe ngài nói: “Hôm khác cho người cố gắng tu sửa phần mộ này, chỉ ít đừng quá keo kiệt.”

Hắn nhanh chóng ra lệnh.

Vừa mới cảm thấy vị Đế vương trước mắt này cũng chỉ có ý nghĩ nông nổi mà thôi. Xoay người rồi đi một khắc, Chu Vi An lại nghe ngài nói thêm, giọng điệu bình thản không giống như đang đùa.

“Người nói xem, nếu trong cung không có hậu, thế nhân sẽ đàm tiếu thế nào.”

Lão thái giám sợ đến cả người toát mồ hôi lạnh, sao hôm nay Hoàng thượng thích chơi trò rùng rợn như vậy, bảo tim của lão làm sao chịu nổi đây. Nghĩ đến tâm trạng ngài một lát, cuối cùng quyết định nói theo ý: “Những chuyện như vậy xảy ra, bệ hạ không muốn lập hậu cũng sẽ không có cảm thấy không thích hợp.”

Ngạn Khai bỗng quay đầu sang nhìn lão, “Người nghĩ như vậy sao?”

Chu Vi An liên tục gật đầu, mồ hôi lạnh rớt xuống.

“Trẫm cũng nghĩ như vậy...” Hắn chợt bồi thêm một câu.

Gió lớn thổi qua sườn núi đánh bay lời nói của hắn, vù vù ngang qua tai. Thế nhưng hắn đang nghĩ gì thì chẳng ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chuẩn bị đón Tết

Ngày hai mươi mốt, mùa đông dài đằng đẵng chẳng mấy chốc sẽ qua đi, còn ba ngày nữa là đến giao thừa, ngày mà nhà nhà tụ họp. Hoài Tông nằm ở phía Nam, khí hậu lạnh và ẩm ướt, năm nay mùa đông kéo dài hiếm thấy. Tuyết rơi nhiều là điềm báo năm sau được mùa, dân chúng đều phấn khởi bàn tán.

Tuyết đã ngừng rơi nhưng tuyết trên đường vẫn còn đọng lại. Sắp giữa trưa, mặt trời gần lên đến đỉnh mà mặt đường vẫn ướt nhẹp, đi trên đường trời này rất không tiện nhưng dù vậy người đi chợ vẫn rất đông.

Tổng Trường Tuyết dẫn tướng công nhà nàng ra phố mua đồ.

Tay áo bị nàng gắng sức kéo đi, Trữ Khác đứng sau nhìn nàng cò kè mặc cả với chủ quán bột mì, dáng vẻ kia khác xa với dáng vẻ ngày thường làm nũng với mình nhưng bóng lưng thì đúng là vậy...

“Bà chủ, nhìn ta thấp kém thế này mà bàỡ lòng nào lấy ta ba mươi tám đồng sao?”

Khoan đã, ba mươi tám đồng có liên quan gì đến địa vị cao hay thấp của người à?

Bà chủ sầm mặt gói bột mì vào cái bao nhỏ, vút vào lòng nàng, rồi thu ba mươi bảy đồng. Thấy ta tốt bụng chưa, kính già yếu trẻ là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa ta.

Tổng Trường Tuyết vui vẻ ôm bột mì, tiếp tục lôi kéo Trữ Khác đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Có vô sùi cào rồi, nhân bánh cũng có luôn! Giao thừa năm nay thiếp sẽ cho chàng được nếm món sùi cào ngon nhất trần đời. Trước đây sư phụ tài ba của phòng bếp nhà thiếp từng bảo thiếp rằng, trước hết

là phải nắm được cái bụng của đàn ông. Thiếp chắc chắn chỉ cần chàng ăn sùi cảo của thiếp rồi sẽ không bao giờ yêu thương những cô nương khác nữa!”

Trữ Khác đi sau nàng, thầm nghĩ: Không nói về việc tại sao sư phụ nấu ăn lại phổ cập thứ kiến thức này cho nàng, cái quy luật kia mà đem ra so với người tham ăn là nàng thật giống như tìm nhầm đối tượng vậy.

Người đi đường trên chợ náo nhiệt, tiếng mặc cả có, la hét cũng có, những ngày tháng bình dị thế này mang lại sự ấm áp cùng phần chần lạ thường.

Tổng Trường Tuyết chợt đứng lại, nhìn về phía ông già bán kẹo hồ lô mà phát ngốc ra một lúc.

Nàng đột nhiên nhớ đến mẹ.

Khung cảnh này rất quen thuộc. Khi ấy một nhà nàng cùng ra ngoài, tuy rằng không phải là nhà đại phú đại quý nhưng cũng gọi là hạnh phúc viên mãn. Nàng luôn biết mình không được Tổng lão gia yêu chiều, vì lẽ đó nên cũng chẳng xán lại gần ông. Ngày nào cũng ý lại bên mẹ, kể cả lớn rồi cũng vẫn thế, không hề sợ người ngoài cười chê.

Cái dạo ấy là khi nàng còn nhỏ, đại ca Tổng Trường Hoan nói muốn ăn kẹo hồ lô, đại tỷ cũng muốn ăn kẹo hồ lô. Nàng nhìn những quả nhỏ đỏ ngầu sắp chảy cả đường mà thèm thuồng, muốn nói một câu “Con cũng muốn ăn” nhưng lại nghẹn họng nửa ngày chẳng nói được. Tổng lão gia sai hạ nhân đi mua, nàng cứ tưởng mình không nói cũng có phần lại không ngờ chỉ mua hai xiên về.

Lúc ấy mình cũng thật khác người, chỉ là một xiên kẹo hồ lô thôi mà, nhưng mà khác người cũng có nguyên nhân của nó. Nếu nàng dám yêu cầu nhất định Tổng lão gia sẽ mắng nàng vào câu, đại phu nhân nhị phu nhân chắc chắn cũng sẽ chọc xéo mẹ mình. Bởi đó nên dù còn nhỏ nhưng nàng rất ít khi bộc lộ cảm xúc của mình ra ngoài.

Nàng lớn lên trong môi trường như vậy, Tổng Trường Tuyết thấy Tổng phủ rất phức tạp. Đến tận bây giờ nàng vẫn còn chưa hiểu, tại sao mấy người phụ nhân trong hậu viện Tổng phủ lại luôn kỳ quái như vậy, cho dù là một chuyện vật vãnh còn con con cũng có thể xé toạc ra.

Sau đó vẫn là mẹ thấy ánh mắt mong chờ liền đi mua một xiên về đặt vào bàn tay nhỏ nhắn của nàng. Tuy sức khỏe Loan nương không tốt nhưng vẫn yêu thương con gái mình.

Kể cả như vậy vẫn không thoát được bị hai phu nhân xéo hai câu: “Nhị cô nương nhà Loan nương quý báu quá nhỉ, ăn kẹo hồ lô cũng bắt phu nhân tự mình đi mua, đang khinh việc sai người ngoài đây mà.”

Trước giờ Loan nương không quan tâm đến hai vị phu nhân kia, ôm con gái hơi dịch sang một bên, tỏ ý nhường nhịn nhưng trong lòng vạn phần khinh bỉ.

Đứng tại chỗ nghĩ một lúc Tổng Trường Tuyết mới từ trong kẹo hồ lô tỉnh táo lại, ông già kia bắt được đôi mắt nhìn chăm chăm của nàng không kiềm được mà hét to: “Nếu nha đầu thích ăn thì mua một xiên đi.”

Ông già có khuôn mặt chất phác, nàng cũng không nhớ lại chuyện xưa nữa, cười cười mua hai xiên, đưa cho Trữ Khác phía sau một xiên rồi cười ranh mãnh, “Chàng là người nghiêm túc như vậy chắc hẳn trước nay chưa từng ăn kẹo hồ lô nhỉ. Ăn thử đi, đòi người chưa ăn qua kẹo hồ lô thì đòi người là chưa trọn đó.”

Trữ Khác nhấc tay đón lấy mà không khỏi bật cười, hẳn thấy nàng nhìn về nơi đó phát ngốc nửa ngày hóa ra lại vì thứ đồ này. Có điều có chuyện nàng đoán đúng, trước nay mình đúng là chưa từng ăn kẹo hồ lô... Dù là lúc còn nhỏ cũng chưa từng thử qua. Trong nhà gia giáo nghiêm ngặt, không cho phép thiếu niên ăn vặt bởi đó là những thứ các cô nương mới ăn.

“Đúng là chưa từng ăn, thứ này dính răng, nàng ăn ít mới tốt.”

Tổng Trường Tuyết mang về mặt “Thấy thiếp nói chuẩn chưa” lười tranh chấp với chàng. Chỉ cười xấu xa, muốn nhìn đáng về ăn kẹo hồ lô của chàng một chút.

Đối diện với đôi mắt ngập tràn thăm dò của nàng, Trữ Khác không còn cách nào khác buộc phải cúi đầu cắn nhẹ một viên nhỏ.

Rất nhanh, hẳn bị chua làm cho mắt nhúu lại.

Trữ Khác kết luận: “Hóa ra trong đường là quả táo mèo.”

“Ặc... Ha ha ha ha!” Tổng Trường Tuyết không nê nang gì cười phun ra ngoài! Từ miệng chàng đang hoàng trịnh trọng nói ra câu này thật khiến người cười đến không có ý tốt mà...

Trữ Khác bị nàng cười mà không hiểu ra sao, nhưng hẳn dám khẳng định mình nhận xét về kẹo hồ lô có gì đó sai. Cúi thấp xuống nhìn vào mắt nàng, sau lại ngại không dám hỏi...

Thật ra Tổng Trường Tuyết rất muốn về nhà thăm mẹ một lát nhưng nàng tạm thời không muốn đề cập đến chuyện này với Trữ Khác. Chuyện Thừa tướng bị bãi chức thu nhà ai cũng đều biết, Tổng phủ cũng không ngoại lệ. Từ con cung của trời biến thành thư sinh nghèo không có gì cả, để chàng mang bộ dáng như vậy cùng nàng về nhà mẹ, chắc chắn còn khó hơn so với giết chàng.

Tổng Trường Tuyết không muốn thấy đáng về tự ti của chàng, vô cùng không muốn. Nàng biết Thừa tướng gia vẫn kiêu ngạo, dù cho chàng thật sự không có

gì cũng không thể để người khác xem thường, chuyện này hãy cứ để về sau nói đi. Tổng Trường Tuyết bước lên một bước kéo tay chàng lại, tuy chỉ cười nhẹ nhưng cực kỳ chân thành.

Pháo đốt, câu đối trống, rượu xuân, hồ dán, chà cán bột,... Đây chỉ là một lượt càn quét qua loa của nàng. Năm mới chưa tới, không khí Tết đã đến rồi. Có thể do lúc ở Tổng phủ nàng rất thích náo nhiệt, huống hồ năm nay còn không giống mọi năm nữa. Trữ Khác vẫn đi đằng sau trả tiền cho nàng, yên lặng cười, thỉnh thoảng trò chuyện với nàng, chàng vẫn cầm kẹo hồ lô trong tay, nói sao cũng không chịu ăn tiếp.

Kỳ thật hẳn có rất ít trải nghiệm như thế này, những năm trước Tết đến đều là hạ nhân trong phủ chuẩn bị, so với ngày thường không khác biệt lắm. Đối với hẳn mà nói, Tết đến cũng chỉ là thêm vài ngày nghỉ, hoặc là trong cung ban thưởng một chút, khi về phủ thì thấy khắp nơi dán giấy đỏ đón vui mà thôi. Toàn bộ Tổng kinh có bao nhiêu náo nhiệt dường như cũng chẳng liên quan đến hẳn.

Chẳng qua chỉ là Tết đến, một năm có một lần, thật không thấy có chỗ đặc biệt hết. Là bởi khi trong sinh mệnh đột nhiên nhiều hơn một người, cả thế gian đều có phần khác lạ.

Trữ Khác nhìn nàng chuẩn bị hưng phấn đến vậy khiến hẳn cũng cao hứng theo. Mắt thấy nàng muốn vào một cửa hàng may mặc khá tốt, như chợt nhớ ra điều gì, Trữ Khác giữ tay áo nàng lại.

Tổng Trường Tuyết khó hiểu ngoảnh đầu lại: “Sao vậy?”

Sắc mặt Trữ Khác có phần lúng túng, nhìn nàng nửa ngày cũng không biết nói làm sao, hơi cúi đầu mở túi tiền trên lòng bàn tay nàng, ra hiệu, ừ, tiền của chúng ta không có đủ đâu...

Có lẽ đây là thời khắc hèn nhất nhất trong cuộc đời Trữ Khác. Là một thằng đàn ông có tay có chân lại không thể mua nổi cho thế từ một món đồ và còn lúng túng nữa chứ?

Tổng Trường Tuyết nhìn món đồ trong tay thì hiểu ra, liếc sang sắc mặt của chàng thì không khỏi ngượng ngùng. Trong lòng chàng hiện giờ nhất định không dễ chịu là bởi... Tổng Trường Tuyết trầm tư, muốn nói cho chàng biết thật ra vẫn còn chút tiền ở đây.

Lát sau nàng quyết định vẫn nên không nói với chàng, miễn khiến chàng lại nghĩ lung tung. Tiếp đó Tổng Trường Tuyết vờn tay khó khăn tháo xuống chiếc trâm san hô viền bạc, nói: “Không sao không sao, đây là thứ trước chàng cho thiếp, có thể đáng giá không ít tiền đây.”

“Đừng.” Trữ Khác giữ lấy tay cầm trâm của nàng, “Giữ lại, sau này muốn tìm về sẽ khó.”

Sắc mặt hẳn hơi lộ vẻ thẹn thùng nhưng giọng nói vẫn thanh lãnh như ngày thường, “Sang năm ta sẽ đi tìm việc làm, nhất định sẽ mua cho nàng đồ mới. Nàng muốn gì ta lập tức mua cái đó cho nàng. Chỉ là đồ trước đây cho nàng nên không muốn tùy tiện mang ra.”

Tổng Trường Tuyết nghe lời vàng một tiếng đã thấy Trữ Khác cầm lấy trâm, cúi đầu cài lại cho nàng. Từ chiều cao của chàng làm chuyện này, động tác tùy ý lại trôi chảy, tựa như đang xuyên kim may vá.

Mặc dù đôi phương chỉ cúi thấp đầu cài trâm giúp nàng nhưng người nào đó vẫn cảm thấy chiều cao của mình đang bị cười nhạo, lắm bản: “Ai bảo chàng tự cài giúp thiếp! Thiếp, đâu phải thiếp sẽ không cài, chàng muốn tỏ ra là mình rất cao phải không?” Nàng đỏ mặt, khó chịu nghiêng người.

Dường như Trữ Khác đã không còn lúng túng như vừa rồi, chỉ thần nhiên: “Hết cách rồi, biểu cảm trên mặt đã thành thói quen từ lâu.”

“...” Tổng Trường Tuyết kích động muốn đánh chàng, giận dỗi bỏ về nhà. Hừ! Nếu không phải là không đánh lại chàng, thiếp đã sớm đánh chàng như từ rồi!

Trữ Khác thấy nàng làm thế nào cũng không sửa được tính tình của tiểu cô nương, bất đắc dĩ chỉ thầm cười, một tay xách đồ chậm bước đi theo.

Sắp đến Tết chợ càng thêm sầm uất, ven đường bán đầy những câu đối, còn bán cả đèn lồng đỏ, ngay cả những quán rau dưa hoa quả cũng có nhiều chủng loại hơn. Trữ Khác còn thăm nghĩ bằng không mình mở quán bán món ăn gì đó... Đương nhiên, đây chỉ là một ý nghĩ nông nổi nhất thời mà thôi.

Là một Thừa tướng, cho dù là một Thừa tướng ngã bệ, thì trong từ điển của hẳn cũng không nên xuất hiện những từ “Bán món ăn” bình dị thế này.

Tổng Trường Tuyết đã về đến nhà nhưng Trữ Khác thì không, dựa vào tỉ lệ độ dài chân của hai người thì điều này thật sự có hơi kỳ lạ. Nàng chờ nửa ngày vẫn không đợi được người, không biết làm gì hơn ngoài việc mang gầu đậu tương ra trước gian nhà ngồi bóc, chờ cửa đợi người.

Cuối cùng Trữ Khác cũng trở về, khi về không phải một người, còn dắt theo cả chó về cùng.

“...”

Tướng gia chàng đang làm gì vậy?!

“Gâu gâu gâu!” Chú chó kia không phụ sự mong mỏi của mọi người, hiếu động với nữ chủ nhân tương lai, nó chạy loăng quăng khắp nơi không hề giống chó giữ nhà, nó còn không cẩn thận chạy thành vệt dài trên đất trồng rau.

Trữ Khác thấy nàng ngồi ở cửa bóc đậu tương, lặng lẽ dắt chó vào, chốt cửa lớn lại.

“Chàng nuôi chó làm gì vậy?” Tống Trường Tuyết ngạc nhiên nửa ngày, vẫn là không nhận được mở miệng hỏi một câu.

Bỗng nhiên Trữ Khắc liếc qua cửa nhà hàng xóm, có ý đồ riêng thân nhiên nói: “Ngựa sói.”

Nuôi chó ngựa sói... Tống Trường Tuyết cùng đậu tương đều hóa đá tại chỗ.

Tướng gia, xin hỏi đây có phải phương thức tư duy của đại quan siêu phẩm không? Ngài ở cùng thiếp ngốc lâu nên tâm trí đồng thời thoái hóa theo sao? Xem ra chúng ta cần phải ngồi xuống cố gắng nói chuyện mới được...

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đêm giao thừa

Đội mải cuối cùng giao thừa cũng đến, dễ nhận thấy Tống Trường Tuyết đang phấn khích, chỉ huy Trữ Khắc dán chữ Phúc lên khắp trong ngoài gian nhà. Trong phòng ngày càng có nhiều màu đỏ, nhìn vậy mới thấy có không khí Tết đến.

Dán xong trong phòng, hai người cùng ra ngoài dán câu đối, chú chó hôm qua mới mua vẫy đuôi với họ. Mai là sang năm mới nên hôm nay có hơi bận rộn, Tống Trường Tuyết trở vào mang cho nó hai cục xương, khi trở ra còn không quên đùa với nó.

Bởi vì trong nhà không có thang, cũng ngại mượn nhà bên cạnh, hai người đứng ngoài cửa mặt đối mặt một lúc... Sau đó Trữ Khắc rất tự nhiên xoay lưng lại ngồi xổm xuống trước nàng.

Tống Trường Tuyết cào cào tóc, thật có hơi ngại nhưng vẫn đỏ mặt tới gần, vốn muốn để chàng công minh, ai ngờ Trữ Khắc chợt ngoảnh lại nói: “Không phải để nàng nằm lên lưng ta.” Sau đó Trữ Khắc chỉ chỉ vào vai của mình.

Tống Trường Tuyết nhất thời ngây ngẩn tại chỗ, ý của chàng là ngồi trên vai ư?

Cái tư thế này thật ngượng mà... Con chó kia cũng muốn cười nàng ấy chứ? Tống Trường Tuyết ngượng ngừng nhìn đáng về chàng nửa ngồi nửa quỳ, lại nhìn qua y phục của mình. Một màu hồng nhạt dài chấm đất, nhưng mà vật áo lụa xòa vậy, hẳn là chàng vẫn có thể chống đỡ được cái tư thế này chứ?

Nàng đỏ mặt tiến lên trước ôm lấy đầu của chàng rồi nhẹ nhàng ngồi trên bả vai chàng, kẹp lấy cổ chàng, làn váy lập tức tản ra phía sau. Nếu không nhầm, đây là cách đại nhân công bố con sao?

Trữ Khắc vươn tay đỡ người nàng lên, nhân tiện mang hồ dán và câu đối tới.

Lúc đứng lên Tống Trường Tuyết có hơi mất trọng tâm, thoáng ngã nghiêng một cái ở phía trên, suýt nữa thì ngã xuống may mà có Trữ Khắc đỡ chắc, âm thanh trầm ổn vang lên: “Đừng sợ, ta ở đây.”

Tống Trường Tuyết âm áp ngồi trên vai chàng, may mà gian nhà này không cao lắm, so với cái cổng kia thì thấp hơn nhiều. Dán câu đối không khó, nàng dựa cùi chỏ vào tường, bôi hồ dán hết trái đến phải. Tập tục lâu đời của Hoài Tống là dán câu đối, Tống Trường Tuyết vỗ vỗ câu đối trên tường kia, nhìn qua hàng chữ: Xuân đến trước nhà thêm may mắn.

Lại sang bên phải dán về sau: Nắng chiếu vườn sân đầy phúc lành.

Trữ Khắc không dám nghỉ nhiều, vững chắc nâng nàng, để nàng ngồi trên vai mình không dám một phút lơ là.

“Dán hoành phi nào.” Tống Trường Tuyết cười hi hi, đặt chỗ giấy đỏ kia lên đầu chàng, nhưng vì có mũ ở đó nên không làm sao thả được.

Trữ Khắc lập tức xoay người trở vào trong, vừa cười lại tự giễu: “Ta là vật cười của nàng à.”

“Không phải.” Nàng rất nhanh tiếp lời, “Chàng là thang di động.”

Vừa nói cũng đã dán hồ xong, Tống Trường Tuyết vỗ vỗ vai cái, dán hoành phi ở chính giữa, không lệch một chút nào.

Hoàng phi: Bĩ cực thái lai.

(*) Bĩ và Thái vốn là hai quẻ trong Kinh Dịch. Bĩ tượng trưng cho cùng khổ, Thái tượng trưng cho sự hanh thông.

Đại ý của câu là: Vận tới chỗ cùng cực thì vận thông đến.

(Theo Wiki)

Bĩ cực thái lai, mong muốn sẽ có may mắn phúc lành, năm sau có thể bĩ cực thái lai, tất cả mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp. Một năm này có quá nhiều chuyện xảy ra, có chuyện tốt cũng có chuyện xấu. Chuyện tốt nhất chính là hai người bọn họ ở bên nhau, như vậy đã đủ rồi.

Đây là câu đối Trữ Khắc tự tay xuống bút, chỉ là bức vẽ cầu may không có cái hoa mỹ để nói, thế nhưng những chữ kia lại khiến người khác sáng mắt. Khí thế khai trương, nói mạnh mẽ mà lại rất uyển chuyển. Người ngang qua đường sợ rằng đều sẽ than một tiếng: Giết gà bằng dao mổ trâu mà. Không biết chừng hôm nào đó còn có người lén lút xé câu đối mang về nhà cũng nên.

Dán xong câu đối thì trời chưa tối, lúc Tống Trường Tuyết từ trên vai chàng xuống thì từ mặt đến cổ đều đỏ phừng phừng, Trữ Khắc thừa cơ đùa nàng, chọc chọc ngón tay lên cái mặt nhỏ đỏ bừng: “Không khí bên trên có khác bên dưới không, phát biểu một vài cảm tưởng đi nào.”

Tống Trường Tuyết thẹn quá hóa giận gạt tay chàng, giả bộ nham hiểm: “Chàng dám cười nhạo chiều cao của thiếp, đêm nay chờ chàng ngủ say thiếp sẽ cắt đứt một chân của chàng!”

“...”

Trữ Khắc ngạc nhiên đến ngây người.

Được thấy dáng vẻ này của chàng, Tống Trường Tuyết không kiềm được mà cười ha ha, “Ha ha ha! Chàng cũng có ngày hôm nay!” Rõ là một câu chế nhạo, không hiểu sao qua miệng nàng lại thành câu nói giỡn được...

Trữ Khắc kéo cái người cười đến không biết trời đất là gì vào trong bếp: “Đừng cười nữa, cứ cười rồi không gói sủi cảo xong, không lẽ muốn đi đến sang năm ăn à.” Nói rồi chính hắn cũng nở nụ cười.

Bận cũng đã bận, đùa cũng đã đùa, hai cái đại não gặp trực trặc cũng đã bắt đầu làm vỏ sủi cảo. Rửa sạch tay, thêm chút củi lửa, Tống Trường Tuyết xào nhân bánh gồm cải trắng với thịt lợn ở kệ bếp phía trước. Trữ Khắc ở bên cầm chày nhào bột, giây phút gián dị trôi qua thật ngọt ngào.

Ừm, để một người cả ngày cầm bút đi nhào bột, thật là có hơi khó khăn. Chỉ lát sau đã thấy trên mặt chàng, vạt áo chàng đều dính đầy bột mỳ, Tống Trường Tuyết không thể không bỏ dở giữa chừng qua bên giúp đỡ.

“Nhào bột không cho nước, phu quân chàng có thiếu thông minh không đấy?” Tống Trường Tuyết đổ một ít bát nước vào, vừa cười vừa nhào, nhào mãi đến khi thành một cục tròn trĩnh trực mới đẩy qua, “Chàng làm tiếp đi, không đủ thì lại thêm nước.”

Khi Tống Trường Tuyết trở lại kệ bếp xào rau mới nhận ra chàng vẫn yên lặng không nói, chỉ lẳng lặng nhìn, Tống Trường Tuyết không khỏi lo sợ, không lẽ mình nói sai cái gì rồi?

“Chàng sao vậy?”

Trữ Khắc dừng việc trên tay, nghiêng đầu nhìn nàng nhưng không có vẻ giận dữ như nàng tưởng, mà là cười đầm đìa, thờ dãi: “Trước kia ta rất tự phụ, luôn cho rằng không gì mình không làm được. Ta còn từng nghĩ nàng rất ngốc, cái gì cũng không biết.” Chàng không nói tiếp mà chuyển chủ đề, “Ta rất thích.”

Tống Trường Tuyết bị chàng nói mấy câu làm quay mòng mòng, không nhận được hỏi tới: “Rất thích gì ạ?”

“Rất thích cuộc sống thế này...”

Chàng dừng một lát mới nói hết, “Nàng nói xem, nếu như ta buông chuyện trước đây, không theo đuổi thứ công danh kia nữa mà chỉ làm một tiểu sinh buôn bán. Cứ sống yên ổn hết đời với nàng thế này, được không?”

Đợi hồi lâu mà Tống Trường Tuyết không đáp lại, Trữ Khắc hạ tầm mắt, sửa lại lời nói: “Bỏ đi, dù gì cũng tranh một lần, không bằng làm sao đó để không phụ nàng. Hơn nữa, trước nay ta đều không quá thỏa mãn.”

Tống Trường Tuyết xào rau trong một cái chảo nhỏ, xoay đầu chăm chú nhìn vào mặt chàng, dưới ánh nến vàng bếp hiện lên một kiểu ám áp khác lạ. Nàng như đã nghĩ thông rồi mới chậm rãi nói: “Trữ Khắc... Chàng quên rồi sao? Bất luận chàng làm gì thiếp đều theo chàng. Mặc kệ chàng muốn chuyển sang buôn bán hay là muốn thi lại công danh, thiếp vẫn luôn theo chàng.”

Động tác Trữ Khắc đột nhiên hơi ngưng lại, hướng mắt về phía mặt nàng, ấm lòng ấm.

Câu nói này nàng đã nói rất nhiều lần, không giống như một lời hứa mà là lòng tin cả đời. Không có nguyên do, không mong báo đáp, một đời quả quyết như vậy.

Tuy rằng trả lời thế nào vào lúc này vẫn là thua kém, hắn cũng vẫn bồi một câu: “Vậy được, nàng theo sau ta, ta sẽ luôn che mưa chắn bão cho nàng.”

Nghe được câu nói đầy màu hồng như vậy, Tống Trường Tuyết bước về phía chàng vài bước. Vừa mới cảm động vạn phần, muốn nói gì đó với chàng, lại bị Trữ Khắc bắt chợt bỏ thêm một câu.

“Đồ của nàng cháy rồi.”

“...”

Không kịp mắng người, Tổng Trường Tuyết khẩn trương xông về cứu lấy chỗ nhân thịt lợn của mình. Dưới tình thế cấp bách cuối cùng cũng chỉ cứu được hơn nửa, một phần còn lại dính chặt trên chảo bị nằng tăn nhẵn chổi bỏ.

Tổng Trường Tuyết liếc xéo chàng một cái, trách móc: “Đều tại chàng! Tự nhiên tình cảm làm gì, phạt chàng ít nhất ăn ba bánh sủi cảo!”

Trữ Khác nhìn bột mà chẳng cười nổi, cũng không phản bác.

“Có ít bột thôi mà, chàng muốn lè mề đến bao giờ nữa?” Khuôn mặt nhỏ phùng phùng, mặc dù giọng nói vẫn có phần trẻ con nhưng đã tôn ra dáng vẻ của sư tử Hà Đông hai mươi năm sau, “Còn không mau cán vô sủi cảo đi!”

Tổng Trường Tuyết bằm nhân bánh, bên kia chỉ huy chàng cán vô sủi cảo thành từng lát mỏng, khí thế chỉ điểm hùng hổ khắp gian phòng.

Dưới quyền uy của vợ, Trữ Khác không thể không dùng đến tốc độ chớp sách lúc nhỏ, cán từng lát sủi cảo mỏng nhỏ tròn tròn, làm người ta hoài nghi không biết có phải trước đây từng làm ở quán sủi cảo không.

Lát sau Tổng Trường Tuyết mang nhân bánh đã sẵn sàng chuyển đến bên bàn và kiểm tra thành phẩm của chàng, không kiểm được hỏi một câu: “Chàng dùng cách gì mà có thể cán nó thành lát mỏng thế này vậy?”

Trước đôi mắt ngây thơ đầy học hỏi của Tổng Trường Tuyết, nghiêm nhiên Trữ Khác dùng bộ dáng tiền bối truyền thụ kinh nghiệm cho hậu bối, dáng vẻ vô cùng tùy hứng: “Rất đơn giản, Tổng Trường Tuyết chỉ cần nắm một nắm bột nhỏ thành thế này, rồi dùng chày vui về cán qua cán lại, chẳng mấy chốc nó sẽ thành tròn.”

Tổng Trường Tuyết hận không thể cướp chày cán bột rồi đập cho chàng một trận, nhưng muốn cũng chỉ là muốn thôi, nói nửa đùa nửa thật với chàng: “Trữ Khác, trước thiếp gả cho chàng, chàng đâu phải thế này!”

Trữ Khác vừa làm sủi cảo vừa nói: “Trước gả cho ta nằng nhìn thấu ta sao?”

Tổng Trường Tuyết biết rồi nhé, hôm nay chàng đích thực có ý không tha mình... Hừ một tiếng không quan tâm, nằng tự đi gói sủi cảo. Hai người cộng lại tốc độ rất nhanh, sắc trời tối đen cũng là lúc nhân thịt lợn hết. Tổng Trường Tuyết thấy lạ, rõ ràng mình không dạy chàng cách gói sủi cảo mà, sao chàng có thể gói đẹp mắt như vậy nhỉ.

Không gói sủi cảo chẳng lẽ ta cũng chưa thấy qua sao? Trữ Khác nghĩ như vậy.

Bận rộn cả tối cuối cùng cũng vào nổi. Tổng Trường Tuyết để Trữ Khác yên tâm ngồi một chỗ chờ, còn mình lược chúng trước bếp. Ném thử nước dùng, lại cho thêm chút giấm, không hiểu sao Tổng Trường Tuyết chợt thấy cảnh tượng này rất quen, nghĩ mất một lúc vẫn không nghĩ ra.

Mãi đến khi bụng hai bát sủi cảo đặt trên bàn thì nằng mới hiểu ra cảm giác quen thuộc từ đâu mà tới. Tổng Trường Tuyết bỗng nhiên nghĩ tới Ngạn Khái, cái người vẫn gọi nằng là Bánh Bao Nhỏ – Cà Rốt đại ca. Nói thật, thời gian trước tài nấu nướng của nằng luôn bị Ngạn Khái che giấu, cả ngày buồn chán chui vào bếp kết bạn mới khiến tài nấu ăn của nằng tăng tiến không ít.

Không biết giờ hân đón giao thừa kiểu gì, à mà, trong cung náo nhiệt như vậy, nhiều người bồi tiếp hân như vậy, nhất định hân sẽ không cô quạnh đúng không?

Tổng Trường Tuyết nghĩ một lát thấy yên tâm nên không tiếp tục chú tâm đến vấn đề này nữa, đứng dậy ra cửa, thả hai bánh sủi cảo cho con chó mới mua hôm qua. Ngày vui cuối năm, mọi người cùng nhau phấn khởi, nằng không quan tâm động vật khác biệt.

Sau đó nằng ngồi đối diện với Trữ Khác, mang rõ ý cười nhìn chàng.

Theo phong tục Hoài Tống, đêm giao thừa, thành viên trong gia đình nhất định phải ăn một bánh sủi cảo vậy thì năm sau mới bình an. Vì lẽ đó nên Tổng Trường Tuyết phải làm mọi cách để trước khi sang năm mới lược được cho chàng một bát sủi cảo.

Trữ Khác cầm đũa nhìn vào bát của mình, nóng hôi hổi, đây là lần đầu trong đời hân ăn thứ mình làm, thậm chí hân còn không dám ăn.

Tổng Trường Tuyết lườm chàng một cái, chàng lập tức gấp một bánh lên, khẽ thổi rồi đưa vào trong miệng.

Tổng Trường Tuyết đầy mong chờ: “Có ngon không?”

Bánh sủi cảo kia rất nóng, ăn vào có cảm giác ấm áp lạ thường, ấm đến tận tim.

Trữ Khác rất thành thực: “Ngon, thật đấy.”

Tổng Trường Tuyết nghe mà vui sướng, được khen nên càng thêm vui hơn.

“Năm nay không thể ăn com tất niên thế nhưng sủi cảo cũng rất được.” Tổng Trường Tuyết uống một ngụm nước, đáp ứng, “Thật ra không khác với Tổng phủ là bao. Trước kia tầm này ở Tổng phủ cũng chỉ là cùng ăn bữa com tất niên, nhưng mà cả nhà chẳng ai nói gì, không có gì chơi vui hết. Nhưng rồi khi tan bữa về mẫu thân sẽ tự lược sủi cảo cho thiếp ăn, nói rằng một nhà ăn bánh sủi cảo, cả năm sau đều bình an. Năm nay đến lượt thiếp lược cho

chàng, càng có thích không hả?”

Trữ Khác không trả lời, chỉ yên lặng ăn phần của mình, nghĩ một lúc chợt nói với nàng: “Sang năm ta với nàng về nhà một chuyến đi.”

“Dạ?” Tổng Trường Tuyết chưa kịp phản ứng.

“Chắc nàng rất nhớ mẹ, ta với nàng cùng về Tổng phủ một chuyến nhé.” Trữ Khác nhắc lại, trên mặt không có gợn sóng nào quá lớn.

Tổng Trường Tuyết sững sờ, không gật đầu cũng không nói, chỉ làm bộ như không có chuyện gì xảy ra ăn sủi cảo, mùi đột nhiên cay cay. Nàng biết lời này nói ra từ miệng chàng phải có bao nhiêu dũng khí, vì nàng, chàng chấp nhận bị người khác xem thường. . .

Trong bếp đốt nén, gian phòng một khoảng sáng vàng ấm áp, sắc điệu ấm cúng lại yên bình, khiến người ta cảm thấy ấm cúng từ tận đáy lòng. Bên ngoài có nhà bắn pháo hoa làm người khác không thể ngủ, nhưng đây là cách thức đón năm mới tạm biệt năm cũ tung bừng không thể thiếu của Hoài Tống, đốt pháo hoa ắt là điều không thể thiếu.

Nghĩ đến một năm sắp qua, nàng nghĩ mãi rồi đột nhiên nhăn nhó, đỏ mặt nói: “Cũng gả cho chàng lâu như vậy rồi, sao đến giờ chàng vẫn chưa từng nói yêu thiếp vậy.” Nói câu này thật sự ngượng, nàng không chịu xoay đầu lại, cũng không biết hôm nay mình làm sao rất dễ đỏ mặt.

Trữ Khác không nghĩ tới nàng lại nhắc đến đề tài này, bánh sủi cảo vẫn dừng giữa không trung. Tổng Trường Tuyết thấy bộ dáng chàng như vậy hừ một tiếng chẳng quan tâm nữa. Không phải chỉ muốn chàng nói một câu, làm gì kinh ngạc đến vậy, đáng ghét! Làm như mình bắt chàng phải nói thế không bằng. . .

Không để nàng tiếp tục nghĩ vẩn vơ, Trữ Khác chợt mở miệng, mang theo chút ý cười, “Nàng muốn nghe. . . Vậy giờ ta nói cho nàng nghe.”

Nam nhân mặt như ngọc, khóe miệng cong lên, giọng nói thanh sáng như ánh trăng xa vời.

“Đời này Trữ Khác, trừ sinh tử quyết không rời Tổng Trường Tuyết.”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Bất ngờ

Ngày hai mươi lăm, Tổng Trường Tuyết tỉnh lại trong lòng ngực Trữ Khác. Vừa mở mắt đã phát hiện đối phương đã tỉnh rồi, nhìn nàng chăm chăm đầy ý cười.

“Quà năm mới đâu.”

Tổng Trường Tuyết vặn vẹo trong lòng chàng, lại bị chàng đè lại, nhàn nhàn nói, “Sáng ra, chủ động không tốt. . .”

Tổng Trường Tuyết đỏ mặt, Trữ Khác dùng một bàn tay che mắt nàng.

“Làm gì vậy.” Tổng Trường Tuyết cười khúc khích, không nhịn được nói, “Không lẽ chàng có quà thật sao, không đúng. . . Hôm qua chúng ta luôn ở cùng nhau mà?”

Một tay che mắt nàng, một tay lấy một cái hộp nhỏ từ tủ đầu giường ra, tiếng động không quá lớn, đây là đồ hôm qua hắn chuẩn bị.

Tổng Trường Tuyết bị che mắt nhưng miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm: “Để thiếp đoán xem, là bông tay, trâm cài hay là vòng tay đây? Lần nào chàng cũng đưa thiếp những thứ này, không gì lạ hết ha ha ha.”

Trữ Khác mở hộp, từ từ buông mắt nàng, đặt đồ vật kia trước mặt nàng.

Đó là hai hình người rất thật, một thấp một cao, nhỏ nhắn rất đẹp. Nam tử đứng thẳng, tà áo tung bay. Tiểu cô nương hai tay chống nạnh, chu miệng nhỏ, giống như có rất nhiều điều muốn nói.

Nhìn hai dáng người quen thuộc trước mắt, Tổng Trường Tuyết sững sờ, nhất thời mọi cảm xúc đều lẫn lộn.

“Thứ này. . . Chàng lấy từ đâu.”

“Hỏi nhiều vậy làm gì.” Nghệ nhân nặn tò he ở Tống kinh không nhiều nhưng không phải là không có, tìm kỹ là sẽ thấy. Đối chiếu với dáng vẻ trước kia để nặn lại không phải quá khó, tuy rằng khiến hắn phải bỏ chút công sức nhưng chỉ cần Trường Tuyết thích, tốn sức hắn cũng đồng ý.

Trữ Khác cứ ngỡ nàng sẽ rất vui nhưng lại không nghĩ đến nàng nhìn tò he một lúc rồi khóc. Những giọt nước mắt rơi lách tách khiến hắn ứng phó không

kip. Hoang mang lau đi nước mắt của nàng, hẳn không hiểu: “Sao lại khóc? Không thích ta ném đi, đừng khóc.”

“Thích lắm, thích rất thích.” Tống Trường Tuyết nức nở cướp lại tờ he, chỉ sợ chàng ném thật, khịt khịt mũi không nói tiếp nữa.

Không phải khó chịu nên nàng khóc, mà là cảm động. Chỉ là nàng nhớ đến cảnh họ ngồi ăn ở ngõ Tứ Liễu, nhớ đêm ấy leo tường không thành còn làm tò he bị vỡ nát. Sau đó nàng nghĩ đến Ngụy bá bá nặn tò he, còn nghĩ đến ngôi nhà nhỏ bỏ đi sau khi Ngụy bá bá qua đời.

Một năm qua xảy ra quá nhiều chuyện khiến nàng có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nàng chỉ xúc động mới vậy thôi.

“Mừng một Tết đã khóc không phải là điềm lành.” Trữ Khắc không biết nàng đang nghĩ gì, chỉ dịu dàng lau nước nơi khóe mắt nàng, sau đó thoáng hôn an ủi trên lông mi nàng, “Ngoan, đừng khóc, chúng ta đi đốt pháo nhé.”

Tống Trường Tuyết khịt khịt mũi, lau nước mắt, thầm nhủ khóc vậy là không được, quyết định tạm thời quên hết mọi chuyện. Vui vẻ đón Tết.

Rửa mặt rồi ra ngoài đốt pháo, pháo nổ rền vang một hồi sau đó các nhà sẽ đi chúc Tết, gán bó tình cảm hàng xóm láng giềng. Truyền thống Hoài Tống là như vậy, năm nào cũng không có gì thay đổi.

Bởi hai phu thê họ mới tới đây chưa lâu, hàng xóm cũng không quá thân quen nên không có ý định đi chúc Tết. Đốt pháo xong Tống Trường Tuyết luộc lại sủi cảo hôm qua, bung lên bàn, đang định gọi Trữ Khắc vào ăn.

“Gâu gâu gâu!” Con chó vàng hôm qua mới mua đột nhiên sủa làm Tống Trường Tuyết sợ hết hồn, cứ nghĩ nhà nào đốt pháo dọa nó. Lúc ra ngoài mới nhận ra Vương đại nương cùng nhi tử Trương Đại Chùy của bà đang núp phía xa, trong tay còn cầm giỏ thức ăn, vẻ mặt hoảng sợ nhìn con chó nhà nàng.

Tống Trường Tuyết ngượng ngùng đi tới an ủi chó nhà mình sau rồi gọi họ qua: “Thật ngại quá đại nương, mau vào đây ngồi... Con chó này không thích người lạ.”

Vương đại nương thấy chó kia không sủa nữa mới dẫn nhi tử tới, vỗ ngực nói: “Nhà cháu có con chó thật dữ mà, nó tên gì vậy.”

Tống Trường Tuyết không đặt tên cho nó, chỉ thuận miệng nói bậy, “À nó tên Tỏi To.”

Chó vàng vẫy vẫy đuôi như rất hài lòng với cái tên này mà không biết rằng thực phẩm trong rổ kia đều kêu gào: “Xin mời Tỏi To mau rút khỏi giới rau củ!”

Vương đại nương không lưu tâm lắm, “Đến thăm hỏi các cháu nhân tiện mang luôn chỗ rau củ tươi, chúc mấy đứa năm mới vui vẻ nhé.”

Tống Trường Tuyết nhìn giỏ thực phẩm trong tay, đẩy lại: “Không cần đâu đại nương, chúng cháu còn chưa cả chúc Tết mọi người nữa!” Nói thật lúc này nàng rất cảm động, trong lúc rủi ro có thể gặp được hàng xóm tốt như vậy đúng là may mắn của bọn họ. Không có công không hưởng lộc, luôn nhận ân huệ của người khác khiến nàng khó thể yên lòng.

Trữ Khắc đi từ trong nhà ra, thấy họ đến chúc Tết cũng sững sờ, vội vàng qua đó bắt chuyện, “Đại nương ngồi đi, ở đây còn có hai bát sủi cảo...”

“Không cần không cần, nhà bác còn phải sang nhà bên chúc Tết.” Bình thường Vương đại nương hung dữ với nhi tử, đối người ngoài thì ngọt ngào nói, từ chối hai lần liền muốn đi. Xoay người thì nhận ra nhi tử vẫn còn đứng đó không đi, nhìn chằm chằm vào nướng từ người ta. Vương đại nương cho là thẳng con lại ngu ngốc, sốt ruột kéo tay muốn cậu đi, nhưng kéo thế nào cũng không kéo được.

Vương đại nương không biết nên làm gì, lúng túng giải thích với phu thê người ta: “Thằng con của ta lúc nào cũng vậy, có bao nhiêu mạo phạm mong các cháu đừng trách nó.”

Trữ Khắc yên lặng nhưng trong lòng đang bốc hỏa. Nếu không phải đối phương qua đây chúc Tết hẳn đã sớm dạy dỗ... Tống Trường Tuyết không sao hết nhưng bị người khác nhìn lâu cũng không dễ chịu, không nhịn được hỏi: “Cậu cứ nhìn ta chằm chằm rất giống...”

“Cô nương là... Nhị tiểu thư phải không?” Trương Đại Chùy nhìn chằm chằm nàng từ lúc vào cửa, cuối cùng cũng dè chừng mở miệng.

Nhị tiểu thư? Nghe được cái tên này đột nhiên Tống Trường Tuyết tròn tròn hai mắt, nhìn kỹ thiếu niên gầy teo đen nhẻm trước mặt, nhìn mãi vẫn không thấy quen.

Vương đại nương dường như cũng ngạc nhiên, bắt đầu đánh giá Tống Trường Tuyết từ trên xuống dưới.

Trương Đại Chùy ngăn ngắt, “Nhị tiểu thư không nhớ ta... Trước đây cô còn nói phải gả cho ta đấy.”

Tống Trường Tuyết giật mình, theo bản năng nhìn sang phản ứng của Trữ Khắc, thấy mặt chàng không có cảm xúc thì tim càng đập nhanh, chỉ sợ chàng sẽ hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Đâu có đâu, ta, ta từng nói điều này với rất nhiều người!”

Xong, càng vẽ càng đen.

Tống Trường Tuyết nhất thời luống cuống không biết nói gì, chỉ thấy thiếu niên trước mặt lắm bảm: “Thấy cô lập gia đình ta cũng rất mừng. Mấy ngày nay đều nhìn chằm chằm cô chỉ để xác nhận xem cô có phải nhị tiểu thư kia không thôi, dù gì cũng đã nhiều năm như vậy, ai rồi cũng thay đổi.”

Tổng Trường Tuyết vẫn nhìn cậu, nghe được lời này trong đầu bỗng nhớ lại rất nhiều chuyện, về mặt mờ mịt bị ngạc nhiên thế chỗ.

Đúng là chuyện ngày xưa, địa vị Tổng Trường Tuyết trong phủ không cao, thường xuyên kết bạn với nha hoàn sai vặt. Đại tiểu thư không muốn chơi cùng nàng, tuy rằng đại ca Tổng Trường Hoan đối nàng không tệ nhưng cũng chỉ xuất phát từ đồng cảm mà thôi.

Khi ấy còn nhỏ, chưa có quan niệm sâu sắc về nam nữ. Nàng có ba người bạn tốt là A Kha, Tam Sầu Tử và Đại Chùy, bọn họ đều là con của nhà lân cận. Vì nhà không giàu có nên cũng không biết chuyện của Tổng Trường Tuyết, đương nhiên không biết chuyện Tổng Trường Tuyết không được hoan nghênh trong phủ, trái lại đối xử với nàng như người có tiền. Trẻ con có chút lòng hư vinh, Tổng Trường Tuyết cũng giấu chuyện của mình, ngày nào cũng chơi cùng đám trẻ này. Không bị ràng buộc, nói cười đến thoải mái, đây cũng là những tháng ngày ấu thơ vui vẻ nhất của nàng.

Thiếu niên trước mắt hẳn chính là Đại Chùy năm đó. Cha cậu nổi hứng đặt tên cho cậu như vậy nhưng không hề hợp với bề ngoài của cậu. Trước kia vừa gầy vừa nhỏ, qua lâu vậy rồi búa nhỏ cũng chẳng thể thành búa lớn được. (Đại Chùy nghĩa là búa lớn: đang chơi chữ.)

“Sau khi cha qua đời trong nhà không còn nguồn chi tiêu, mẫu thân chỉ có thể bán nhà đi, mang theo ta đến nơi khác sống, trước sau chuyển nhà hai lần. Không nghĩ đến giờ lại được làm hàng xóm với cô nương... Cũng gọi là có duyên phận nhĩ.” Nhắc lại chuyện cũ của mình, Trương Đại Chùy có hơi ngưng ngưng gãi đầu.

Vương đại nương không nhớ ra được, nhìn kỹ cô nương trước mắt cũng không có ấn tượng. Nói có ấn tượng với chẳng bằng nói có ấn tượng với mẹ cô. Cuộc đời họ không quá suôn sẻ, bạn với nhi tử không có nhiều, sau khi thường dọn nhà cũng hiếm thấy mấy bằng hữu kia đến nữa. Nghe được lời thằng con mà không khỏi chua xót, nói với Tổng Trường Tuyết: “Cháu là vị tiểu thư Tổng gia kia hả, Đại Chùy nhà ta nhắc ta mới nhớ ra.” Trước mắt Trữ Khác cũng không tiện nói thẳng với nàng, “Tuy rằng hiện giờ không tính là khá giả nhưng cũng được sống vui, xem ra cháu cũng là đứa trẻ có phúc khí.”

Tổng Trường Tuyết nghĩ đến chuyện trước đây, buồn bã: “Thời gian trôi thật nhanh, trước đây không ngờ là sẽ gặp nhau thế này.”

“Mẹ cháu khỏe không?” Vương đại nương thuận miệng hỏi một câu, đối với đứa trẻ này không có ấn tượng nhưng quan hệ với vị tam phu nhân Tổng phủ không tệ lắm, cùng là hàng xóm láng giềng, ở cùng nhau lâu như vậy không hỏi thế cũng chẳng biết nói gì.

Tổng Trường Tuyết sững sờ, đáp thẳng: “Dạ... Bà rất khỏe. Cháu, cháu và tướng công lúc nữa cũng về nhà mẹ để thăm một lúc, cảm ơn đại nương quan tâm...”

Vương đại nương vội nói: “Không cần, chắc bà ấy cũng không còn nhớ ta.” Thở dài một hơi, “Các cháu cũng bận, ta với Đại Chùy về trước, hôm khác cùng nhau ăn bữa cơm đạm bạc nhé.”

Tổng Trường Tuyết cùng Trữ Khác tiễn họ ra ngoài, đợi hai người đã về nhà Tổng Trường Tuyết mới sực nhớ, ồ ồ, không phải đáng về vui mừng khi gặp bằng hữu.

Lúc bọn họ nói chuyện Trữ Khác không xen vào, giờ thấy đáng về này của nàng cũng không tiện nói, chỉ đứng yên bên cạnh nhìn nàng.

Chuyện Trường Tuyết có thanh mai trúc mã khiến Trữ Khác muộn phiền rất lâu, mãi đến tận về sau được khoảng thời gian dài mới khôi phục như cũ, chỉ là, chuyện này để sau hẵng nói.

Hắn chủ động mở miệng: “Chúng ta đi thăm mẹ nàng nhé.”

Lông mi Tổng Trường Tuyết rung rung, không lên tiếng. Câu nói kia của nàng chỉ là nói qua thôi. Nàng đột nhiên thấy mâu thuẫn, Trữ Khác sẽ không đồng ý đi cùng mình bởi nếu để chàng đi cùng, với cái tính tình của Tổng lão gia, khẳng định là sẽ làm nhục chàng. Tổng lão gia không phải người lương thiện, nịnh nọt, lợi ích lên hàng đầu, cho dù người khác đã từng giúp ông đều có thể chuyển bán ân nhân, huống chi là người thất bại.

Trữ Khác biết điều nàng đang nghĩ, an ủi: “Không sao đâu, chỉ là đến thăm mẹ nàng thôi mà, không cần suy xét đến ta làm gì.”

Nàng ngẩng đầu đối diện với chàng, bất chợt cảm thấy đời người thật kỳ diệu. Trời cao quan tâm đến vậy, ban cho kẻ không thông minh là nàng người trượng phu dịu dàng bao dung, mặc cho chàng không quá si tình, hay là mười phần vẹn mười, nhưng chỉ ít chàng cũng đối quá tốt với nàng.

“Vâng.” Tổng Trường Tuyết đáp một tiếng.

Nhìn quanh bốn phía không thể mang thứ gì làm quà. Nếu không phải sợ Tổng phủ bạc đãi mẫu thân thì cũng chẳng cần quà cáp, mẫu thân nàng không quan tâm những thứ này.

Hai người ăn sau mới ra ngoài.

Khác xa trước kia, trước đây ngồi kiệu đi Tổng phủ, hiện giờ chỉ có thể đi bộ tới. Tuy nói cùng ở Tổng kinh nhưng một ở thành Nam một ở thành Tây, không biết cách bao xa nhưng vẫn rất tốn sức. Nửa canh giờ nhanh chóng qua đi cũng mới đi được nửa đường.

Mặc dù Trữ Khác cảm y ngọc thực quen rồi nhưng vẫn đau lòng vì thế từ mình, chẳng nói chẳng rằng cồng nàng lên, Tổng Trường Tuyết ngọt ngào cũng không từ chối.

Đi đến một ngã ba quen thuộc Trữ Khác bỗng nhiên dừng bước, hướng nhìn qua, về mặt không thay đổi quá lớn, nhìn một lúc rồi quay đầu đi tiếp. Tổng Trường Tuyết ngoái lại thì nhận ra con đường quen thuộc dẫn về Tướng phủ, nàng không dám lên tiếng sợ chàng đau lòng.

Đi hơn một canh giờ cuối cùng cũng đến cửa Tổng phủ, lúc Tổng Trường Tuyết trượt từ trên lưng chàng xuống thấy chàng không quá mệt mới yên lòng. Sau đó nàng e dè mở miệng: “Nếu không chàng chờ thiếp ở bên ngoài đi? Thiếp sẽ ra nhanh thôi.”

Trừ Khác nhìn vào mắt nàng, không giận: “Nàng đi đi.”

Hắn không cho là nàng chê hắn bây giờ không cao quý, hắn biết nàng sợ hắn bị xem thường mới nói như vậy.

Khấp thiên hạ ai cũng xem thường hắn, chỉ có Tổng Trường Tuyết là không biết.

Hai đèn lồng đỏ trước cửa bị người tháo xuống đặt trong góc, Tổng Trường Tuyết thấy lạ nhưng không biết hỏi ai. Nàng vừa vào cửa thấy gã gác cửa lười biếng đi tiểu về, cũng không có trông cửa. Như thường lệ nàng rẽ vào ngõ nhỏ hướng đến phòng Tam phu nhân, vẫn giống vậy, không hề có không khí Tết, không phải chứ... Tuy không quá náo nhiệt nhưng vui mừng thì vẫn nên vui mừng chứ.

Chưa đến phòng của mẹ, đi qua chính uyển thấy thấp thoáng bóng nha hoàn đang xé giấy trên song cửa, vừa xé vừa oán trách gì đó. Hình như là nha hoàn bên người đại phu nhân, Tổng Trường Tuyết khó hiểu không kiềm được bước tới, nhưng chỉ nghe được vài câu cuối cùng.

“Đúng là xúi quẩy! Cả một đêm đều phải xé giấy!”

Đột nhiên Tổng Trường Tuyết thấy bất an, không nhìn được vuton tay kéo tay áo nha hoàn kia: “Có chuyện gì vậy?”

Nha hoàn kia bị nàng kéo giật mình hét toáng lên, cứ ngỡ mình bị người mắng tìm đến cửa. Vừa thấy người trước mắt lại càng thêm sợ hơn.

Tổng Trường Tuyết thấy phản ứng này của nàng càng căng thẳng, thăm dò: “Rốt cuộc là sao vậy... Đang không sao lại phải xé giấy dán đỏ?”

Nha hoàn kia không biết tại sao nhị tiểu thư đột nhiên trở về, chỉ run rẩy nói: “Đêm hôm qua tam phu nhân qua đời... Là lão gia bảo xé...”

Tam phu nhân, qua đời...

Tổng Trường Tuyết như bị sét đánh.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Tai biến của Tổng phủ

Không đợi nha hoàn kia phản ứng lại, Tổng Trường Tuyết lão đảo suất ngã rồi phát điên chạy về hướng hậu viện. Sao có thể chứ, rõ ràng mẹ vẫn khỏe, sao đột nhiên lại mất, nhất định không phải...

Nàng xông vào phòng Loan nương thì lại bị mấy người chặn lại giữ chặt. Thấy nhị tiểu thư về ai cũng ngạc nhiên, trong một lúc chưa biết nên giải thích thế nào. Hạ nhân vội vàng đi truyền lời gọi lão gia và các phu nhân đến, tình huống này xem ra không dễ giải quyết.

“Mẹ ta ở trong, các người dựa vào đâu không cho ta vào... Mẹ ta đang đợi ta về thăm đấy, chắc chắn bà đang lược sùi cảo ta thích nhất... Chắc chắn đang đợi ta đến ăn, sao các người lại không cho ta vào...” Tổng Trường Tuyết không tiếp nhận được chuyện này, nàng tức nộ, liều mạng cũng không thoát khỏi những bàn tay đang cản mình, cả người gấp đến run run.

“Tiểu thư người cũng đừng quá thương tâm, chúng nô tài cũng vừa mới biết... Lão gia dặn trước khi chôn cất phu nhân không cho bất kỳ ai vào trong, chúng nô tài cũng chỉ theo lời người.”

Câu nói kia đập tan hoàn toàn niềm tin của nàng, trong chớp mắt tan thành mây khói. Tổng Trường Tuyết nhũn người, hai mắt không có điểm dừng không nói nên lời. Là sự thật... mẹ thật sự đi rồi, bà thật sự thật sự thật sự đi rồi...

Tại sao, một nguyên nhân cũng không có. Khi trước gặp mẹ cũng chỉ bị trúng gió thôi mà, tại sao đột nhiên lại đi... Chuyện này là không thể. Mỗi Tổng Trường Tuyết run cầm cập, nàng không thể nhìn mẫu thân lần cuối, nhớ đến hôm qua mình do dự mà hỏi hận muốn chết đi. Thời khắc cuối cùng khi mẹ vùng vẫy với sinh mệnh nàng lại ở bên trượng phu vui vẻ đón Tết, nàng thật không bằng lòng!

Nghe báo Nhị tiểu thư hồi phủ, Tổng lão gia dẫn một đám gia quyến vội vàng chạy tới, chỉ lo xảy ra chuyện. Đến gần thì chỉ thấy đáng vẻ đau khổ như sắp chết của Tổng Trường Tuyết, Tổng Bác Văn thở phào nhẹ nhõm, đúng thật ông vẫn sợ nữ nhi này suy sụp sẽ gây chuyện.

Loan nương chết lòng ông cũng rất đau, dù gì cũng nhiều năm phu thê không có tình yêu cũng có tình thân. Thế nhưng người chết không thể sống lại, ông là chủ một gia đình phải chờ người còn sống hi vọng, nhìn bề ngoài không có quá nhiều cảm xúc.

“Trường Tuyết đừng đau lòng, để bà ấy ra đi thanh thản đi.” Tổng Bác Văn tiến lên cố động viên nữ nhi lại bị nàng gạt đi.

Tổng Trường Tuyết thấy ông đến như nhớ ra chuyện gì, trừng to mắt chất vấn: “Trước khi chôn cất không cho người vào là sao! Sao không đòi y phục cho mẹ ta, sao không đặt bà ở linh sàng giữa phòng! Không lẽ các người để bà đi thê lương thế này sao!”

Tổng lão gia không nghĩ nàng sẽ kích động đến vậy, nhất thời trầm mặc im lặng. Chỉ có nhị phu nhân phục trang lờ lợc liếc liếc nàng, nói băng quơ như thường ngày: “Đì ba vốn là tiểu thiếp, xuất thân lại không sạch sẽ, chết rồi có một nơi chôn đã là quá tốt rồi còn tính toán gì nữa.”

“Bà nói gì.” Sắc mặt Tổng Trường Tuyết lập tức chìm xuống, dậm từng chữ, “Bà lặp lại lần nữa.”

Nhị phu nhân thấy nàng như vậy thì cũng sờ một chút, nghĩ rằng cũng chỉ là vai dưới, có thể ăn được bà chắc? Cười gằn một tiếng nói tiếp: “Nhà người tức cũng vô dụng, tuy ta cũng là tiểu thiếp nhưng tốt xấu ta cũng có nhà mẹ đẻ. Các người thì sao? Không biết là cái mụn nhọt nào nhô lên trong hộ khẩu, dẫn theo đứa con hoang bám lão gia nhà ta không đi! Ai, chưa từng thấy trên đời lại có người không biết xấu hổ như vậy!”

Tổng Trường Tuyết nắm chặt tay, trừng con mắt đỏ ngầu, xông tới đẩy đám người tát cho bà một cái! Tát thẳng tay, vô cùng vang dội!

“Bốp...!”

Không hề ngờ đến cảnh này, tất cả mọi người đều đơ người ra. Tổng Bác Văn cũng sững sờ, nghĩ đến nàng vừa tang mẹ tâm trạng khó tránh khỏi bi thương, hơn nữa lời nhị phu nhân vừa nói cũng quá ác, nên cũng ngại không nói gì cả. Đại phu nhân kéo nữ nhi đứng một bên vui vẻ xem kịch.

Nhị phu nhân kinh ngạc vì bị đánh, không tin tròn mắt nhìn nàng, má trái bị sưng to, lúc sau mới phản ứng, “Cái đồ khốn khiếp dám đánh ta?! Người muốn chết hả!”

Đời nhị phu nhân không chịu đựng được cái loại sỉ nhục này, tức đến cả khuôn mặt đều vặn vẹo, tay vừa vung lên muốn đánh trả, Tổng Trường Tuyết nghiêng rằng đẩy bà xuống đất, vắt qua người bà, mang theo vài phần nước nở mắng to: “Đánh bà đó đồ ti tiện! Chính bà!”

Tổng Trường Tuyết không biết mình lấy sức từ đâu lại có thể đẩy một nữ nhân hơn mình hai mươi mấy tuổi đè xuống dưới đất, cho bà bốp bốp bốp mấy bàn tay.

“Bà còn già mồm! Bà dám mắng mẹ ta! Ta đánh bà đến chết mới thôi!”

Chuyện cũ chuyện mới cộng lại dồn dập.

Những tháng ngày ăn nhờ ở đậu trước đây như kim đâm trong lòng nàng. Bị tất cả mọi người coi thường, ai cũng có thể phũ phàng bắt nạt nàng. Không chỉ nhị phu nhân trước mắt còn có đại phu nhân với đại nha hoàn, âm thầm chặn đường trong đêm tối để hai mẹ con nàng sống không yên ổn, hồng đoạt lấy của hồi môn của mẹ. Mâu thuẫn đáng lẽ không cần lập gia đình, thế nhưng để nàng có nơi đi về ổn định, dù gả lần hai, dù cái nhà này đối bà không tốt cũng chẳng hề gì.

Nhị tiểu thư luôn ngoan hiền đơn thuần đột nhiên chạy đâu mất biến thành nữ ma đầu điên loạn, tất cả mọi người đều đơ người chưa kịp phản ứng, không một ai dám tiến lên ngăn cản, cứ trơ mắt nhìn hai chủ nhân như hai nữ nhien chanh chua đánh nhau trước mặt mọi người. À không phải, là một bên đơn phương chịu đòn mới đúng. Nhị tiểu thư ngồi trên bụng nhị phu nhân tát, tát trái lại tát phải! Một tí ti tình cảm cũng không để lại, tình cảnh phải gọi là chấn động lòng người.

Nhị phu nhân bị đánh đến mơ màng, không đánh lại mà chỉ muốn thoát khỏi bàn tay của nàng, một lòng hét cứu mạng, muốn thoát khỏi vòng vây của nàng nhưng vừa ngẩng đầu dậy lại bị đè xuống, bốp bốp bốp ăn đòn! Di hai hét cách thống khổ kêu cha gọi mẹ.

Tổng Trường Tuyết vừa khóc vừa đánh, miệng không ngừng hét: “Mẹ ta chết chắc chắn bà không thể không liên quan! Cả cái phủ của người không thể không liên quan! Ta biết các người ai cũng mong bà chết, bà chết thì tất cả của hồi môn đều rơi vào tay mấy người rồi! Ta biết... Tổng phủ các người từ trên xuống dưới đều không phải thứ tốt lành gì!”

Tổng Trường Hoan vừa nghe hạ nhân báo cái liền vội vàng vàng chạy từ xa tới. Thấy cảnh mẫu thân bị đòn máu huyết lập tức dâng lên, đẩy đám người ra vọt vào, không chút do dự đám một phát lên mặt Tổng Trường Tuyết!

“Tổng Trường Tuyết muội điên rồi hả!”

Tổng Trường Tuyết không đề phòng bị trúng một đám, hai hàng máu mũi từ từ chảy xuống, trong mơ màng cùng đau đớn trên mặt tỉnh táo vài phần, chỉ ngơ ngác nhìn người trước mặt.

Tổng Trường Hoan mặc kệ nàng, đẩy muội muội trên người mẹ mình ra, quay đầu sốt sắng hỏi: “Mẹ, mẹ không bị sao chứ?”

Nhị phu nhân bị choáng, mặt đau rất, cầm tay nữ tử nhưng một câu cũng không nói được, lần này mất hết mặt mũi trước toàn phủ, chỉ sợ sau này khó giương oai được. Huống chi di ba chết, đích xác lòng bà quý...

Tuy bị trúng một đám nhưng mà Tổng Trường Tuyết không thấy thiệt thòi, trên mặt rất đau, nàng dùng tay áo lau mũi nhưng càng lau càng nhiều, ung dung đứng dậy hướng về trong phòng, không thèm nhìn ai.

Tổng Bác Văn nghe những câu kia của nàng, lòng tức giận không nhịn được nói: “Cha biết con đau lòng, con cũng không thể ngậm máu phun người. Sống chết do trời, sao có thể trách chúng ta chứ? Hơn nữa... Hành vi vừa rồi của con quá hung hăng, trước đây con còn có chỗ dựa là Tướng gia, còn

hiện tại con có tư cách gì hả?!”

Tổng Trường Tuyết quay lưng về phía ông, nắm thành nắm, không lên tiếng.

“Cha còn tưởng con có tiền đồ nhất nhưng nay lại theo một cái gã Thừa tướng mất chức chung sống, càng ngày càng không có giáo dưỡng! Còn học được kiểu đánh người nữa!”

Dường như Tổng Trường Tuyết không để câu hỏi này trong lòng, quay đầu thần nhiên liếc nhìn ông, so với trước kia như hai người khác nhau.

“Ai không có giáo dưỡng phiền người nói rõ dùm.”

Tổng Bác Văn sững sờ, trái lại không dám nói tiếp. Tuy nữ nhi trước mắt không có hậu thuẫn nhưng nhìn cái ánh mắt này vẫn thấy sợ.

Tổng Trường Tuyết thấy ông không đáp cũng không dây dưa, xoay người muốn vào trong bồi tiếp mẫu thân lại vẫn bị nha hoàn thiếp thân của mẹ nhào đến trước mặt.

“Tiểu thư...”

Còn chưa chờ Tổng Trường Tuyết hỏi, nha hoàn kia đưa đến trước gót chân nàng một cái hộp, run rẩy: “Đây là thứ phu nhân để lại cho tiểu thư lúc sắp đi, dặn nô tỳ nhất định phải tự tay giao cho người, ai cũng không được mở.”

Mẫu thân để đồ cho nàng... Tổng Trường Tuyết lập tức run lên, hoảng hốt vươn tay muốn đón lấy thì bị Tổng lão gia nhanh tay đoạt mất.

Tổng Trường Tuyết tâm trạng vừa mất kiểm soát để người khác đoạt mất. Lập tức quát Tổng lão gia: “Ông dựa vào đâu lấy đồ của ta!”

Tổng lão gia ước chừng đồ trong tay, nhếch lông mày, không biết xấu hổ nói: “Đồ trong phủ cha, đương nhiên phải qua tay cha.”

“Mẹ nói ai cũng không được mở.” Tổng Trường Tuyết nắm chặt tay, một khắc cũng không rời mắt khỏi chiếc hộp kia, đó là món đồ duy nhất mẫu thân để lại cho nàng, không chừng còn là di ngôn cuối cùng của bà.

“Ồ... Mẹ con cũng là phu nhân cha, đương nhiên cha không được xem là người ngoài.” Tổng Bác Văn siết tay cầm hộp, nói sao cũng không chịu trả nàng. Kỳ thật trong lòng ông muốn như vậy, Loan nương có của hồi môn phong phú, lúc bà gả vào phủ ai cũng trông thấy. Nhưng nhiều năm như vậy đến tốt cùng là ở đâu không ai biết. Giờ bà chết rồi tất nhiên phải để lại tài sản cho nữ nhi mình. Vậy nên thứ trong hộp này hẳn chính là có vị trí bí mật, để tiện nghi này cho gái mang đi ư? Hừ! Không thể!

Thấy Tổng lão gia không biết xấu hổ chiếm đồ của mình, Tổng Trường Tuyết chỉ hận không thể dùng một đao chém chết ông. Trong lúc cấp bách không biết làm sao vươn tay cướp lấy, nhưng làm gì cũng cướp không được từ một nam nhân lớn tuổi có sức khỏe. Tổng Bác Văn không niệm tình đầy mạnh mẽ một cái, Tổng Trường Tuyết lao đao vài cái về phía sau rồi ngã xuống đất.

“Tổng Bác Văn! Già đầu rồi ông có biết xấu hổ không hả!” Tổng Trường Tuyết thấy tuyệt vọng, nước mắt trên mặt chưa khô, ngồi dưới đất cắn hận mắng.

Tổng Bác Văn dùng toàn lực gắt gao ôm cái hộp kia, tựa như ôm núi vàng núi bạc. Vốn không muốn đổi đầu với nàng nhưng nghĩ đến mình nuôi con người khác nhiều năm như vậy, khó chịu trong lòng, “Cha dốc lòng nuôi con nhiều năm như vậy, cứ cho là con báo ân đi, vật này để lại cho cha...”

Lời ông còn chưa nói hết.

Không biết Trữ Khác xuất hiện từ lúc nào, đi tới bên cạnh Tổng lão gia, ung dung tiện tay rút chiếc hộp trong lòng ngực ông như nhỏ cù cái.

Sau đó đến trước Tổng Trường Tuyết ôm nàng dậy, động tác làm liền mạch, từ đầu tới cuối không nói một câu.

Hắn chờ bên ngoài lúc lâu chỉ nghe thấy bên trong reo hò đi xem trò vui. Thật giống như xảy ra chuyện, lo lắng đi thẳng vào tìm nàng. Bởi trước hắn từng đến đây một lần, tuy thất thế nhưng chung quy vẫn là cô gia, thủ vệ nghĩ một lát quyết định không báo mà để hắn đi luôn vào.

Tổng Trường Tuyết đột nhiên được chàng ôm dậy mà ngạc nhiên, khóe mắt chưa khô nước, lỗ mũi vẫn dính vết máu, nhìn chiếc hộp chàng cầm trong tay giọng nói có hơi run run, “Chàng đến rồi...”

Trữ Khác đứng giữa đám người, dáng người cao ráo, mắt nhìn thẳng. Ôm chắc nàng trong lòng nhưng không hề trả lời câu hỏi của nàng mà hỏi: “Ai đánh?”

“A?” Tổng Trường Tuyết ở trước chàng khi thể liền tụt xuống, thấy chàng nhìn mũi mình thì hiểu ra, quay đầu hướng về đại ca Tổng Trường Hoan của mình.

Trữ Khác nhìn theo ánh mắt nàng.

Bị ánh nhìn chăm chăm như vậy hai chân Tổng Trường Hoan lập tức nhũn ra. Mặc dù Trữ Khác bị bãi chức nhưng dư uy vẫn còn đó. Hắn nhớ tới cảnh trước đây quỳ gối trước hắn, ánh nhìn thấu xương tủy kia là người không thể chạm vào.

Tổng Bác Văn cũng bị biến cố bất thành linh làm giật mình, nhìn nhĩ tử ruột của mình tưng đến như vậy không thể làm gì hơn đành đánh bạo nói: “Ngươi, một Thừa tướng mặt chức như ngươi chẳng lẽ vẫn tính tạo phản hả?!”

Trữ Khác không nhìn ông, hấn chỉ dùng ép góc Tổng Trường Hoan, giọng nói trước sau rõ ràng như một.

“Không dám tạo phản, thừa sức trị ông.”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Quận chúa

Tổng Trường Hoan bị câu nói của hấn sợ đến lùi hai bước, luống cuống bối rối, hơi sốt sáng nhìn về phía muội muội mình, vết máu trên mặt nàng còn chưa khô nhưng không quá nghiêm trọng, ấy vậy vẫn khá khủng bố. Hôm nay làm náo loạn đến thế này, hấn không đồng tình với người muội muội này chút nào, không kiềm được tự mình giải vây cho mình, “Là muội ấy động thủ trước, muội ấy không phân biệt tốt xấu đánh mẹ ta.”

Thời điểm bị người khác uy hiếp, hấn không uy hiếp lại mà tự kiểm soát cho mình. Khí thế ban nãy của Tổng Trường Hoan đều bại dưới tay đối phương.

Tổng Trường Tuyết ngơ ngậy, không nhịn được muốn phản bác. Trữ Khác nhàn nhạt liếc qua cự tuyệt nàng, từ từ hạ nàng xuống.

Hấn vốn muốn ôm nàng đi luôn khỏi đây lại không nghĩ có chuyện như vậy vừa xảy ra.

“Thiếp đánh bà ấy là có nguyên nhân!” Tổng Trường Tuyết vừa được hạ xuống đã vội vàng giải thích với Trữ Khác, chị sợ chàng xem mình là nữ nhân xấu lòng dạ rắn rết.

“Ta biết.” Trữ Khác không quá để ý, thật ra lúc hấn qua cửa đã được nghe thị vệ nói thân mẫu đột nhiên tạ thế, ai cũng không tiếp nhận nổi. . .

Tính nết đơn giản, nhẩn nhệ chịu đựng, có thể xảy ra chuyện động thủ đánh người nhất định là không kiềm chế được. Hơn nữa cho dù Tổng Trường Tuyết đúng là người không biết tốt xấu, hấn cũng vẫn đứng bên nàng. . .

Không biết chàng sẽ làm gì, Tổng Trường Tuyết cúi đầu ôm hộp im lặng. Khi mẫu thân còn tại thế vẫn luôn răn dạy nàng có thể nhịn thì nhịn. Thế nhưng nếu đối phương chạm vào vùng cấm của mình thì cũng chẳng cần khách khí. Nàng không biết Trữ Khác sẽ làm gì nhưng nàng tin vào chàng.

Trữ Khác thông thả đi tới, ân cần hỏi một câu.

“Cái tay nào đánh?”

“...” Tổng Trường Hoan hoảng hồn lùi về sau hai bước, buộc chính mình phải đứng thẳng, lắp bắp, “Ta không đánh. . . Không phải ra...” Vụng về biện giải chỉ làm tăng thêm trò cười mà thôi, nhị phu nhân thấy dáng điệu này của nhĩ tử mình thì càng hoảng hơn, thậm chí mình không nên nhất thời dung túng cho cái miệng để vương vào phiền toái lớn đến vậy.

Cùng là thiếu niên, một người cười nhạt mà lên mặt nạt người, một người có cả phủ làm hậu thuẫn lại rụt rè... lập tức phân cao thấp.

“Chỉ hỏi ngươi dùng tay nào đánh, không cần trả lời những vấn đề khác đâu.” Trữ Khác vẫn rất khách khí, đồng thời chậm rãi tới trước Tổng Trường Hoan.

Đối phương một từ cũng không thốt ra được, hai tay run lẩy bẩy.

“À, cả hai tay.” Trữ Khác đảo qua mắt xuống dưới.

“Rắc...”

“Rắc...”

Hai tiếng phát ra rồi Tổng Trường Hoan mới trắng bệch cả mặt, đôi mắt trừng lớn không dám tin cứ chăm chăm dõi theo hấn, mồ hôi lạnh trực chờ rơi, qua lâu sau mới kêu “A” lên một tiếng!

Trữ Khác mỉm cười: “Chỉ bắt tay với ngươi thôi mà, không cần kích động đến vậy đâu,”

Một câu Tổng Trường Hoan cũng không nói được, mặt chỉ trắng bệch, tay trái run run trừng mắt nhìn hấn. Nhị phu nhân bên cạnh thê lương: “Con trai ta! Tay của con tay của con...”

Nghe cái tiếng thảm thiết kia Trữ Khác hơi không kiên nhẫn nhần nhần nhần mảy.

Không phải chỉ là bỏ hai bàn tay thôi mà, cần phải thất kinh đến thế không?

“Người cái đồ thổ phi này, ta, ta liều mạng với người!” Nhị phu nhân bị thương nóng lòng che chở, trở mặt hướng hẳn nhe nanh múa vuốt.

Trữ Khác cau mày như là đang ghét bỏ, nhẹ nhàng đẩy bà về chỗ cũ, “Phu nhân, nam nữ thụ thụ bất thân.”

Tổng Bác Vãn ở bên thấy nhi tử bảo bối của mình bị phỉ hai bàn tay, trợn tròn mắt, “Giết người đền mạng, hại người ở tù! Đừng nghĩ rằng trước đây người từng làm quan to nên chúng ta không dám đến nha môn cáo trạng người! Giờ chúng ta có chứng cứ rành rành, như là ông trời trên cao vậy...” Ông chưa nói hết, Trữ Khác không mặn không nhạt đáp cho hai câu.

“Thiếu khanh ở dinh Đại Lý là một tay ta đề bạt, trước nay đều theo lệnh ta, cho dù hiện giờ ta bị phỉ chức quan thì trong tay ta vẫn nắm nhược điểm của hắn, không dám lỗ mãng. Hơn nữa cũng tiện nói với các người, lệnh lang ra tay mạo phạm Ôn Nghi Quận chúa, vốn phạm vào tội chết. Nếu các người muốn cáo trạng ta thì xin nhanh cho, lỡ như đến chậm dinh Đại Lý sẽ không thụ lí đâu.” Nay giờ không hề nói thừa, chỉ điểm thêm vài chỗ thôi.

Nói cách khác một là người đi cáo quan sau đó lấy tội mưu hại Quận chúa luận xử, hai là ngoan ngoãn sống yên ổn hết đời với đôi tay bị phỉ này.

Trữ Khác lùi vài bước đứng cạnh Tổng Trường Tuyết, biểu hiện vẫn như ngày thường, không có sắc thái quá lớn, cũng không nhìn bất kỳ ai.

Chẳng là đám người Tổng phủ đều mơ màng. Quận chúa? Kia là Quận chúa và Quận vương của Quận chúa?

Đùa à, Tổng lão gia cũng đâu có giống người được làm Vương gia.

“Tào lao, phạm tội khi quân không sợ chu di cửu tộc sao?” Tổng lão gia bị mấy câu của hắn làm mờ mịt, chỉ cường tranh bác biện, “Ta hiện đang giữ chức quan lục phẩm trong triều, người thì là bình dân bách tính, trước mặt to không những không hành lễ lại ra tay hại người! Còn lỗi một đồng chứng có hoang đường, người như vậy là muốn lừa dối Hoài Tổng hả?”

“Vui không?” Trữ Khác nhếch môi cười mỉm, thần nhiên châm biếm.

Cái chuyện qua cầu rút ván không phải hắn chưa từng thấy qua.

“Nếu như ta nhớ không lầm thì người đề bạt Thừa nghị quan lục phẩm ngài đây chính là Lại bộ Thị Lang Quách Vạn Xương, à, có vài việc không hay không tiện nói ở đây. Chỉ cần một câu nói của ta thì thu lại chức quan lục phẩm của ngài cũng không phải chuyện gì khó. Huống hồ... Trường Tuyết có phải khuê nữ nhà các người không thì ta không biết, thế nhưng bệ hạ lời vàng ý ngọc phong nàng làm Quận chúa ta lại rất rõ, hiện giờ lời nói của nàng có hiệu lực hơn ta nhiều. Tổng lão gia, yên tâm đợi ở nhà và tiếp đón các vị phu nhân xinh đẹp như hoa của người... Ngày ngày qua sống vui vẻ nhé.”

Trữ Khác không nhìn ông lập tức kéo Tổng Trường Tuyết dẫn đi. Thật ra trước đây hắn chưa từng bức người thế này, hắn thích giải quyết nhanh gọn hơn. Hôm nay chậm chậm xử lí trước sau đều là vì xả giận cho nàng mà thôi. Trữ Khác không thể tưởng tượng nổi nàng đã sống ở cái nơi này thế nào mà vẫn không bị nhiễm cái thói dơ bẩn này, có thể bởi nàng quá ngốc, nhìn cũng không hiểu thức văng lai bẩn thỉu của thế gian. Có thể do lòng nàng quá sạch vậy nên mới có cái dáng vẻ ngốc hiện giờ.

Tổng Trường Tuyết bị chàng nắm tay, đôi mắt vẫn còn sưng đỏ, do dự một lúc không chịu nổi nữa mới mở miệng: “Thiếp muốn ở bên mẹ thiếp, thiếp nên giữ đạo hiếu với bà.”

Trữ Khác nói: “Trước theo ta về.”

“Tại sao.” Tổng Trường Tuyết ngờ nghệch.

“Nàng chấp nhận để mẹ nàng ở lại nơi thế này à?”

Trữ Khác điềm đạm, bỏ ngoài mắt tất cả những cái nhìn khó xử xung quanh, đáy mắt chỉ in một mình nàng, “Nàng phải nhớ kỹ, nàng là Quận chúa, sắc mệnh đóng dấu trên thánh chỉ viết rõ nàng được bệ hạ phong Ôn Nghi Quận chúa, nàng có năng lực, cũng có quyền thế. Hiện tại nàng phải cho mẹ nàng phong quang đại táng, đúng không?”

Tổng Trường Tuyết không đáp lời nhưng ngầm thừa nhận.

“Vậy trước theo ta về điều tra rõ chân tướng sự việc cũng như lo hậu sự, chắc chắn có thể để nàng giữ trọn đạo hiếu với mẹ. Tất cả mọi chuyện cứ giao cho ta, nàng ở lại đây không có tác dụng gì hết.”

Trữ Khác không nói nữa, im lặng giữ chặt tay nàng, đi về hướng cửa lớn. Tổng Trường Tuyết ôm hộp mẫu thân để lại cho nàng, mắt ảm đạm, không phản bác, nàng tin tưởng bất kể yêu cầu gì của nàng, chàng nhất định sẽ làm được cho mình.

Cả đám người Tổng phủ đều đứng đờ ngay tại chỗ, có chút khó tin mọi chuyện. Mãi đến lúc người đi khuất bóng rồi trong lòng Tổng lão gia vẫn tin chắc chẳng qua bọn họ chỉ gạt mình thôi, hù dọa mình thôi. Có điều từ trên xuống dưới Tổng phủ đều biết lần này Tổng phủ sợ là tiêu đời.

Quận chúa, Quận chúa? Ai mà nghĩ tới một tiện nha đầu lại bay lên cây làm phượng hoàng, thành Quận chúa chứ? Nhị phu nhân lập tức co quắp trong lòng nhi tử, hai mắt mở to nhưng không nói được lời nào, nếu là điều tra rõ chân tướng đi bà ta thế, bà cũng tiêu đời.

Thật ra tại họa bất ngờ như vậy cũng do gieo gió gặt bão thôi...

Trừ Khác bước ra cửa trước nàng một bước, hai tay nắm chặt chưa từng tách rời, hấn cũng không còn đáng vẻ lên mặt bắt nạt người khác, ánh mắt nhìn nàng vừa dịu dàng lại bình yên.

“Tổng Trường Tuyết, nàng đã ra khỏi cái cửa này.”

“Từ nay trở đi, nơi này, không còn bất cứ quan hệ gì với nàng.”

“Là sống hay chết cũng không cần mềm lòng.”

Tay Tổng Trường Tuyết được chàng nắm, nhắc chân bước qua, yét hàu nghẹn ngào, “Ừm”

Nàng nói ít cũng không có phản ứng quá lớn, chỉ hơi xuất thần. Nghĩ đến cũng bình thường, cuối năm ai không còn mẹ trong lòng sẽ đều không dễ chịu.

Không ngờ trời mừng một Tết đã tối đen, ngoại trừ Tổng phủ, xung quanh cửa nhà nào cũng treo đại đèn lồng đỏ, mọi người vui vẻ quét tuyết trước cửa. Dọc đường có một bóng trắng một bóng đen giẫm lên tuyết mềm, hai người thong thả bước đi.

Tay vẫn bị chàng nắm, mắt sưng, sắc mặt vẫn còn hơi hoảng hốt, đáng vẻ như tượng gỗ một lúc mới nhìn đến những ngôi nhà không quen thuộc, Tổng Trường Tuyết đột nhiên dừng bước, giọng nói khàn khàn nhỏ nhẹ hỏi.

“Đây không phải đường về nhà?”

“Không phải.”

“Nó dẫn đến đâu...”

“Phủ Quận chúa của nàng.” Trừ Khác bình tĩnh đáp.

Tổng Trường Tuyết càng thêm khó hiểu, ôm hộp nghiêng đầu nhìn chàng, nghẹn họng: “Sao chàng biết phủ Quận chúa ở đâu?”

“Ta từng nghe qua, dẫn nàng đi.” Mặt Trừ Khác không biến sắc, cúi đầu nhìn hộp nàng ôm trong tay, dường như sợ nàng lại hỏi tiếp, nói lảng sang chuyện khác, “Nàng tính khi nào thì mở chiếc hộp này?”

Tổng Trường Tuyết nhìn theo ánh mắt chàng nhìn về chiếc hộp của mình, hai tay run run. Tựa như chỉ cần nhìn thấy hộp sẽ lại nghĩ đến đáng vẻ trước khi tạ thế của bà, không ai ở bên chăm sóc bà, thậm chí ngay cả trượng phu của mình cũng không quan tâm tới.

“Thiếp...”

Nàng sợ không dám mở ra, tuy nàng không biết bên trong có thứ gì thế nhưng chỉ cần nghĩ đến là đồ vật cuối cùng mẫu thân để lại trên đời là nàng lại thấy sợ. Cảm giác này quá nặng nề khiến nàng nhất thời không thở nổi.

“Mở ra đi.”

Không phải dạng câu thăm dò, Trừ Khác nghiêng đầu nhìn nàng giống như đang cho nàng một hậu thuẫn vững chắc.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Thân thế

Mở hộp ra, là một phong thư.

Không phải của hồi môn bí mật gì đó như Tổng lão gia suy đoán, chỉ là di ngôn Loan nương để lại cho con gái. Thế nhưng mỗi một chữ trong đó cũng khiến Tổng Trường Tuyết thấy khó tin.

“Trường Tuyết, gần một tháng không có tin của con, lúc con thấy phong thư này có khả năng mẹ đã không còn cạnh con, cũng không biết có cơ hội thấy phong thư này không nữa. Trước kia nhà mẹ nghèo, chưa từng thấy chữ, chưa từng viết thư, con cũng có cười nhé. Dương thị chặn thuốc cứu mạng mẹ, chỉ dựa vào chỗ nha hoàn lên đi mua cũng không chịu được mấy ngày. Đời này được trải qua nhiều chuyện coi như cũng không uổng, hơn nữa mẹ không có dư dả tiền, chứ nếu không đều muốn vợ hết vào trong quan tài. Có thể con không tin nhưng mẹ không phải thân mẫu của con. Chuyện xưa quá mức hoang đường, ti mi nghĩ lại cũng xem như mẹ đã trải qua sóng to gió lớn của đời người... Thật ra mẹ chỉ là một tiểu nha hoàn cạnh mẫu thân của con thôi, thời gian trôi qua thật nhanh, mới khi nào họ vẫn còn gọi mẹ là Loan Loan. Nói thật, khi đó tính mẹ cũng khá giống con, thật không hiểu cha mẹ con là người như vậy mà lại sinh ra một cô con gái đơn thuần thế này.”

“Năm ấy, trong trận chiến cuối cùng giữa Hoài Tông với Thanh Bắc – Chiến tranh Bắc Liêu. Mạt đế Thanh Bắc Vũ Văn Hạo ngự giá thân chinh, đương cổ mệnh đại thần Nghiêm Thiệu Lăng tạm giữ chức quân sư, thân mẫu con... là tướng soái, mang theo con được chín tháng từ thủ cửa thành (sống chết giữ lấy cửa thành), nhưng đối phương giao thủ lại là thân phụ con...”

“Mẹ mãi nhớ cái ngày ấy, khi hai quân tương tri đột nhiên Trường Công chúa muốn lâm bồn. Từ trên thành lầu được đưa xuống đỡ đẻ. Nơi lâm thì vô cùng đơn sơ, bà đỡ vì căng thẳng cũng hết cách, tâm hệ chiến sự trước mặt khiến Trường Công chúa quá mệt mỏi, máu cứ chảy không ngừng, người triệu đến đều nói ngài không chịu được lâu nữa. Khi đó mọi người đều tâm hoảng ý loạn nhưng tuyệt nhiên không ngờ đến sẽ phát sinh một màn như vậy... Mạt đế Thanh Bắc liền chết trong mưa tiễn bay qua tường thành Bắc Liêu, dưới tình huống như thế dù có lợi hại đến đâu cũng không thể toàn mạng đi qua, trên lưng ngài ấy trúng ba mũi tên, nguy hiểm tính mạng cũng chỉ để thấy mẹ con lần cuối.”

“Con sinh non, tính mạng Trường Công chúa không thể bảo toàn, phụ thân con cũng đi theo ngài. Một đời Trường Công chúa vinh quang sáng lạn nhưng kết cục lại như vậy.”

Năm tháng những ngọn lửa chiến tranh dữ dội dưới nét miêu tả qua loa của Loan nương dường như thật phẳng lặng.

“Trong quân đại loạn, nháy mắt thế cuộc xoay chuyển, Hoàng đế Thanh bắc chết quá đột ngột, lập tức thành rắn mất đầu. Tuy Hoài Tông mất tướng soái nhưng chỉ ít còn có Nghiêm tướng và Thi Tướng quân kiên cường chống đỡ. Cũng chính bởi vậy nên họ mới không thể suy xét đến con vừa mới chào đời. Có câu ai binh tất thắng (quân đau thương tất chiến thắng), quân đội Thanh Bắc hợp lực tấn công vào thành Bắc Liêu, khi ấy chiến cuộc quá mức hỗn loạn, bên cạnh di thể Trường Công chúa chỉ còn một mình mẹ. Người chết cũng chết rồi, người sống mới là quan trọng, mẹ chỉ có thể mang con đi theo bởi con là sinh mạng ngài muốn giữ. Để sau này có thể chứng thực thân phận của con, mẹ lấy từ người của ngài ngọc tỷ Trần quốc vốn sẽ truyền lại cho con, còn thêm một ít đồ trang sức.”

“Ta ôm con trốn sau một bụi cỏ ở Bắc Liêu thành suốt ba ngày trời. Con vừa chào đời đã không có sữa uống, mẹ liền đi quanh hỏi xin cơm nước nhưng vào lúc ấy nhà giàu cũng không còn lương thực tồn lại, xin được ít thức ăn đã ít lại càng ít hơn. May mà trời cao rủ lòng thương, chiến tranh Bắc Liêu Hoài Tông thắng, đồng thời sẵn thắng truy kích địch 300 dặm. Chuyện về sau, con từng đọc sách sử, biết cả rồi.”

“Khi ấy Nghiêm tướng mang di thể mẹ con về Tông kinh nhưng mẹ với họ mất liên lạc, chỉ có thể mang con vừa chào đời không lâu về nhà. Những đồ trang sức của Trường Công chúa mẹ không nỡ bán tất, chỉ bán hoa tai trăm lượng bạc coi như lộ phí, khó nhọc mấy ngàn dặm ba tháng mới đến Tông kinh. Con biết đấy... Những tháng ngày kia thực sự quá mức thê thảm, căn bản là không thấy gặp được Nghiêm thừa tướng quyền cao chức trọng, càng khỏi nói Triệu Thái hậu. Sống đầu đường xó chợ rất lâu, mẹ không thể làm gì khác hơn là quyết định trước mang theo con tìm nơi sống an ổn... Ngày ấy mẹ cũng có vài phần sắc đẹp nên được quan nhỏ bát phẩm Tông Bác Văn thu nhận giúp đỡ, cũng chính là cha hiện tại của con... Chỗ đồ trang sức dân gian khó thấy kia đều làm của hồi môn.”

“Mẹ một mực đợi cơ hội để thân thế thật của con được làm rõ. Đợi một năm rồi lại một năm, thời gian chờ đợi cứ vậy trôi đi. Cho đến một ngày đương kim thiên tử lập Hậu, thế nhưng hình như lại là lập con gái Vũ Văn Viễn của Trường Công chúa... Nói thật, khi nghe được tin này mẹ thật sự bị dọa sợ, bởi đây là chuyện thật, con bị người ta giả mạo, hơn nữa ngoại trừ ngọc tỷ Trần quốc, một kẻ hờ đối phương cũng không có, một câu làm mất rồi có thể lấy lệ cho qua. Thật ra thận trọng nghĩ lại đúng là rất dễ thông, mẹ con từng có ân với Thái hậu đương triều, ngọc tỷ Đế hậu là Tiên đế tự tay trao cho mẹ con, ý này có bao nhiêu sáng tỏ cả thiên hạ đều rõ. Muốn làm Hoàng hậu, về tình về lý, một đứa mất tích nhiều năm như con chính là ứng cử viên thích hợp để giả mạo nhất.”

“Giờ con đã xuất giá, mẹ cũng yên lòng, mặc dù Trữ tướng bị bãi quan nhưng chỉ cần thẳng bé đối tốt với con vậy thì gì cũng đều được. Viết nhiều như vậy, lời mẹ muốn nói vẫn chưa xong... Thôi, cứ vậy để bút xuống, đừng nghĩ nhiều.”

Đọc đến cuối, Tống Trường Tuyết đã khóc không thành tiếng từ bao giờ, chân tướng này khiến nàng vô cùng khiếp sợ. Nàng chưa từng nghĩ đến mẫu thân bao dung nhân nhện nhiều chuyện như vậy. Trước nay nàng cũng không hề nghĩ rằng mình sẽ có một thân thế ly kỳ như thế.

Thân mẫu của nàng lại là Trường Công chúa sáng chói, là đại nghĩa truyền kỳ trong miệng thế nhân. Bà sinh, nhưng sự ra đi của bà không thể tròn nghĩa vụ nuôi nấng với đối phương, cũng để lại tiếc nuối đến cuối đời của mình.

Những năm ngọn lửa chiến tranh bùng nổ, huyết thống sinh từ đều có thể tính sai, chớp mắt cái đã hơn hai mươi năm, còn có thể oán hận ai chứ?

“Trường Tuyết.”

Trữ Khác gọi một tiếng khiến nàng thôi thất thần, bất chi bất giác nước mắt đã chảy đến cổ, âm ẩm.

Tống Trường Tuyết ngẩng đầu nhìn chàng, mọi thứ đều nghẹn trong cổ họng không nói được điều gì. Đây là người thân duy nhất của nàng, người duy nhất có thể dựa vào.

Trữ Khác chẳng nói chẳng rằng chỉ vươn tay ôm nàng vào lòng, vỗ lưng nàng như dỗ trẻ con, có lẽ cảm thấy ngôn ngữ quá cứng nhắc, hẳn không nói câu nào.

“Trữ Khác...” Mũi Tống Trường Tuyết cay cay khó chịu, khàn giọng nói, “Nếu chàng không cướp được cái hộp này thì hay rồi.” Đây là lần đầu tiên nàng không nhận thức được tại sao mình khóc, có thể do mất mẹ, có thể do thân thể của mình, có thể do chuyện cũ về thân phụ mẫu của mình, đến giờ nàng chưa hoàn toàn tiếp nhận được hết sự thật này.

“Ừ, đều do ta không nên cướp cái hộp này, không nên để nàng thấy.” Trữ Khác vừa vỗ lưng nàng vừa dịu dàng an ủi, hẳn không biết trong thư kia viết gì, cả người tán mất một loại tư thái bao dung.

“Được rồi, đừng khóc giữa đường, sẽ có chuyện để họ cười.” Trữ Khác cố ý cười ần ỉ, lau khô nước mắt của nàng, “Chúng ta về nhà khóc, nàng tha hồ chảy nước mắt nước mũi, ta không chê đâu.”

Nghe được lời này, Tống Trường Tuyết có hơi không vui, đôi mắt đỏ ngầu tiếp tục khóc thút thít, vừa khóc nức vừa đưa lá thư đó tới tay chàng.

Trữ Khác hơi ngạc nhiên nhận lấy, cau mày quét qua, đọc đến cuối cùng sắc mặt cũng cứng lại.

Nàng mới là Vũ Văn Viễn? Nàng mới thật sự là Vũ Văn Viễn? Trữ Khác bỗng nhiên cúi đầu ngấm Tống Trường Tuyết, ánh mắt khó nói.

Tống Trường Tuyết bị ánh mắt lạ lẫm này nhìn, hơi hơi thối mặt, nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì...” Trữ Khác không rõ tâm tình mình.

Chuyện lúc trước Trữ yên giả mạo Trường Công chúa tuy hẳn không tham gia nhưng vẫn biết rõ. Thậm chí cả hẳn cũng cho rằng dưới tình huống đó một đứa bé sinh non chắc chắn không sống lâu, giả mạo một người đã chết hẳn là không có quá nhiều chuyện liên quan... Ai mà nghĩ tới, Vũ Văn Viễn thật sự lại là tiểu cô nương trước mắt này.

Trữ Khác dò hỏi: “Nàng ấy lấy thân phận cướp ngôi soán vị, nàng không giận à...”

Nước mắt quanh viền mắt chưa khô, Tống Trường Tuyết cũng không để tâm lắm: “Nàng là nàng, thiếp là thiếp. Đâu phải chính thiếp làm chuyện như vậy, có gì mà tức giận chứ.”

Nàng trả lời quá hào sảng, làm nhất thời Trữ Khác ngơ ngác.

Dường như Tống Trường Tuyết lại nhét tất cả mọi chuyện vào dĩ vãng, nói tiếp: “Tuy Loan nương không phải thân mẫu của thiếp thế nhưng bà đã nuôi thiếp hơn hai mươi năm, còn thân hơn cả thân mẫu. Thiếp nhất định sẽ báo thù cho bà, giữ đạo hiếu với bà, phong quang đại táng cho bà.”

Trữ Khác hạ mắt, đáy mắt có một tia thoải mái.

“Được.”

Sau đó dắt tay nàng tiếp tục đi về phía trước, mọi người đều đi chúc Tết vào buổi sáng, tầm này ven đường chẳng có ai. Trên đường có lác đác vài người, trong đó có hai người bọn họ, trong gió rét cuối đông dựa vào nhau, cùng đi về một hướng.

Đi đến cuối đường Trữ Khác mới dừng lại, hai cây xanh cao, mặc dù là trong mùa đông giá rét vẫn kiên cường bất khuất.

Tống Trường Tuyết nửa tỉnh nửa mê nhìn về phía chính giữa tòa phủ đệ kia. Trước cửa có hai con sư tử đá dữ tợn như đang biểu hiện quyền uy của chủ nhân, lại có tác dụng trừ tà. Sau bậc tam cấp bạch ngọc mới là cửa lớn phủ Quận chúa son son đồng đồng. Bức ngăn đỏ thẫm, ngói lưu ly ánh vàng, cột trụ chạm trổ, tinh mỹ đến vậy, so với phủ Hoài An hầu chỉ có hơn chứ không có kém.

Tống Trường Tuyết ngấm một lúc mới lên tiếng: “Nơi này là... phủ Quận chúa của thiếp?”

“Ừm.” Trữ Khác đáp xong chợt nghĩ đến nội dung phong thư kia, hơi do dự nhưng vẫn nói: “Tiền thân là phủ Công chúa của mẹ nàng.”

Vậy nên thân thế của nàng, bệ hạ hoàn toàn biết rõ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Có một số chuyện thật khó khăn . . .

Hôm ấy khi Trường Tuyết trở về đã gần chạng vạng, Tiểu Đào đột ngột thấy nàng thì kinh ngạc toàn tập không biết làm sao, nàng còn tưởng người bỏ luôn phủ Quận chúa này, không ngờ rằng nàng lại quay về. Tống Trường Tuyết được thẳng đường dẫn vào, lại thấy rất nhiều nha hoàn sai vặt ở Tướng phủ hồi trước, xem ra vị công công kia coi trọng lời dặn của nàng, thu xếp ổn thỏa cho những hạ nhân không nơi chốn.

Tiểu Đào phấn khởi vốn tính quán quít lấy tiểu thư nói hươu nói vượn, thấy sắc mặt nàng không tốt nên lại không dám nói nữa. Chỉ dọn phòng để họ ở, mọi thứ sắp xếp đâu vào đấy như thể đang chờ chủ nhân tới.

Hôm sau Trữ Khác cho người đưa di thể tam phu nhân từ Tống phủ đến phủ Quận chúa, khoảnh khắc nhìn thấy mẫu thân Tống Trường Tuyết khóc lóc thảm thiết, suýt thì khóc đến hôn mê bất tỉnh. Chứng hạ nhân khuyên can đủ đường mới dẫn được nàng đi nhưng vẫn không cưỡng được sự kiên trì của nàng, tự mình thay y phục mới cho mẫu thân, để vào miệng bà chút com tẻ, đây là một phong tục dân gian, hi vọng kiếp sau mẫu thân không phải chịu khổ.

Linh đường được bố trí kỹ càng, ba ngày đình cửu Tổng Trường Tuyết không rời mắt đất canh giữ bên người mẫu thân, một miếng com cũng không chịu ăn. Trữ Khác không thể làm gì hơn là đỡ nàng một tay, thật sự không gượng nổi cũng chỉ dựa vào tường ngủ một lúc. Mãi đến ngày chôn cất mẫu thân, nàng mới bằng lòng mở miệng ăn com.

Tuy không phải thân mẫu nàng thế nhưng on dưỡng dục nhiều năm qua của Loan nương so với thân mẫu còn nhiều hơn, Tổng Trường Tuyết tâm hiếu nên có không ít lễ nghi giống nhau.

Trữ Khác nói chuyện còn lại đều giao cho chàng, lập tức chàng thật sự bắt tay vào. Đưa nàng về phủ Quận chúa, vốn muốn mượn quyền thế của nàng để làm việc thuận tiện, hơn nữa việc hấn xử lý mọi chuyện thuận buồm xuôi gió cũng chẳng phải là đại hạn tới chân.

Tra khảo, kháng án, mọi chuyện đều tiến hành từng bước nghiêm mật không hề hở như phong cách hành vi trước đây của hắn. Huống hồ những viên quan kia đều là đồng liêu cũ với hắn, không có tình xưa cũng có thiên vị. Một lão gia xuất thân từ tiểu quan bát phẩm, một kẻ tiểu thiếp của tiểu quan lòng dạ lang sói hẹp hòi, đâu phải là đối thủ của Trữ Khác thân kinh bách chiến trong chốn quan trường? Chỉ hỏi qua hai câu lập tức lộ chân tướng, ngay cả dùng hình cũng miễn luôn.

Nói thật ra, ngày ấy Dương thị ở Tổng phủ lần lượt đập đổ từng người, đều là bà ra tay. Trong lòng bà, lai lịch Loan nương không rõ ràng, vô duyên vô cớ cho bà ân sủng, oán khí đè nặng trong lòng bà mấy chục năm, vừa hay Loan nương bệnh, trong tay lại có một số của hồi môn lớn, nếu bà chết rồi có thể đến tay thật là quá tiện nghi, thế là bà xúi giục nha hoàn ngưng thuốc, khiến bệnh của bà nghiêm trọng hơn. Dương thị nghĩ, đâu phải chính bà hạ độc, ai có thể trách được bà đây?

Tự làm tự chịu, Dương thị chẳng qua chỉ là một phụ nhân thô phi, lòng dạ kia đâu tránh được đôi mắt tóe lửa xuyên thấu của nha sai trao khảo, đe dọa vài câu thì khai sạch, trước áp giải vào đại lao sau chờ định tội.

Lúc Hoàng đế phê chuẩn tấu chương có nghe Ôn Nghi Quận chúa hồi phủ, cùng về với Trữ Khác. Mới đầu thì nghe là do lo tang sự cho mẫu thân, sau lại nghe nói Trữ Khác có một vụ kiện nhỏ bên ba khắp nơi, so với trước đây nên để tâm mọi chuyện. Ngạn Khải phiên muộn xong thì không khỏi bắt đầu thấy lạ, lại hỏi thêm vài chuyện ở phủ Quận chúa, dẫn dò qua một lượt. Ngấm cảm thận hành động của Trữ Khác, không hỏi kỹ người báo tin chỉ phân phó để Hình bộ vì đó mở cửa thông hành, có thể giúp được gì thì giúp.

Còn về phần Thừa nghị lang lục phẩm Tổng Bác Văn đột ngột bị bề trên rút chức quan, bổng lộc trước cũng không phát cho ông, thẳng tay đá ông vào hàng ngũ tán quan. Ngạn Khải thông thả chấm bút lông sói, tự mình tính toán lại công lao của Trữ Khác, không có chức quan vẫn có thể hành việc, suy xét tỉ mỉ thật làm lòng người bất an, lại nghĩ đến Ngự sử Đại phu thay quyền Thừa tướng làm những chuyện hồ đồ mấy ngày qua, chỉ thờ dài một hơi... Bèn đem chuyện này mất nhắm mắt mở cho qua.

Lão gia Tổng phủ không còn chức quan, địa vị xuống dốc không phanh, thêm vào chuyện ông vốn nhờ vào bổng lộc kiếm sống, chức quan không còn, cũng chẳng có mỡ để mò, toàn bộ Tổng phủ đột nhiên trở nên nghèo rớt mùng tơi, tại họa ập đến bất ngờ, nhĩ tử duy nhất là Tổng Trường Hoan lại là kẻ tàn phế, chỉ có thể tiêu tiền không thể kiếm tiền, lập tức hung hăng oán giận thằng con không có bản lĩnh. Vốn nghĩ còn có sính lễ của Tổng Trường Tuyết còn có thể dùng nhưng lại bị chủ nhân cũ mặt không biến sắc thu về. Trữ Khác không phải là keo kiệt chút tiền này, chỉ không hy vọng bọn họ được sống tốt thôi.

Hy vọng cuối cùng không còn, Tổng Bác Văn hết cách, còn cả một đại gia đình phải nuôi đó nhưng Tổng Bác Văn lại vui mừng bởi may mà Dương thị bị phán hình, bằng không còn phải nuôi thêm một người...

Khi ăn mặc cũng thành vấn đề, tòa nhà cũng không có nhiều đồ đạc, chỉ bán đi đổi được thành tiền sống tạm qua ngày, ngày tháng trôi qua vô cùng khó khăn. Trước kia tuy không quá giàu có, tốt xấu cũng coi như bậc trung, đột nhiên trở nên thảm hại thế này ai cũng không chịu nổi. Nói là bán gia sản lấy tiền nhưng tiền kia đến một ngày sẽ dùng hết, Tổng lão gia lại bắt đầu sầu thảm, sầu đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Xét cho cùng vẫn tại đứa con gái nhẵn tâm kia! Nuôi không nó lâu như vậy, cái đồ lòng lang dạ sói!

Khi tất cả mọi người đều chửi xéo nữ nhĩ là Quận chúa lừa đảo, Tổng Trường Tuyết lại mắc phải một vấn đề không hề nhỏ.

Trữ Khác đòi đi.

Nàng ngồi ngoài đau thương vì mẫu thân tạ thế thì được biết tin, lập tức giận dữ chạy vào phòng Trữ Khác thì thấy chàng đang dọn đồ đạc.

“Là chàng đưa thiếp về đây, giờ chàng lại đòi đi, chàng như vậy là vì không muốn sống với thiếp sao?”

Nói là dọn đồ thật ra không có gì phải sắp xếp cả, mấy ngày nay chỉ có một quyển giấy tờ mà thôi. Lúc đến không mang gì, đương nhiên lúc đi cũng không có gì để mang đi. Trữ Khác nghe thấy tiếng nói đành phải xoay mặt đối diện nàng.

“Phải đây.” Hắn đáp rất vô tư.

Hắn vừa quyết định là làm luôn, không có gì phải do dự.

Nhất thời Tổng Trường Tuyết không biết nói sao cho phải, chỉ ra phía ngoài: “Chàng muốn về căn nhà nhỏ trước đây à?”

Trữ Khác khẽ gạt đầu một cái, dường như rất tùy hứng, “Mọi chuyện đều đã xử lý xong, chắc là không có chuyện lớn gì quan trọng nữa. Chính thư quyển 2 còn chưa viết xong, sách đều ở nhà hết, không trở lại đó ta sợ sẽ...”

“Không thể mang sách đến đây ă? Vì chàng ghét phủ Quận chúa này không có căn phòng nhỏ thoải mái kia ă?” Tổng Trường Tuyết không thể lý giải được suy nghĩ của chàng, mở miệng cắt lời.

Trữ Khác bỗng buông mắt, biểu hiện bắt đầu lúng túng: “Không phải ghét.”

“Trường Tuyết, ta là một nam nhân.”

Nàng bất ngờ tròn tròn mắt, không hiểu ý của chàng.

Trữ Khác nói tiếp: “Là một nam nhân nên không muốn bị người ta coi thường, không muốn bị người ta nói là ăn bám thê tử, nàng có thể hiểu không?”

Tổng Trường Tuyết đơ người, mấy ngày gần đây chàng vì chuyện của mình bận nọ bận kia, có khi ăn cơm cũng không nhìn nhau, trở về phòng là ngủ người ngủ luôn, rất ít trò chuyện với mình. Nàng lại không biết chàng đang như vậy.

Vào sống trong phủ Quận chúa đã hơn mười ngày, không phải chưa từng ở qua nơi tốt nhưng ở trong phủ đệ của mình là lần đầu. Hạ nhân gặp nàng đều một mực cung kính gọi nàng là Quận chúa, thấy Trữ Khác liền gọi cô gia, nàng thấy nghe vậy cũng được nhưng lại không biết Trữ Khác nghe rồi thấy sao. Bình thường hạ nhân cũng nghị luận không ít, nói là cô gia đến ở rẻ, cứ ăn bám Quận chúa suốt.

Chàng là người hiếu thắng, có thể chịu đựng nhiều ngày như vậy thật không dễ dàng.

Tổng Trường Tuyết nín thở nghĩ một lúc, nói: “Vậy thiếp cùng trở về với chàng.”

Ánh mắt Trữ Khác êm dịu, tựa như đang bắt đắ đĩ: “Cũng đã quay lại, nàng thấy bệ hạ còn có thể tha nàng đi không? Yên tâm đợi ở đây đi, đâu phải không thể gặp lại nhau.”

“Chàng có ý gì vậy.” Tổng Trường Tuyết cau mày, “Cái gì cũng không được, thiếp ở nơi nào sao lại không được?”

“Nàng ở đâu đều được hết, không cần nghĩ quá nhiều.” Trữ Khác đáp, “Đợi ta thêm một năm, chỉ cần một năm thôi. Vận khí của ta xem như không tệ, đúng năm nay triều đình cần gấp người mới, ra Tết bắt đầu sửa lại khoa cử, đổi chỗ xuân vi và thu vi. Cử hành thi Hương vào mùa xuân còn mùa thu mới thi Hội. Tứ thư ngũ kinh ta đã bỏ không nhiều năm, nếu như không xem lại thì thật hết cách.”

(*) Thi Hội hay còn gọi là xuân vi, vì được tổ chức vào mùa xuân. Thi Hương hay còn gọi là thu vi, vì được tổ chức vào mùa thu.

Tổng Trường Tuyết vẫn nghe chàng nói hết, cắn răng: “Đến cuối cùng chàng đang vì điều gì?”

“Phục hồi nguyên chức.” Hắn cho nàng bốn chữ đơn giản.

Tổng Trường Tuyết bước lên ôm lấy cánh tay chàng, đáng vẻ giận dữ, cứng rắn: “Đi, chúng ta về nhà cùng nhau.”

Lông mày Trữ Khác chau lên, như khó xử lại cảm động, cuối cùng cũng chỉ nói: “Trường Tuyết, đừng khiến ta khó xử. Những ngày trước rất vui nhưng một mực muốn theo ta sống khổ, chuyện này so với chuyện nói ta bám váy nữ nhân còn áy náy hơn. Trước nàng cứ ở đây đợi ta, nhất định ta sẽ thường xuyên qua thăm nàng. Với cả, nếu có một cô nương lớn thế này cả ngày không nhõ trước mặt ta, ta sợ mình không có tâm tư đọc sách...”

Tổng Trường Tuyết càng nghe càng tức, chỉ nằng chàng là đồ đầu gỗ, đột nhiên buông cánh tay chàng đẩy ra phía ngoài, vừa đẩy vừa mắ: “VẬ chàng đi đi! Mau đi nhanh!”

Trữ Khác bị nàng đẩy nhẹ ra cửa, nhất thời còn ngờ ngác nhưng cũng không biết phải an ủi nàng thế nào mới là tốt.

Tổng Trường Tuyết dùng toàn lực đẩy chàng ra ngoài sau đó đứng bên trong đóng sập cửa lại, nắm thành nắm đấm từng từng hai phát, oán hận: “Trữ Khác! Thiếp hận chàng!”

“Sao lại phải hận ta...” Giọng Trữ Khác còn như đang oan uổng, âm thanh còn nhỏ nhẹ, “Không phải đều vì tốt cho nàng.”

“Hừ! Chàng đâu phải vì tốt cho thiếp, chính vì chàng thấy mình vô cùng cao quý, ai cùng không có tư cách xem thường mình! Chàng chính là chết vì sĩ diện!”

“...” Người ngoài cửa im lặng lại im lặng không lên tiếng.

Tổng Trường Tuyết chợt nhận ra mình nói nặng lời, vội vàng cầm nín, nàng dựa vào cửa nghe ngóng rất lâu nhưng chẳng thấy bất cứ tiếng động nào. Không khỏi tâm bất đầu hoảng ý bất đầu loạn, nàng vội vàng mở cửa nhìn quanh, nhưng ngay cả một bóng người cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Vài ba chuyện Tướng gia bày sạp

Chuyện đầu tiên Trữ Khác làm khi về đến nhà chính là xé câu đối xuân đi, Trường Tuyết vừa mất mẹ, mẹ nàng cũng chính là mẹ hắn. Năm đầu không được dán câu đối xuân. Nhìn qua bốn chữ “Bĩ cực thái lai” kia, Trữ Khác thở dài một hơi rồi cất đi.

Mấy ngày nay phu thê bọn họ không ở nhà, chó nhà hắn nhờ đại nương sát vách trông nom hộ, lúc trở về nhìn cái đã thấy béo hơn chút, cảm kích trong lòng, chỉ nói đại nương đối đãi chân tình quá.

Trữ Khác khiêng con chó vàng to đại vào phòng, sắp hết tháng giêng nên thời tiết không còn lạnh nữa, tuy bảo tháng ba sẽ lại rét nhưng cũng chẳng quá đáng lo.

“Ê Tồi To...” Trữ Khác ngồi xổm xuống, đặt thức ăn trước mặt nó, gọi cái tên kỳ quặc vợ đặt cho nó, “Có thể ta sẽ không nấu cơm được như Trường Tuyết, sau này món nào ăn không ngon, không được quá ghét bỏ.”

Con chó kia cực kỳ bất mãn héch đầu sang một bên, có vẻ rất coi thường.

Tự mình đuổi vợ đi, còn liên lụy ta sau này không được ăn đồ ngon?

Trữ Khác lúng túng sờ sờ đầu của nó, trầm mặc một chút rồi đứng dậy đi rửa tay.

Tuy là không quen sống một mình nhưng tóm lại vẫn phải sống tiếp, ai mà chẳng có những ngày tháng khó khăn chứ, nhẫn nhịn chịu đựng rồi sẽ qua thôi. Một nam nhân mặt nào cũng giỏi thì chuyện nấu cơm giặt giũ của nữ nhân là không thể không đảm đương được...

Sắp thi Hương, Trữ Khác không thể không dành thời gian đọc sách. Nói rằng trước từng thi một lần nhưng lâu như vậy rồi, những thứ kinh, sử, tử, tập kia cũng đã quên gần hết. May mà hắn làm quan nên am hiểu sách luận, không thi với tí bản lĩnh này là không thể ổn.

(*) kinh, sử, tử, tập : cách phân loại sách vở thời xưa: Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập.

Sắp tới đây sẽ không còn tiền để tiêu, đâu thể làm gì hơn là ra ngoài kiếm việc làm.

Gần chục ngày không gặp, cuối cùng Tổng Trường Tuyết không chịu nổi phải phái người ra bên ngoài thăm dò. Cũng bởi là người thẳng tính, không muốn chủ động xin lỗi, nên giờ càng nghĩ càng thấy mình nói hơi quá đáng, không trách được chàng nổi giận.

Vậy nên khi người thăm dò trở lại, nói cho nàng hay tin Trữ Khác bày sạp đề thơ cho người ta, Tổng Trường Tuyết kinh động đến độ cả người bắt thường!

Bày sạp?

Sao chàng lại có thể làm được những chuyện như vậy nhỉ??

Vẫn là không thể kiềm chế, hỏi: “Chuyện làm ăn thế nào?”

Thưa: “Thuộc hạ lén lút ở một bên quan sát rất lâu, dường như cô gia có hơi xấu hổ, nơi bày sạp cũng là chỗ khuất, giữa trưa cũng có bốn người đến mua, hơn nữa đều là các cô nương trẻ tuổi...”

“...”

Đều là các cô nương... Lập tức có cảm giác tướng công mình bị người khác nhòm ngó.

Tổng Trường Tuyết không nuốt nổi!

“Nhanh đi tìm vài hán tử đi cổ vũ mau!”

Lòng nàng nóng như lửa đốt, chọn mấy tên hộ vệ và sai vật trong phủ, nhân tiện cho mấy người này vài xâu tiền, giải thích lí do rồi lập tức dặn dò kĩ càng.

“Nhất định phải dùng tên giả tầm thường dễ hiểu, càng đơn giản càng tốt, để chàng dễ đề thơ. Với cả nhất định phải ngụy trang thành thường dân, không thể để người khác thấy các người là một nhóm... Từng nhóm hành động, không được cố quá, không được khiến chàng hoài nghi, càng không được nói rằng các người được phủ Quận chúa phái tới.”

“Rõ.” Chúng hộ vệ nghiêm túc gật một cái.

...

Kể đó, khi Trữ Khác đang ngồi dưới ánh mặt trời và nhìn đồng sách cạnh mình, ba hộ vệ cao to đột kích.

Mỗi người một xâu tiền, đứng xếp trước sạp hàng tạo thành một đội, người nào người đấy nghiêm chỉnh như đang thi hành một nhiệm vụ trọng yếu nào

đó.

“Ta tên Trương Tam.”

“Ta tên Lý Tử.”

“Ta tên Vương Ma Tử.”

Mặt Trữ Khác đen sì nhận tiền, nhấc bút đề tên bọn họ lên đầu. Tổng Trường Tuyết tính lắm, kiểu thơ này tên càng phức tạp càng phong hoa tuyết nguyệt càng tốt, với tên đại chúng thế này tuy rằng trình độ cao nhưng không sao làm khó được hắn. Không cần ngần ngại lập tức xuống bút luôn. Chữ Trữ Khác vô cùng đẹp, chỉ cần vài dòng là dễ dàng đuổi sự khinh thường đi.

Trữ Khác ngồi thoải mái, một tờ lại một tờ, ngay cả thời gian hơi dừng lại suy ngẫm cũng không có, tốc độ nhanh đến khiến người ta lú lờ.

Đương nhiên một lúc sau trên bàn gỗ đã đầy tiền, tuy rằng đầu là tiền đồng nhưng gộp lại cũng không phải nhỏ.

Ban đầu không sao nhưng càng về sau càng thấy không hợp lí. Thế quái nào mà một khuôn mặt đến vài lần.

Không cần nghĩ cũng biết tại sao.

Lúc Trữ Khác ngừng đầu thì thấy cái người tên Vương Ma Tử kia vừa đổi tên mình thành Vương Thủy Đậu, cuối cùng cũng không chịu nổi.

Trữ Khác đứng dậy thu dọn đồ đạc, dễ nhận thấy sắc mặt không vui, cất giấy và mực bút cùng mấy quyển sách, không chỉ bàn mà cả chỗ tiền kia đều không cầm, đứng dậy đi thẳng.

Mấy hộ vệ nguy trang thành bách tính thấy hắn hành động như vậy thì lập tức cuống lên, “Này, ngài nhận tiền rồi sao không đề thơ cho bọn ta!”

Trữ Khác nghiêng răng, liếc hắn: “Trở về nói với Quận chúa của các người, ta chết vì sĩ diện, không cần nàng bỏ thí.”

“...”

Trong phủ Quận chúa.

Thời tiết vô cùng đẹp, tâm tình Quận chúa vô cùng tệ.

Tổng Trường Tuyết ngồi trên ghế đá trong vườn trúc, nghiêng răng nghiêng lợi nghe thủ hạ báo cáo.

Ngày đông vừa hết, trên mặt đất có không ít chồi măng non mọc lên, trước mặt lại có một vùng nước xanh biếc chảy, nhưng không làm sao khiến lòng nàng bớt cái kình.

“Bỏ thí? Chẳng nói ta bỏ thí chẳng?!” Giọng Tổng Trường Tuyết ngày càng lớn, không dám tin lời mình.

Hộ vệ kia bị nàng làm cho ngầy người, vội đáp: “Không không không, chắc là cô gia ám chỉ những người kia, chắc chắn không có ý nhắm vào Quận chúa đâu ạ!”

Bấy giờ Tổng Trường Tuyết mới yên lòng, không nhận được lắm bả một tiếng: “Chàng dám?”

“Ngài không dám, ngài không dám, chắc chắn ngài không dám.” Hộ vệ phụ họa liên mồm, tự lén lau mồ hôi cho mình. Không phải nói là Quận chúa dễ tính à? Sao mà cũng khó phục vụ thế này?

Trời, chọc vào cô nương đang yêu đương không hề hay ho nha.

Không quan tâm lòng người khác đang nghĩ gì, hai tròng mắt Tổng Trường Tuyết chuyển động, đột nhiên nghĩ ra điều gì, lại hỏi: “Mai chàng còn đến bán không?”

“...” Hộ vệ hoảng sợ, lúc sau mới phản ứng kịp, “Chắc... Chắc là có.”

Ngài có thể đừng nói những thứ khiến người khác liên tưởng không ngừng được không vậy?

“Vậy thì tốt.” Tổng Trường Tuyết đứng lên, nói nhỏ vài câu với hắn, về mặt thật sự hơi bị nguy hiểm.

Hôm sau.

Ánh mặt trời ấm áp, Thừa tướng rất nhàn.

Trữ Khác chuẩn bị ra đường, đặt chữ “Viết Hộ” sang bên cạnh. Ngồi bên trong, đang tính lấy sách ra xem thì một đám người đột nhiên vây quanh.

Trữ Khác ngạc nhiên, suýt nữa là đứng bật dậy.

“Ngài đã đến rồi!” Một ông lão râu trắng chen lên trước đám người, run rẩy nói, “Lão phu ngưỡng mộ danh tính đã lâu, hôm nay cuối cùng... cuối cùng cũng được đáp ứng mong mỏi rồi!”

Hôm qua mình mới mở sạp hàng, hôm nay đã được ngưỡng mộ danh tính đã lâu? Trữ Khác có hơi mông lung không biết trả lời thế nào.

Ông lão kia còn chưa kịp nói thêm, một vị công tử trẻ tuổi lại chen vào, vung vẩy một tờ ngân phiếu, “Đại nhân đại nhân, giúp tại hạ đề cái chữ đi, bao nhiêu bạc đều được hết!”

Trước kia bị gọi vậy thành quen, nhất thời không để ý tới hai từ “Đại nhân”, danh xưng này không đúng nữa rồi. Những người trước mặt này nhìn không giống người Tổng Trường Tuyệt phái tới. Mặc dù Trữ Khác thấy lạ nhưng cũng chỉ cho là vận đột nhiên đến.

Hắn hỏi: “Đề cái gì?”

Vị công tử kia đưa tới một bức họa, đặt lên bàn của Trữ Khác, nói: “Đề gì đều theo ngài? Chỉ cần là ngài viết, chuyện gì cũng đều được!”

Bức họa kia dù không phải tuyệt thế danh họa nhưng cũng có vài phần linh khí, cũng có cái mới mẻ. Trữ Khác chỉ hơi trầm ngâm rồi lập tức đề xuống viết bốn câu thơ, trước sau cũng chỉ có mấy câu nói rảnh rang, mọi người vừa nhìn đồng loạt vỗ tay tuyệt vời.

Nội dung trong tranh thủy mặc là thứ yếu, thể nhưng phổ phường dân dã, tiêu thương, nước chảy qua cầu nhỏ, đều chỉ cảnh tượng náo nhiệt. Câu thơ kia vô cùng đặc sắc, rõ là phong cách bị hạn chế nhưng nó vẫn khoa trương, cùng với quyết đoán hùng hồn, kết cấu trên dưới chặt chẽ, khiến người ngoài không khỏi cảm thán một câu “thần lai chi bút” (tác phẩm của thần).

Chỉ là bỏ sung nhau thôi cũng khiến con người ta thấy ‘huyền tân đoạt chủ’ (khách nháo cướp chủ).

Sau này tác phẩm tiêu biểu đứng đầu “Thú vui Tổng kinh” chính là tác phẩm của Trữ Khác, đến mấy ngàn năm sau trong sách giáo khoa cũng hại vô số học sinh, cái này đều là nói “sau này”...

Thời khắc này, Trữ Khác thật sự thấy đau đầu, không biết những người này là từ đâu đến, sóng liên tục ủa về, một chốc cũng không được yên. Hắn vốn tính muốn đọc ít sách nhưng với tình hình vậy giờ dọn sạp là điều không thể.

Không thể không than một câu, làm ăn quá tốt cũng không dễ dàng mà...

Ngoại trừ viết đề thơ, còn có người viết thư, viết thẻ tên, viết câu đối, tuy là tay phải mỗi như nhưng đúng là kiếm được không ít tiền.

Hắn chưa từng nghĩ tới mình sẽ kiếm sống bằng cách này, trái lại hình như còn thích thú... Mặc dù thầm đắng lòng do không bằng bổng lộc ngày. Nhưng ngắm lại vẫn thấy còn tốt chán, có qua có lại, dựa vào bản lĩnh của mình để kiếm tiền, không có phân chia tốt xấu.

Ngoài ông lão, công tử “ngưỡng mộ danh tính nên đến”, còn có cả vài cô nương trẻ tuổi tìm việc, lấy những lý do cớ quái để giúp hắn viết.

Đây cũng là Thừa tướng đấy! Tuy bị bãi chức nhưng cũng từng làm Thừa tướng đó! Trông đáng đáp anh tuấn thế kia! Mày kiếm mất sao, chớp mũi anh tuấn, cao dong dỏng. Nếu có thể theo hắn chung sống thì dù mỗi ngày uống cháo loãng cũng đáng lắm!

Nếu như Tổng Trường Tuyệt biết người dưới trướng mình làm việc vô tổ chức, ngay cả trong thanh lâu cũng phát truyền đơn, chắc chắn sẽ tức xì khói.

Mấy cô nương trốn ở phía xa nhìn lên chằm sao, đảng này còn ba chân bốn cẳng mò tới...

Chỉ là cô nương kia vẫn chưa đến gần đã bị hàn khí trên người Trữ Khác tỏa ra làm cho sợ lui lại, kinh ngạc đứng một bên.

“Cô nương, cha mẹ cô không dạy cô lễ nghĩa làm gì?” Hắn cau mày, thật có hơi buồn bực.

Đừng nhìn đáng vẻ sinh ra để bắt chuyện của Trữ Khác, hắn không phải người biết thương hương tiếc ngọc, đương nhiên, loại trừ cái vị trong nhà hắn.

Nữ tử kia vốn xuất thân thanh lâu, bị hắn nói thế đỏ hết cả mặt, cũng không đợi tỷ muội mình, không nói gì chạy thật xa.

Thấy trời gần tối, Trữ Khác tính toán qua loa thu nhập hôm nay đột nhiên tâm tình rất tốt, mặc kệ phía trước còn một đội ngũ xếp hàng dài, thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Mọi người thấy vậy có hơi thất vọng nhưng cũng không thể làm gì hơn là rời đi.

Trữ Khác dọn đồ, vẫn cảm thấy chuyện hôm nay có hơi kỳ quái, hắn chỉ bày một sạp hàng thôi, sao chuyện làm ăn có thể tốt đến thế? Nghĩ mãi cũng không nghĩ ra, tốt nhất là tạm thời buông tha nó.

Mãi đến tận khi hắn về đến cửa nhà mình, thấy trong khe hở có nhét tờ giấy.

“Thừa tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử Hoài Tống lần đầu bước vào dân gian, tự tay viết thẻ tên, tự tay viết đề tên! Đến trước được trước! Bán xong

mới nghỉ! Cự ly gần nhất, giả cả phải chăng, thời cơ không thể để mất! Thời cơ không đến nữa! Ngay khi Tổng kinh hé ánh dương, chúng ta, mong đợi mọi người ghé thăm!”

“...”

Người tuyên truyền quảng cáo thật là quá không cẩn thận, không cẩn thận đã bị bại lộ.

Trữ Khác lặng yên đọc xong tờ giấy, đột nhiên cảm thấy, hắn không hề thiếu chuyện tồi tệ...

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Gặp lại cố nhân

Ngày xuân ấm áp, non sông tươi đẹp.

Những tháng ngày ăn no mặc đẹp cứ thế trôi qua, có những nương tử mong ước nhà mình được thăng quan tiến chức, có số khác lại tự ôm chuyện vào mình nên sống rất thâm.

“Quận chúa Quận chúa, cô gia lại đến Giang Hải lâu làm người tính toán sổ sách rồi!”

“Mau đến Giang Hải lâu mua cho ta mấy phần vịt nướng.” Tổng Trường Tuyết vội vàng nói với người kia, cẩn trọng suy nghĩ một lát rồi nói thêm, “Mà thôi, để ta tự mình đi một chuyến là được.”

Cái này gọi là binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, à không... Phải là nhìn đĩa dưới thức ăn, chàng có chính sách, thiếp có đối sách, còn sợ không đối phó được chàng sao?

Cùng lắm thì nói xin lỗi với chàng, biết cương nhu thích hợp chẳng phải mới là cô nương thông minh?

Tổng Trường Tuyết nghĩ vậy, trở lại phòng đối y phục, chuẩn bị xong đầu đầy liền ra ngoài. Máy gã hộ vệ phía sau không rời một tấc, nhìn cái là biết được ai cần dặn.

Tiểu Đào cũng theo sau nàng, dường như còn háo hức hơn, không kiềm chế được đành hỏi: “Đang định đi gặp Tướng gia à?”

Tổng Trường Tuyết nhìn nàng: “Hử?”

Thấy sắc mặt đối phương khác lạ, Tiểu Đào vội đổi giọng: “À nhầm rồi ạ, là cô gia!”

Đây không phải trọng điểm... Tổng Trường Tuyết vẫn nhìn nàng, không được mơ tưởng đến tướng công nhà ta nha, cho dù chỉ là nghĩ thôi cũng không được.

Tiểu Đào ngượng ngừng cúi đầu, tiểu thư người nhỏ nhen thế làm gì chứ, nô tỳ chỉ háo hức muốn thấy phản ứng của ngài khi thấy người thôi mà.

Giang Hải lâu là từ lâu nổi danh nhất Tổng kinh, những đời Hoàng đế trước đều cải trang để đến đây, tiệc rượu của quan to quý nhân phần lớn cũng đều đặt ở đây, rất giống như đang ra vẻ mình rất đắt giá.

Là một trong những quan to quý nhân, trước đây Trữ Khác cũng đến không ít, từ bàn bạc việc nước đến việc tư gần như đều ở chỗ này, khí chất lạnh lùng không giống người thường khiến ai đã từng gặp qua đều không quên được, lại thường vút tiền như rác, bao cả tòa lâu... Cho nên toàn bộ người trong Giang Hải lâu đều biết hắn.

Núi vàng lớn ngày xưa giờ đi cửa sau, làm người tính toán thu chi trong Giang Hải lâu khiến ai nấy đều rối bời, ngay cả trò chuyện cũng không dám nói quá nhiều với hắn. Bởi vì cảm kích trước đây thường được lời từ chuyện làm ăn, ông chủ Giang Hải lâu trả công hắn không hề thấp, so với người làm trước phải gấp năm đến sáu lần.

Vận đôi sao dòi, chuyện thế này, ai cũng không thể đoán trước được.

Là người trong cuộc, Trữ Khác vẫn thân nhiên như không, nên làm gì thì làm cái đó, chấp nhận cuộc sống này, vùi đầu vào tính toán, hắn vốn tư duy chu toàn, làm việc cẩn thận, công việc này mà tính sai chắc chắn gần như không. Quyển “Tứ Bộ Bị Yếu” dày bịch đặt trên góc bàn bên phải để rảnh rỗi thì xem, sắp thi Hương rồi, không xem qua có lẽ không còn thời gian nữa.

Ngoài cửa.

Tổng Trường Tuyết nhìn quanh, lấy lại tâm tình, nhắc chân bước vào Giang Hải lâu.

Tầng trệt là nơi dùng cơm của bách tính bình thường, nhưng không phải bách tính nào cũng ăn được, sơn hào hải vị, bào ngư chân gấu, đều là những người có chút của cải đến đây tiêu tiền.

Một tiểu nhị y phục chỉnh tề nhanh nhẹn tới đón, thái độ nho nhã có chừng mực, “Vị phu nhân đây có cần gì chăng?”

“Phòng tốt nhất.” Trường Tuyết thuận miệng đáp, giờ nàng đang vấn tóc kiểu phụ nhân, bị người khác gọi là phu nhân không có gì là không đúng.

“Vâng vâng, ngài đi theo ta.” Tiểu nhị cười đến âm áp, xoay người đưa bọn họ lên tầng hai, nhìn cái là biết đã được huấn luyện bài bản.

Tổng Trường Tuyết theo hần lên tầng nhưng trong lòng không biết phải làm sao, nàng vốn đến đây để ngắm Trữ Khắc, không biết có thể tìm cơ hội âm thầm gặp chàng không, giờ đang không biết nên làm gì tiếp.

“Bên này phải còn phòng trống chứ nhỉ.” Tiểu nhị đi được hai bước thì lảo bẫm, bắt đầu khó hiểu.

Tổng Trường Tuyết cũng không để ý lắm, chỉ nhìn quanh một lần thấy hơi quen mắt. Nhớ lại lần trước phu nhân Lư Tương của Hoài An hầu mời nàng đến đây thương lượng, khuyên nàng rời khỏi Trữ Khắc, rời khỏi Tướng phủ, lời nói của nữ tử kia vẫn còn vang vọng trong tai nàng.

Ồ không đúng...

Nó rõ ràng đang vang bên tai.

“Hôm nay tỷ tỷ làm chủ, có gì mọi người khách khí vậy.” Bên đó vang lên âm thanh nhỏ nhẹ dịu dàng của phu nhân Lư Tương nhà Hoài An hầu...

Tổng Trường Tuyết đứng sững tại chỗ, tâm tình có hơi phức tạp. Theo lý, nữ nhân này là kẻ thù của nàng, là nàng ta gây khó dễ trước, khiến mình không thể không rời khỏi Tướng phủ. Nhưng mà cẩn thận nghĩ lại, dưới tình huống lúc đó cũng không thể nói nàng ta quá lạ được, nam nhân bị câu hồn, mạng mình thì gặp nguy, không nghĩ cách đẩy củ khoai nóng bỏng tay sang cho người khác, chẳng lẽ để mình tự cầm chắc?

Trở thành người bị hại trong chuyện, Tổng Trường Tuyết vẫn không nuốt trôi con tức này. Bản thân nàng ta không vui là đi quản chuyện không liên quan tới mình, lại khiến mọi người không vui à? Bề ngoài là người hiền lành nhưng bên trong ích kỷ nhỏ nhen. Chuyện qua lâu rồi còn trả thù làm gì nữa? Thôi thì đường ai nấy đi, có phúc tự hưởng thôi, Tổng Trường Tuyết chỉ nghĩ được đến vậy.

“Tiểu nhị, mang cơm.” Cánh cửa kia đột nhiên mở ra, một nha hoàn ló đầu nhắc nhở.

Tổng Trường Tuyết còn chưa bình tâm, tiểu nhị kia đã đáp nhanh một tiếng, bước tới nói: “Lập tức mang đến liền!”

Cửa vẫn mở, Tổng Trường Tuyết đứng ở ngoài không kịp tránh đi, đối mặt với đôi mắt ngạc nhiên của thiếu nữ trong phòng.

Không phải Lư Tương mà là Vân Gia đã lâu không gặp.

Rõ ràng đối phương bị giật mình sau rồi không có biểu hiện gì khác, bước ra ngoài cửa. Trong phòng không chỉ có hai người mà có đến bảy, tám khuê tú nữa nhận trong kinh tị tập lại một chỗ dùng cơm, giờ thấy hành động của Vân Gia thì đều ngạc nhiên nhìn sang.

Vân Gia cũng đã đi đến trước mặt nàng, Tổng Trường Tuyết vẫn chưa bắt kịp nhịp, không biết nói gì, đành ngượng ngùng: “Lâu rồi không gặp nhỉ...”

Dáng vẻ vẫn giống trước đây mặc cho thân phận có thể ngẩng đầu ưỡn ngực, không vòng vo với nàng, Vân Gia vào thẳng chủ đề: “Tướng gia vẫn ổn chứ?”

A? Tổng Trường Tuyết lạng người, dạng câu hỏi mờ ám thế này sao ngài có thể nói thân nhiên thế chứ...

Nhưng mà cái này không quan trọng, quan trọng chính là nàng không biết trả lời thế nào nữa...

Tướng gia ở dưới tầng một tính toán sổ sách ấy! Chàng tính toán sổ sách ấy!

Tổng Trường Tuyết giương khóe miệng điềm tĩnh nở nụ cười: “Chàng rất khỏe.”

“Vậy thì tốt.” Vân Gia lướt qua nàng, nói tiếp: “Ta phải gả đi rồi, hôm tiệc vui sẽ lại mời phu thê mấy người đến làm khách đấy.”

Nàng là người bề ngoài kiêu ngạo, luôn coi thường kẻ khác, hiện tại có thể cúi mặt lên tiếng nói chuyện này, trên mặt còn hiện những nét cong cong, là một dạng thùy mị khác lạ.

Tổng Trường Tuyết lại lạng người, không nhận được hỏi: “Là gả cho ai vậy...”

“Tam công tử Đàm Khải nhà Binh bộ Thị Lang, chắc người cũng biết...” Nghĩ lại chuyện lúc trước dường như Vân Gia vẫn còn ngại, “Tuy giờ chàng không có gì nhưng chàng đối ta rất tốt, hơn nữa ta tin chàng sẽ không phụ sự kỳ vọng của ta.”

Tổng Trường Tuyết cười đến xán lạn, không ngừng chúc phúc, nàng thật lòng mừng thay cho Vân Gia.

Cái vị Vân Gia này lần đầu chạm mặt đã gây khó dễ cho nàng nhưng tất cả đều do tâm không phục, cũng không phải lòng dạ độc ác nhỏ nhen. Về sau Tổng Trường Tuyết cũng dần dà cảm nhận được phẩm giá của quý nữ kinh đô, kiều ngạo vừa đủ, công tư phân minh, ra tay trượng nghĩa đúng chỗ, cả người toát lên khí chất.

Nàng cũng từng mến mộ Trữ Khác nhưng cảm được thì cũng buông được, thực sự khiến người khác cảm khái khôn cùng, so với nàng Tổng Trường Tuyết tự thấy bản thân có phần không rộng lượng lắm, nhưng cái xanh cũng có người thích, mỗi người có một tính cách khác nhau, chỉ cần là chính mình thì còn muốn trông mong gì nữa?

Vân Gia lại lên tiếng: “Hôm nay phu nhân Hoài An hầu làm chủ mời tiệc các tỷ muội, nếu người không chê thì ở lại cùng ăn cơm rau dưa đi.”

Tổng Trường Tuyết hơi do dự nhưng không nỡ từ chối yêu cầu của nàng, đành nhắc chân theo Vân Gia vào trong.

Con dân Hoài Tống cõi mở, con gái cũng có địa vị không hề thấp, có nữ Tướng quân, cũng có nữ Hoàng đế. Đừng nói bó chân, ngay cả hôn lễ nạp thiệp cũng rất ít. Có không ít quý nữ trong kinh thành ở bên trong, có khuê tú chưa xuất giá, cũng có vài phu nhân trẻ tuổi, gần như đều quen biết nhau. Thấy Vân Gia nói chuyện ngoài cửa hồi lâu, lại dẫn theo một cô nương xa lạ đi vào, trong lúc nhất thời tất cả đều yên lặng không nói tiếp. Cô nương trước mặt thêu chỉ hoa vàng trên váy, vừa nhìn đã biết không phải đồ người thường có thể có. Lư Tương ngồi một bên đánh mắt nhìn sang, mặt đột nhiên trắng bệch.

Cảnh xưa ulla về, bản thân từng cùng phu nhân Lương Quốc công làm quá lứa nàng ta rời khỏi Tướng phủ, đi đã đi nhưng cũng bị tìm về, chuyện về sau cứ như mơ thật khiến ả bất ngờ.

Người bên ngoài không biết nhưng lòng Lư Tương rõ mồn một. Trước đây Tổng Trường Tuyết chỉ là con gái của một quan nhỏ không địa vị, các nàng có thể tùy tiện vui đùa, nhưng giờ đã khác.

Tuy nói trượng phu là Hoài An hầu có máu mặt trong kinh nhưng bản thân cũng chỉ là cáo mệnh phu nhân tứ phẩm mà thôi. Còn Tổng Trường Tuyết được Hoàng đế đích thân phong nhất phẩm Ôn Nghi quận chúa, hưởng đặc quyền của Công chúa, lương bổng một năm 5000 lượng bạc, bổng lộc bốn nghìn hộ.

(*) Hộ: Dụng cụ để đo dung tích thời xưa. (Đời Tống, 1 hộ = 60 cân)

Rõ ràng không thể so sánh.

Nghĩ đến đây, Lư Tương quyết định lập tức vứt bỏ thân phận, hạ thấp mình, hy vọng nàng ta không tính toán chuyện trước kia.

“Thật khéo, có thể được gặp Ôn Nghi quận chúa ở đây. Cũng không có đồ gì ngon, mong ngài đừng ghét bỏ.”

“...” Tổng Trường Tuyết đang ngồi, còn đang lúng túng thì bất thành lỉnh bị nàng ta nói thế nên lại càng khó xử hơn.

Ngài? Có cần phải ‘mượn gió bẻ măng’ lộ liễu thế không?

Nàng vừa nhắc đùa vừa ngượng ngùng: “Không chê, không chê.”

Mọi người xung quanh đều có vẻ mặt đã ngộ ra, à, Ôn Nghi quận chúa đây... Sau rồi về mặt đều thành cung kính, tuy rằng mới nảy trò chuyện sôi nổi, rõ ràng đã cô quạnh đi rất nhiều.

Tổng Trường Tuyết hồi hận không thôi, tại sao phải đến ăn bữa cơm này, quá khó xử.

Vân Gia vừa gấp rau cho nàng vừa thân nhiên như không: “Các người còn nhớ vị đại tiểu thư phủ Lương Quốc công kia không?”

Mọi người cùng nhìn bằng ánh mắt tò mò, từ khi Quốc công phủ sụp đổ, hình như đã rất lâu rồi chưa nghe đến người này.

Có người không kiềm được hỏi: “Là người được gửi nuôi ở chùa Hoa An, Lương Chiếu Đường?”

Dễ thấy sắc mặt Tổng Trường Tuyết với Lư Tương cứng lại, đều không lên tiếng, so với những người kia còn càng hiếu kỳ hơn. Mặc dù không quá lâu, ngược lại lại có cảm giác như đã mấy đời, vận mệnh mỗi người mỗi khác, xét cho cùng vẫn là tự do mình tạo nên, không oán được ai.

“Hừm, mấy hôm trước ta thấy ả ở chùa Hoa An, hình như là đi cùng với mẹ chồng đến dâng hương, không chắc lắm nhưng nhìn ả cũng không hề tệ, chắc là đã gả đi rồi đây.” Vân Gia như chỉ nói băng quơ.

Mỗi người một biểu cảm, khe khẽ bàn luận.

Bấy giờ Tổng Trường Tuyết mới thở phào nhẹ nhõm, không lên tiếng, chỉ đưa đĩa gấp rau. Một bàn dưa chua tôm non hấp, cái món kia ở xa nàng, một vị cô nương ở gần thuận tay đổi vị trí cho nàng: “Thấy ngài thích ăn món này, cứ để phía trước ngài đi.”

Có quý phụ thấy vậy không nhịn được cười trêu: “Có câu chua trai cay gái, Quận chúa thích ăn dưa chua như thế, chẳng lẽ là có con trai?”

“...Hả?” Đôi đùa của Tổng Trường Tuyết dừng giữa không trung.

Chương 49: Rảnh quá đến rình trộm một tý

Ăn cơm xong.

Thiên kim phủ Nhạc hầu tha thiết mời các nàng đi nghe kịch, Tổng Trường Tuyết tìm một cớ từ chối. Trước nay nàng đều không thích ứng được với kiểu sống này của bọn họ, giờ cũng không có ý muốn mang thân Quận chúa đi. Khí chất quý nữ cửa cao được bồi dưỡng từ nhỏ, nàng tự thấy không cần thầy dạy tại nhà, không cần phải đi học văn vẻ. Nàng chỉ là một cô nương cửa nhỏ nhà nghèo, không có mục tiêu, không có thông minh như người khác, chỉ cần được sống tự do là tốt rồi.

Mãi đến khi mọi người tản đi hết, Tổng Trường Tuyết vẫn đang suy nghĩ đến độ khả thi của lời quý phụ kia vừa nói.

Con trai, không có khả năng lắm...

Bản thân nàng còn như một đứa trẻ, sao có thể có con đây...

Lập tức, Tổng Trường Tuyết quyết định không đến tìm trượng phu, đến tìm đại phu.

Trong khi Trữ Khác đang tập trung tính toán dưới tầng trệt, nương tử của hắn đã gạt đi ý nghĩ đến thăm hắn, dẫn theo nha hoàn Tiểu Đào đến một y quán gần nhất.

Đại phu nghe Tổng Trường Tuyết nói, chỉ liếc qua nàng, bảo: “Đưa tay qua đây.”

Tổng Trường Tuyết bất tiện đưa tay tới, ông tay vẫn cầm vé lên lộ ra một phần cánh tay trắng nõn, đại phu kia thuận tay đặt lên, thận trọng phân biệt.

Nói: “Mạch Hoạt.”

Đó là cái gì?

Tổng Trường Tuyết mừng lung, nghe không phải mạch hỉ, còn có hơi thất vọng.

“Hơn hai tháng.” Đại phu nói tiếp.

“Dạ?” Tổng Trường Tuyết lại sững sờ, “Cái gì hai tháng ạ.”

“Con của nhà ngươi được hai tháng.” Đại phu dùng cạo chước trách trả lời nàng, trông cách ăn mặc của nàng, lại nhìn người phía sau liền đứng dậy đi kê đơn thuốc cho nàng: “... Chắc chắn là mạch hỉ, ta cho nhà ngươi thuốc lót dạ dưỡng thân, miễn cho sau này không gượng nổi.

(*) Vài thứ liên quan khi bắt được mạch Hoạt:

– Máu dồi dào => không có bệnh.

– Phụ nữ có thai => không bệnh.

– Bị đòn hoặc ăn không tiêu.

– Bị khí lạ xâm nhập.

– Đang có bệnh => tiến triển tốt.

Nghe được hai chữ mạch hỉ, Tổng Trường Tuyết lập tức ngây người, những chữ còn lại đều không nghe lọt.

Nàng – Có – Thai – Rồi !

Nàng có thai nàng có thai nàng có thai rồi!!!

Tiểu Đào đứng bên không ngừng chúc mừng, phấn khởi không kém. Tổng Trường Tuyết im lặng, dè tay lên ngực vẫn không kiềm chế được kích động, mở miệng hỏi: “Là nam hay nữ vậy?”

Đại phu lại liếc nàng một cái: “Sao ta biết được.”

Tổng Trường Tuyết thấy mình lại làm chuyện ngu ngốc, có chút khó xử, ngượng ngùng: “Đa tạ đại phu... Thuốc bổ ta sẽ cho người đến lấy, đây là tiền chẩn đoán.” Nàng đặt một thỏi vàng vào tay đôi phuơng.

Có con là điềm tốt, nhiều tiền hơn cũng không là gì.

Nàng chợt nhớ lại trước đây, dáng vẻ đứng đắn của Lương Chiêu Đường khi lấy ra một thỏi vàng, khi ấy mình vẫn là con gái tiểu quan nghèo túng, gần như cả đời chưa thấy nhiều tiền như vậy, vừa hâm mộ vừa xúc động. Đến hôm nay phần khích cũng tùy tiện thưởng nhiều tiền, không biết nên than ‘vận mệnh vô thường’ hay thán một tiếng ‘phong thủy luân chuyển’ đây?

Đại phu vừa thấy nhiều tiền lập tức biến thành người khác, cúi đầu khom lưng, dặn lại những điều cần lưu ý, Tổng Trường Tuyết lười tính toán thái độ trước sau của ông, nghe vài câu xong liền ra cửa, ngồi kiệu về phủ Quận chúa.

Khó trách gần đây tâm tình mình không tốt, cứ như biến thành người khác, hóa ra là do nguyên nhân này.

Áng chừng mấy ngày sau đó Tổng Trường Tuyết đều không ra ngoài, phải nghiên cứu ra diệu bộ nói cho Trữ Khác mới được, không đúng, là cách chứ...

Cơ mặt Tiểu Đào đều cương cứng, giống như là sắp nhịn không được mà cười nàng.

“Trưởng công, hôm nay trời thật đẹp, thiếp có thai rồi.”

... Quá bình thường, không có cảm xúc.

“Trữ Khác, thiếp mang thai con chàng, chàng phải làm chủ cho thiếp đó!”

... Không được, càng nghe càng giống như đang kêu oan trên công đường.

“Trưởng công, trước đây chàng phạm sai lầm gì thiếp đều không quan tâm, chỉ cần chúng ta có thể cố gắng sống, sẽ không có gì là không thể! Trở về đi, con nhớ chàng.”

... Sao mà nghe cứ như vừa được thả từ trong ngục ra ý.

“Bảy tháng nữa là mùa thu, rất thích hợp để sinh con.”

... Chuyện này với mùa màng có mấy xu quan hệ?

Trở về luyện tập suốt với Tiểu Đào vẫn không có cách hay, Tổng Trường Tuyết quả thật sắp nổ tung rồi, rốt cuộc phải nói sao với chàng đây!!

Đưa tay sờ bụng của mình, tuy vẫn bằng phẳng, chút cảm giác cũng không có, thế nhưng về nghĩ đến bên trong có một sinh mệnh nhỏ, lập tức trong lòng ngập tràn hạnh phúc. Đây là con của nàng với chàng, ai cũng không cướp đi được.

Hôm trước quý phụ kia nói có khả năng là con trai, lớn lên tuần tú như Trữ Khác đã đành, nếu như di truyền sự thông minh của mình thì phải làm sao... Tổng Trường Tuyết trầm tư.

Thật ra chuyện này không quan trọng, quan trọng chính là giờ ngay cả một cơ hội gặp chàng nàng cũng không có ấy!

Tổng Trường Tuyết ngồi trên ghế đá yên lặng rất lâu, đột nhiên đứng dậy.

“Tiểu Đào! Thu dọn đồ đạc! Xuất phát!”

“Dạ?” Tiểu Đào đang ngơ, “Đi đâu...?”

Dường như Tổng Trường Tuyết rất bất tiện, ngại nói: “Ta đi nhìn trộm xem cuộc sống không có ta chàng vượt qua thế nào...”

“...”

Sau rồi nàng đi thật, mang theo tinh thần dũng cảm không biết sợ là gì lên đường.

Tiết trời ngày xuân được hoan nghênh hơn mùa đông nhiều, trăm hoa đua nở, cảnh liễu trở mềm, người đi đường trên phố cũng nhiều hơn, gió xuân nhẹ nhàng, thật có mấy phần ‘khách đến thăm say làn gió’.

Xuân Tổng kinh đến sớm...

Đã là xế chiều, khi nàng tới ngôi nhà quen thuộc mới nhận ra cửa khóa ngoài.

Chắc chắn Trữ Khác đang ở Giang Hải lâu tính toán đồng nợ của chàng...

Vừa hay! Tổng Trường Tuyết bước lên mở ra, đây là nhà của nàng, đương nhiên nàng có khóa.

Nàng cười giả dối, xoay người đối diện với hộ vệ, để bọn họ đợi nàng vào trong khóa cửa cẩn thận rồi rồi đi, tuyệt đối không thể để Trữ Khắc phát hiện có gì bất thường, chúng hộ vệ nghe chỉ thị của nàng, ai cũng không dám trưng bày ý kiến.

Đẩy cửa ra, bài biện trong phòng giống như trước khi nàng đi, không có thay đổi gì quá lớn. Nàng đứng dậy ra sân sau, gây trúc phôi y phục, xem ra chàng sống rất khá...

“Gâu gâu gâu!” Bỗng nhiên có tiếng chó sủa làm nàng giật mình, nhìn sang một cái, đây không phải là Tòi To nhà nàng sao.

Con chó vàng thấy nữ chủ nhân trở về dường như rất hưng phấn, vui vẻ vẫy vẫy đuôi với nàng. Tổng Trường Tuyết bỗng phát sầu, nếu như con chó này bại lộ hành tung của mình thì biết làm sao, đành nghĩ cách giấu nó đi.

Tòi To quấn lấy hai chân nàng, thân mật quỳ luyến, Tổng Trường Tuyết không dễ xử lý, quyết định chỉ ôm nó vào thư phòng, chặn cửa, tạm thời không cho nó ra là được.

Nàng lại thấp thỏm nóng lòng ở trong phòng chờ chàng về nhà, ở đây một thời gian, hỏi có bao nhiêu góc tường nàng đều nhớ rõ. Ngồi một lúc thấy hơi chán, bên này sách, bên kia sách chàng ôn để tham gia khoa cử, khô khan và trừu tượng, nàng chẳng có chút hứng thú. Lại lật qua lật lại, thấy bản ‘Cần Ngôn Chính Thư 2’, không nhịn được mở ra.

Chữ trước sau đẹp như in, chữ viết lưu loát, sạch sẽ như vậy, giống như lời người khác nói. Nàng xem nội dung, không hiểu lắm, cũng chỉ như xem qua, chợt thấy hai chữ ‘Hoàng hậu’.

Nhìn kỹ hóa ra lấy tiên Vũ Văn Hoàng hậu làm ví dụ phản diện, một đồng văn chương nàng không hiểu lắm nhưng cũng biết là đang nhắc nhở thế nhân. Từ xưa tới nay, loại sách này đều dành để tư vấn cho Đế vương. So với ‘Cổ Kim Giám’ khá nổi tiếng của đời trước vẫn còn lưu truyền đến hiện tại, tác phẩm ‘Cần Ngôn Chính Thư’ của đời sau được viết ra khi còn rất trẻ, viết xong quyển 1 vẫn chưa tròn hai mươi tuổi, còn từng được coi là người trên trời. Xem ra lần này chàng nhất định muốn làm quan phụ trợ.

Sau đó nàng xoay người một cái, chui xuống gầm giường...

Trước nói nhìn trộm không phải nói đùa, Tổng Trường Tuyết thấy mình nhàn đến hoảng, trên mặt vừa thẹn thùng vừa ngại ngùng, dè dặt giấu mình rồi yên lặng nhìn ra phía ngoài. Rõ là nhà mình mà làm như trộm, cái này có hơi bị khùng...

Tổng Trường Tuyết rất tò mò, cuộc sống không có nàng, mỗi ngày chàng đều làm những cái gì đây?

Trữ Khắc trở về, đầu tiên là cởi áo ngoài, sau đó đến phòng bếp đun nước, Tổng Trường Tuyết nằm bò dưới gầm giường bất an chờ đợi, đợi rất lâu vẫn không thấy chàng quay lại.

Trữ Khắc tắm rửa xong trở về phòng, Tổng Trường Tuyết trốn dưới ván giường chỉ thấy một đôi giày chậm rãi đi từ ngoài vào, rồi ngồi trước bàn đọc sách.

Tim nàng đập thình thịch, chỉ sợ chàng phát hiện ra điều gì. Trữ Khắc chỉ là hơi dừng lại mới ngồi xuống, cũng không có gì khác thường.

Tổng Trường Tuyết có chút thất vọng, hóa ra ngày nào chàng cũng đọc sách. Bất chợt nàng thấy suy nghĩ của mình quá mức hèn mọn, bình thần rất là bình thường đây, chẳng lẽ còn có thể phát sinh chuyện gì khác? Nhìn bóng lưng của chàng, Tổng Trường Tuyết bỗng chua xót, đã lâu rồi không gặp mặt, chàng không nhớ mong mình chút nào sao? Cả ngày chỉ biết đọc sách, hừ...

Biết được tính thực của sự thật, Tổng Trường Tuyết vô cùng thất vọng, còn rất muốn bò ra nhưng vì thấy khó xử, không biết nên giải thích thế nào, chỉ có thể nằm úp sấp dưới gầm giường...

May mà giờ trời không lạnh, mặt đất cũng không mát, lúc ra ngoài nàng thay một bộ y phục say sưa, lần này cố gắng hết cho bụi bặm.

Thời gian chậm chậm trôi đi, Trữ Khắc đọc sách đến tận khuya, có lẽ mấy ngày nay chàng đều vậy. Ngày kia là thi Hương, chàng quen biết quản sự lâu rồi, trước đây tích lũy giao thiệp không ít, rất thuận lợi bắt được kiểu thi.

Làm lại từ đầu, nói đến cũng không phải là chuyện đơn giản.

Tổng Trường Tuyết nằm bò dưới gầm giường lâu thật lâu, suýt chút nữa là ngủ thiếp đi mới thấy chàng thả đồ trong tay xuống đi về phía giường.

Tháo giày, lên giường, ngủ ở trên nàng, khoảng cách gần và hai người cách nhau một cái ván giường.

Tổng Trường Tuyết cứng mặt, thầm nghĩ mình đúng là tự dội nước vào đầu...

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thừa tướng đại nhân sợ ngây người

Không biết tại sao chàng đã đi ngủ rồi mà không tắt nến.

Mất một lúc phía trên vẫn không có động tĩnh, không biết Trữ Khác đã ngủ chưa. Ngay khi Tổng Trường Tuyết không nhận được chuẩn bị chui ra, ván giường khẽ động, hình như là có tiếng nửa người ngồi dậy.

Sau đó, một tiếng thở nhẹ, hừ...

Tổng Trường Tuyết cảm thấy tiếng động này có gì đó rất không đúng, không khỏi cau mày... Không phải lúc hai người làm chuyện kia, bình thường cũng có người phát ra kiểu tiếng động này sao?

Tình huống hiện tại là thế nào, Tổng Trường Tuyết ngạc nhiên lại không dám động, hai mắt đăm đăm nhìn lên ván giường, tỏ rõ vẻ nghi hoặc.

“Trường Tuyết...” Một tiếng cực kỳ nhỏ, nhỏ đến mức gần như không nghe thấy.

Bất thình lình nghe thấy tên, Tổng Trường Tuyết giật cả mình, còn tưởng chàng phát hiện ra hành tung nên cả người hoảng đến không khống chế được, nhưng mà đợi một lúc, người bên trên không có nói tiếp, không khỏi thở phào một cái.

Vừa rồi chỉ là nhẹ nhàng nhúc nhích một chút, đột nhiên giờ chuyển động, phạm vị rất nhỏ rất nhẹ, thật ra nếu không lắng nghe đúng thật không nhận ra. Lúc này hình như còn có cả nhịp điệu nữa... Qua rất lâu, đến nỗi nàng cho động tĩnh này là ảo giác của mình, cô hòng nam tử mới tràn ra một tiếng than nhẹ mê người, tiếng chàng vốn trầm, khiến người nghe thấy âm thanh ngấm khẽ cùng với thở hỗn hển này như đang muốn đòi hỏi gì đó.

Tổng Trường Tuyết nghiêng đầu nhập tâm suy nghĩ, và, như bị sét đánh.

Chàng, chàng đang ‘thăm du’ hả?!

Trời ạ, nàng lại xem đúng cái không nên xem... Tổng Trường Tuyết xấu hổ đến mặt đỏ ửng, ngực như con nai vàng ngơ ngác đập thịch thịch. Trước kia từng biết nam nhân có cái chuyện này, giờ được tận mắt chứng kiến vẫn còn không tin lắm, cả người vừa hiểu kỳ vừa thẹn đỏ mặt, chi che miệng không dám lên tiếng, nhưng cũng không biết bước tiếp theo nên làm gì.

Đúng là ham hố hại chết Tổng Trường Tuyết mà...

Bên trên ngừng lúc lâu, có tiếng như đang mặc y phục, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Cái người ở trên kia, chàng đã chuẩn bị xong chưa?!

Tổng Trường Tuyết nhắm mắt lại, cân nhắc thật kỹ lưỡng, sau đó ‘đầu trộm đuôi cướp’ thò đầu ra, nhìn quanh bốn phía, tay chân đồng loạt bò ra ngoài...

Trữ Khác lỏa bán thể ngồi ở đó, có vẻ như đang chuẩn bị thổi nến. Vừa nghiêng mặt, lập tức cả trợn tròn mắt...

“...” Nàng đến lúc nào!

Tổng Trường Tuyết đứng dậy phui phui bụi trên người mình, cúi đầu nhìn áo ngoài xám xịt, không thoải mái cho lắm liền đưa tay cời đi, bên trong mặc y phục màu hồng phấn, cũng không có gì không thích hợp.

Dường như rất bất tiện, chi đó mặt nhìn sang, ánh mắt trốn trốn tránh tránh.

Thiếp không có cố ý...

Rõ ràng sắc mặt Trữ Khác không ổn thì phải, ngơ ngác nhìn nàng mà một câu cũng không nói được. Chấn mới đáp một nửa đề lộ ra cơ thể trắng kiện, đến một phần vẻ nho nhã yếu ớt của người đọc sách cũng không có, tuy là ngồi nửa người nhưng vẫn hoàn toàn có thể nhìn ra được đường cong rắn rỏi, thon dài mà quyến rũ.

Có điều giờ không phải lúc thưởng thức vóc dáng của chàng, Tổng Trường Tuyết đỏ mặt ngó ngó chàng, khụ hai lần, nói: “Thiếp không làm chàng sợ chứ?”

Chàng bị thiếp dọa nhưng vẫn không sợ? Và cả thiếp ra cũng không quan trọng với chàng thì phải làm sao đây?

A a a a a!

Não Trữ Khác hỗn loạn, không cả nhìn nàng bỗng nhiên kéo chấn tới, nghiêng người một cái nằm vào trong cùng, cũng chẳng chào hỏi một câu đã che cả người.

Ồ? Tổng Trường Tuyết mờ mịt, lẽ nào vì có người thấy chàng tự xử nên tức rồi? Người nào đó ngăn người, bắt đầu ngại ngùng, không thể làm gì hơn là bỏ lên giường, chuẩn bị kê khăn đến xem sắc mặt của chàng.

“Chàng còn dám thuan miệng hỏi sao?!!” Tống Trường Tuyết đỏ mặt, ra sức thoát khỏi cái ôm của chàng, vừa đánh vừa mắng to.

Hắn găt gao ôm lấy nàng, đôi tay rắn như sắt, nhìn khuôn mặt chói bô của nàng mà ám như ngày xuân. Hôm nay trải qua nhiều chuyện quá thoải mái, Trữ Khác cảm giác mình không thể thờ nổi.

Tổng Trường Tuyết bị chàng ghì chặt cũng không thể thở nổi...

“Buông ra!” Nàng ra lệnh.

Trữ Khác không thèm để ý đến nàng, dường như vẫn đang nghiền cứu cảm giác hai người ôm nhau, nhìn cái bụng bằng phẳng của nàng, hỏi: “Ta có thể sờ một cái chứ...”

Tổng Trường Tuyết lườm chàng, như đinh đóng cột: “Không thể!”

“Tại sao...” Trữ Khác bỗng cảm thấy rất oan ức, lại không dám nói chuyện, giống như dọa sợ con mình.

“Tay của chàng vừa làm cái chuyện kia, không muốn cho sờ vào đây.” Tổng Trường Tuyết nghiêng đầu đi, lăm bằm từ chối.

“...” Trữ Khác nghĩ đến chuyện vừa rồi, càng nghĩ càng ngại, không nhận được biện giải cho mình, “Trường Tuyết... Lần đầu ta bị nàng phát hiện cái đó.”

Nhìn dáng vẻ lúng túng của chàng, có vẻ tâm tình Tổng Trường Tuyết tốt lên, cũng không nói lời nào, quyết định bỏ rơi chàng.

Ai ngờ Trữ Khác đột nhiên buông nàng ra, đứng dậy choàng một bộ y phục rồi xuống giường.

... Chàng lại làm sao? Tổng Trường Tuyết không khổng chế được nhìn sang, thấy chàng trực tiếp ra ngoài phòng, ngạc nhiên, đây chính là dưới con tức giận căm phẫn thông thả tròn đi?

Lát sau, bên ngoài vang lên tiếng nước, âm thanh rất lớn, kiểu như là cố ý. Qua lúc lâu nữa Trữ Khác mới trở về phòng.

Bò lên giường, lẳng lặng nhìn nàng, tỏ rõ thành khẩn.

“Ta rửa sạch rồi...” Sợ nàng không tin còn giơ tay đến trước mặt nàng, “Sạch lắm rồi...”

Tổng Trường Tuyết muốn cười nhưng cố gắng nhịn lại, giả vờ rất không tình nguyện: “Vậy thì tốt! Chàng sờ đi, chỉ lần này thôi!”

Trữ Khác sờ thật, một bàn tay đặt trên bụng nàng, chỉ lo chạm hồng, động tác vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng. Nét mặt còn kinh ngạc, nơi này có đầu con, hơn nữa còn là con của hắn với nàng... Vận mệnh thật thần kỳ, hắn phải làm cha, vừa nghĩ tới đây Trữ Khác lập tức phấn khởi không ngừng.

Đang muốn biểu đạt sự phấn khích của mình thì đột nhiên nhớ ra một chuyện rất nghiêm trọng, hắn biến sắc, mở miệng.

“Đứng rồi, nàng vừa chui ở đâu ra.”

Thấy chàng cuối cùng cũng nhớ tới vấn đề này, Tổng Trường Tuyết ngượng ngùng, nghĩ trốn cũng không thoát, đành ngoan ngoãn trả lời: “Giường... Dưới gầm giường.”

“Lại đây.” Trữ Khác lạnh mặt rất nhanh, biết rõ từng đường đi nước bước của nàng, hỏi lần lượt, “Mang theo cả con đúng không?”

“Mặt đất rất lạnh đúng không?”

Tổng Trường Tuyết cúi đầu im lặng.

“Có đáng đánh không?”

“Đừng mà...” Nàng sợ.

“Bộp...” Trữ Khác bắt lấy cổ tay nàng, bất thành linh đánh một cái vào lòng bàn tay nàng, nhướn mày, “Nàng không biết xem trọng thân thể mình, sau này đã nhớ chưa?”

Tổng Trường Tuyết nước mắt lưng tròng ngẩng đầu lên, rất ngay thẳng trả lời: “Không đau chút nào...”

“Nàng muốn đau?” Người nào đó liếc nào, người sau lập tức cúi đầu không dám nhìn chàng.

“Ngày mai... Ta sẽ đưa nàng về.” Trữ Khác nói, giọng có phần không cam, “Phủ Quận chúa tốt hơn chỗ này, có hạ nhân hầu hạ, thích hợp dưỡng thai. Có con không được vui đùa, đợi mấy ngày nữa thì xong ta sẽ thường xuyên qua thăm nàng.”

Tổng Trường Tuyết không có ý phản đối, chỉ ngoan ngoãn vâng một tiếng.

Nghĩ lại nghĩ, không nhận được mở mắt đánh giá chàng, châm biếm: “Thiếp biết... Người nào đó sau khi tự xử không thèm muốn thiếp nữa.”

“...”

“Tống Trường Tuyết!”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Tiêu đề là cái gì có thể ăn không

Có câu ‘xuân môi thu mặt’, thời tiết ấm áp ngay cả người bình thường cũng bị mặt, huống chi là Tống Trường Tuyết đang mang thai. Trờ lại phủ Quận chúa đã được nhiều ngày, thế nhưng, người nào đó lại đang ngồi trong rừng trúc chơi cờ với nha hoàn của mình, ngày trôi qua âm thầm.

Trắng đen đan xen, mỗi người một lối đi.

Chơi cờ chơi cờ, nói thì hay nhưng thật ra cả hai người đều không chơi cờ, chỉ là đang hợp các quân cờ đen trắng lại với nhau... Xếp thành đủ hình dạng xếp xong lại xáo đi xếp lại, đúng là nhàn đến một cảnh giới nhất định.

Thật ra hôm nay nàng đang đợi tin yết bảng (kết quả thi), trên đời chẳng có chuyện gì là chắc chắn nên nàng không thể không lo lắng. Một ngày mới lại bắt đầu, cuối cùng cũng đến lúc có kết quả rồi.

“Quận chúa Quận chúa Quận chúa!” Người đi xem bảng quay về, còn chưa kịp thở đã lập tức xông vào báo lại với nàng, “Tướng gia đỗ Giải nguyên rồi!”

(*) Giải nguyên: thủ khoa đỗ đầu trong kỳ thi Hương.

Cái câu này nghe khó chịu thật đấy...

“Không không không, là cô gia đỗ Giải nguyên rồi...” Sai vật kia nói xong liền dừng lại thở hổn hển, có vẻ như vừa cấp tốc chạy về.

Tìm Tống Trường Tuyết nhảy lên một cái, nàng vỗ vỗ ngực mình, thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng nằm trong dự liệu nhưng vẫn thật vui. Năm nay thi Hương đổi ngược lại đúng là giúp Trữ Khắc có thể nhanh chóng đạt được nguyện vọng của chàng.

Tiểu Đào biết tâm tư tiểu thư nhà mình, hào phóng tiến lên thưởng cho người kia một thỏi vàng. Nàng nghe mà cũng phấn khởi, “Trước cô gia đỗ đầu Tam nguyên, bây giờ chán chán cũng không kém! Vương triều Hoài Tống có mỗi ngài là thi đỗ Tam nguyên, nếu như người thứ hai cũng là ngài, chuyện này truyền đi đúng là khiến người người thêm muốn mà!”

(*) Tam nguyên: đỗ đầu tương ứng với thi Hương, thi Hội, thi Đình là Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên.

“Đương nhiên rồi.” Tống Trường Tuyết ghéech đầu, vẻ mặt kiêu ngạo kiêu ‘bởi đây là người đàn ông của ta’.

Sai vật nói tiếp: “Hôm nay sau khi có yết bảng, cô gia lại đến Giang Hải lâu làm việc, có kẻ nào ở đấy dám để ngài tính toán chứ? Tất cả đều nói ngài muốn vực lại ngày xưa, bày đồ ngon bắt chuyện, kiểu như muốn làm thân với ngài. Cô gia không muốn theo họ, nhất định không thể không làm việc, ngài nói dùng hai bàn tay mình để kiếm tiền không có gì là không hợp hết.”

Từ giờ chàng không cần lo kẻ sinh nhai nữa rồi, Tống Trường Tuyết nhẹ cả người, nghĩ đi nghĩ lại liền ý thức được một vấn đề, Hoàng đế nghĩ thế nào? Lần trước hần hạ chỉ bãi quan xét nhà, còn định cả tội mưu phản, lần này Trữ Khắc quang minh chính đại trở lại bằng thi khoa cử, phải chăng tâm tình hần rất phức tạp?

Danh sách yết bảng đương nhiên sẽ qua mắt Hoàng đế, nếu đã ban bố ra thiên hạ, Ngạn Khải nghĩ sao tất nhiên đã rõ...

Tống Trường Tuyết ngẩng đầu hít một hơi thật sâu, thích thật.

Thích quá đi...

Nắng xuân rọi lên mặt nàng, nơi những sợi lông tơ nhỏ ánh lên những khoảng sáng, dịu dàng lại bình thản, cuộc sống sau này, chắc hẳn vẫn sẽ ấm cúng như thế này nhỉ.

Có vợ, có con, có nhà.

Nàng cúi đầu sờ lên bụng mình, động tác vừa khẽ vừa nhẹ, chỉ sợ dọa con. Tống Trường Tuyết vốn là người hoạt bát hiếu động, giờ có bầu rồi bỗng nhiên cũng dịu dàng ít nói hẳn. Thật ra mỗi người làm mẫu thân đều có trái tim mềm yếu, dù cho trước đây có thích náo nhiệt cũng sẽ vì con mà thay đổi.

Mấy tháng sau.

Trữ Khắc thường xuyên đến đưa cho các loại đồ ăn vặt như quả bát tiên với kẹo hạnh nhân, nhưng đều là đến rồi đi vội, không lưu lại quá lâu. Mỗi lần Tổng Trường Tuyết hưng phấn chạy về phía cửa lại đều nhận ra bên ngoài chẳng còn ai, cuối cùng không chịu được giận giữ ném đồ ăn xuống đất, cả giận: “Lần sau chàng trở lại, các người phải nói ta chỉ muốn ăn kẹo hồ lô! Chàng chưa chàng tốt! Không được ngọt lử!”

Hộ vệ gác cửa bị khí thế hung hăng của nàng dọa, vội vã đáp lời, dè dặt từng chút một trình lên một mẫu giấy nhỏ, “Cô gia còn đưa tới cái này ạ.”

Tổng Trường Tuyết hơi sững người, một tay nhận lấy liền thấy trên giấy viết: “Tôi nào chân cũng rất lạnh.”

“Cô gia nói gì vậy ạ?” Tiểu Đào ham hồ ngó đầu nhưng nhìn chẳng hết gì hết.

“Chàng nói tôi nào chân chàng cũng bị lạnh.” Tổng Trường Tuyết lờ mờ, nói rất tự nhiên.

Đám hạ nhân xung quanh nghe đến chữ cuối cùng, trăm miệng một lời cùng “À” lên một tiếng đầy thích thú.

“Gì vậy?” Tổng Trường Tuyết rất mông lung.

Tất cả đều không nói lời nào, chỉ nhìn nàng cười thầm, qua nửa ngày Tổng Trường Tuyết mới phản ứng được, cả mặt lập tức đỏ như quả táo chín, ấp úng giải thích: “Này này... Các người đừng có nghĩ bậy bạ!” Ngại quá, nàng nhắc váy rồi đi, nghĩ nghĩ lại quay đầu dặn một tiếng: “Lần sau chàng tới phải giữ chàng lại! Ta tuyệt đối không cho phép chàng đi lần nữa!”

Chúng hộ vệ vừa cười trộm vừa vâng dạ. Nhiều năm làm nhiệm vụ này, đây là lần đầu thấy có chủ nhân đáng yêu thế này. Cũng coi như là số bọn họ may mắn.

Thời gian trôi mau, lại là mấy tháng nữa qua đi.

Khi Trữ Khắc quay lại, chúng hộ vệ vâng lời giữ người.

Được hạ nhân thông báo, Tổng Trường Tuyết gắng gượng đỡ bụng vội vàng chạy đến cửa lớn, lại được Trữ Khắc đi đến trước mặt đỡ tay.

“Chạy cái gì?”

Tổng Trường Tuyết vừa ngẩng đầu đã chạm phải ngay gương mặt tuần tú biến mất mấy tháng qua, vừa tức vừa thẹn, lẩm bẩm: “Chàng còn dám nói nữa! Không phải đều bởi lần nào chàng cũng đi rất nhanh sao!”

Lâu rồi không gặp nhau, có béo lên chút nhưng sờ nắn rất thích, người nào đó nghĩ bụng.

“Không nên gấp, gấp một lần sẽ nghiện ngay...” Trữ Khắc dịu dàng nói, vốn định bốn cợt nàng lại sợ nàng giận, đành biến ra một xâu kẹo hồ lô, Tổng Trường Tuyết bấu môi với lấy nhưng cơ bản là không để tâm đến thứ chàng nói, làm thế nào cũng không chịu chú ý.

“Đừng giận nữa... Lời ta nói là sự thật.” Trữ Khắc cúi đầu xoa xoa mặt nàng, hiền dịu thân thiết như đại ca ca, “Nhìn thêm vài lần là ngủ không yên, làm lỡ thi cử của ta thì nàng phải chịu trách nhiệm đấy.”

“Có vậy cũng ngủ không yên?” Tổng Trường Tuyết đưa mắt nhìn chàng một cái, rất tùy hứng: “À phải rồi, tay chàng vẫn ổn chứ?”

Sắc mặt Trữ Khắc nhất thời trắng bệch, bắt đầu hơi lúng túng, đúng hơn là thẹn quá hóa giận, trầm giọng: “... Tổng Trường Tuyết, nàng có gan nhắc lại lần nữa.”

Tổng Trường Tuyết lè lưỡi với chàng, khinh rẻ: “Tay chàng vẫn ổn chứ tay chàng vẫn ổn chứ tay chàng vẫn... Á a!”

Trữ Khắc hung hãn hân lên môi nàng, vừa mạnh lại sâu, giống như đang trút hết nhớ thương của những ngày qua, ấy vậy vẫn sợ đè lên bụng nàng, hơi khom người. Tổng Trường Tuyết giật mình, biết mình bị trêu mà ngượng ngừng mở to hai mắt, rồi cũng dần dần đắm chìm trong nụ hôn này.

Chàng nâng đầu nàng, ngón tay luồn vào tóc nàng, nâng niu bảo bối quý giá nhất trên cõi đời, thâm tình mà triền miên.

Bọn hạ nhân đều lặng lẽ trốn ở xung quanh vây xem, vừa nhìn vừa che miệng cười trộm. Cô gia vốn cao ráo khôi ngô, dáng dấp Quận chúa cũng không tệ, hai người đứng chung một chỗ thực sự không thể không xứng đôi. Cảnh xuân nồng nàn trong phủ Quận chúa đạt đến đỉnh điểm, hoa hạnh rơi vào đầu tên, chàng trai có tấm lưng rắn rồi hơi cúi đầu hôn lên khuôn mặt e thẹn của thiếu nữ, nhìn từ một bên sang đúng chuẩn cảnh đẹp vô cùng vô cùng xúc động.

Năm đó Trữ Khắc vẫn là Tướng quốc đại nhân trẻ tuổi, là người trong mộng của vô vàn xuân khuê thiếu nữ. Năm đó Tổng Trường Tuyết vẫn là cô con gái không được cưng chiều nhất trong nhà tiểu quan bát phẩm, bị người bức hôn, bị người chen ép. Ma xui quỷ khiến để hai người tương phùng trong hôn sự, vừa vãn thành một mẫu chuyện xưa về một đôi tài tử giai nhân.

Mọi may mắn và mỹ mãn đều dành cho cô nương này, khổ cực, đắng cay nàng phải chịu vào lúc này đều hòa vào mây khói.

Trữ Khác từ từ rời môi nàng, mê đắm nhìn vào mắt nàng.

“Lần trước dạy dỗ không đủ? Nên giờ đến đòi đền? Dám nhắc lại... Nàng có tình hử?” Trữ Khác buông mắt nở nụ cười, giọng điệu như đang cất nhắc.

“Chàng mới là có tình ý!” Vừa bị người hôn xong, giọng Tống Trường Tuyết uể oải lạ thường, nhưng vẫn cố gắng cãi lại.

“Ta vốn có ý mà.” Trữ Khác nói chuyện đương nhiên.

“Thiếp đúng là bị mù mới dính vào chàng!” Tống Trường Tuyết xoa bụng, lầm bầm, “Chàng đúng là cái người đáng ghét chết được! Lại còn bắt nạt thiếp... Còn bắt nạt thiếp là thiếp không ăn bánh bao đường vì chàng nữa đâu!”

Uy hiếp kiểu này... Vô cùng đặc sắc, nhưng cũng thật vô lực mà.

Trữ Khác tựa tiểu phi tiểu: “Sao lại là bánh bao đường...”

“Bồi thiếp muốn sinh con trai, bồi thể nên nhất định thiếp phải ăn đồ chua!” Cái này là một quý phụ nói trong Giang Hải lâu đạo trước, “Kẹo hồ lô chua này, dưa chua cá cũng chua này, thiếp thích ăn lắm, ngày nào cũng muốn ăn đấy!”

[Theo tư duy của bạn Tuyết thì bánh bao đường là của chua – Hoo]

“À...” Đương nhiên Trữ Khác chẳng hiểu gì, nhưng vẫn một lòng khẳng định, “Mấy câu đấy nghe được từ đâu vậy chứ. Không sao, nàng sinh con gái ta cũng thích, trong nhà có hai cô nương ngọc cũng là chuyện rất hạnh phúc.”

Tống Trường Tuyết lườm chàng một cái, coi như không nghe ra ý tứ trong câu chữ của chàng, thì thầm: “Thiếp còn nghe nói khi mang thai mà ngắm người xinh đẹp, đứa con sinh ra cũng đáng yêu lắm đấy.”

Trữ Khác trầm mặc một lúc.

“Ngắm ta đi.”

“...” Trên đời này sao lại có người không biết xấu hổ như vậy chứ? Tống Trường Tuyết dùng ánh mắt ‘không thể tin nổi’ nhìn chàng, không dám ho he tiếng nào.

Trữ Khác nở nụ cười, hạ mắt, lại nói: “Ta nên về rồi, kỳ thi Hội cũng không còn xa... Nàng cứ yên tâm chờ nhé.”

Thời gian gặp nhau ít ỏi, rõ ràng Tống Trường Tuyết không muốn, đôi mắt buồn buồn nhưng cũng không giữ chàng lại, chỉ dặn: “Không cần tự tạo áp lực quá lớn, chàng không thi đỗ thiếp vẫn sẽ theo chàng.”

“Không tin vào ta đến thế?” Giọng điệu rất bất mãn.

“Làm gì có, chàng tuyệt vời nhất, chàng là người siêu phẩm nhất thiên hạ!” Tống Trường Tuyết vội tiếp lời, câu trước câu sau đều chân thành.

“Nàng cũng vậy...” Giọng Trữ Khác rất trầm, “Nàng là cô nương tốt nhất thế gian này...”

Xúc động quá, hai vị đừng có tăng bốc nhau nữa được không?

Đợi đến khi Trữ Khác đi rồi, Tiểu Đào mới khó hiểu nhìn vào xiên kẹo hồ lô trong tay nàng, lầu bầu: “Chỉ là xiên kẹo hồ lô thôi mà, sao không để đây tó đi mua chứ.”

“Ta thích ăn đồ tướng công nhà ta đưa cho, người có ý kiến hử?”

“... Không có không có ạ.” Tiểu Đào cười gượng gạo.

Tiểu thư thật sự bị Tướng gia chiều đến sinh hư rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Hoàng đế bảo hấn đi ngang qua

Chín tháng bầu đã qua được hơn nửa, dù là có mặc y phục rộng cũng không giấu nổi cái bụng được nhô lên, Tống Trường Tuyết cảm thấy rất mới lạ, thì thoảng đưa tay khẽ chọc chọc, có vẻ như vẫn không tin bên trong có thể chứa con.

Trữ Khác lo chuẩn bị thi Hội nên không có quá nhiều thời gian đến thăm nàng, may mà phủ Quận chúa có điều kiện, còn có Tiểu Đào hay nói cười quăn quít, ngày tháng trôi đi rất là thoải mái.

Trong khoảng thời gian này, người Tổng phủ cũng từng tới tìm nàng để kể khổ không thì là đòi tiền, ban đầu Tổng Trường Tuyết không quan tâm nhưng một thời gian dài cũng không nhìn nổi. Người hại mẹ là nhị di nương, đại tỷ và đại ca không có lỗi, bởi đó nàng đợi khi bọn đó tới đây lần thứ năm, bèn sai người cho ít tiền rồi đuổi đi.

Coi như là tích đức cho đứa con trong bụng.

Có lúc cũng nghĩ đến, rằng nếu như không có vở kịch náo loạn lúc đầu kia, thì bây giờ nàng sẽ ở trong tình cảnh nào? Làm tiểu thiếp trong nhà Chu viên ngoại, sau đó chết vì sâu muộn? Hay là bảo vệ mẫu thân ở Tổng phủ, cho đến khi trở thành một nữ tử lơ đãng?

Nghe thôi đã chẳng thấy tốt rồi.

Ở bên ngoài họ nói đại tiểu thư Quốc công phủ Lương Chiêu Đường gả cho đại thiếu gia một thương gia, tuy địa vị không cao nhưng gia cảnh khá khá, có rất nhiều đại quan cũng không sánh bằng. Lại nghe nói đại thiếu gia kia rất thương nương tử, không chơi bời bên ngoài, cũng không nạp thiếp, người cũng tháo vát, vậy xem ra Lương Chiêu Đường sống cũng không tệ. Trước đây nàng ta là đại tiểu thư kiêu ngạo, có thể chấp nhận có chỗ đi về, hẳn là đã thay đổi tâm tính.

Cách đây mấy ngày Văn Gia cũng có thai, hai người có chung tiếng nói nên ngày càng thân hơn. Tính Văn Gia kiêu ngạo, Tổng Trường Tuyết lại yếu đuối, hai người khác nhau ngược lại thấy rất hợp cạ. Lúc cao hứng còn muốn cái gì mà định thông gia cho hai đứa nhỏ từ bé, số lần qua phủ nhau chơi còn nhiều hơn so với thân thích, người bên ngoài đều nói hai người bọn họ là hai bông hoa quý nữ trong thành, thân nhau hơn ruột thịt.

Đại nương ở cạnh nhà cũ trước đây làm không ít chuyện tốt nên giờ được hưởng phúc, Tổng Trường Tuyết tìm cho nhi tử của bà một công việc không tệ, để cậu ta không đến nỗi không lấy được thê tử.

Mà bản thân nàng cũng ngày càng ra dáng Quận chúa.

Triều đình có lệnh, tiểu thương nhỏ không dám buôn bán ở rìa đường nữa, đường phố cũng như rộng hơn gấp đôi. Tổng kinh vẫn phồn hoa như trước, ngựa xe tấp nập, vừa nhìn là biết đây là nơi phồn hoa nhất Hoài Tống. Món ăn trong Giang Hải lâu vẫn ngon chết người, ngoại trừ tiếng chào hàng còn có tiếng những tiếng hát luyện giọng sát vách, tiếng hát thánh thót huyền ảo cả Tổng kinh. Nó giống với bài thơ Trữ Khác từng đề, Tổng kinh náo nhiệt. Từ xa nhìn lại, một đô thành rực rỡ.

Cuộc sống của mọi người đều rất viên mãn, duy chỉ có một người là khác.

... Hoàng đế tự mình đến thăm Quận chúa.

Tin này như mọc cánh bay khắp phủ Quận chúa, từ tổng quản đến tỷ nữ ai cũng tha thiết mong chờ được diện kiến phong thái đương kim Thánh thượng, nhưng đáng tiếc Hoàng đế cho tất cả hạ nhân lui xuống, đều không có ai có phúc khí được hầu hạ gần ngài.

Ngoại trừ Hoàng đế, bên cạnh không còn một ai, Tổng Trường Tuyết có chút lúng túng, cúi thấp đầu không dám nhìn hấn, đứng ngồi không yên.

Đã lâu không gặp nhau, khi gặp rồi lại bình thản như không, cũng không có cái vui mừng như trong tưởng tượng, thật không thể bình thường hơn.

Từ lúc vào cửa Ngạn Khai đã cảm nhận được nàng không thoải mái, cũng không trách tội, chỉ tự rót cho mình một ly trà, động tác nhẹ nhàng hòa hoãn, nói: “Sợ trẫm làm gì, không phải ngày trước rất hay mắng hả?”

Thấy hấn nhắc lại chuyện cũ, sắc mặt Tổng Trường Tuyết mới dịu đi, biết hấn nhớ tình cũ sẽ không trách tội mình.

“Không sợ người... Chỉ là có hơi không quen.” Nàng thấp giọng giải thích, cúi đầu nhìn chân mình. Nếu người ngồi trước mặt không phải cửa ngõ chỉ tôn của Hoài Tống mà là nam tử bị thương nặng khi trước, chắc hẳn nàng sẽ không có bộ dáng hiện tại.

“Hôm nay xuất cung chỉ là tiện đường ghé thăm người một lát, không cần sốt sắng quá đâu.” Hấn tận lực phải sạch mục đích mình đến đây, cũng không biết làm sao, miệng nói chuyện với nàng nhưng không nhìn nàng, “Chưa quen ở phủ Quận chúa, có gì không đủ, cứ phải người tới báo lại.”

Thậm chí còn không cả xưng ‘trẫm’, chỉ nói chuyện như hai người bằng hữu lâu năm, nói ra những lời tận lòng. Có một chuyện đã là quá khứ, cố dây dưa sẽ không đi tới đâu hết. Hấn biết đạo lý này chỉ là trong thoáng chốc ánh mắt có đưa xuống dưới, mang theo một phần chán nản.

“Rất tốt...” Tổng Trường Tuyết không dám nói nửa chữ ‘không’, chỉ gượng gạo đáp lời. Bằng thân thể của mình nàng không không dám nhiều lời, mọi chuyện chỉ cần duy trì như bây giờ là tốt.

Ngạn Khai khoan thai nhấp một ngụm trà, ánh mắt rơi xuống cái bụng đang nhô lên của nàng mới không thể chấp nhận được sự thật nàng là thê tử người ta, nước trà quá đặc, mùi vị đắng chát xông vào lực phủ ngũ tạng.

Nhắc đôi mắt cười cười, thậm chí còn mang ý đùa.

“Bánh bao cô nương sinh tiểu bánh bao... Thì muốn ăn bánh gì đây?”

“Hả?” Tổng Trường Tuyết bị hấn hỏi làm cho rối bời, thuận miệng đáp, “Còn phải xem cha nó thích ăn gì nữa...”

Ngân Khải nghe câu này, đột nhiên không biết nói tiếp thế nào, cười nhạo một tiếng, “Trữ Khác có được một thê tử như ngươi... Đúng là rất may mắn.”

Nghe là biết hấn đang tăng bốc mình, Tổng Trường Tuyết ngượng ngùng mà cúi đầu, trả lời lại: “Thương thế của ngươi lành chưa...”

“Khỏi lâu rồi, lúc trở lại đã khỏe rồi.” Hấn không tiếp tục chủ đề này, nhàn nhạt nói, “Chuyện Trữ Khác thì lại đương nhiên trầm biết. Chuyện lúc trước qua rồi, hơn nữa trăm cũng không có chứng cứ chứng minh hấn có âm mưu trực tiếp mưu phản. Triều chính rối ren, không thể thiếu một nhân tài lớn hiểu rõ đại cuộc như hấn. Ngự sử Đại phu Trương Đồng Húc thay quyền Thừa tướng, làm ra bao chuyện hoang đường, trong lòng mọi người đều biết rõ. Ngươi cũng không cần quá lo lắng, chỉ cần hấn có thực lực, trăm sẽ không tùy tiện quấy rầy.”

Tổng Trường Tuyết nghe mà không thể không cao hứng, đây chính là lời hứa. Muốn tạ ân nhưng lại thấy quá đột ngột, chỉ vui vẻ nhìn vào mắt hấn nói: “Đại ân của bệ hạ, Trường Tuyết vô cùng cảm kích!”

Ngân Khải không đáp lời nàng, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, thấy nàng vẫn như vậy, không có thay đổi quá lớn, một đôi mắt mở to, ai không biết còn tương nàng gặp phải chuyện gì hoảng sợ. Cái mũi xinh xắn cùng với đôi môi chu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ to bằng bàn tay, trên làn da trắng có hơi phỉm hồng, không thể nói là hoa nhưong nguyệt thẹn nhưng lại khiến người ta yêu thương không ngớt.

Thấy hấn nhìn mình như vậy, Tổng Trường Tuyết bất tiện, hỏi: “Ta chưa rửa sạch mặt hả...”

Ngân Khải nở nụ cười, nửa đùa nửa thật: “Đúng đấy... Chung diện không có thẩm mỹ, tiếp Thánh giá cũng có thể tùy hứng như vậy, cần thận trọng thì ngươi cái tội đại bất kính.”

Tổng Trường Tuyết ỏi ở đầu lưỡi, mới không cần phô bày cho ngươi ý, chỉ có lúc tướng công ta đến mới cần chung diện thôi.

Ngân Khải đâu biết suy nghĩ của nàng, đôi mắt nhu hòa nhìn nàng, chỉ dặn: “Nếu hấn bắt nạt ngươi cứ tới mách trăm. Ngươi là Quận chúa danh chính ngôn thuận, lại có đường kim thiên tử làm chỗ dựa, không việc gì phải sợ cả.”

Tổng Trường Tuyết đang muốn nói ai cũng không bắt nạt ta đâu nhưng nghe hết câu lại trào lên xúc động trong lòng, im lặng cúi đầu, chỉ khẽ ừ một tiếng.

“Tuy không phải biểu muội (em họ) ruột thịt nhưng cũng là vai vế, cứ xem như là từ chỗ trầm giả đi đi... Hoàng cung chính là nhà thân mẫu của ngươi, cũng là chỗ dựa của ngươi.” Đường như Ngân Khải cũng không biết mình đang nói gì, lại bồi thêm hai câu, “Đương nhiên, đừng có mà mang rắc rối đến cho trăm. An phận.”

Tổng Trường Tuyết gật đầu như gà mổ thóc, cảm động nhưng thật thật bất tiện. Hấn quá tốt với nàng, cũng không cần nàng báo đáp, giờ nói gì cũng cảm thấy quá khách sáo, trên mặt nàng đều hiện rõ mọi cảm kích rồi.

“Đi.” Ngân Khác nhìn nàng, không nói nữa mà xoay người ra cửa, thái giám ở bên ngoài vội vàng theo sau hấn, trên dưới trong phủ đồng loạt cung tiễn.

Tổng Trường Tuyết trầm mặc lúc lâu bỗng nhiên theo ra ngoài, bước tới trước cửa thì dừng lại, nhìn bóng lưng của hấn đến xuất thần.

Ngân Khải mặc cẩm y màu tím dành cho người trong cung đi hành tẩu, vẫn là dáng cao gầy đó, tác phong trầm ổn được rèn luyện nhiều năm, có thể sẽ có rất ít người biết hấn thật sự đang nghĩ gì.

Giống như là cảm giác được gì đó, bước chân Ngân Khải hơi dừng lại một chút nhưng không quay đầu lại.

Vận mệnh như một chiếc thuyền phiêu diêu bất định, cứ dọc theo dòng sông mà đi về phía trước. Ngờ rằng nàng sẽ vì mình mà dừng lại, có thể có được cô nương thích lắc lắc đầu cười, nhưng đến cuối vẫn chỉ là ngược dòng mà thôi. Có lẽ, trước nay bọn họ đều không chung hướng, cả đời này, cuối cùng cũng chỉ là khách qua đường, cũng sẽ không nhất định phải quyến luyến hay chấp nhất.

Từ nay về sau, con đường vương giả cô độc chỉ có mình hấn đi tiếp. Những năm tháng đã qua đi cũng chỉ còn là ký ức của một người mà thôi.

Giống như khi xưa, ngày qua ngày, năm qua năm.

Như vậy, cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: kết thúc

Thu năm nay không khác là bao với những năm trước, ngoài trừ thời gian thi Hội và thi Hương bị điều chỉnh. Mấy ngày nay phải nói là quá bận rộn, thi Hội rỗng rã sáu ngày cuối cùng cũng buông bút, giám khảo trong triều đều không kịp thở, qua mấy ngày nữa, trong điện, đương kim thiên tử tự mình định

người đỡ đầu. Tuy kết quả nằm trong dự liệu nhưng cũng khiến người khác cảm khái vạn ngàn.

Trạng nguyên điều phố không ngạc nhiên.

Ngạc nhiên chính là có người một đời hai lần đỗ Trạng nguyên, hai lần đi điều phố.

Thừa tướng trẻ tuổi Trữ Khác bị bãi chức không lâu lần thứ hai đỗ đầu Tam nguyên, khiến đám thư sinh vừa ghen tị vừa ước ao, ước ao hấn phong quang vô hạn, ghen tị bởi bản thân không có thực lực ganh đua với hắn.

Giải nguyên Hội nguyên Trạng nguyên, Tam nguyên đều đỗ, vương triều Hoài Tống mấy trăm năm nay cũng chỉ có mình hắn làm được vậy. Một lần đã đành, lại có thể trong một năm chuẩn bị, lần thứ hai vực lại tên tuổi, thực lực như vậy, thật khiến người ta không thần phục không được.

Lập tức, tân khoa Trạng nguyên Trữ Khác thành đề tài đứng đầu trong toàn thành Hoài Tống. Một năm nay không sợ bản hân, chuyện xưa về ‘đội thời trở lại’ cũng lưu truyền thiên cổ, đời sau đều biết.

Giày vò một năm, Hoàng đế cũng thờ không ra hơi, nhân gia phải chịu khổ lâu như vậy, cho hắn một cái thang, còn chần chờ gì mà không leo lên? Huống hồ đường như hắn cũng bị ngài Thừa tướng kia giày vò đến đau đầu, không chịu nổi thêm một khắc nào. Vậy là các chức quan đệm đầu tiên đều không buồn cho Trữ Khác, trực tiếp vung bút... phục hồi nguyên chức!

Nghe sự tích tỏa sáng của tướng công nhà mình, Tổng Trường Tuyết có thể hành diện rồi!

Tướng gia Tướng gia! Đi đến đâu cũng là Tướng gia!

Tổng Trường Tuyết cười khanh khách, đỡ cái bụng đứng trước cửa lớn, “Chàng thi xong hết rồi, sao vẫn chưa đến tìm ta?”

Tiểu Đào vội vàng nói cho nàng tin tức mình vừa mới hóng được, “Nghe nói bộ hạ ban cho quỳnh lâm yến, thánh mệnh không thể cãi, chắc cô gia đang chuẩn bị đồ để đến đó.”

Tổng Trường Tuyết mím mím môi, đúng là ức mà, cúi đầu nhìn xuống bụng mình, “Ta đã đợi chín tháng...”

Tiểu Đào tiếp lời: “Phải ạ, đã đợi chín tháng rồi.”

“Tiểu Đào, sao ta cảm thấy không thoải mái lắm...” Tổng Trường Tuyết nhìn bụng mình, giọng nói bỗng nhiên run run.

Tiểu Đào cũng sững người, sợ đến giọng the thé, “Sẽ không phải là...” Còn chưa nói hết đã quay đầu lại hô to, “Mau truyền bà đỡ đến! Diu Quận chúa vào phòng!”

...

Tổng Trường Tuyết được đặt trên giường đã hai canh giờ, hai mắt nhắm nghiền, mồ hôi lạnh chảy từ trên trán xuống, nàng cảm giác mình sắp ngất đi.

Chẳng trách đại phu muốn nàng ăn nhiều thuốc bổ, vào lúc này cũng có đất dùng. Trước đây nàng không biết sinh con lại đau đớn thế này, chỉ nghĩ thơ cho rằng dùng sức là sẽ sinh ra luôn, cuối cùng thì giờ đã hiểu cái đau của mẫu thân.

Đám hạ nhân ra ra vào vào, mang đi một chậu lại một chậu máu loãng, bà đỡ ở một đầu gắng sức, hô to: “Quận chúa tuyệt đối không được thiếp đi! Cẩn rằng! Dùng sức!”

Nàng tận lực làm theo lời bà đỡ, cắn chặt răng, miệng khô khốc, không làm sao kiên trì được. Vô tri vô giác, nàng đột nhiên nhớ tới một người, thân mẫu của nàng, mẫu thân nói năm đó bà bởi sinh nàng mới khó sinh mà chết.

Đây là báo ứng sao? Nàng hại chết thân mẫu, bởi đó con của nàng sẽ hại nàng?

“Quận chúa không được ngủ! Một khi đã ngủ là tất cả chấm dứt!” Bà đỡ cuống đến hét to, nha hoàn bên cạnh đều bị dọa sợ.

Nàng gần như không nghe thấy âm thanh bên ngoài, tự đặt giải thiết lại thấy sợ sệt, mắt nhắm chặt, mày chau lại, cả người rơi vào biển đen vô hạn. Có phải nàng sắp chết không... Có phải là sẽ vĩnh viễn không thể gặp Trữ Khác không...

Hàm răng vẫn cắn chặt, rồi như bị thứ gì đó mở bung ra, Tổng Trường Tuyết vô ý thức tránh đi lại bị nhét vào một cuộn vải dày, nàng muốn cự tuyệt, thân dưới đau điếng, nàng không do dự há miệng cắn, không cẩn thận còn cắn phải những ngón tay chưa kịp rút ra.

Một dòng chảy ngọt l้น chiếm toàn bộ vị giác, Tổng Trường Tuyết giật mình một cái mở mắt thì thấy Trữ Khác gần trong gang tấc, chàng vừa mời thu tay về, tuy rằng đau nhưng cũng chỉ hơi nhẩn máy.

Bà đỡ cảm chân nàng, vẫn đang sốt sắng dặn: “Tuyệt đối không được thiếp đi đâu đấy!”

Vài nha hoàn ở gần thở phào, cảm thán trong lòng, Tướng gia ngài thật sự là người giỏi thu hút sự chú ý...

Nhưng mà... Nơi thế này, chẳng phải nam nhân không được vào hay sao?

Nhận ra mình cắn ngón tay Trữ Khắc, Tống Trường Tuyết như bị hăm dọa, miệng cắn một cuộn vải dày, cũng không còn mơ màng như trước, chỉ tròn to hai mắt nhìn chàng, vẻ mặt giống như đang hỏi: sao chàng lại ở đây?!

Mặc dù cắn ra máu nhưng Trữ Khắc hoàn toàn không nhìn tay mình, nha hoàn ở bên lo lắng gọi người bằng bó cho hấn nhưng bị hấn từ chối. Cúi người nắm hai tay nàng đặt vào lòng bàn tay, truyền cho nàng sức mạnh.

“Đừng sợ, ta ở đây.”

Chỉ năm chữ, đơn giản nhưng dịu dàng đến cực hạn.

Nha hoàn ở bên ngó hấn, đúng là lạ lắm nhé, không phải cô gia đi quỳnh lâm yến ả, chẳng lẽ ngài kháng chỉ? Thật ra lo lắng của nha hoàn là dư thừa, bởi Hoàng đế sẽ không vì nguyên nhân này mà trị tội hấn...

Nắm lấy tay chàng, bỗng dưng Tống Trường Tuyết không thấy sợ nữa, hai mắt mở to, gất gao cắn lấy cuộn vải, dùng toàn sức lực. Một phòng toàn người và người giầy vò đến quá nửa đêm, khi tiếng khóc to rõ ràng mới tuyên bố kết thúc gian khổ.

Mới sinh là lúc đau nhất, Tống Trường Tuyết nhiều lần suýt nữa hôn mê bất tỉnh, Trữ Khắc vội sờ trán nàng, vừa sốt ruột lại lo lắng, khăn trương trên mặt ngày càng rõ.

Đám nha hoàn đều đang bận rộn, chuẩn bị xong đầu đầy tã lót để bà vú quần cho đứa bé, hướng về hai vị chủ nhân mà cười: “Chúc mừng Quận chúa! Chúc mừng cô gia! Là một tiểu thiếu gia ả!”

“Ừ.” Trữ Khắc quay lưng với bà, tùy tiện đáp một tiếng.

“...” Nghe được câu trả lời bình thản như thế, bà vú không khỏi đứng hình vài giây, muốn chuyển đứa bé cho ngài xem lại nhận ra đối phương không có một chút tâm tư nào nhìn đến con mình, chỉ gất gao nhìn chăm chăm Tống Trường Tuyết, đáng vẻ căng thẳng âu lo.

Bà vú không khỏi đỡ trán, Tướng gia... Ngài có đúng là thân phụ của đứa bé này không đấy?

Có phải thân phụ hay không không cần biết, là thân tướng công là đủ rồi...

“Thấy sao rồi, nhà bếp hâm canh gà xong, nghỉ một lát là có thể uống.” Trữ Khắc sít sao nắm tay nàng, miệng nhàn nhạt nói, tựa như trong mắt chỉ có một mình nàng.

Mỗi Tống Trường Tuyết trắng bệch, nhìn qua phía sau chàng, yếu ớt nói: “Thiếp muốn nhìn con...”

“Nhìn gì mà nhìn, để lát nữa lại xem, đứa nào vừa chào đời mà chẳng xấu như nhau.” Trữ Khắc quả quyết khước từ mong muốn của nàng, “Nhắm mắt lại, ngủ thêm một lúc... Ngoan.”

Tống Trường Tuyết vẫn luôn nghe lời chàng, hơn nữa vừa trải qua đại nạn sinh tử, cả người như sắp tan ra, vào lúc này đúng là không còn sức lực, ngó bà vú một cái rồi nhắm mắt lại.

Lúc nào nhìn cũng giống nhau?

Không biết ai đầu thai đến làm con, gặp phải cha mẹ thế này, thật là đáng thương...

Trữ Khắc thấy nàng nghe lời nhắm mắt lại, lúc này mới quay đầu liếc đứa con vừa chào đời của mình, một đồng nếp nhăn, đã bé lại còn xấu.

Nhà người suýt chút nữa là giầy vò mẹ người đến chết đấy biết không? Hấn âm thầm giáo huấn.

Sau đó đổi mặt quay lại nhìn Tống Trường Tuyết.

Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt, so với bình thường dịu dàng hơn rất nhiều, chỉ là mặt hơi tái, đáng vẻ ốm yếu lại càng làm cho người khác yêu thương.

Nhìn một lúc, Trữ Khắc bỗng nhiên thờ dài một hơi, đòi người thật như một giấc mộng. Chuyện hạnh phúc nhất chính là có vợ có con cùng đi khắp thế gian.

Quả thật, trần thế nhộn nhịp cũng chỉ là một giấc mơ không có thật, chân thật nhất chỉ có người trước mắt mà thôi.

...

Trường Tuyết, có phải trước đây nàng hỏi ta có thích nàng không?

Giờ ta nói cho nàng biết, đời này, ta thích nàng nhất.

Hấn hơi cúi người xuống.

Cong khoe miệng, hôn lên đôi mắt của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Đại Nhân Sợ Ngây Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.